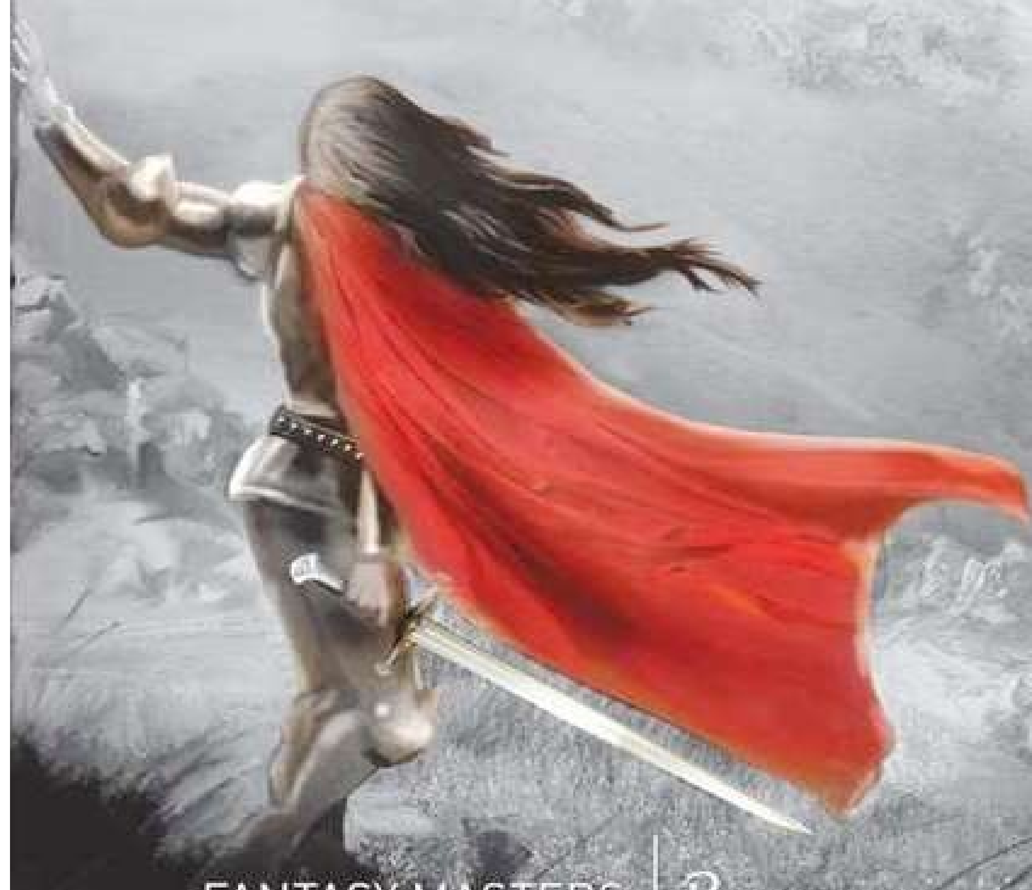
N. K. JEMISIN

CELE O SUTĂ DE MII DE REGATE

N.K. JEMISIN

CELE O SUTĂ DE MII DE REGATE

Traducere din limba engleză
de Radu Haulică

PALADIN
2016

N.K. Jemisin
The Hundred Thousand Kingdoms
2010

1. Bunicul

Nu mai sunt cea de odinioară. Ei mi-au făcut asta, m-au sfâşiat şi mi-au smuls inima. Nici nu mai ştiu cine sunt.

Trebuie să încerc să-mi amintesc.

***

Poporul meu spune poveşti despre noaptea în care m-am născut. Se spune că mama şi-a încrucişat picioarele în timpul travaliului şi a luptat cu toată puterea ei să nu mă aducă pe lume. M-am născut totuşi. Nu te poţi împotrivi firii. Dar nu mă miră deloc faptul că ea a încercat.

***

Mama era moştenitoarea clanului Arameri. La un bal organizat pentru mica nobilime – genul de eveniment care se organizează o dată la zece ani, ca o favoare nesinceră, pentru a le creşte stima de sine – tatăl meu a îndrăznit să-i ceară mamei un dans, iar ea a binevoit să i-l ofere. M-am întrebat deseori ce a spus şi a făcut în acea seară ca s-o determine să se îndrăgostească de el atât de deplin, încât să renunţe în cele din urmă la poziţia ei pentru a fi împreună. Este ca în marile poveşti de dragoste, nu-i aşa? Foarte romantic. În poveşti, un asemenea cuplu trăieşte fericit până la adânci bătrâneţi. Poveştile nu spun însă ce se întâmplă când cea mai puternică familie din lume este ofensată de căsătoria lor.

***

Dar mă îndepărtez de subiect. Cine sunt eu totuşi? A, da.

Numele meu este Yeine. Conform tradiţiei poporului meu, sunt Yeine dau she Kinneth tai wer Somem kanna Darre, ceea ce înseamnă că sunt fiica lui Kinneth şi că fac parte din tribul Somem al poporului darrez. Triburile nu înseamnă mai nimic în zilele noastre, dar, în vremea dinaintea Războiului Zeilor, erau importante.

Am nouăsprezece ani. Sunt, sau mai bine spus eram, căpetenia poporului meu, numită *ennu.* Conform tradiţiei dinastiei Arameri, din rasa amn, sunt baroneasa Yeine Darr.

La o lună după moartea mamei, am primit o scrisoare de la

bunicul meu, Dekarta Arameri, care mă invita să vizitez reşedinţa familiei. Pentru că o invitaţie de la un Arameri nu se poate refuza, am pornit la drum. Am călătorit aproape trei luni de pe continentul Nordului îndepărtat până în Senm, traversând Marea Căinţei. În ciuda relativei sărăcii a Darrului, am călătorit în lux tot drumul, mai întâi cu palanchinul, apoi cu o corabie, şi, în cele din urmă, cu diligenţa. Dar nu pentru că ar fi fost alegerea mea. Consiliul Războinicelor din Darr, care spera din toată inima că am putea reuşi să intrăm din nou în graţiile dinastiei Arameri, a considerat această extravaganţă necesară. Se ştie că amnii respectă bogăţia ostentativă.

După lunga călătorie, am ajuns la destinaţie în toiul solstiţiului de iarnă. Când vizitiul a oprit diligenţa pe un deal din afara oraşului, chipurile pentru a adăpa caii, dar mai degrabă pentru că era localnic şi-i plăcea să-i lase pe străini cu gura căscată, am zărit pentru întâia oară inima Celor O Sută de Mii de Regate.

Există un trandafir, vestit în Nordul îndepărtat (aceasta nu este o abatere de la subiect), numit trandafirul-de-altar. Nu numai că petalele i se deschid într-o radiere de alb perlat, dar de obicei îi creşte o altă floare, incompletă, la baza tulpinii. În forma lui cea mai preţuită, trandafirul-de-altar are un şir de petale supradimensionate care împodobesc pământul. Cele două flori înfloresc în tandem, capul purtător de seminţe şi fusta de petale, splendoare atât deasupra, cât şi dedesubt.

Acesta era oraşul numit Văzduh. La nivelul solului, întinzându-se pe un munte, sau pe un deal mai mare, oraşul era un cerc de ziduri înalte, toate de un alb strălucitor, conform decretului Arameri. Deasupra oraşului, mai mic, dar mai scânteietor, perla tuturor construcţiilor, ascuns ocazional de nori goniţi de vânt, se afla palatul – numit de asemenea Văzduh şi poate meritându-şi mai mult numele. Ştiam că exista o coloană extrem de subţire care susţinea masiva construcţie, dar de la distanţa aceea îmi era imposibil să o văd. Palatul plutea deasupra oraşului, legat spiritual de oraş, ambele atât de nepământene în frumuseţe, încât mi-a stat inima în loc privindu-le.

Trandafirul-de-altar este nepreţuit pentru că e o raritate a naturii. Cele mai faimoase specii sunt puternic încrucişate între ele. Totul a început cu o mutaţie pe care un iscusit crescător de plante a considerat-o valoroasă. Mirosul florii principale, plăcut pentru noi, este de fapt dezgustător pentru insecte, aşa că

trandafirii trebuie polenizaţi manual. Floarea secundară este responsabilă cu extragerea substanţelor nutritive esenţiale pentru fertilitatea plantei. Seminţele sunt rare. La fiecare sămânţă care ajunge să crească şi să devină un trandafir-de-altar perfect, alte zece seminţe se transformă în plante care trebuie distruse din cauza hidoşeniei lor.

***

La porţile Văzduhului (ale palatului, de data asta) am fost întoarsă din drum, dar nu din motivele la care mă aşteptam. Mi s-a spus că bunicul nu era în palat. Lăsase însă instrucţiuni în eventualitatea sosirii mele.

Văzduhul este căminul familiei Arameri, aşa că afacerile nu se discută niciodată acolo. Asta pentru că, oficial, nu ei conduc lumea. Consorţiul Nobililor o face, cu asistenţa binevoitoare a Ordinului lui Itempas. Consorţiul se întruneşte în Salon, o clădire grandioasă, imensă – cu pereţi albi, desigur – care se găseşte între o sumedenie de alte clădiri administrative de la baza palatului. E foarte impresionant şi ar fi încă şi mai şi, dacă nu s-ar afla chiar în umbra elegantă a Văzduhului.

Am intrat şi le-am spus funcţionarilor Consorţiului cine sunt. Au fost foarte surprinşi să mă vadă, dar s-au arătat foarte politicoşi. Unul dintre ei – un asistent nou angajat, din câte am înţeles – a fost rugat să mă escorteze până în încăperea principală, unde întrunirea zilei se afla în plină desfăşurare.

Făcând parte din mica nobilime, fusesem dintotdeauna binevenită să asist la adunările Consorţiului, dar nu mi se păruse niciodată că ar fi avut vreun sens. Pe lângă cheltuiala şi lunile de călătorie necesare pentru a participa, Darrul era pur şi simplu prea mic, prea sărac şi neînsemnat pentru a avea vreo influenţă, chiar şi fără abdicarea mamei mele care să contribuie la defăimarea întregului nostru popor. Cea mai mare parte din Nordul îndepărtat este considerată înapoiată. Doar cele mai mari naţiuni sunt suficient de prestigioase sau deţin destulă avere pentru a-şi face vocile auzite printre semenii noştri nobili. Aşa că nu am fost deloc surprinsă să aflu că locul meu rezervat din incinta Consorţiului – într-o zonă întunecată, după o coloană – era deja ocupat de un delegat suplimentar al unuia dintre popoarele de pe continentul Senm. Bâlbâindu-se jenat, asistentul mi-a spus că ar fi fost groaznic de nepoliticos din

partea mea să-l ridic pe acest om, care era în vârstă şi avea probleme la genunchi. Poate că aş putea să stau în picioare? Din moment ce tocmai petrecusem multe ore înghesuită într-o diligenţă, am fost mai mult decât bucuroasă să accept.

Asistentul m-a condus spre marginea camerei Consorţiului, de unde chiar aveam o privelişte bună asupra celor ce se întâmplau. Camera Consorţiului era împodobită magnific, cu marmură albă şi lemn negru, somptuos, care probabil provenea din pădurile Darrului, din vremurile bune. Nobilii, vreo trei sute în total, stăteau pe scaune confortabile şi de-a lungul lojilor de la etaj. Asistenţi, paji şi scribi stăteau pe margine la fel ca mine, gata să aducă documente sau să îndeplinească ordine, după nevoie. În capătul încăperii, supraveghetorul Consorţiului stătea pe un podium minuţios lucrat, indicând spre membrii adunării când aceştia manifestau dorinţa de a lua cuvântul. Se părea că avea loc o dispută referitoare la drepturile asupra apei pe undeva printr-un deşert; erau implicate cinci ţări. Niciunul dintre participanţii la conversaţie nu a vorbit când nu era rândul lui. Nimeni nu şi-a pierdut cumpătul. Nu au existat niciun fel de comentarii răutăcioase sau insulte voalate. Totul s-a desfăşurat foarte ordonat şi politicos, în ciuda dimensiunii adunării şi a faptului că majoritatea celor prezenţi erau obişnuiţi să vorbească după bunul-plac printre oamenii lor.

Acest comportament exemplar se datora în mare parte monumentului aflat pe un soclu, în spatele podiumului supraveghetorului: o statuie în mărime naturală a Tatălui Văzduhului, într-una dintre ipostazele Lui cele mai cunoscute, Invocarea Raţiunii Muritorilor. E greu să vorbeşti neîntrebat, cât timp privirea aceea aspră e aţintită asupra ta. Dar mi se părea că şi mai represivă era privirea aspră a omului care stătea lângă statuie, într-o lojă. Nu-l puteam vedea prea bine de unde mă aflam, dar era un bărbat în vârstă, îmbrăcat somptuos şi flancat de un altul mai tânăr, blond, de o femeie cu părul închis la culoare şi de câţiva servitori.

Nu era greu să ghiceşti identitatea bărbatului, cu toate că nu purta coroană, gărzile nu erau vizibile şi nimeni din anturajul lui nu spusese nimic în timpul adunării.

— Bună, bunicule, am murmurat mai mult pentru mine şi i-am zâmbit din celălalt capăt al încăperii, deşi ştiam că nu avea cum să mă vadă.

Pajii şi scribii mi-au aruncat priviri piezişe tot restul după-amiezii.

***

Am îngenuncheat în faţa bunicului, cu capul plecat, auzind chicote de râs în jurul meu.

Nu, stai.

***

Au fost odată trei zei.

Doar trei, adică. Acum sunt zeci, poate sute. S-au înmulţit ca iepurii. Dar odată erau doar trei, cei mai puternici şi mai impunători dintre toţi: zeul zilei, zeul nopţii şi zeiţa amurgului şi a zorilor. Sau lumină, întuneric şi umbrele dintre ele. Sau ordine, haos şi echilibru. Nimic din toate astea nu mai contează, pentru că unul dintre ei a murit, altul este ca şi mort, iar ultimul rămas e singurul important.

Clanul Arameri îşi capătă puterea de la acest ultim zeu, numit Tatăl Văzduhului, Strălucitorul Itempas. Strămoşii familiei Arameri erau preoţii Lui cei mai devotaţi. I-a recompensat dăruindu-le o armă atât de puternică, încât nicio armată nu-i putea sta în cale. Şi ei au folosit această armă – arme, mai degrabă – pentru a deveni stăpânii lumii.

Acum e mai bine. Aşadar.

***

Am îngenuncheat în faţa bunicului, cu capul plecat, punându-mi cuţitul pe podea.

Ne aflam în Văzduh, mutaţi aici după întrunirea Consorţiului, prin magia Porţii Verticale. Imediat după sosire am fost convocată în sala de audienţe a bunicului, care semăna cu o sală a tronului. Încăperea era aproape circulară, pentru că cercurile sunt sacre pentru Itempas. Tavanul boltit îi făcea pe curteni să pară mai înalţi – în mod inutil, din moment ce amnii sunt oricum un popor înalt, comparativ cu al meu. Înalţi şi palizi şi întotdeauna semeţi, semănând mai degrabă cu nişte statui ale unor oameni decât cu oameni din carne şi oase.

— Prea Înalt Stăpân Arameri, am început. Sunt onorată să mă aflu în prezenţa ta!

Auzisem chicoteli când am intrat în încăpere. Acum s-au auzit

din nou, înăbuşite de mâini, de batiste şi evantaie. Îmi aminteau de stoluri de păsări, cuibărindu-se în coroanele copacilor din pădure.

În faţa mea se afla Dekarta Arameri, regele neîncoronat al lumii. Era foarte bătrân, poate cel mai bătrân om pe care-l văzusem vreodată. Dar având în vedere că amnii trăiesc de obicei mai mult decât poporul meu, nu e de mirare că mi se părea aşa vârstnic. Părul lui rar albise complet, iar trupul îi era într-atât de sfrijit şi încovoiat, încât jilţul înalt, de piatră, pe care stătea – nu i se spunea niciodată „tron” – părea să-l înghită cu totul.

— Nepoată, a glăsuit, şi chicotele au amuţit.

Linişte era atât de apăsătoare, încât mi se părea că o puteam atinge. Era conducătorul clanului Arameri, şi cuvântul lui era lege. Nimeni nu se aşteptase să mă recunoască drept rudă, cu atât mai puţin eu.

— Ridică-te! mi-a spus. Lasă-mă să te văd mai bine!

Aşa că m-am ridicat, recuperându-mi şi cuţitul, din moment ce nu mi-l luase nimeni. Liniştea s-a prelungit.

Nu am o înfăţişare prea interesantă. Lucrurile ar fi stat altfel dacă aş fi moştenit trăsăturile celor două neamuri din care provin într-o combinaţie mai fericită – înălţimea amnilor şi voluptatea darrezilor, de exemplu, sau păr des şi drept darrez, cu pigmentul palid al amnilor. Am ochi de amn: de un verde-palid, mai degrabă inexpresivi decât frumoşi. În rest, sunt scundă şi ştearsă, cu pielea cafenie ca lemnul pădurii, şi am o claie de păr cârlionţat. Din cauză că mi-e foarte greu să-l îngrijesc, îmi port părul tuns scurt. Mi se întâmplă uneori să fiu confundată cu un băiat.

Pe măsură ce liniştea se prelungea, l-am văzut pe Dekarta încruntându-se. Am observat că avea pe frunte un fel de semn ciudat: un cerc perfect, negru, de parcă cineva ar fi cufundat o monedă în cerneală şi i-ar fi aşezat-o pe piele. De fiecare parte se afla un semn unghiular, ca o paranteză care adăpostea cercul.

— Nu arăţi deloc ca ea, mi-a spus în cele din urmă. Dar bănuiesc că asta nu are importanţă. Viraine?

Ultimul apelativ fusese adresat unui bărbat care stătea între curteni, cel mai aproape de jilţ. Pentru o clipă, mi s-a părut că era la fel de vârstnic, apoi mi-am dat seama că mă înşelasem.

Cu toate că părul îi era complet alb, se afla doar la a patra decadă a vieţii. Şi el avea un semn în frunte, cu toate că al lui era mai puţin elaborat decât al lui Dekarta: avea doar cercul negru.

— Nu e o cauză pierdută, a zis Viraine, încrucişându-şi braţele. Nu se poate face nimic în legătură cu înfăţişarea. Mă îndoiesc că până şi machiajul ar ajuta-o cu ceva. Dar dacă o îmbrăcăm într-o ţinută civilizată, ar putea să pară… aristocrată, cel puţin.

Şi-a mijit ochii, analizându-mă în amănunţime. Cele mai bune haine darreze ale mele, o vestă lungă din blană albă de zibetă şi pantalonii strâmţi, lungi până la gambe, au obţinut doar un oftat din partea lui Viraine. (Îmbrăcămintea mea atrăsese priviri ciudate şi la Salon, dar nu-mi dădusem seama că era *într-atât* de nepotrivită.) Mi-a examinat faţa atât de mult timp, încât m-am întrebat dacă ar trebui să-i arăt şi dinţii.

În schimb, mi i-a arătat el pe ai lui, zâmbindu-mi.

— A învăţat-o maică-sa. Uite cum nu arată nicio urmă de frică sau resentiment, nici măcar acum.

— Va fi potrivită, atunci, a spus Dekarta.

— Potrivită pentru ce, bunicule? l-am întrebat.

Tensiunea din încăpere a devenit şi mai apăsătoare, expectativă, cu toate că mă numise deja „nepoată”. Fusese, desigur, oarecum riscant că îndrăznisem să mă adresez în acelaşi mod familiar. Bărbaţii puternici sunt sensibili în legătură cu cele mai ciudate lucruri. Dar mama mă educase într-adevăr bine, aşa că ştiam că merita riscul, pentru a mă ridica în ochii curţii.

Pe chipul lui Dekarta Arameri nu se citea nicio expresie. Nu l-am putut descifra.

— În calitate de succesor, nepoată. Intenţionez să te numesc în această calitate chiar astăzi.

Liniştea a devenit mormântală, la fel de neclintită ca jilţul bunicului meu.

Am crezut că era o glumă, dar nu a râs nimeni. Asta m-a făcut să-mi dau seama că vorbise serios: şocul complet şi oroarea de pe feţele curtenilor, în timp ce se holbau la cârmuitorul lor. Mai puţin cel numit Viraine. El mă ţintuia cu privirea.

Mi s-a părut că s-ar fi cuvenit să răspund cumva.

— Ai deja succesori, i-am spus.

— Nu e pe atât de diplomată pe cât ar putea fi, a zis Viraine pe un ton sec.

Dekarta l-a ignorat.

— Ce-i drept, mai sunt alţi doi candidaţi, mi-a spus el. Nepoata şi nepotul meu, Scimina şi Relad. Verii tăi de gradul doi.

Auzisem de ei, bineînţeles. Toată lumea auzise. În permanenţă se zvonea, când despre unul, când despre altul că va deveni căpetenia clanului, cu toate că nimeni nu ştia cu certitudine care dintre ei va fi acela. *Amândoi* erau o posibilitate care nu-mi trecuse prin cap.

— Dacă îmi permiţi, bunicule, am spus cu grijă, deşi era imposibil să fii precaut în această conversaţie, cu tot cu mine ar fi cu doi moştenitori în plus!

Ochii îl făceau pe Dekarta să pară atât de bătrân, aveam să realizez mult mai târziu. Nu-mi puteam da seama ce culoare avuseseră cândva. Vârsta îi decolorase şi-i înceţoşase până aproape de alb. Acei ochi ascundeau vieţi întregi, niciuna dintre ele fericită.

— Desigur, mi-a răspuns. Dar cred că asta o să facă întreaga competiţie mai interesantă.

— Nu înţeleg, bunicule.

Şi-a ridicat mâna într-un gest care ar fi fost încărcat de graţie odinioară. Dar acum îi tremura cumplit.

— E foarte simplu. Am numit trei moştenitori. Doar unul dintre voi va reuşi să fie urmaşul meu în cele din urmă. Ceilalţi doi se vor omorî cu siguranţă unul pe altul sau vor fi omorâţi de cel victorios. Cât despre cine trăieşte şi cine moare, asta rămâne să hotărâţi voi, a spus ridicând din umeri.

Mama mă învăţase să nu arăt niciodată că mi-e frică, dar sentimentele nu pot fi stăpânite atât de uşor. Am început să transpir. Fusesem ţinta unui asasinat o singură dată în viaţă. Avantajul faptului că sunt moştenitoarea unei naţiuni atât de mici şi sărace este că nimeni nu vrea să-mi ia locul. Dar acum urmau să fie încă doi care voiau asta. Lordul Relad şi lady Scimina erau mai bogaţi şi mai puternici decât îmi puteam imagina în cele mai fanteziste închipuiri. Îşi petrecuseră întreaga viaţă uneltind unul împotriva altuia, cu scopul de a conduce lumea. Şi acum, iată-mă pe mine amestecată în bătălia lor: o necunoscută, lipsită de resurse şi cu puţini prieteni.

— Nu poate fi vorba despre vreo decizie, am spus.

Spre mândria mea, vocea nu mi-a tremurat deloc.

— Şi nici despre vreo competiţie! am continuat. Mă vor ucide imediat, apoi se vor întoarce iar unul împotriva celuilalt.

— Şi asta este posibil, mi-a răspuns bunicul.

Nu mă puteam gândi la nimic care să mă salveze din această situaţie. Era nebun, asta era limpede. Altfel de ce să vrea să transforme cârmuirea lumii în premiul unei competiţii? Dacă murea a doua zi, Relad şi Scimina urmau să despice pământul în bucăţi între ei. Crimele nu ar fi contenit timp de zeci de ani. Şi n-avea de unde să ştie ce fel de conducător aş fi fost eu. Aş fi putut fi o netoată. Dacă printr-o şansă imposibilă reuşeam să ajung pe tron, exista riscul să cufund Cele O Sută de Mii de Regate într-un vârtej de proastă cârmuire şi suferinţă. Trebuia să fie conştient de asta.

Nimeni nu poate să contrazică un nebun. Dar uneori, cu noroc şi cu binecuvântarea Tatălui Văzduhului, nebunia poate fi înţeleasă.

— De ce?

A dat din cap de parcă ar fi aşteptat întrebarea mea.

— Mama ta m-a privat de un urmaş când a părăsit familia. Tu vei plăti datoria ei.

— A murit acum patru luni, am izbucnit. Chiar vrei să te răzbuni pe o femeie moartă?

— Asta nu are nicio legătură cu răzbunarea, nepoată. Este vorba de datorie.

A făcut un gest cu mâna stângă şi un alt curtean a ieşit din mulţime. Spre deosebire de primul bărbat – mai mult, spre deosebire de majoritatea curtenilor ale căror feţe le puteam vedea – semnul de pe fruntea acestui bărbat era o semilună răsturnată, ca un fel de încruntare exagerată. A îngenuncheat în faţa platformei care susţinea jilţul lui Dekarta, iar coada lui împletită, roşcată, lungă până la brâu, i-a căzut peste umăr şi a atins podeaua.

— Nu cred că mama ta te-a învăţat ce înseamnă datoria, mi-a spus Dekarta peste capul plecat al bărbatului. A abandonat-o pe a ei pentru a-şi pierde vremea cu sălbaticul ăla linguşitor. Am permis asta – o indulgenţă pe care am regretat-o. Aşa că voi alina acest regret prin includerea ta în competiţie, nepoată. Fie că supravieţuieşti, fie că mori, este irelevant. Eşti o membră a

clanului Arameri şi, ca fiecare dintre noi, ai o datorie faţă de acest nume.

Apoi a făcut un semn cu mâna către bărbatul cu păr roşcat.

— Pregăteşte-o cât poţi mai bine!

Nu a mai spus nimic altceva. Bărbatul roşcat s-a ridicat şi a venit lângă mine, şoptindu-mi că ar trebui să-l urmez. L-am ascultat. Aşa a luat sfârşit prima întrevedere cu bunicul meu şi aşa a început şi prima mea zi ca membră a familiei Arameri. Nu a fost cea mai rea dintre zilele care aveau să urmeze.

2.Celălalt Văzduh

Capitala ţinutului meu se numeşte Arrebaia. Este o cetate construită din piatră străveche, cu zidurile năpădite de iederă şi păzite de bestii imaginare. Am şi uitat când a fost întemeiată, dar serveşte drept capitală de cel puţin două mii de ani. Oamenii de acolo merg încet şi vorbesc molcom, din respect pentru generaţiile care au bătut acele străzi înaintea lor, sau poate pur şi simplu pentru că nu găsesc de cuviinţă să fie gălăgioşi.

Văzduhul – la oraş mă refer – are doar cinci sute de ani şi a fost clădit în momentul în care un dezastru s-a abătut asupra reşedinţei anterioare a clanului Arameri. Asta înseamnă că are vârsta unui adolescent comparativ cu alte oraşe – un adolescent obraznic, destrăbălat. În timp ce trăsura mea străbătea centrul oraşului, pe lângă noi treceau şi alte trăsuri, într-un tumult de roţi şi copite. Oamenii umpleau orice bucăţică de trotuar, împingându-se, frecându-se, agitându-se, fără a scoate un cuvânt. Toţi păreau că se grăbesc undeva. Aerul era îmbibat de mirosuri familiare, de cai şi de apă stătută, printre izuri greu de deosebit, unele înţepătoare şi altele bolnăvicios de dulci. Nu se vedea nici urmă de verdeaţă.

***

Unde rămăsesem?

A, da. Zeii.

Nu zeii care au rămas în ceruri, cei loiali Strălucitorului Itempas. Mai sunt alţii, care nu i-au fost devotaţi. Poate că nu ar trebui să le spun „zei”, din moment ce nimeni nu-i mai venerează acum. (Cum poţi defini noţiunea de „zeu”?) Trebuie să existe un nume mai bun pentru ceea ce sunt. Prizonieri de război? Sclavi? Cum le-am spus mai înainte… arme?

Arme. Da.

Se spune că sunt undeva în Văzduh, patru la număr, ferecaţi în închisoarea unor trupuri umane, ţinuţi sub cheie prin lanţuri şi magie. Poate că dorm în coşciuge de cristal şi sunt treziţi ocazional pentru a fi lustruiţi şi unşi. Poate că sunt arătaţi invitaţilor de seamă.

Dar câteodată, stăpânii lor îi cheamă să atace. Atunci apar noi şi stranii năpaste. Uneori, populaţia unui întreg oraş dispare

peste noapte. Odată, prăpăstii crestate, forfotind de aburi au apărut acolo unde se aflaseră înainte munţi.

Este periculos să-i urăşti pe cei din familia Arameri. Le urâm armele în schimb, pentru că armelor nu le pasă.

***

Însoţitorul meu de la curte se numea T'vril şi s-a prezentat ca fiind intendentul palatului. Numele mi-a dat un indiciu despre descendenţa lui, iar el mi-a explicat: era o corcitură, ca mine, dar jumătate amn şi jumătate ken. Kenii locuiesc pe o insulă îndepărtată de la răsărit. Sunt faimoşi pentru priceperea în navigaţie. Părul lui ciudat, roşcat, e moştenit de la ei.

— Iubita soţie a lui Dekarta, lady Ygreth, a murit la o vârstă fragedă, în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, mi-a explicat T'vril.

Vorbea vioi în timp ce străbăteam coridoarele albe ale Văzduhului şi nu părea afectat prea mult de tragedia doamnei decedate.

— Kinneth era doar un copil pe atunci, dar era deja limpede că avea să devină o succesoare mai mult decât potrivită, deci presupun că Dekarta nu a simţit niciun fel de nevoie presantă de a se recăsători. Când Kinneth a... părăsit familia, el s-a orientat către copiii fratelui său decedat. Iniţial, erau patru. Relad şi Scimina erau cei mai mici. Gemeni – este o trăsătură genetică. Din păcate, sora lor mai mare a suferit un accident regretabil, sau cel puţin asta este povestea oficială.

Am stat şi am ascultat. Era util, dar în acelaşi timp înfricoşător, să aflu despre noile mele rude, acesta fiind probabil şi motivul pentru care T'vril hotărâse să-mi spună toate astea. M-a mai informat, pe scurt, şi în legătură cu noul meu titlu, noile îndatoriri şi privilegii. Eram Yeine Arameri acum, nu mai eram Yeine Darr. Urma să am ţinuturi noi de supravegheat şi bogăţii peste putinţă de imaginat. Se aştepta de la mine să particip la întrunirile Consorţiului în mod regulat şi să stau în loja privată a familiei Arameri. Mi se permitea să locuiesc permanent în Văzduh, în sânul primitor al rudelor din partea mamei, şi nu aveam să-mi mai văd vreodată ţinutul natal.

Era greu să nu mă gândesc la ultima parte, în timp ce T'vril turuia:

— Fratele lor mai mare a fost tatăl meu – de asemenea mort,

din cauza obiceiurilor lui. Îndrăgea femeile tinere. Femeile foarte tinere.

Faţa i-a trădat sentimentele, cu toate că aveam senzaţia că spusese povestea asta de atât de multe ori încât nu-l mai deranja cu adevărat.

— Din păcate pentru el, mama mea era îndeajuns de mare ca să rămână însărcinată. Dekarta l-a executat în momentul în care familia ei a obiectat, a oftat T'vril, ridicând din umeri. Noi, pursangvinii, ne permitem să facem multe lucruri, dar… ei bine, există şi reguli. Până la urmă, noi am fost cei care am instaurat vârsta legală a consimţământului în toată lumea. A ne ignora propriile legi ar constitui o ofensă împotriva Tatălui Văzduhului.

Am vrut să-l întreb de ce ar fi contat asta în momentul în care Strălucitorului Itempas nu părea să-i pese de orice altceva ar fi făcut Aramerii, dar mi-am ţinut gura. Percepusem o notă de ironie amară în glasul lui T'vril. În orice caz, nu mai era necesar niciun comentariu.

Cu o eficienţă plină de energie, care ar fi făcut-o pe vrednica mea bunică invidioasă, T'vril a aranjat să mi se ia măsurile pentru haine noi, mi-a făcut o programare la coafor şi mi-a pregătit camerele, totul în mai puţin de o oră. Apoi a urmat un scurt itinerar turistic, în cursul căruia T'vril a pălăvrăgit continuu, în timp ce am străbătut coridoare acoperite cu mică albă sau sidef sau orice o fi fost materialul lucitor din care era construit palatul.

La un moment dat, nu l-am mai ascultat. Dacă aş fi fost atentă, probabil că aş fi aflat informaţii valoroase despre persoanele importante din ierarhia palatului, despre luptele pentru putere, zvonuri picante şi multe altele. Dar mintea mea era încă în stare de şoc, încercând să cuprindă prea multe lucruri noi deodată. T'vril era cel mai puţin important dintre ele, aşa că l-am înlăturat.

Trebuie să fi observat asta, deşi nu părea să fie deranjat. Am ajuns, într-un final, la noul meu apartament. Ferestre înalte, de la podea până în tavan, se înşirau de-a lungul unui perete. Îmi ofereau o privelişte uimitoare asupra oraşului şi provinciei aflate dedesubt – mult, mult dedesubt. M-am holbat cu gura căscată, încât m-aş fi ales cu o muştruluială din partea mamei dacă ar mai fi fost în viaţă. Eram la o înălţime atât de mare, încât nici măcar nu puteam distinge oamenii de pe străzile de sub noi.

T’vril a spus atunci un lucru pe care pur şi simplu n-am reuşit să-l înţeleg, aşa că l-am rugat să repete. De data asta m-am uitat la el.

— Asta, a spus indicând către fruntea lui. Semnul semilunii.

— Ce-i cu el?

A repetat şi a treia oară, fără a arăta vreun pic din exasperarea pe care trebuie să o fi simţit.

— Trebuie să mergem la Viraine, ca să îţi poată aplica sigiliul sangvin pe frunte. Ar trebui să-şi fi terminat îndatoririle la curte până acum. Apoi, restul serii te poţi odihni.

— De ce?

S-a uitat lung la mine pentru o secundă.

— Mama ta nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Despre enefadehi.

— Despre enefa… ce?

În expresia apărută pe faţa lui T’vril se citea milă şi consternare.

— Lady Kinneth nu te-a pregătit deloc pentru asta, nu-i aşa?

Înainte de a mă putea gândi ce să-i răspund, a continuat:

— Enefadehii sunt motivul pentru care purtăm sigiliile sangvine, lady Yeine. Nimeni nu poate petrece noaptea în Văzduh fără aşa ceva. E periculos.

Am reuşit să-mi distrag gândurile de la cât de straniu mi se părea noul meu titlu.

— De ce nu e sigur, lord T’vril?

A tresărit.

— Spune-mi doar T’vril, te rog. Stăpânul Dekarta a decretat că trebuie să primeşti un semn pursangvin. Faci parte din familia de bază. Eu sunt un biet semisangvin.

Nu îmi dădeam seama dacă îmi scăpase o informaţie importantă sau dacă unele lucruri nu fuseseră spuse deloc. Poate chiar mai multe lucruri.

— T’vril, trebuie să înţelegi că nimic din ceea ce spui nu are sens pentru mine.

— Poate că nu, a spus.

Şi-a trecut o mână prin păr – a fost primul semn de disconfort pe care l-a arătat.

— Dar o explicaţie ar lua prea mult timp. Şi mai avem mai puţin de o oră până la asfinţit.

Am presupus că şi asta era una dintre regulile pe care cei din clanul Arameri hotărâseră să le urmeze cu stricteţe, deşi nu îmi puteam imagina de ce.

— Prea bine, am spus şi m-am încruntat, dar… ce se va întâmpla cu vizitiul meu? Mă aşteaptă în curtea din spatele palatului.

— Te aşteaptă?

— Nu am crezut că urma să rămân aici.

T'vril şi-a încleştat fălcile, abţinându-se de la orice replică sinceră pe care ar fi putut s-o ofere.

— Voi avea grijă să-l trimită cineva la drum şi să-i ofere ceva în plus pentru deranjul lui, mi-a spus în schimb. Nu va mai fi nevoie de el, avem destui servitori aici.

Îi văzusem când străbătuserăm palatul: siluete tăcute, eficiente, forfotind prin încăperile Văzduhului, înveşmântaţi în alb din cap până-n picioare. O culoare deloc practică pentru oameni a căror treabă era să facă curat, m-am gândit, dar nu eu conduceam treburile prin palat.

— Vizitiul ăsta a călătorit cu mine de-a lungul continentului, i-am spus.

Eram iritată şi încercam să nu o arăt.

— E obosit. Şi caii lui, la fel. Nu i se poate oferi adăpost peste noapte? Dă-i un semn din ăsta şi lasă-l să plece în zori. Aşa ar fi politicos.

— Numai membrii familiei Arameri pot purta sigiliul sangvin, lady. Este permanent.

— Numai…

Şi în acel moment, am înţeles şi eu, în sfârşit.

— Servitorii de aici fac parte din *familie?*

Privirea pe care mi-a aruncat-o nu a fost înverşunată, cu toate că poate ar fi trebuit să fie. Îmi oferise deja indiciile, totuşi: rătăcirea tatălui său, propriul lui statut de intendent. Un servitor de rang înalt, dar totuşi un servitor. Era la fel de Arameri ca şi mine, doar că părinţii lui nu fuseseră căsătoriţi. Itempanii erau stricţi şi dezaprobau ilegitimitatea. Iar tatăl lui nu fusese niciodată vreun preferat de-al lui Dekarta.

— După cum a spus stăpânul Dekarta, lady Yeine, toţi descendenţii lui Shahar Arameri trebuie să servească, a răspuns T'vril de parcă mi-ar fi citit gândurile. Într-un fel sau în altul.

Erau atât de multe poveşti nespuse în cuvintele lui. Câte

dintre rudele noastre au fost forţate să-şi părăsească patriile şi orice viitor ar fi avut acolo, pentru a veni aici să măture podele sau să cureţe legume? Câţi se născuseră aici şi nu avuseseră niciodată ocazia să plece? Ce se întâmplase cu cei ce încercaseră să evadeze?

Urma să devin asemenea lor, la fel ca T'vril?

Nu. T'vril nu era important, nu prezenta niciun fel de ameninţare pentru cei ce aveau să moştenească puterea familiei. Eu nu aveam norocul ăsta.

Mi-a atins mâna într-un fel care m-a făcut să sper că îmi transmitea compasiune.

— Nu e departe.

***

La etajele superioare, Văzduhul părea să aibă ferestre peste tot. Unele coridoare aveau până şi tavanele făcute din sticlă transparentă sau din cristal, chiar dacă priveliştea era doar asupra cerului şi a nenumăratelor turnuri rotunde ale palatului. Soarele nu apusese încă – marginea de jos abia atinsese orizontul de câteva minute – dar T'vril m-a îndemnat să merg mai repede. Am fost deosebit de atentă la servitori în timp ce mergeam, căutând micile asemănări ale descendenţei noastre comune. Erau câteva: ochii verzi, o anumită structură a feţei (care mie îmi lipsea cu desăvârşire, eu moştenind-o pe cea din partea tatălui), un anumit cinism (cu toate că asta ar fi putut fi doar în imaginaţia mea). În rest, erau cu toţii pe atât de deosebiţi unii de alţii, pe cât eram şi eu de T'vril, cu toate că majoritatea păreau să fie amni sau diverse alte rase senmite. Cu toţii purtau un însemn pe frunte. Observasem asta dinainte, dar nu îi dădusem importanţă, crezând că e vreun soi de modă locală. Câţiva aveau pe frunte forme de triunghi sau romb, dar majoritatea purtau o dungă simplă, neagră.

Nu îmi plăcea felul în care se uitau la mine, aruncându-mi câte o privire, apoi uitându-se în altă parte.

— Lady Yeine!

Tvrii se oprise câţiva paşi mai în faţă, observând că rămăsesem în urmă. Moştenise picioarele lungi ale amnilor. Eu nu, aşa că fusese o zi foarte obositoare pentru mine.

— Vă rog, nu avem mult timp la dispoziţie!

— Bine, bine, haide, i-am răspuns, prea epuizată pentru a mai

fi în stare să fiu politicoasă.

Dar el a rămas pe loc. După o clipă am observat că încremenise, uitându-se spre coridor, în direcţia spre care ne îndreptam.

Un bărbat stătea deasupra noastră.

Îl numesc „bărbat” în retrospectivă, pentru că aşa mi s-a părut în acel moment. Stătea într-un balcon de deasupra coridorului, încadrat perfect de arcada tavanului. Am presupus că mersese de-a lungul unui coridor perpendicular până acolo sus. Corpul îi păstra acea orientare, parcă îngheţat în loc. Numai capul îi era întors către noi. Printr-o festă pe care mi-o jucau umbrele, nu-i puteam vedea cu claritate faţa, dar i-am simţit totuşi privirea.

A pus o mână pe balustrada balconului, cu o încetineală voită, evidentă.

— Ce s-a întâmplat, Naha? s-a auzit o voce de femeie, cu un ecou slab, de-a lungul culoarului.

Un moment mai târziu şi-a făcut şi ea apariţia. Spre deosebire de bărbat, pe ea o vedeam mai clar din locul în care stăteam: o frumuseţe mlădioasă, cu păr brunet amn, trăsături patriciene şi o graţie regală. Am recunoscut-o după păr ca fiind femeia care stătuse lângă Dekarta în Salon. Purta o rochie care doar pe o femeie amnă ar putea-o pune în valoare – ca un cilindru lung şi drept, de culoarea intensă a granatului sângeriu.

— Ce vezi acolo? a întrebat, uitându-se către mine, deşi cuvintele îi erau în mod clar adresate bărbatului.

Şi-a ridicat mâinile, învârtind ceva între degete, şi am văzut că ţinea un lanţ delicat din argint. Atârna din mâna ei şi se ducea undeva în sus. Mi-am dat seama că lanţul era legat de gâtul bărbatului.

— Mătuşă, a spus T’vril, modulându-şi vocea cu o grijă care mi-a confirmat imediat despre cine era vorba.

Lady Scimina – verişoara mea şi moştenitoarea rivală.

— Arătaţi nemaipomenit în seara asta!

— Îţi mulţumesc, T’vril, a răspuns fără să-şi ia ochii de pe mine. Şi ea cine este?

A urmat o pauză aproape insesizabilă. Judecând după expresia încordată de pe chipul lui T’vril, am tras concluzia că încerca să formuleze un răspuns neprimejdios. O ciudăţenie a firii mele – în patria mea, numai femeile slabe le permiteau

bărbaţilor să le ocrotească – m-a făcut să păşesc în faţă şi să-mi plec capul.

— Numele meu este Yeine Darr.

Zâmbetul ei trăda faptul că ghicise deja. Nu se putea să fi fost prea multe darreze prin palat.

— A, da. Cineva a adus vorba despre tine după audienţa de azi a unchiului. Tu eşti fiica lui Kinneth?

— Eu sunt.

În Darr, aş fi scos cuţitul pentru răutatea din vocea ei dulce, fals politicoasă. Dar aici eram în Văzduh, palatul binecuvântat al Strălucitorului Itempas, suveranul ordinii şi păcii. Aici, asemenea lucruri nu se făceau. M-am uitat către T’vril, aşteptând să ne prezinte.

— Lady Scimina Arameri, a zis T’vril.

Nu a înghiţit în sec, nu s-a fâstâcit, spre meritul lui, dar am văzut felul în care privirea i se mişca rapid, înainte şi înapoi, între verişoara mea şi bărbatul nemişcat. Am aşteptat ca T’vril să-l prezinte şi pe el, dar nu a făcut-o.

— Da, desigur, am spus, fără a încerca să mimez tonul Sciminei.

Mama încercase de multe ori să mă înveţe cum să par prietenoasă în momentele în care nu mă simţeam aşa, dar eram prea darreză pentru asta.

— Salutări, verişoară!

— Vă rog să ne scuzaţi, dacă binevoiţi… i-a spus T’vril Sciminei, aproape în aceeaşi secundă în care am terminat de vorbit. Îi prezint lui lady Yeine palatul…

Bărbatul de lângă Scimina a ales chiar acel moment pentru a-şi trage răsuflarea într-un suspin cutremurător. Părul său lung, într-atât de des încât să facă orice bărbat darrez invidios, i-a căzut peste ochi, acoperindu-i şi mai mult faţa. Mâna i s-a încleştat pe balustradă.

— O clipă, T’vril!

Scimina l-a cercetat gânditoare pe bărbat, apoi şi-a ridicat mâna, ca pentru a-i cuprinde obrazul prin perdeaua de păr. S-a auzit un declic, după care a scos o zgardă delicată, de argint, cu un sistem ingenios de prindere.

— Regret nespus, mătuşă! a spus T’vril, de data asta fără să mai încerce să-şi ascundă frica.

Mi-a luat mâna într-a lui şi a strâns-o cu putere.

— Viraine ne aşteaptă şi ştiţi cât de mult îi displace…

— Vei aştepta, a zis Scimina, pe un ton devenit brusc glacial. Sau voi uita cât de util te-ai dovedit a fi, T'vril. Un servitor mic şi bun… a spus ea şi şi-a mutat privirea către bărbatul cu păr negru, zâmbind cu indulgenţă. Sunt atât de mulţi servitori de nădejde, aici în Văzduh. Nu-i aşa, Nahadoth?

Numele bărbatului cu păr negru era Nahadoth, deci. Ceva legat de numele lui stârnea în mine un sentiment de familiaritate, dar nu îmi puteam aduce aminte unde îi mai auzisem numele.

— Nu faceţi asta! a rugat-o T'vril. Scimina!

— Nu are însemnul, i-a răspuns Scimina. Ştii prea bine regulile.

— N-are nicio legătură cu regulile, ştiţi asta! a izbucnit T'vril.

Dar ea l-a ignorat.

Şi atunci am simţit-o. Cred că simţisem de când suspinase bărbatul – un tremur în aer. S-a auzit un vas zdrăngănind în apropiere. Nu exista nicio cauză vizibilă pentru asta, dar cumva o ştiam: undeva, în plan invizibil, o parte a realităţii se dădea în lături. Făcea loc pentru ceva nou.

Bărbatul cu păr negru şi-a ridicat capul ca să mă vadă. Zâmbea. Îi puteam vedea faţa acum, şi mai ales ochii în care se putea citi nebunia. Mi-am dat seama brusc cine era. *Ce* era.

— Ascultă! mi-a spus T'vril la ureche, încordat.

Nu îmi puteam lua privirea de la ochii creaturii cu păr negru.

— Trebuie să ajungi la Viraine. Numai un pursangvin îi mai poate comanda să se oprească acum. Viraine e singurul… ah, în numele demonilor, uită-te la mine!

S-a postat în faţa mea, pe traiectoria privirii mele, blocând imaginea acelor ochi. Puteam auzi un murmur slab – Scimina vorbind pe un ton scăzut. Părea să-i dea instrucţiuni creaturii, ceea ce forma o paralelă ciudată cu T'vril, care făcea acelaşi lucru în faţa mea. Abia îi auzeam, pe amândoi. Mi se făcuse atât de frig…

— Atelierul lui Viraine e cu două etaje deasupra noastră. Sunt lifturi de transport la fiecare a treia intersecţie de coridoare, în nişele aflate între vasele cu flori. Intră pur şi simplu într-unul, apoi gândeşte-te la „sus". Uşa va fi chiar în faţă. Cât timp mai este încă lumină pe cer, mai ai o şansă. Du-te! Fugi!

M-a împins şi am pornit împleticindu-mă. În spatele meu

creştea un urlet neomenesc, ca glasurile a o sută de lupi şi o sută de jaguari şi o sută de viscole, fiecare înfometat după carnea mea. Apoi a urmat o tăcere deplină, iar asta a fost cel mai înfricoşător.

Am fugit. Am fugit. Am fugit.

3.Întunericul

Să mă opresc ca să explic? Ar strica povestea. Dar trebuie să-mi amintesc totul, să-mi amintesc, şi să-mi amintesc, şi să-mi amintesc, să mă ţin cu dinţii de toate amintirile. Atât de multe bucăţi din mine au dispărut deja.

Aşa.

Au fost odată trei zei. Cel care contează l-a omorât pe unul dintre cei care nu contau şi l-a aruncat pe celălalt într-o închisoare diabolică. Zidurile închisorii erau sânge şi os, ferestrele cu zăbrele erau ochi, pedepsele includeau somn, durere, foame şi toate celelalte nevoi neîncetate ale naturii umane. Apoi această creatură, întemniţată în trupul material, a fost dată în paza familiei Arameri, împreună cu trei dintre copiii ei divini. După oroarea întrupării, ce mai însemna sclavia?

Când eram mică, învăţasem de la preoţii Strălucitorului Itempas că acest zeu decăzut era răul pur. În vremea Celor Trei, adepţii lui formaseră un cult învăluit în întunecime, sălbatic, devotat orgiilor violente în miez de noapte, venerând nebunia ca pe ceva sacru. Dacă ar fi câştigat războiul dintre zei, intonaseră preoţii cu groază, muritorii probabil că nu ar mai fi existat până acum.

„Aşa că fii cuminte”, ziceau preoţii, „ca să nu te ia Stăpânul Nopţii”.

***

Am fugit de Stăpânul Nopţii prin coridoare de lumină. O proprietate a materialului din care era construit palatul Văzduh îl făcea să sclipească cu o luminescenţă proprie, delicată, albă, acum că soarele asfinţise. La douăzeci de paşi în urma mea, zeul întunericului şi al haosului se apropia. În singurul moment în care am îndrăznit să privesc în urmă, am văzut strălucirea blândă a culoarului pierzându-se într-un vârtej de întunecime atât de adâncă, încât îmi rănea ochii. Nu m-am mai uitat în urmă.

Nu puteam merge înainte. Tot ceea ce mă salvase până atunci era avansul pe care-l aveam. Monstrul de pe urmele mele părea incapabil să se deplaseze cu o viteză mai mare decât a unui muritor. Poate că zeul păstrase o formă omenească, undeva în adâncul acelui întuneric. Chiar şi aşa, picioarele lui

erau mai lungi decât ale mele.

Aşa că am schimbat direcţia la fiecare intersecţie, lovindu-mă de pereţi pentru a încetini şi a-mi oferi un sprijin să-mi iau avânt în momentul în care coteam. Spun asta de parcă lovitul de pereţi era intenţionat din partea mea. Nu era. Dacă mi-aş fi putut păstra abilitatea de a raţiona dincolo de teroarea cumplită pe care o simţeam, aş fi putut menţine un simţ general al direcţiei în care mă deplasam. Dar având în vedere cum stăteau lucrurile, mă rătăcisem deja în mod iremediabil.

Din fericire, când raţiunea a clacat, panica oarbă m-a ajutat destul de mult.

Am observat una dintre nişele despre care îmi spusese T'vril şi m-am aruncat în ea, lipindu-mă de peretele din capăt. Îmi spusese să mă gândesc la „sus”, ceea ce ar fi activat vraja de ridicare şi m-ar fi propulsat către următorul etaj al palatului. În loc de asta, eu nu m-am putut gândi decât „departe departe departe”, fără să-mi treacă prin minte că magia va acţiona şi la asta.

Când diligenţa mă adusese de la Salon la palatul Văzduh, perdelele fuseseră trase. Vizitiul m-a adus, pur şi simplu, într-un anumit loc, apoi s-a oprit. Mi s-a făcut pielea de găină şi, o clipă mai târziu, vizitiul a deschis uşa pentru a-mi arăta că ajunsesem. Nu mi-am dat seama că magia ne trăsese printr-un kilometru de materie solidă într-o clipită.

Acum se întâmplase din nou. Mica nişă, care începuse să se întunece pe măsură ce Stăpânul Nopţii se apropia, a părut dintr-odată să se dilate, intrarea dilatându-se imposibil de mult, devenind din ce în ce mai îndepărtată, în timp ce eu stăteam pe loc. A avut loc o descărcare de tensiune şi am fost propulsată înainte ca dintr-o praştie. Zidurile mi-au zburat în faţă. Am ţipat şi mi-am ridicat braţele în faţa ochilor, chiar atunci când au trecut prin mine. Apoi totul s-a oprit.

Am coborât încet braţele. Înainte de a-mi reveni îndeajuns pentru a-mi da seama dacă mă aflam în aceeaşi nişă sau în alta asemănătoare, un copil şi-a vârât faţa prin deschizătură, s-a uitat în jur şi m-a văzut.

— Vino, mi-a spus. Hai, mai repede! N-o să-i ia mult timp să ne găsească!

***

Magia clanului Arameri mă adusese într-o încăpere vastă, deschisă, din palatul Văzduh. M-am uitat prosteşte în jurul meu, la spaţiul rece, lipsit de orice particularitate, în timp ce alergam.

— Arena, a spus copilul dinaintea mea. Unii dintre pursangvini se consideră războinici. Pe aici!

M-am uitat în urmă către nişă, întrebându-mă dacă nu exista o modalitate de a o bloca, astfel încât Stăpânul Nopţii să nu ne poată urmări.

— Nu, n-ar funcţiona, a spus băiatul, urmărindu-mi privirea. Dar însăşi palatul îi limitează puterea într-o noapte ca asta. Te poate vâna numai folosindu-şi simţurile. („Spre deosebire de ce altceva?” m-am întrebat.) Dacă era o noapte în care nu se vedea luna, ai fi dat de bucluc, dar în noaptea asta e doar un om.

— Ăla nu era om, i-am răspuns, şi vocea mi-a răsunat stridentă, tremurată.

— Dacă n-ar fi om, n-ai mai putea fugi acum ca să-ţi salvezi viaţa

Şi se părea că nu alergam destul de rapid. Băiatul m-a prins de mână şi m-a tras după el, mai repede. S-a uitat înapoi spre mine şi am prins o imagine a unei feţe cu pomeţi înalţi, ascuţită, care într-o zi urma să fie foarte frumoasă.

— Unde mă duci? La Viraine?

Abilitatea de a raţiona îmi revenea, chiar dacă încet.

Mi-a răspuns pufnind ironic. Părăsisem arena şi intrasem din nou pe culoarele albe, ca de labirint.

— Nu te prosti. Ne ducem să ne ascundem.

— Dar omul ăla… Nahadoth.

Acum mi-am amintit unde îi auzisem numele. „Nu îi şopti niciodată numele în întuneric”, spunea povestea pentru copii, „decât dacă vrei să-ţi răspundă”.

— A, deci acum e un om? Trebuie doar să nu-l lăsăm să ne ajungă şi totul va fi bine.

Băiatul, mai sprinten decât mine, a alergat după un colţ. M-am împiedicat încercând să-l ajung din urmă. Privea de jur împrejurul coridorului, căutând ceva.

— Nu-ţi face griji. Eu scap de el tot timpul.

Nu suna prea încurajator.

— Eu v-vreau să merg la Viraine.

Am încercat să o spun cu autoritate, dar eram încă

înfricoşată, şi mi se tăiase răsuflarea din cauza alergatului.

Băiatul mi-a răspuns oprindu-se, dar nu din cauza mea.

— Aici! a spus, atingând unul dintre zidurile perlate. *Atadie!*

Peretele s-a deschis.

Era ca şi cum ai privi apa clipocind. Materia perlată s-a mişcat sub mâna lui în valuri regulate, creând o fisură – o gaură – o uşă. Dincolo de perete se afla o încăpere de formă stranie, îngustă, nu atât o cameră, cât mai degrabă un *spaţiu dintre.* Când uşa a devenit destul de mare pentru amândoi, băiatul m-a tras înăuntru după el.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Spaţiu inutilizabil din corpul palatului. Rămas de la toate coridoarele curbate şi camerele rotunde. Mai e încă o jumătate de palat între ele, pe care nu o foloseşte nimeni, în afară de mine. Putem să ne odihnim aici o vreme, mi-a spus băiatul şi s-a întors către mine, cu un zâmbet poznaş.

Începusem să-mi trag sufletul şi simţeam o slăbiciune pe care am recunoscut-o ca fiind consecinţa agitaţiei. Zidul se ondulase ermetic înapoi în spatele meu, devenind la fel de masiv ca înainte. M-am sprijinit de el, la început cu grijă, apoi cu recunoştinţă. După care mi-am privit mai atent salvatorul.

Nu era cu mult mai scund decât mine, poate că avea nouă ani, cu alura delicată a unui copil care abia s-a înălţat. Nu era amn, avea pielea la fel de închisă ca a mea şi ochi înguşti ca cei ai poporului tema. Ochii îi erau de un verde întunecat, şters, ca ai mei şi ai mamei. Poate că tatăl lui fusese un alt membru rătăcitor al familiei Arameri.

Şi el mă cerceta la rândul lui. După câteva clipe, rânjetul i s-a lăţit şi mai tare.

— Eu sunt Sieh.

Trei silabe.

— Sieh Arameri?

— Doar Sieh. Nu arăţi prea grozav, a spus şi şi-a întins mâinile deasupra capului, cu unduirea parcă lipsită de oase a unui copil.

Eram prea obosită ca să mă supăr.

— E mai util să fiu subestimată, i-am răspuns.

— Da. Asta e întotdeauna o strategie bună.

Cu viteza fulgerului, şi-a îndreptat umerii şi a devenit serios.

— O să ne găsească dacă nu continuăm să ne mişcăm. *En!*

Am sărit, speriată de strigătul lui. Dar Sieh se uita în sus. Un

moment mai târziu, o minge galbenă, ca o jucărie, i-a căzut în mâini.

Nedumerită, m-am uitat în sus. Spaţiul gol urca în sus pe câteva etaje. Părea un puţ triunghiular, lipsit de orice fel de particularităţi. Nu se vedea nicio deschizătură din care ar fi putut veni acea minge. Cu siguranţă nu plutea nimeni deasupra care să i-o fi putut arunca.

M-am uitat spre băiat şi m-a cuprins o suspiciune bruscă, înspăimântătoare.

Sieh mi-a râs în faţă, a pus mingea pe podea şi s-a aşezat pe ea cu picioarele încrucişate. Mingea a stat complet nemişcată sub el până când s-a făcut comod, apoi s-a ridicat în aer. S-a oprit când se afla la vreun metru de pământ şi a plutit acolo. Apoi băiatul, care nu era doar un băiat, a întins mâna către mine.

— Nu-ţi fac niciun rău, mi-a spus. Te-am ajutat, nu-i aşa?

M-am uitat la mâna lui, lipindu-mă de peretele din spate.

— Te-aş fi putut duce în cerc, ştii? Înapoi în mâinile lui.

Şi asta era adevărat. După încă o clipă i-am acceptat mâna. Strânsoarea lui nu mai lăsa urmă de dubiu: asta nu era forţa unui copil.

— Încă un pic mai sus, a spus.

Apoi, cu mine atârnată ca un iepure prins în laţ, a zburat prin tavan.

***

Mai e un lucru pe care mi-l amintesc din copilărie. Un cântec. Cum era? A, da.

Păcălici, păcălici, furaşi soarele de-aici!
Oare-l călăreşti? Şi unde-l piteşti?
La mal de râu o să-l găseşti.

Nu era vorba de soarele *nostru,* în orice caz.

***

Sieh a mai deschis încă două tavane şi un perete înainte de a mă lăsa jos, în cele din urmă, într-un spaţiu gol la fel de mare ca sala de audienţe a bunicului Dekarta. Dar nu dimensiunea locului m-a făcut să rămân cu gura căscată.

În această cameră pluteau mai multe sfere, zeci de sfere.

Erau de o varietate fantastică, de toate formele, mărimile şi culorile, rotindu-se încet şi plutind prin aer. Nu păreau a fi altceva decât jucăriile unui copil, până când m-am uitat mai îndeaproape la una şi am văzut nori învolburându-se pe suprafaţa ei.

Sieh plutea în apropiere în timp ce eu mă plimbam printre jucăriile lui. Avea o expresie de mândrie şi nerăbdare. Mingea galbenă îşi reluase poziţia în mijlocul camerei. Toate celelalte se învârteau în jurul ei.

— Sunt drăguţe, nu-i aşa? m-a întrebat în timp ce mă uitam la o mărgea micuţă, roşie.

O masă amplă de nori – o furtună? – acoperea una dintre sferele de lângă mine. Mi-am luat ochii de la ea pentru a-l privi pe Sieh. Nu avea stare, aşteptând cu nerăbdare răspunsul meu.

— E o colecţie pe cinste!

Păcălici, păcălici, furaşi soarele de-aici. Şi din câte se părea, îl furase pentru că era drăguţ. Cei Trei au dat naştere multor copii înainte de a cădea în dizgraţie. Sieh era inimaginabil de bătrân, reprezenta una dintre armele mortale ale Aramerilor, dar eu nu aveam totuşi puterea să spulber nădejdea sfioasă pe care i-o citeam în ochi.

— Sunt foarte frumoase toate, i-am dat dreptate.

Era adevărat.

A radiat şi mi-a luat mâna din nou, dar de data asta nu pentru a mă trage în vreo direcţie, ci doar pentru că simţea nevoia de companie.

— Cred că şi ceilalţi o să te placă, mi-a spus. Chiar şi Naha, când îşi revine. A trecut ceva vreme de când am avut un muritor al nostru, cu care să pălăvrăgim.

Cuvintele lui erau bolboroseli înlănţuite fără niciun înţeles. Ceilalţi? Naha? Îşi revine?

A râs din nou de mine.

— Îmi place în special chipul tău. Nu arăţi prea multe sentimente – asta e o chestie specific darreză sau e ceva ce te-a învăţat mama ta? –, dar când o faci, toată lumea le poate vedea.

Mama mă avertizase de acelaşi lucru, cu mult timp în urmă.

— Sieh…

Aveam o mie de întrebări şi nu mă puteam hotărî cu care să încep. Una dintre sfere, verde, simplă, cu poli de un alb strălucitor, a trecut pe lângă noi, rostogolindu-se la întâmplare.

Nu am privit-o ca pe o anomalie până când nu a văzut-o şi Sieh, care a împietrit. Acela a fost şi momentul în care instinctul mi-a trimis un avertisment întârziat.

Când m-am întors, l-am văzut pe Nahadoth chiar în spatele nostru.

În clipa în care atât mintea, cât şi corpul mi-au încremenit, m-ar fi putut prinde. Se afla la doar câţiva paşi depărtare. Dar nu s-a mişcat şi nu a spus nimic, aşa că ne-am uitat pur şi simplu unul la altul. Faţa îi era ca a lunii, palidă şi cumva nestatornică. Îi puteam ghici trăsăturile în linii mari, dar niciuna dintre ele nu îmi rămânea în minte mai departe de o impresie de frumuseţe uimitoare. Părul lung, foarte lung, flutura în jurul lui ca un fum negru, cu bucle mişcându-se ca ghidate de o voinţă proprie. Pelerina lui – sau poate că era tot păr – flutura de parcă s-ar fi aflat în bătaia unui vânt numai de el simţit. Nu îmi puteam aduce aminte dacă purtase o pelerină şi mai devreme, la balcon.

Nebunia încă i se mai citea în ochi, dar era una mai domoală acum, nu sălbăticia de animal turbat dinainte. Altceva – nu mă puteam convinge să spun că era ceva omenesc – se întrevedea în spatele acelei licăriri.

Sieh a păşit înainte, având grijă să nu se pună în faţa mea.

— Ai ajuns printre noi, Naha?

Nahadoth nu a răspuns, nici măcar nu părea să-l fi văzut pe Sieh. Am observat cu părticica minţii care nu era înmărmurită, că sferele lui Sieh se mişcau haotic în momentul în care ajungeau în apropierea lui Naha. Orbitele lor graţioase, lente, se schimbau: unele pluteau într-o altă direcţie, altele rămâneau nemişcate şi altele accelerau. Una s-a despicat în două şi a căzut ca stricată pe podea în faţa ochilor mei. A înaintat un pas, făcând şi mai multe dintre sferele colorate să se învârtă scăpate de sub control.

Acel unic pas a fost suficient pentru a mă urni din paralizie. M-am împleticit înapoi şi aş fi luat-o la fugă ţipând dacă aş fi ştiut cum să fac pereţii să se deschidă.

— Nu fugi!

Vocea lui Sieh m-a plesnit ca un bici. Am încremenit.

Nahadoth a păşit înainte din nou, destul de aproape încât am putut vedea un fior cutremurându-l. Mâinile i s-au încordat. A deschis gura, s-a căznit pentru o clipă, apoi a vorbit.

— P-previzibil, Sieh.

Vocea îi era joasă, dar şocant de omenească. Mă aşteptasem la un răget de animal.

Sieh s-a aplecat puţin, ca un băieţel îmbufnat.

— Nu credeam că o să ne ajungi din urmă atât de repede.

Şi-a înălţat capul, studiind chipul lui Nahadoth, şi a vorbit răspicat, ca şi cum ar fi vorbit cu un netot.

— Eşti aici sau nu?

— O pot *vedea,* a şuierat Stăpânul Nopţii, cu ochii fixaţi asupra feţei mele.

Spre surprinderea mea, Sieh a dat din cap de parcă ar fi ştiut ce voia să spună cu aiurelile lui.

— Nici eu nu mă aşteptam la asta, a spus molcom. Dar poate că îţi aminteşti acum – avem nevoie de ea. Îţi aminteşti?

Sieh a făcut un pas în faţă, întinzându-şi mâna către a lui.

Nu i-am văzut mâna mişcându-se. Mă uitam la chipul lui Nahadoth. Tot ce am văzut a fost străfulgerarea de furie oarbă, criminală, care i-a cuprins trăsăturile, apoi una dintre mâinile lui în jurul gâtului lui Sieh, care nici nu a apucat să strige înainte de a fi ridicat de la pământ, sufocându-se, lovind din picioare.

Timp de o clipă am fost prea şocată pentru a putea reacţiona în vreun fel.

După care m-am înfuriat.

Ardeam de furie – şi de nebunie, în acelaşi timp, pentru că numai aşa s-ar explica ce am făcut atunci. Mi-am scos cuţitul şi am strigat:

— Lasă-l în pace!

A fost ca şi cum un iepure ar fi ameninţat un lup. Dar spre deplina mea surprindere, Stăpânul Nopţii s-a uitat către mine. Nu i-a dat drumul lui Sieh, dar a clipit. În acelaşi timp, nebunia l-a părăsit, înlocuită de o privire plină de uluire şi de surprindere crescândă. Era privirea unui om care tocmai descoperise o comoară ascunsă într-un morman de resturi. Dar îl sugruma în continuare pe Sieh.

— Dă-i drumul!

M-am aplecat, schimbându-mi poziţia de luptă cum mă învăţase bunica mea darreză. Mâinile îmi tremurau – nu de frică, ci din cauza acelei furii sălbatice, nebuneşti, din dorinţa de dreptate. Sieh era *un copil.*

— Opreşte-te!

Nahadoth a zâmbit.

Am atacat. Cuţitul i-a intrat în piept, tăind adânc înainte de a se înfige în os, cu un asemenea impact brutal încât mâna mi-a alunecat de pe mâner. Timp de o secundă m-am sprijinit de pieptul lui, încercând să mă împing înapoi. M-am minunat de faptul că era făcut din carne şi sânge, consistent, cald, în pofida puterii pe care o emana. M-am minunat şi mai tare în momentul în care mâna lui liberă s-a strâns în jurul încheieturii mele ca o menghină. Era agil chiar şi cu un pumnal înfipt în inimă.

Cu forţa pe care o avea, ar fi putut să-mi rupă încheietura. În loc să facă asta, m-a ţinut pur şi simplu locului. Sângele lui îmi curgea pe mână, mai fierbinte decât furia mea. M-am uitat în sus. Ochii îi erau calzi, blânzi, deznădăjduiţi. *Omeneşti.*

— Te-am aşteptat atât de mult, a şoptit zeul.

Şi m-a sărutat.

Apoi s-a prăbuşit.

4.Magicianul

Când Stăpânul Nopţii s-a prăbuşit, dându-i drumul şi lui Sieh, era să cad şi eu. Nu-mi dădeam seama de ce mai eram încă în viaţă. Poveştile despre armele familiei Arameri sunt pline de descrieri în care armate întregi ajung să fie măcelărite. Nu am auzit nicio poveste despre fete barbare demente care să li se opună.

Sieh, spre marea mea uşurare, s-a ridicat imediat în coate. Părea să fie bine, deşi ochii i s-au căscat la vederea siluetei nemişcate a lui Nahadoth.

— Uite ce-ai făcut!

— N-am…

Tremuram atât de tare încât abia puteam vorbi.

— N-am vrut… Voia să te ucidă. N-am putut… am spus înghiţind în sec… n-am putut să-l las.

— Nahadoth nu l-ar fi ucis pe Sieh, s-a auzit o altă voce în spatele meu.

Nervii mei nu mai suportau. Am sărit şi am dus mâna către cuţitul care nu mai era învelit în teaca lui de la spate. Printre mişcările lente ale sferelor lui Sieh a apărut o femeie. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost că era uriaşă, ca măreţele corăbii ale Kenului. Era şi clădită ca acele corăbii, mare şi puternică şi incredibil de graţioasă. Nimic din masa ei nu era grăsime. Nu i-am putut ghici rasa, pentru că nicio femeie, din niciuna dintre rasele ştiute de mine, nu era atât de îngrozitor de mare.

A îngenuncheat pentru a-l ajuta pe Sieh să se ridice. Sieh tremura şi el, dar de bucurie.

— Ai văzut ce-a făcut? a întrebat-o pe femeia nou-venită, arătând spre Nahadoth.

Rânjea.

— Da, am văzut.

Ridicându-l pe Sieh în picioare, femeia s-a întors pentru a mă privi o clipă. Aşezată în genunchi, era mai înaltă decât Sieh în picioare. Îmbrăcămintea îi era simplă: tunică şi pantaloni gri şi o maramă gri care-i acoperea părul. Poate că datorită alurii ei cenuşii, comparată cu întunecimea neînduplecată a Stăpânului Nopţii, mi se părea că întreaga ei fiinţă emana blândeţe.

— Nu există luptător mai aprig decât o mamă care-şi apără

copilul, a spus femeia. Dar Sieh este mult mai puţin fragil decât tine, lady Yeine.

Am aprobat tăcută, încercând să nu par proastă. Ceea ce făcusem nu fusese câtuşi de puţin raţional.

Sieh a venit lângă mine şi m-a prins de mână.

— Îţi mulţumesc, oricum, mi-a spus cu timiditate.

Vânătaia urâtă din jurul grumazului i se estompa chiar în faţa ochilor mei.

Ne-am îndreptat cu toţii privirile către Nahadoth. Stătea în genunchi, aşa cum se prăbuşise, cu pumnalul încă înfipt complet în piept, cu capul căzut. Cu un oftat uşor, femeia cenuşie s-a dus lângă el şi i-a extras cuţitul. Îl simţisem înfigându-se în os, dar femeia a făcut să pară că l-a scos foarte uşor. L-a cercetat, a clătinat din cap, apoi mi l-a oferit cu mânerul înspre mine.

M-am convins să-l primesc, mânjindu-mă cu şi mai mult sânge de zeu pe mână. Am crezut că ţinea lama mai strâns decât era necesar, fiindcă încă tremuram atât de tare. Dar când am reuşit să apuc mai bine mânerul, degetele femeii au alunecat de-a lungul lamei. Când am ridicat din nou cuţitul, am băgat de seamă că nu doar era curăţat de sânge, ci avea şi o altă formă – curbată acum – şi părea ascuţit.

— Acum ţi se potriveşte mai bine, a spus femeia, dând solemn din cap în timp ce mă holbam la ea.

Fără să mă gândesc, am băgat cuţitul înapoi în teaca din spate, cu toate că nu ar fi trebuit să mai încapă acolo. Dar a încăput. Şi teaca fusese schimbată.

— Deci, Zhakka, îţi place şi ţie de ea.

Sieh s-a lipit de mine, cuprinzându-mi talia cu braţele şi lăsându-şi capul pe sânii mei. Nemuritor sau nu, făcuse asta cu o asemenea inocenţă, încât nu l-am îndepărtat. L-am îmbrăţişat fără a-mi da seama şi el a oftat adânc, mulţumit.

— Da, a răspuns femeia, fără niciun ocoliş.

Apoi s-a aplecat înainte, uitându-se la faţa lui Nahadoth.

— Tată?

Nu am tresărit, nu cu Sieh sprijinit de mine, dar m-a simţit înţepenind.

— Şşş, mi-a spus, mângâindu-mi spatele.

Acea atingere nu era destul de copilărească pentru a fi cu adevărat liniştitoare. O clipă mai târziu, Nahadoth s-a mişcat.

— Te-ai întors! a spus Sieh, îndreptându-se de spate şi

zâmbind radios.

Am profitat de ocazie ca să mă îndepărtez de Nahadoth. Sieh mi-a prins imediat mâna, plin de încredere.

— E în regulă, Yeine. E altfel acum. Eşti în siguranţă!

— Nu te crede, a zis Nahadoth, vorbind ca un om abia trezit din somn. N-o să mai aibă încredere în noi.

— Nu e vina ta, răspunse nefericit Sieh. Trebuie doar să-i explicăm şi va înţelege.

Nahadoth s-a uitat la mine, lucru care m-a făcut să tresar din nou, cu toate că părea că nebunia îl părăsise cu totul. Nu am văzut nici cealaltă privire – cea pe care o avea când îmi prinsese mâna în şuvoiul de sânge, când îmi şoptise cuvinte dulci, de dor. Şi acel sărut… nu. Îmi imaginasem totul. Asta era limpede, căci Stăpânul Nopţii, aflat în faţa mea acum, era detaşat, avea un aer regal chiar şi aşa îngenuncheat cum stătea, privindu-mă dispreţuitor. Mi-a amintit dureros de Dekarta.

— Vei înţelege? m-a întrebat.

Nu m-am putut controla şi am mai făcut un pas înapoi, drept răspuns. Nahadoth a clătinat din cap şi s-a ridicat, înclinându-se către femeia graţioasă căreia Sieh îi spusese Zhakka. Cu toate că Zhakka era mai înaltă decât Nahadoth, nu era niciun dubiu în legătură cu care dintre ei era superiorul şi care subordonatul.

— Nu avem timp pentru asta, a spus Nahadoth. Viraine o s-o caute în scurt timp. Însemneaz-o şi să terminăm.

Zhakka a dat din cap şi a venit spre mine. Am făcut un al treilea pas în spate, descurajată de hotărârea din privirea ei.

Sieh mi-a dat drumul, punându-se între noi, ca un purice înfruntând un câine. Abia ajungea până la talia Zhakkei.

— Nu aşa am hotărât să facem. Am căzut de acord să încercăm să o câştigăm de partea noastră.

— Asta nu mai e posibil acum, spuse Nahadoth.

— Atunci ce-o împiedică să-i spună totul lui Viraine? a întrebat Sieh şi şi-a pus mâinile în şolduri.

Zhakka se oprise, aşteptând răbdătoare ca disputa să se încheie. M-am simţit lăsată deoparte şi cumplit de lipsită de importanţă – după cum era şi normal să mă simt, aflându-mă în prezenţa a trei zei. Termenul „foşti zei” pur şi simplu nu părea adecvat.

Pe faţa lui Nahadoth se citea ceva apropiat de un zâmbet. S-a uitat către mine.

— Dacă îi spui lui Viraine, te vom omorî. Mulţumit? a întrebat, întorcându-şi privirea către Sieh.

Probabil eram cu adevărat obosită. După toate ameninţările din acea seară, nici măcar n-am clipit.

Sieh s-a încruntat şi a clătinat din cap, dar s-a dat la o parte din calea Zhakkei.

— Nu aşa era planul, a spus cu o urmă de iritare.

— Planurile se schimbă, i-a răspuns Zhakka, oprindu-se apoi în faţa mea.

— Ce vrei să faci? am întrebat-o.

Cumva, în ciuda staturii ei, nu mă înspăimânta nici pe departe la fel de rău ca Nahadoth.

— Îţi voi însemna fruntea cu un sigiliu, mi-a răspuns. Unul care nu poate fi văzut. Va interacţiona cu sigiliul pe care vrea Viraine să ţi-l facă. Vei arăta ca unul dintre ei, dar în realitate vei fi liberă.

— Ei…

Adică toţi cei din familia Arameri marcaţi cu sigiliul? La ei se referea?

— Cum adică? Cei marcaţi nu sunt liberi?

— Nu mai mult decât noi, cu toate că ei cred contrariul, mi-a răspuns Nahadoth.

Am simţit, doar pentru o clipă, o urmă a blândeţii pe care o văzusem mai înainte în el. Apoi s-a întors cu spatele la mine.

— Grăbeşte-te!

Zhakka a dat din cap şi mi-a atins fruntea cu vârful unui deget. Pumnii ei erau mari cât nişte platouri. Degetul ei părea să ardă ca un vătrai în momentul în care m-a atins. Am ţipat şi am încercat să-i îndepărtez degetul, dar şi-a ridicat mâna înainte să reuşesc. Terminase.

Sieh, uitând de îmbufnare, a cercetat semnul şi a aprobat chibzuit.

— Va fi numai bun.

— Du-o la Viraine acum, a spus Zhakka.

Şi-a plecat capul spre mine în semn de rămas-bun politicos, apoi s-a întors şi ea pentru a-l însoţi pe Nahadoth.

Sieh m-a luat de mână. Eram într-atât de dezorientată şi tulburată, încât nici nu am opus rezistenţă când m-a condus către cel mai apropiat perete. Dar am aruncat o privire peste umăr, pentru a-l vedea pe Stăpânul Nopţii îndepărtându-se.

***

Mama a fost cea mai frumoasă femeie din lume. Nu spun asta pentru că sunt fiica ei sau pentru că era înaltă şi plină de graţie, cu părul ca lumina soarelui pătrunzând printre nori. Spun asta pentru că era puternică. Poate că datorită moştenirii mele darreze, am considerat întotdeauna puterea ca fiind etalonul frumuseţii.

Poporul meu nu a fost blând cu ea. Nimeni nu-i spunea ceva de faţă cu tatăl meu, dar auzeam uneori şoaptele, când mergeam prin Arrebaia. „Târfă amn.” „Căţea albă.” Scuipau pe jos în urma ei, pentru a curăţa străzile spurcate de moştenitoarea clanului Arameri. Cu toate acestea, ea şi-a păstrat demnitatea şi a fost întotdeauna mai politicoasă cu toţi cei care erau orice în afară de politicoşi cu ea. Tatăl meu, într-una dintre puţinele amintiri mai clare pe care le am cu el, a spus că asta o făcea mai bună decât erau ei.

Nu ştiu de ce îmi amintesc asta acum, dar sunt sigură că are importanţă.

***

Sieh m-a pus să alerg după ce am părăsit spaţiul gol, pentru a fi obosită în momentul în care urma să ajungem la biroul lui Viraine.

Viraine a deschis uşa după cea de-a treia bătaie nerăbdătoare a lui Sieh, părând iritat. El era bărbatul cu păr alb de la audienţa cu Dekarta, care zisese că nu sunt „o cauză pierdută”.

— Sieh? În numele demonilor ce cauţi… aha.

S-a uitat la mine ridicând din sprâncene.

— Da, m-am gândit eu că îi ia prea mult lui T’vril să ajungă. Soarele a asfinţit de mai bine de-o oră.

— Scimina l-a asmuţit pe Naha după ea, a explicat Sieh.

S-a uitat în sus la mine şi a continuat:

— Dar jocul lua sfârşit dacă ajungeai aici, nu? Eşti în siguranţă acum.

Asta era scuza mea, deci.

— Aşa mi-a spus T’vril.

M-am uitat înapoi de-a lungul coridorului de parcă mi-ar fi fost încă frică. Nu era greu să mă prefac.

— Scimina trebuie să-i fi impus nişte limite foarte precise, mi-

a spus Viraine, probabil ca să mă liniştească. Ştie cum e când intră în starea aia. Intră, lady Yeine.

A păşit în lături şi am pătruns în încăpere. Chiar şi dacă nu aş fi fost obosită moartă, tot m-aş fi oprit acolo, pentru că mă aflam într-o încăpere cum nu mai văzusem niciodată. Era lungă şi ovală şi avea ferestre mari, din tavan până-n podea. Rânduri gemene de mese de lucru fuseseră amplasate de ambele părţi ale camerei, cu cărţi, eprubete şi tot felul de obiecte ciudate pe fiecare dintre ele. De-a lungul peretelui din spate se aflau cuşti, unele adăpostind iepuri şi păsări. În mijlocul camerei era un glob uriaş, alb, aşezat pe un soclu scund. Era cât mine de înalt şi complet opac.

— Aici, aici, a spus Viraine, îndreptându-se spre una dintre mese.

Erau două taburete acolo. S-a aşezat pe unul şi a bătut cu palma pe al doilea. L-am urmat, dar apoi am devenit ezitantă.

— Mă tem că nu am fost prezentaţi, domnule.

A părut surprins, dar apoi a zâmbit şi mi-a făcut o plecăciune informală, aproape în batjocură.

— A, da, unde-mi sunt manierele? Eu sunt Viraine, scribul palatului. De asemenea, o rudă de-a ta, într-un fel sau altul, cu un grad prea îndepărtat şi întortocheat pentru a putea fi determinat cu precizie, cu toate că Stăpânul Dekarta a găsit de cuviinţă să mă primească în familia de bază, a spus şi a bătut cu degetul în cercul negru de pe frunte.

Scribii: învăţaţi amni care au transformat limbajul scris al zeilor în materie de studiu. Acest scrib nu arăta ca asceţii neprietenoşi pe care mi-i imaginasem eu. Era mai tânăr, în primul rând, poate cu câţiva ani mai tânăr decât fusese mama mea. Cu siguranţă nu destul de bătrân pentru un asemenea păr albit în totalitate. Poate că era ca T’vril şi ca mine, doar pe jumătate amn, dintr-o varietate mai exotică.

— Plăcerea este de partea mea, i-am răspuns. Dar nu mă pot abţine să nu întreb de ce are palatul nevoie de un scrib. De ce aţi studia puterea zeilor din moment ce aveţi zei veritabili chiar aici?

Părea încântat de întrebarea mea. Poate că prea puţini oameni îi puneau întrebări în legătură cu munca lui.

— Ei bine, în primul rând, nu pot face chiar totul şi nu pot fi peste tot. Sunt sute de oameni în acest palat, care folosesc

zilnic mici vrăji. Dacă ar trebui să ne batem capul să chemăm un enefadeh de fiecare dată când am avea nevoie de ceva, n-am mai reuşi să facem nimic. Liftul, de exemplu, cel care te-a adus la acest nivel al palatului. Aerul, pentru că ne aflăm atât de sus deasupra solului, ar fi în mod normal rarefiat şi rece, greu de respirat. Magia menţine palatul confortabil.

M-am aşezat cu grijă pe unul dintre taburete, trăgând cu ochiul la masa de lângă mine. Obiectele de pe ea erau aşezate ordonat: diverse pensule fine, o călimară şi un mic bloc de piatră şlefuită cu o pictogramă ciudată, complicată, cu ţepi şi arce decorative gravate pe o parte. Pictograma era într-atât de străină, de discordantă privirii, încât nu o puteam privi pentru mult timp. Tendinţa de a-ţi feri privirea de la ea făcea parte din caracteristicile ei, pentru că era – în limbajul zeilor – un sigiliu.

Viraine stătea lângă mine, în timp ce Sieh, neinvitat, se aşezase pe un scaun aflat de cealaltă parte a mesei şi îşi sprijinise bărbia pe braţele încrucişate.

— Şi apoi, a continuat Viraine, sunt anumite vrăji pe care nici măcar enefadehii nu le pot face. Zeii sunt creaturi ciudate, incredibil de puternice în interiorul sferei lor de influenţă, ca să-i zicem aşa, dar complet limitate în afara ei. Nahadoth este lipsit de orice putere în timpul zilei. Sieh nu poate să stea tăcut sau cuminte decât dacă pune ceva la cale.

Când a spus asta s-a uitat către Sieh, care ne-a oferit amândurora un zâmbet nevinovat.

— În multe privinţe, noi, muritorii, suntem mai... versatili, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Mai *desăvârşiţi.* De exemplu, niciunul dintre ei nu poate crea sau prelungi viaţa. Simpla acţiune de a avea copii – ceva ce orice slujnică ghinionistă sau soldat nepăsător poate face – este o putere pe care zeii au pierdut-o de milenii.

Cu colţul ochiului, am văzut pierind zâmbetul lui Sieh.

— Să prelungească viaţa?

Auzisem zvonuri despre ceea ce făceau unii scribi cu puterile lor – zvonuri cumplite, necurate. Mi-am dat seama dintr-odată că bunicul meu era foarte, foarte bătrân.

Viraine a dat din cap în semn de aprobare, cu ochii licărind la dezaprobarea sugerată de tonul meu.

— Este marele ţel al profesiei noastre. Într-o zi, poate că vom atinge chiar nemurirea...

Mi-a citit oroarea de pe chip şi a zâmbit.

— Cu toate că acest scop nu este lipsit de controverse.

Bunica mea susţinuse întotdeauna că amnii erau un popor necurat. M-am uitat în altă parte.

— T'vril a spus că mă vei însemna.

A rânjit, amuzat de-a dreptul de data asta. Amuzat de fata sălbatică şi ruşinoasă.

— Îhîm.

— Ce face acest însemn?

— Îi împiedică pe enefadehi să te omoare, printre altele. Aţi văzut cum pot fi.

Mi-am umezit buzele.

— A. Da. Am… nu ştiam că sunt… am gesticulat ambiguu, nesigură cum să spun ceea ce voiam fără să-l jignesc pe Sieh.

— Lăsaţi să umble liberi? a întrebat Sieh cu voioşie.

Avea o privire neruşinată. Îi făcea plăcere disconfortul meu.

Am tresărit.

— Da.

— Forma de muritor este temniţa lor, a spus Viraine, ignorându-l pe Sieh. Şi fiecare suflet din Văzduh le este temnicer. Strălucitorul Itempas le-a poruncit să-i servească pe descendenţii lui Shahar Arameri, cea mai însemnată preoteasă a Lui. Dar din moment ce descendenţii lui Shahar sunt mii acum… a spus şi a făcut semn către ferestre, de parcă întreaga lume ar fi fost un singur clan.

Sau poate se referea doar la Văzduh, singura lume care conta pentru el.

— Strămoşii noştri au ales să impună o ordine mai structurată asupra situaţiei. Însemnul le confirmă enefadehilor că faci parte din familia Arameri. Fără el, nu îţi vor asculta poruncile. Îţi specifică de asemenea şi rangul în cadrul familiei – cât de aproape eşti de linia principală de descendenţă, vreau să spun, lucru care la rândul său arată câtă putere deţii când îi comanzi.

A luat o pensulă, dar nu a înmuiat-o în cerneală. Şi-a ridicat în schimb mâna către faţa mea, dându-mi la o parte părul de pe frunte. Inima mi-a încremenit în momentul în care m-a examinat. Cu siguranţă Viraine era un expert în astfel de lucruri. Chiar nu putea să vadă semnul lăsat de Zhakka? Am avut impresia că l-a văzut, pentru că s-a uitat fix în ochii mei timp de o secundă. Dar se pare că zeii îşi făcuseră treaba bine, pentru

că, după încă o clipă, Viraine mi-a lăsat părul în jos şi s-a apucat de amestecat în cerneală.

— T'vril a spus că însemnul este permanent, i-am spus, mai mult pentru a-mi stăpâni emoţiile.

Lichidul negru arăta ca o cerneală obişnuită, de scris, dar piatra marcată cu sigiliu nu era o piatră obişnuită, în mod clar.

— Dacă Dekarta nu ordonă îndepărtarea, da. Ca un tatuaj, doar că fără durere. Vă veţi obişnui cu el.

Nu mă bucura un semn permanent, dar ştiam că nu avea rost să protestez.

— De ce li se spune „enefadehi"? l-am întrebat pentru a-mi distrage atenţia.

Expresia care i-a traversat faţa a fost trecătoare, dar am recunoscut-o instinctiv: premeditare. Tocmai îi oferisem o dovadă de ignoranţă de necrezut, iar el hotărâse să se folosească de asta.

Cu un gest nonşalant, Viraine şi-a rotit degetul mare către Sieh, care cântărea din ochi, pe furiş, toate lucrurile de pe masă.

— Aşa îşi spun ei. Pur şi simplu ni s-a părut comodă denumirea.

— Dar de ce nu...

— Nu le spunem „zei", a spus Viraine zâmbind. Asta ar fi o ofensă adusă Tatălui Văzduhului, singurul nostru zeu adevărat, şi acelora dintre copiii lui care i-au rămas loiali. Dar nu le putem spune nici „sclavi". Până la urmă, am scos sclavia în afara legii acum câteva secole.

Ăsta era genul de chestie care îi făcea pe oameni să urască familia Arameri – să o urască din tot sufletul, nu doar să le displacă puterea pe care o aveau membrii clanului sau uşurinţa cu care o foloseau. Găseau atâtea moduri în care să mintă în legătură cu lucrurile pe care le făceau. Ridiculizau suferinţa victimelor lor.

— De ce nu vă referiţi la ei ca la ceea ce sunt? l-am întrebat eu. Arme.

Sieh şi-a aţintit privirea asupra mea, prea stăpânită în acel moment pentru a fi a unui simplu copil.

Viraine s-a crispat uşor.

— Ai vorbit ca o barbară veritabilă, mi-a spus.

Cu toate că zâmbise, asta nu a îndulcit deloc insulta.

— Lucrul pe care trebuie să-l înţelegi, lady Yeine, este că la fel

ca strămoaşa noastră Shahar, noi, cei din familia Arameri suntem primii şi cei mai de vază servitori ai Tatălui Văzduhului Itempas. În numele Lui am instaurat era Strălucirii în întreaga lume. Pace, ordine, iluminare, a spus el şi şi-a întins braţele în lături. Servitorii lui Itempas nu folosesc şi nu au nevoie de arme. Unelte, pe de altă parte…

Auzisem destul. Nu aveam habar care era rangul lui în comparaţie cu al meu, dar eram obosită, confuză şi departe de casă, şi dacă manierele de barbar aveau să mă facă să trec mai uşor prin această zi, atunci aşa să fie.

— Atunci „enefadeh” înseamnă „unealtă” în cazul ăsta? Sau doar „sclav”, dar în altă limbă?

— Înseamnă „noi, cei care ne amintim de Enefa”, a spus Sieh.

Îşi proptise bărbia în pumni. Obiectele de pe masa lui Viraine arătau la fel ca înainte, dar eram sigură că făcuse ceva cu ele.

— A fost ucisă de Itempas, cu mult timp în urmă. Am pornit un război împotriva Lui ca s-o răzbunăm.

Enefa. Preoţii nu-i rosteau niciodată numele.

— Trădătoarea, am şoptit fără să vreau.

— Nu a trădat pe nimeni, s-a răstit Sieh.

Viraine i-a aruncat o privire greu de descifrat, cu ochii mijiţi.

— Într-adevăr. Meseria de târfă nu prea poate fi numită trădare, nu-i aşa? a zis el.

Sieh a şuierat printre dinţi. Pentru o clipită, am văzut ceva inuman pe faţa lui – ceva feroce şi sălbatic – apoi a redevenit copil, alunecând de pe taburet şi tremurând de furie. Aproape că m-am aşteptat să scoată limba, dar ura din ochii lui era mult prea matură pentru asta.

— Voi râde atunci când vei muri, a spus calm.

M-am înfiorat, căci vocea lui era acum de adult, o voce din care răzbătea ura.

— Îţi voi lua inima ca jucărie şi-o să-i dau şuturi timp de o sută de ani. Şi când voi fi în sfârşit liber, îi voi vâna pe toţi urmaşii tăi şi le voi transforma copiii exact în ceea ce sunt eu acum.

Şi cu asta, a dispărut. Am clipit. Viraine a oftat.

— Şi acesta, lady Yeine, este motivul pentru care folosim sigiliile sangvine, mi-a spus. Cu toate că ameninţarea pare ridicolă, este cât se poate de reală. Sigiliul îl împiedică să o înfăptuiască, dar până şi protecţia asta e limitată. Ordinul unui membru al familiei Arameri de rang mai mare, sau pura prostie

din partea ta, te poate face vulnerabil.

M-am încruntat, amintindu-mi de momentul în care T'vril mă îndemnase să ajung la Viraine. „Numai un pursangvin îi mai poate da comanda să se oprească.” Iar T'vril era un – cum îi spusese? – un semisangvin.

— Prostie din partea mea? l-am întrebat pe Viraine.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Sunt obligaţi să se supună oricărei afirmaţii imperative pe care o formulezi, lady. Gândeşte-te acum câte astfel de afirmaţii facem fără băgare de seamă sau la figurat, fără să ne gândim la interpretările lor.

Când m-am încruntat şi am căzut pe gânduri, şi-a dat ochii peste cap.

— Oamenii de rând obişnuiesc să spună „în iad cu tine!”. Ai spus-o vreodată, într-un moment de mânie?

Am aprobat încet din cap, iar el s-a apropiat de mine şi a continuat.

— Subiectul frazei este subînţeles, evident. De obicei vrem să spunem „tu să te duci în iad”. Dar fraza poate fi înţeleasă şi ca „eu vreau să merg împreună cu tine”.

A făcut o pauză, pentru a se convinge că am înţeles. Înţelesesem. Observând că m-a trecut un fior, a dat din cap şi s-a lăsat pe spate.

— Pur şi simplu nu le vorbi decât dacă trebuie să o faci, mi-a spus. Acum, hai să isprăvim!

S-a întins către vasul cu cerneală, înjurând în momentul în care s-a răsturnat imediat ce l-a atins.

Sieh băgase cumva o pensulă dedesubt.

Cerneala s-a împrăştiat deasupra mesei ca şi cum…

Ca şi cum…

Şi apoi Viraine m-a prins de mână.

— Lady Yeine? Eşti în regulă?

***

Aşa s-a întâmplat, da. Prima oară.

***

Am clipit.

— Poftim?

A zâmbit, aruncându-mi din nou o privire condescendentă.

— A fost o zi dificilă, nu-i aşa? Terminăm imediat.

Curăţase cerneala vărsată. Rămăsese destulă în vas, deci se părea că poate continua.

— Dacă vrei, te rog, să-ţi ţii părul de pe frunte…

Nu m-am clintit.

— De ce a făcut bunicul Dekarta asta, scrib Viraine? De ce m-a adus aici?

A ridicat din sprâncene, ca şi cum se mira că întrebam aşa ceva.

— Nu am acces la gândurile lui. Nu am nici cea mai mică idee.

— E cumva senil?

A oftat.

— Chiar că eşti o barbară. Nu, nu e senil.

— Atunci de ce?

— Tocmai v-am spus…

— Dacă voia să mă ucidă, ar fi putut pur şi simplu să mă execute. Să inventeze o scuză, dacă ţinea neapărat să-şi bată capul şi cu asta. Sau ar fi putut face ce i-a făcut şi mamei mele: să trimită un asasin noaptea, să-mi dea otravă în somn.

În sfârşit, îl luasem prin surprindere. A încremenit deodată, m-a privit în ochi, apoi şi-a ferit privirea.

— Nu l-aş confrunta pe Dekarta cu dovada, dacă aş fi în locul tău.

Cel puţin nu încercase să nege.

— Nici nu am nevoie de dovadă. O femeie sănătoasă de patruzeci de ani nu moare pur şi simplu în somn. Am pus medicul să-i examineze trupul. A fost găsit un semn, un mic orificiu, pe frunte. Chiar pe…

Mintea mi-a fugit o secundă, înţelegând deodată ceva în legătură cu care nu mă întrebasem niciodată în viaţa mea.

— Pe cicatricea pe care o avea chiar aici, am spus şi mi-am atins fruntea acolo unde urma să îmi stea sigiliul Arameri.

Viraine se îndreptase cu totul spre mine acum, tăcut şi grav.

— Dacă un asasin din clanul Arameri a lăsat o urmă care s-a putut depista şi dacă te aşteptai să o găseşti, atunci, lady Yeine, înţeleg mai mult în legătură cu intenţiile lui Dekarta decât oricare dintre noi. De ce crezi tu că te-a adus aici?

Am clătinat încet din cap. Pe tot drumul înspre Văzduh bănuisem asta. Dekarta era mânios pe mama mea şi îl ura pe tatăl meu. Nu putea exista niciun motiv bun pentru această

invitaţie. În străfundul minţii mele, mă aşteptasem, în cel mai bun caz, să fiu executată altfel, poate chiar torturată înainte pe treptele Salonului. Bunica se temuse pentru mine. Dacă ar fi fost vreo speranţă de scăpare, cred că m-ar fi îndemnat să fug. Dar nimeni nu poate fugi de Arameri.

Iar femeile darreze nu fug niciodată de răzbunare.

— Acest însemn, am spus într-un final. Mă va ajuta să supravieţuiesc aici?

— Da. Enefadehii nu vor putea să îţi facă rău decât dacă faci ceva prostesc. Cât despre Scimina, Relad şi celelalte pericole… a continuat el ridicând din umeri. Ei bine, magia nu le poate rezolva pe toate.

Am închis ochii şi am refăcut chipul mamei în memorie pentru a mia oară. Murise cu lacrimi în ochi, ştiind pesemne ceea ce urma să îndur.

— Atunci să începem, am spus.

5.Haos

În noaptea aceea l-am visat.

***

Este o noapte urâtă, sufocată de nori de furtună.

Deasupra norilor, apropierea zorilor luminează cerul. Dedesubtul norilor, câmpul de bătălie e încă întunecat. Cele o mie de torţe arzând între o sută de mii de soldaţi oferă totuşi suficientă lumină. Capitala, de asemenea, radiază cu blândeţe în apropiere.

(Nu este Văzduhul pe care îl ştiu eu. Acest oraş se întinde deasupra unei câmpii, nu a unui deal, şi palatul este încastrat în inima lui, nu pluteşte deasupra. Iar eu nu sunt eu.)

— O forţă redutabilă, spune Zhakka, lângă mine.

Zhakkarn, ştiu acum, zeiţa războiului şi a vărsării de sânge. În locul maramei obişnuite, are acum un coif care îi acoperă capul într-o manieră asemănătoare. Poartă o armură strălucitoare, argintie, cu o minunăţie de sigilii gravate şi modele de neînţeles, care sclipesc roşii, ca şi cum ar fi încinse. E un mesaj scris în limba zeilor. Amintiri pe care nu ar trebui să le am mă chinuie cu înţelesul mesajului, cu toate că în final rămâne necunoscut.

— Da, îi răspund, şi vocea mea este masculină, deşi e ascuţită şi nazală.

Ştiu despre mine că sunt din familia Arameri. Mă simt de parcă aş fi puternic. Sunt capul familiei.

— M-aş fi simţit ofensat dacă ar fi venit mai puţini până şi cu un singur soldat.

— Atunci, din moment ce nu eşti ofensat, poate că poţi negocia cu ei, spune o femeie de lângă mine.

E incredibil de frumoasă. Părul ei are culoarea aramei şi o pereche de aripi enorme, cu pene de aur, argint şi platină, stau strânse pe spatele ei. Este Kurue, zisă şi Înţeleapta.

Mă simt arogant.

— Să negociez? Nu merită osteneala.

(Nu cred că îmi place acest alt eu.)

— Atunci?

Mă întorc şi mă uit la cei din spatele meu. Sieh șade cu picioarele încrucişate pe sfera lui plutitoare, galbenă. Şi-a proptit bărbia în pumni. E plictisit. În spatele lui Sieh bântuie o

prezenţă fumurie, stăpânită. Nu-l observasem mişcându-se în spatele meu. Mă priveşte de parcă şi-ar închipui moartea mea.

Mă silesc să zâmbesc, nedorind să arăt cât mă tulbură.

— Ei bine, Nahadoth? De când nu te-ai mai distrat şi tu un pic?

L-am surprins. Faptul că pot să-l surprind mă face să mă simt bine. I se citeşte nerăbdarea pe chip. E o imagine terifiantă, dar nu i-am dat niciun ordin, aşa că aşteaptă.

Şi ceilalţi sunt surprinşi, într-un mod mai puţin agreabil. Sieh se îndreaptă şi priveşte aspru către mine.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Kurue este mai diplomată.

— Nu va fi necesar, Stăpâne Haker, îmi spune ea. Zhakkarn sau chiar eu putem să ne ocupăm de această armată.

— Sau eu, spune Sieh înţepat.

Mă uit la Nahadoth şi îmi imaginez ce va spune lumea când se va afla că l-am asmuţit pe Stăpânul Nopţii asupra celor ce au cutezat să mi se împotrivească. Este cel mai puternic dintre armele mele, dar cu toate astea nu am văzut niciodată vreo demonstraţie semnificativă a capacităţilor lui. Sunt curios.

— Nahadoth, îi spun.

Nemişcarea lui şi puterea pe care o deţin asupra lui sunt înfricoşătoare, dar ştiu că trebuie să-mi păstrez capul pe umeri. Am auzit poveştile, transmise din generaţie în generaţie de capii familiei. E important să-i oferi numai instrucţiunile potrivite. Enefadehii caută întotdeauna o portiţă de scăpare.

— Du-te pe câmpul de luptă şi descotoroseşte-te de armata asta. Nu le permite să avanseze către noi sau spre Văzduh. Nu permite supravieţuitorilor să scape.

Aproape că uit, dar adaug repede:

— *Şi nu mă ucide* pe mine *în timp ce faci asta.*

— Asta e tot? mă întreabă.

— Da.

Zâmbeşte.

— Cum doreşti.

— Eşti un prost, îmi spune Kurue, renunţând la politeţe.

Celălalt eu o ignoră.

— Ocrotiţi-l, le spune Nahadoth copiilor lui.

Încă zâmbeşte când înaintează pe câmpul de luptă.

Armata duşmanului este atât de numeroasă, încât nu văd

unde se sfârşeşte. Pe măsură ce Nahadoth înaintează către mijlocul lor, pare minuscul. Neajutorat. Om. Pot auzi ecourile râsului câtorva dintre soldaţii lor pe deasupra întinderii plate a câmpiei. Comandanţii din mijlocul liniilor sunt tăcuţi. Ei ştiu ce este el.

Nahadoth îşi ţine mâinile întinse în lături şi săbii măreţe, curbate, apar în fiecare dintre ele. Aleargă către inamic, un fulger negru, şi îl loveşte ca o săgeată. Scuturile se sparg, armura şi săbiile se fac ţăndări, membre în zbor. Inamicii mor cu zecile. Eu aplaud şi râd.

— Ce spectacol magnific!

În jurul meu, ceilalţi enefadehi sunt încordaţi şi speriaţi.

Nahadoth taie o brazdă prin armată, până ajunge aproape de mijlocul ei. Nimeni nu i se poate opune. Când în sfârşit se opreşte, după ce a sculptat un cerc de moarte în jurul lui, soldaţii inamici cad unii peste alţii încercând să scape. Nu-l pot vedea bine de aici, chiar dacă fumul negru al aurei lui pare să fi crescut în intensitate în ultimele minute.

— Iese soarele! spune Zhakkarn.

— Nu îndeajuns de curând, îi răspunde Kurue.

În mijlocul armatei se aude un sunet. Nu, nu un sunet, o vibraţie. Ca un puls, numai că zguduie întregul pământ.

Şi apoi o stea neagră apare chiar în inima armatei. Nu pot găsi alte cuvinte prin care să o descriu. E o sferă de întuneric atât de concentrat, încât străluceşte, atât de încărcată de putere încât pământul geme şi cedează în jurul ei. Se formează un puţ, radiind crăpături adânci. Inamicii cad înăuntru. Nu le pot auzi ţipetele pentru că steaua neagră le trage şi vocile în ea. Le absoarbe trupurile. Absoarbe totul.

Pământul se zguduie atât de violent, încât cad în patru labe. Un huruit sec, năvalnic, mă înconjoară. Mă uit în sus şi văd că până şi aerul este vizibil, zburând pe lângă noi, supt în puţul şi în oroarea de neoprit în care s-a transformat Nahadoth. Kurue şi ceilalţi sunt lângă mine, murmurând în limba lor pentru a le porunci vânturilor şi oricăror altor forţe teribile a dezlănţuit tatăl lor. Datorită acestui lucru suntem în siguranţă, cuprinşi într-o sferă de acalmie, dar nimic altceva nu mai este. Deasupra noastră, chiar şi norii s-au încovoiat, coborând ca nişte pâlnii către stea. Armata inamică a dispărut. Tot ce a mai rămas este pământul pe care stăm, continentul din jurul lui şi planeta din

jurul nostru.

În sfârşit, îmi dau seama de greşeala mea: cu copiii lui protejându-mă pe mine, Nahadoth este liber să devoreze tot restul.

Am nevoie de toată voinţa pentru a-mi putea depăşi frica paralizantă.

— Opreşte-te! îi strig. Nahadoth, opreşte-te!

Dar cuvintele se pierd în vântul care urlă. Este legat prin magie chiar mai puternică decât a lui să îmi îndeplinească comenzile, dar numai dacă mă poate auzi. Poate că intenţionase să mă înăbuşe în acest fel. Sau poate că este doar pierdut în gloria propriei puteri, desfătându-se în haosul din care este alcătuit.

Puţul de sub el erupe în momentul în care ajunge la roca topită. Un fuior de lavă încinsă se ridică şi se contorsionează în jurul întunecimii, înainte ca şi el să fie înghiţit. Tornadă deasupra, vulcan dedesubt, şi în inima tuturor, steaua întunecată, crescând din ce în ce mai mare.

Este, într-un mod oribil, cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

În final, suntem toţi salvaţi de Tatăl Văzduhului. Norii sfâşiaţi dezvăluie un cer brăzdat de lumină, şi în clipa în care simt că pietrele de sub mâinile mele încep să tremure, gata să o ia din loc, soarele se iţeşte deasupra orizontului.

Steaua neagră dispare.

Ceva – carbonizat, jalnic, nu destul de întreg din silueta unui om pentru a fi numit un trup – pluteşte în locul stelei pentru o clipă, apoi cade către lava de dedesubt. Sieh înjură şi porneşte pe sfera lui galbenă, spărgând bula în care ne aflam, dar de care nu mai avem nevoie. Aerul este înfierbântat şi rarefiat în jurul meu. Abia pot respira. Văd deja nori de furtună adunându-se în depărtare, gonind spre noi pentru a umple vidul.

Capitala din apropiere… vai. Nu, vai, nu.

Văd rămăşiţele distruse ale câtorva clădiri. Restul a fost devorat. O parte din pământ s-a surpat în puţul roşu învolburat. Acolo era palatul.

Soţia mea. Fiul meu.

Zhakkarn se uită la mine. Este un soldat prea experimentat, aşa că îşi ascunde dispreţul, chiar dacă ştiu că îl simte. Kurue mă ajută să mă ridic. Faţa ei este complet lipsită de expresie

când mă priveşte. „Tu ai făcut asta”, citesc în ochii ei.

Îmi voi repeta aceleaşi cuvinte iarăşi şi iarăşi, în timp ce voi jeli.

— Sieh l-a recuperat, spune Zhakkarn. Îi vor trebui ani întregi să se refacă.

— Nu trebuia să folosească atâta putere, se răsteşte Kurue. Nu în trup de om.

— Nu mai contează acum, spun eu, şi pentru prima dată am dreptate.

Pământul nu s-a oprit din zguduit. Nahadoth a rupt ceva din adâncul lui. Acesta era odată un ţinut pitoresc, locul perfect pentru capitala unui imperiu cât lumea. Acum este năruit.

— Duceţi-mă de aici, şoptesc.

— Unde? mă întreabă Zhakkarn.

Casa mea este distrusă.

Aproape că spun „oriunde”, dar nu sunt chiar atât de netot. Aceste fiinţe sunt la fel de volatile precum Nahadoth. Nu au adunat atâta ură, dar nu îmi sunt nici prieteni. O prostie colosală e de ajuns pentru azi.

— La Senm, îi spun. Ţinutul natal al amnilor. Vom reconstrui totul acolo.

Şi astfel mă îndepărtez. În urma mea, în zilele viitoare, continentul se rupe în bucăţi şi se scufundă în ocean.

6.Alianțe

— Yeine.

Mama mea, omorâtă din gelozie, îmi prinde mâna. Ţin mânerul unui pumnal care a fost înfipt în propriul meu piept. Sânge mai fierbinte decât furia îmi acoperă mâna. Ea se apleacă să mă sărute.

— Eşti moartă.

Minţi, târfă amnă, căţea albă ca osul! Voi avea grijă ca toată stirpea ta mincinoasă să fie înghiţită de cele mai întunecate abisuri ale…

…mele.

***

În dimineaţa următoare avea loc încă o adunare a Consorţiului. Se părea că era sezonul de vârf al adunărilor, când se întrunea în fiecare zi pentru câteva săptămâni încercând să rezolve problemele fiscale înaintea unei lungi pauze pe timpul iernii. T’vril a venit devreme în acea dimineaţă, ca să mă trezească. I-a fost destul de greu. Când am reuşit să mă trezesc, aveam o durere surdă în picioare şi mă dureau şi vânătăile pe care le dobândisem în timpul fugii de Nahadoth din noaptea trecută. Dormisem ca moartă, epuizată atât fizic, cât şi psihic.

— Dekarta ia parte la aproape toate întrunirile când starea de sănătate îi permite, mi-a explicat T’vril în timp ce mă îmbrăcam în cealaltă cameră.

Croitorul reuşise să înfăptuiască un miracol peste noapte, livrându-mi o întreagă garderobă de veşminte considerate potrivite pentru o femeie de statutul meu. Era foarte bun. În loc să se rezume la a scurta lungile veşminte amneşti, îmi oferise o întreagă colecţie de fuste şi rochii potrivite înălţimii mele. Cu toate astea, hainele erau mult mai decorative şi mai puţin practice decât cele cu care eram eu obişnuită, ca să nu mai spun şi că erau strâmte în cele mai dubioase locuri. M-am simţit ridicol. Dar nu se cuvenea ca o moştenitoare a lui Dekarta Arameri să arate ca o sălbatică – chiar dacă eram –, aşa că l-am rugat pe T’vril să-i transmită croitorului mulţumirile mele pentru efort.

Îmbrăcată cu veşmintele străine şi având cercul complet negru pe frunte, abia dacă mă mai recunoşteam în oglindă.

— Relad şi Scimina nu sunt obligaţi să participe şi de cele mai multe ori nu o fac, a precizat T'vril.

Intrase pentru a-mi oferi o părere avizată în timp ce mă priveam în oglindă. Judecând după expresia mulţumită, era evident că obţinusem aprobarea lui.

— Dar toată lumea îi cunoaşte, pe când tu eşti nou-venită. Dekarta a cerut să participi azi în special, pentru ca toată lumea să-i poată vedea cel mai nou moştenitor.

Ceea ce însemna că nu aveam de ales. Am oftat şi am încuviinţat din cap.

— Mă îndoiesc că majoritatea nobililor vor fi mulţumiţi, i-am spus. Am fost prea neînsemnată pentru a merita să-şi piardă timpul cu mine înainte de toată harababura asta. Îmi imaginez că n-o să le convină că va trebui să se poarte frumos cu mine de acum încolo.

— Probabil că ai dreptate, mi-a răspuns T'vril, cu o indiferenţă diplomată.

A traversat camera şi s-a dus la fereastră, admirând priveliştea în timp ce eu mă chinuiam să-mi aranjez părul rebel. De vină erau emoţiile. Părul meu nu arătase niciodată mai bine.

— Dekarta nu-şi iroseşte timpul cu politica, a continuat T'vril. Consideră că familia de bază se află deasupra acestor lucruri. Astfel, evident, orice nobili cu ceva de rezolvat îi abordează pe Relad sau Scimina. Şi de acum, şi pe tine.

Minunat. Am oftat, întorcându-mă spre el.

— Bănuiesc că nu există vreo şansă de a fi dezmoştenită, dacă sunt implicată într-un scandal sau două? Poate că atunci aş putea fi exilată în cine ştie ce ţinut înapoiat din nord.

— Ai sfârşi mai degrabă asemenea tatălui meu, mi-a răspuns dând din umeri. Aşa se ocupă în mod obişnuit familia de cei care o fac de ruşine.

— Aha.

Pentru un moment m-am simţit nelalocul meu pentru că i-am amintit de tragedie, dar apoi mi-am dat seama că nu îi păsa.

— În orice caz, Dekarta pare hotărât să te aibă aici. Îmi imaginez că dacă provoci un scandal, va aranja să fii legată şi livrată la ceremonia de succesiune la timpul potrivit. Deşi, din câte ştiu eu, aşa poate decurge ceremonia în mod normal.

Asta m-a surprins.

— Nu ştii ce se întâmplă?

— În cadrul ceremoniei? m-a întrebat el, clătinând din cap. Numai membrilor familiei de bază le este permis să fie martori la asta. Şi oricum, nu a mai avut loc o ceremonie de patruzeci de ani – de când a ajuns Dekarta la putere.

— Înţeleg, am spus şi am lăsat deoparte informaţia pentru a o analiza mai târziu. Prea bine, atunci. La Salon e vreun nobil de care ar trebui să mă feresc?

Văzând privirea piezişă pe care mi-a aruncat-o, m-am corectat singură.

— Cineva de care să mă feresc *în mod special?*

— Îţi vei da seama de asta înaintea mea, mi-a răspuns. Îmi imaginez că atât aliaţii, cât şi duşmanii tăi vor fi uşor de depistat destul de repede. De fapt, am o bănuială că *totul* se va întâmpla destul de repede de acum înainte. Deci, eşti pregătită?

Nu eram. Voiam cu orice preţ să-l întreb în legătură cu ultimul lui comentariu. Lucrurile aveau să se desfășoare chiar mai repede decât o făcuseră deja? Era posibil aşa ceva?

Dar întrebările mele trebuiau să aştepte o altă ocazie.

— Sunt gata.

Aşa că T'vril m-a condus în afara apartamentului şi de-a lungul culoarelor albe. Apartamentul meu, la fel ca ale majorităţii pursangvinilor, era la ultimul etaj al clădirii principale a Văzduhului, cu toate că înţelesesem că se aflau apartamente şi în interiorul turnurilor. A urmat o altă poartă verticală, mai mică, la acest nivel, numai pentru uzul pursangvinilor. Spre deosebire de poarta din curtea din faţa Văzduhului, mi-a explicat T'vril, această poartă avea mai mult decât un singur punct terminus. Se pare că putea ajunge în mai multe birouri din oraşul de dedesubt. Astfel, pursangvinii îşi puteau rezolva problemele familiale fără a fi ninşi sau plouaţi – sau fără a fi văzuţi în public, dacă îşi doreau asta.

Nu mai era nimeni prin preajmă.

— Bunicul a coborât deja? am întrebat, oprindu-mă la marginea porţii.

La fel ca poarta principală şi lifturile palatului, era formată din plăci negre, aşezate pe podea într-un mozaic care alcătuia sigiliul unui zeu. Acesta nu semăna cu nimic, în afară de o crăpătură în formă de pânză de păianjen în podea: o similaritate incomod de sugestivă, care m-a făcut să-mi feresc privirea chiar mai repede decât de obicei.

— Probabil, mi-a răspuns T’vril. Îi place să ajungă devreme. Deci, lady Yeine, ţine minte: la Consorţiu nu trebuie să vorbeşti. Familia Arameri nu face decât să-i sfătuiască pe nobili, şi numai Dekarta are dreptul de a li se adresa. Dar nu o face des. Să nu-i vorbeşti nici lui cât eşti acolo. Sarcina ta este doar să observi şi să fii observată.

— Şi… prezentată?

— Formal? Nu, asta se va întâmpla mai târziu. Dar te vor observa, n-ai grijă. Nu va fi nevoie ca Dekarta să spună nici măcar un cuvânt.

Şi cu asta, mi-a făcut un semn şi am mers mai departe.

După o tranziţie înceţoşată şi înfricoşătoare, am ajuns într-o încăpere extraordinară, de marmură, cu un mozaic de lemn negru pe podea. Trei asistenţi ai Consorţiului – nu la fel de tineri de data asta, şi nici la fel de miraţi – mă aşteptau pentru a mă întâmpina şi escorta. I-am urmat printr-un coridor întunecat, apoi în sus pe o rampă acoperită de mochetă, pentru a ajunge în loja privată a familiei de bază.

Dekarta stătea pe locul lui obişnuit. Nu s-a întors când am ajuns. Scimina stătea la dreapta lui. S-a uitat în jur şi mi-a zâmbit. Am reuşit să mă abţin din a-i arunca o căutătură urâtă, deşi a trebuit să depun un efort considerabil. Eram foarte conştientă de nobilii care se adunau, forfotind în incinta Salonului, aşteptând ca supraveghetorul să înceapă sesiunea. Am observat mai mult decât câteva priviri îndreptate către loja privată. Mă urmăreau.

Aşa că mi-am înclinat capul către Scimina în semn de salut, cu toate că nu am reuşit să mă forţez să-i întorc şi zâmbetul.

La stânga lui Dekarta erau două scaune libere. Presupunând că cel mai apropiat dintre ele era pentru încă necunoscutul meu văr Relad, m-am îndreptat către cel mai îndepărtat. Apoi am observat gestul pe care l-a făcut Dekarta cu mâna. Nu s-a uitat spre mine, dar mi-a făcut semn să mă apropii. Aşa că am ocupat scaunul mai apropiat – chiar la timp, căci supraveghetorul a anunţat începerea sesiunii.

De data asta am fost mai atentă la ce se întâmpla. Întrunirea a decurs în ordinea regiunilor, începând cu naţiunile senmite. Fiecare regiune avea reprezentanţii ei – nobili desemnaţi de Consorţiu să vorbească pentru ea şi pentru pământurile învecinate. În orice caz, corectitudinea felului în care regiunile

erau repartizate varia considerabil şi nu îmi puteam da seama de modul în care erau organizate. Oraşul Văzduh avea propriul reprezentant, de exemplu, în timp ce întregul continent Nordul Îndepărtat avea doar doi. A doua parte nu mă surprindea – Nordul Îndepărtat nu fusese niciodată privit cu ochi buni –, dar prima da, pentru că niciun alt oraş nu avea purtătorul lui de cuvânt. Văzduhul nu era chiar *atât* de important.

Dar apoi, pe măsură ce întrunirea continua, am înţeles cât de mult mă înşelasem. Fiind foarte atentă la decretele pe care le-a propus şi le-a susţinut reprezentantul Văzduhului, mi-am dat seama că el vorbea nu doar din partea oraşului Văzduh, ci şi din partea palatului. Era de înţeles deci, chiar dacă nu era corect. Dekarta conducea deja lumea întreagă. Consorţiul exista numai pentru a înfăptui munca urâtă şi murdară de guvernare a lumii, cu care familia Arameri nu se încurca. Toată lumea ştia asta. Care era atunci scopul de a fi suprareprezentat în cadrul unui corp de guvernare care nu era mai mult decât un spectacol de marionete de la bun început?

Dar poate că asta era de fapt esenţa puterii: nu exista conceptul de „prea mult”.

Reprezentantele Nordului Îndepărtat mi s-au părut mult mai interesante. Nu le mai întâlnisem pe niciuna dintre ele, cu toate că îmi aminteam că auzisem plângeri la adresa lor în cadrul Consiliului Războinicelor din Darr. Prima, Wohi Ubm – am impresia că al doilea nume era un soi de titlu –, făcea parte din cea mai mare naţiune de pe continent, un ţinut liniştit, agrar, numit Rue, care fusese unul dintre cei mai puternici aliaţi ai Darrului înainte de căsătoria părinţilor mei. Începând de atunci, toată corespondenţa pe care ţara Darr a trimis-o ţării Rue ne-a fost înapoiată nedeschisă. Cu siguranţă că reprezentanta nu vorbea şi în numele poporului meu. Am observat-o uitându-se lung în direcţia mea, în timpul sesiunii, părând foarte stânjenită. Dacă aş fi fost o persoană meschină, mi s-ar fi părut nostim disconfortul ei.

Cealaltă nordică era Ras Onchi, o vârstnică venerabilă, care reprezenta regatele de est şi insulele din preajma lor. N-a spus mare lucru, fiind foarte bătrână şi, conform zvonurilor, un pic senilă, dar a fost unul dintre puţinii nobili care s-au uitat direct în ochii mei, pe parcursul întregii întruniri. Poporul ei este înrudit cu al meu, cu obiceiuri similare, astfel că i-am susţinut privirea

în semn de respect, lucru care a părut să-i fie pe plac. Şi-a înclinat capul o dată, abia sesizabil, într-un moment în care Dekarta se uita în altă parte. N-am îndrăznit să-i răspund, cu atât de multe priviri observând fiecare mişcare pe care o făceam, dar am fost totuşi intrigată de gestul ei.

Întrunirea a luat sfârşit când supraveghetorul a sunat clopoţelul care încheia socotelile zilei. Am încercat să nu răsuflu uşurată, deşi întreaga poveste a durat patru ore. Eram înfometată, aveam nevoie urgentă la toaletă şi eram nerăbdătoare să mă pot dezmorţi un pic. Totuşi, i-am aşteptat pe Dekarta şi Scimina şi m-am ridicat doar în momentul în care au făcut-o şi ei, ieşind în acelaşi ritm lent, înclinând politicos din cap în momentul în care o întreagă legiune de asistenţi ne-a înconjurat pentru a ne însoţi.

— Unchiule, a spus Scimina în timp ce ne întorceam către camera cu mozaic, poate că verişoarei Yeine i-ar plăcea să-i fie arătat Salonul? Nu cred c-a văzut prea mult din el până acum.

Ca şi cum ar putea ceva să mă convingă să accept, după o asemenea sugestie plină de superioritate.

— Nu, mulţumesc, am răspuns forţându-mă să zâmbesc. Dar aş vrea să aflu unde se află toaleta.

— Ah, urmaţi-mă, lady Yeine, a spus unul dintre asistenţi, păşind într-o parte şi făcându-mi semn să o iau înainte.

M-am oprit, observând că Dekarta continua să meargă înainte ca şi cum n-ar fi auzit ceea ce spusesem eu sau Scimina. Deci aşa stăteau lucrurile. Am înclinat capul către Scimina, care se oprise şi ea.

— Nu e nevoie să aştepţi din pricina mea.

— Cum doreşti, mi-a răspuns şi s-a întors plină de graţie pentru a-l urma pe Dekarta.

Am urmat asistentul de-a lungul celui mai lung coridor din oraş, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Acum că mă ridicasem în picioare, vezica mea devenise şi mai insistentă. Când am ajuns în sfârşit, am văzut că uşa era marcată cu „Privat” în senmită, lucru pe care l-am interpretat ca însemnând „pentru cei mai de seamă invitaţi ai Salonului”. Mi-a fost necesară toată voinţa pe care o aveam pentru a nu alerga lipsită de demnitate către cabina mare cât o întreagă cameră.

După ce am rezolvat treaba, am început complicatul proces de reasamblare a veşmintelor mele amneşti, când am auzit uşa

exterioară a încăperii deschizându-se. „E Scimina”, m-am gândit şi mi-am înăbuşit atât enervarea, cât şi o urmă de nelinişte.

Dar, când am ieşit din cabină, am fost surprinsă să o văd pe Ras Onchi lângă spălător, aşteptându-mă, în mod evident.

Pentru o clipă am cântărit dacă să las surprinderea să mi se citească pe chip, după care am decis mai bine să nu. Mi-am înclinat capul şi am salutat-o în nirva – limba comună a nordului, cu mult dinainte ca familia Arameri să impună lumii senmita.

— Bună să-ţi fie ziua, mătuşă!

Mi-a zâmbit, arătându-şi gura aproape lipsită de dinţi. Dar vocea-i era aşa cum trebuia, în momentul în care a vorbit:

— Şi a ta la fel, mi-a răspuns în aceeaşi limbă, deşi nu sunt vreo mătuşă de-a ta. Tu eşti Arameri, şi eu nu sunt nimic.

Am tresărit înainte de a mă putea controla. Ce poţi răspunde la aşa ceva? Ce spuneau cei din clanul Arameri? Nici nu voiam să ştiu. Pentru a înlătura stânjeneala, am trecut pe lângă ea şi am început să mă spăl pe mâini.

M-a privit în oglindă.

— Nu prea semeni cu mama ta.

M-am încruntat. Care era problema ei?

— Mi s-a mai spus.

— Ni s-a ordonat să nu mai vorbim cu ea sau cu poporul tău, mi-a spus pe un ton scăzut. Mie şi lui Wohi şi predecesoarei lui Wohi. Ordinul ne-a fost transmis prin supraveghetorul Consorţiului, nu se ştie cine l-a dat. M-am gândit doar că ai vrea să ştii.

Mi-a zâmbit. Începea brusc să semene cu o conversaţie total diferită. Mi-am clătit mâinile, am luat un prosop şi m-am întors spre ea.

— Ai ceva să-mi spui, bătrână mătuşă?

Ras a ridicat din umeri şi s-a întors îndreptându-se către uşă. Când a făcut asta, unul dintre colierele pe care le purta a strălucit într-o rază de lumină. Avea un pandantiv foarte ciudat: ca un fel de nucă sau sâmbure mic, de aur. Nu-l observasem înainte pentru că era pe jumătate ascuns, pe un lanţ care cobora sub haine. O za se prinsese de material, trăgând pandantivul la vedere. M-am trezit că mă uitam mai degrabă la pandantiv decât la ea.

— Nu am nimic de spus ce nu ştii deja, mi-a zis în timp ce se îndepărta. Dacă eşti Arameri, adică.

M-am uitat mânioasă după ea.

— Şi dacă nu sunt?

S-a oprit în faţa uşii şi s-a întors către mine, aruncându-mi o privire intensă. Fără să-mi dau seama m-am îndreptat de spate, pentru a face impresie mai bună. Atât de impunătoare era prezenţa ei.

— Dacă nu eşti Arameri, a spus ea după un moment, atunci vom vorbi din nou.

Şi apoi a ieşit.

M-am întors înapoi la Văzduh singură, simţindu-mă mai nelalocul meu ca niciodată.

***

Mi se oferiseră trei naţiuni de supravegheat, după cum mi-a amintit T'vril în acea după-amiază, când s-a prezentat pentru a continua lecţiile intensive despre stilul de viaţă al familiei Arameri.

Fiecare dintre cele trei ţinuturi era mai mare decât Darrul meu. Fiecare avea şi propriii cârmuitori competenţi, ceea ce însemna că nu aveam mare lucru de făcut în administrarea lor. Îmi plăteau un tribut regulat pentru privilegiul supravegherii mele, pe care probabil că îl urau profund şi care m-a făcut instantaneu mai bogată decât fusesem vreodată.

Îmi mai fusese dăruită şi o unealtă magică, un glob argintiu care putea, la comandă, să îmi arate faţa oricui aş fi dorit. Dacă atingeam globul într-un anumit fel, respectiva persoană îmi putea vedea la rândul ei faţa, plutind în aer ca un fel de spirit decapitat. Mai fusesem destinatara unor astfel de mesaje în trecut – astfel primisem invitaţia de la bunicul Dekarta – şi mi se păruseră iritante. Totuşi, asta îmi permitea să comunic cu conducătorii ţinuturilor mele oricând voiam.

— Aş vrea să aranjez o întâlnire cu vărul meu, lordul Relad, cât de repede posibil, am spus după ce a terminat T'vril de explicat cum se folosea globul. Nu ştiu dacă va fi mai prietenos decât Scimina, dar mi se pare un semn bun că nu a încercat încă să mă omoare.

— Răbdare, mormăi T'vril.

Nu suna promiţător. Totuşi, aveam în minte o strategie pe jumătate coaptă şi voiam să-i dau curs. Problema era că nu cunoşteam regulile acestui joc de succesiune al dinastiei

Arameri. Cum putea cineva să „câştige” dacă nu era ales de Dekarta? Relad cunoştea răspunsul la această întrebare. Dar era dispus să-l împărtăşească? Mai ales când nu aveam nimic de oferit în schimb?

— Prezintă invitaţia oricum, te rog, i-am spus. Între timp, ar fi înţelept să mă întâlnesc şi cu alte persoane influente în palat. Pe cine ai sugera?

T’vril s-a gândit câteva clipe, apoi a ridicat din umeri.

— Ai cunoscut deja pe toată lumea de aici care contează, în afară de Relad.

M-am uitat lung la el.

— Nu poate fi aşa.

A zâmbit deloc amuzat.

— Văzduhul este foarte mare şi în acelaşi timp foarte mic, lady Yeine. Mai sunt şi alţi pursangvini, desigur, dar majoritatea îşi pierd timpul răsfăţându-se cu tot soiul de plăceri.

Şi-a menţinut expresia neutră. Mi-am amintit lanţul de argint şi zgarda pe care o pusese Scimina la gâtul lui Nahadoth. Perversiunea ei nu m-a surprins, pentru că auzisem zvonuri despre lucruri mult mai groaznice care avuseseră loc între pereţii Văzduhului. Ceea ce m-a uluit era faptul că îndrăznea să joace astfel de jocuri cu monstrul acela.

— Puţinii pursangvini, semisangvini şi sferţi care îşi bat capul cu munca adevărată sunt deseori în afara palatului, a continuat T’vril. Supraveghează interesele familiei în diverse afaceri. Majoritatea nu au nicio speranţă de a câştiga simpatia lui Dekarta. A lăsat să se înţeleagă asta limpede în momentul în care i-a numit ca potenţiali moştenitori pe copiii fratelui său, şi nu pe vreunul dintre ei. Cei care au rămas sunt curtenii – pedanţi şi linguşitori în mare parte, cu titluri care sună impresionant, dar lipsiţi de putere adevărată. Dekarta îi dispreţuieşte, aşa că ai face bine să-i eviţi cu desăvârşire. Restul sunt servitori.

M-am uitat la el.

— E util să-i cunoşti pe unii dintre servitori.

A zâmbit lipsit de orice sfială.

— După cum am spus, lady Yeine, ai cunoscut deja pe toată lumea care contează. Deşi sunt mai mult decât fericit să stabilesc întâlniri cu oricine doreşti.

M-am întins, încă amorţită după multele ore de stat nemişcată

la Salon. Când am făcut asta, am simţit un junghi, amintindu-mi că aveam multe alte motive de îngrijorare în afară de problemele lumeşti.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa, i-am spus.

T'vril a chicotit cu o urmă de ironie, dar a părut mulţumit.

— Păi, după cum ai sugerat... întotdeauna se poate dovedi util să deţii influenţă în anumite cercuri.

Mi-am înclinat capul, recunoscându-mi datoria faţă de el.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, simte-te liber să-mi spui.

— Cum doreşti, lady Yeine.

— Yeine.

A ezitat.

— Verişoară, a spus în cele din urmă, şi mi-a zâmbit peste umăr ieşind din apartamentul meu.

Era într-adevăr un diplomat desăvârşit. Bănuiesc că era o necesitate pentru cineva aflat în postura lui.

Am mers din sufragerie în dormitor şi m-am oprit surprinsă.

— Am crezut că nu mai pleacă o dată, a spus Sieh, rânjind în vârful patului meu.

Am inspirat adânc, lent.

— Bună ziua, lord Sieh.

S-a îmbufnat, întorcându-se pe burtă şi privindu-mă de deasupra braţelor încrucişate.

— Nu te bucuri să mă vezi.

— Mă întreb doar ce am făcut pentru a merita asemenea atenţie din partea unui zeu al jocurilor şi farselor.

— Nu sunt zeu, ai uitat? a spus încruntându-se. Doar o armă. Acest cuvânt e chiar mai potrivit decât crezi, Yeine, şi nici nu ştii cum îi usturǎ pe Aramerii ăştia să-l audă. Nici nu mă miră că îţi spun că eşti barbară.

M-am aşezat în fotoliul de lângă pat.

— Mama mi-a spus de multe ori că sunt prea directă. De ce eşti aici?

— Am nevoie de un motiv? Poate că pur şi simplu îmi place compania ta.

— Aş fi onorată dacă ar fi adevărat.

A izbucnit în râs, strident şi nepăsător.

— Dar *este* adevărat, Yeine, chiar dacă tu nu mă crezi.

S-a ridicat şi a început să sară pe pat. M-am întrebat într-o doară dacă a încercat cineva vreodată să-l bată la fund.

— Dar? am întrebat.

Eram sigură că exista un „dar”.

S-a oprit după cea de-a treia săritură şi s-a uitat către mine peste umăr, zâmbind cu viclenie.

— Dar nu acesta este motivul pentru care am venit. Ceilalţi m-au trimis.

— Cu ce scop?

A sărit de pe pat şi a venit lângă fotoliu, punându-şi mâinile pe genunchii mei şi aplecându-se înspre mine. Încă zâmbea, dar am văzut din nou acel ceva imposibil de definit în expresia lui, acel ceva care nu era deloc copilăresc, în niciun caz.

— Relad nu se va alia cu tine.

Mi-am simţit stomacul contractându-se de nelinişte. Fusese aici de la început, trăgând cu urechea la conversaţia mea cu T’vril? Sau strategia mea de supravieţuire era într-atât de dureros de transparentă?

— De unde ştii?

A dat din umeri.

— De ce ar face-o? Nu îi eşti de niciun folos. E deja ocupat până peste cap cu Scimina şi nu-şi poate permite nicio distragere. Timpul – până la succesiune, adică – nu e de ajuns.

Şi eu bănuiam asta. Cu siguranţă că acesta fusese motivul pentru care mă aduseseră aici. Era probabil şi motivul pentru care familia avea un scrib propriu, pentru a se asigura că Dekarta nu moare înainte de vreme. Ar fi putut fi şi motivul asasinării mamei mele, după douăzeci de ani de libertate. Dekarta nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a-şi încheia socotelile.

Deodată, Sieh s-a urcat în fotoliu lângă mine şi mi s-a aşezat călare în poală, cu câte un genunchi de fiecare parte a şoldurilor mele. Am tresărit surprinsă, apoi am tresărit din nou când s-a lipit de mine, aşezându-şi capul pe umărul meu.

— Ce faci?

— Te rog, Yeine, mi-a şoptit.

I-am simţit mâinile strângându-i-se în pumni şi încolăcindu-se în materialul vestei mele. Gestul a fost într-atât de asemănător cu cel al unui copil căutând mângâiere, încât nu m-am putut opune. M-am relaxat. A oftat şi s-a ghemuit şi mai aproape, desfătându-se în primirea mea taciturnă.

— Lasă-mă doar să stau aşa o clipă!

Aşa că am rămas liniştită, gândindu-mă la o mulţime de lucruri.

Am crezut că adormise, când a început deodată să vorbească:

— Kurue – sora mea, Kurue, liderul nostru, în măsura în care avem aşa ceva – te invită să o întâlneşti.

— De ce?

— Îţi cauţi aliaţi.

L-am împins. S-a ridicat înapoi pe genunchii mei.

— Ce vrei să spui? Vă oferiţi voi?

— Poate, a spus, şi sclipirea vicleană din priviri i-a revenit. Trebuie să te întâlneşti cu noi pentru a afla.

Mi-am mijit ochii, într-o încercare de a părea intimidantă.

— De ce? Doar ai spus şi tu, nu sunt de niciun folos. Ce-aţi avea de câştigat dacă v-aţi alia cu mine?

— Deţii ceva foarte important, a spus, devenind serios. Ceva ce te-am putea forţa să ne dai, dar nu vrem să facem asta. Noi nu suntem ca Aramerii. Te-ai dovedit demnă de respect, deci te vom ruga să ne oferi acel ceva de bunăvoie.

Nu am întrebat ce era ceea ce doreau. Era moneda lor de schimb. Aveau să-mi spună dacă mă întâlneam cu ei. Eram totuşi teribil de curioasă şi entuziasmată, pentru că avea dreptate. Enefadehii urmau să fie aliaţi puternici şi atotcunoscători, chiar şi aşa ciuntiţi cum erau. Dar nu am îndrăznit să-mi arăt nerăbdarea. Sieh nu era nici pe departe atât de copilăros şi neutru cum se prefăcea.

— O să iau în calcul cererea ta de a ne întâlni, i-am spus pe tonul cel mai impunător de care eram capabilă. Te rog să-i transmiţi lui lady Kurue că vă voi oferi un răspuns în nu mai mult de trei zile.

Sieh a început să râdă şi a sărit de pe mine, întorcându-se în pat. S-a cuibărit în mijlocul lui şi mi-a zâmbit.

— Kurue o să te urască. A crezut că vei profita imediat de această ocazie, şi când colo, tu o laşi să te aştepte!

— O alianţă creată în grabă sau frică nu va dura, i-am spus. Am nevoie de o mai bună înţelegere a poziţiei mele înainte de a face orice care să o consolideze sau să o slăbească. Enefadehii trebuie să înţeleagă asta.

— Eu înţeleg, mi-a răspuns, dar Kurue este înţeleaptă, pe când eu nu. Ea face ceea ce este bine. Eu fac ceea ce este distractiv.

A dat din umeri, apoi a căscat.

— Pot să dorm aici, din când în când, cu tine?

Am deschis gura, apoi m-am oprit. Jucase atât de bine rolul de copil inocent, încât eram gata să accept automat.

— Nu sunt sigură că se cuvine, i-am răspuns în cele din urmă. Tu eşti cu mult mai în vârstă decât mine, şi totuşi, în mod evident, minor. Ar fi scandalos, în ambele cazuri.

Sprâncenele i s-au ridicat aproape până aproape de păr. Apoi a izbucnit în râs, rostogolindu-se pe spate şi ţinându-se de burtă. A râs mult timp. Până la urmă, un pic iritată, m-am ridicat şi m-am dus până la uşă pentru a chema un servitor cu prânzul. Am comandat două porţii din politeţe, deşi nu aveam idee ce mâncau zeii sau dacă mâncau, în general.

Când m-am întors, Sieh se oprise în sfârşit din râs. Stătea pe marginea patului, privindu-mă gânditor.

— Aş putea fi mai în vârstă, a spus molcom. Dacă ai dori să fiu mai în vârstă, adică. Nu e musai să fiu un copil.

M-am uitat la el şi n-am ştiut dacă ar trebui să simt milă, greaţă sau ambele în acelaşi timp.

— Vreau să fii ceea ce eşti, i-am spus.

A adoptat o expresie solemnă.

— Asta nu se poate. Nu cât timp mă aflu în această temniţă, a spus atingându-şi pieptul.

— Se întâmplă ca…

Nu am vrut să folosesc termenul de „familia mea”, aşa că am zis în schimb:

— … ca alţii să-ţi ceară să fii mai în vârstă?

A zâmbit. A fost, în mod oribil, cel mai copilăresc zâmbet posibil.

— Mai tânăr, de obicei.

Greaţa a câştigat. Mi-am acoperit gura cu o mână şi m-am întors cu spatele la el. Indiferent ce credea Ras Onchi, nu aveam să mă consider niciodată parte din familia Arameri. Niciodată!

A oftat şi a venit lângă mine, prinzându-mă în braţe pe la spate şi odihnindu-şi capul pe umărul meu. Nu înţelegeam nevoia lui constantă de a mă atinge. Nu mă deranja, dar mă făcea să mă întreb cu cine se îmbrăţişa când nu eram eu prin preajmă. M-am întrebat ce îi cereau în schimb.

— Eram deja bătrân când semenii tăi abia au început să vorbească şi să descopere focul, Yeine. Aceste chinuri mărunte

nu înseamnă nimic pentru mine.

— Asta nu contează, i-am răspuns. Eşti tot un…

Am căutat cuvântul potrivit. „Om” putea fi considerat o insultă.

A clătinat din cap.

— Numai moartea Enefei mă doare, dar asta nu a fost fapta vreunui muritor.

În acel moment un tremur adânc, ca un bas, a zguduit palatul. M-am înfiorat. În baie a zornăit ceva pentru o clipă, apoi s-a oprit.

— Apusul, a spus Sieh.

A părut mulţumit şi s-a îndreptat spre una dintre ferestre. Spre apus, cerul era înţesat de nori în straturi, coloraţi în degrade.

— Se întoarce tata.

„Unde a fost plecat?” m-am întrebat, cu toate că un alt gând mi-a distras atenţia. Monstrul din coşmarurile mele, bestia care mă vânase prin ziduri, pentru Sieh era *tată.*

— A încercat să te ucidă ieri, i-am spus.

Sieh a clătinat din cap ca şi cum nu era ceva important, apoi a bătut din palme, făcând u-mă să tresar.

— *En. Naiasouwamehikach.*

Era o bolboroseală, rostită pe un ritm cântat. Pentru o clipă, cât sunetul a stăruit, percepţia mi-a fost schimbată. Am devenit conştientă de imperceptibilele ecouri ale fiecărei silabe, suprapunându-se şi contopindu-se. Am observat felul în care se simţea aerul în momentul în care sunetele pulsau prin el. Peste podea, în pereţi. Prin pereţi, către coloana de susţinere care ţinea în picioare Văzduhul. În josul acelei coloane, până în pământ.

Sunetul a fost purtat mai departe, în timp ce pământul se rotea ca un copil somnoros, în timp ce ne purta în jurul soarelui prin ciclul de anotimpuri, şi stelele din jurul nostru se învârteau cu eleganţă.

Am clipit, surprinsă pentru un moment că mă aflam încă în cameră. Apoi am înţeles. Primele decenii din istoria scribilor erau ticsite cu decesele fondatorilor săi, până când scribii s-au rezumat la forma scrisă a limbajului. Mă uimea acum până şi faptul că încercaseră. O limbă al cărei înţeles depindea nu numai de sintaxă şi pronunţie şi ton, dar şi de poziţia cuiva în

univers în orice moment – cum îşi putuseră imagina că ar fi putut controla vreodată asta? Era peste puterile oricărui muritor.

Sfera galbenă a lui Sieh a apărut din neant şi i-a sărit în mâini.

— Du-te şi vezi, apoi caută-mă! i-a comandat şi a aruncat-o.

Sfera a ricoşat dintr-un perete apropiat, apoi a dispărut.

— Îi voi transmite mesajul tău lui Kurue, a spus, îndreptându-se către peretele de lângă patul meu. Cântăreşte oferta, Yeine, dar fă-o repede, te rog. Timpul zboară atât de repede pentru cei ca tine. Dekarta va fi murit înainte să te aştepţi la asta.

I-a vorbit peretelui şi acesta s-a deschis în faţa lui, dezvăluind un alt spaţiu gol şi îngust. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul lui, în timp ce peretele i se închidea în urmă.

7.Iubire

Cât de straniu. Abia acum îmi dau seama că toată tărăşenia nu a fost altceva decât gâlceava unei familii din cauza altei familii.

***

De la fereastra mea din Văzduh părea că aş fi putut vedea toate Cele O Sută de Mii de Regate. Nu era chiar aşa, ştiam asta. Scribii dovediseră că lumea este sferică. Totuşi, era uşor de închipuit. Atât de multe lumini pâlpâitoare, asemenea stelelor coborâte pe pământ.

Odinioară, poporul meu era unul de constructori neînfricaţi. Ne-am cioplit oraşele în versanţii munţilor şi ne-am poziţionat templele ca să facem calendare după stele. Dar nu am fi putut construi niciodată ceva asemănător Văzduhului. Nici amnii nu ar fi putut, desigur, fără ajutorul zeilor captivi, dar nu acesta este principalul motiv pentru care Văzduhul este fundamental, profund rău în ochii darrezilor. Este o blasfemie să te separi de pământ şi să priveşti în jos către el ca un zeu. Este mai mult decât o blasfemie; este un pericol. Noi nu vom putea niciodată să ne ridicăm la nivelul zeilor, până la urmă. Dar putem să decădem cu o uşurinţă înfricoşătoare.

Şi totuşi… nu mă puteam abţine din a admira priveliştea. E important să poţi aprecia frumuseţea, chiar şi atunci când apare într-o formă negativă.

Eram foarte obosită. Mă aflam în Văzduh de puţin mai mult de o zi, dar viaţa mea se schimbase atât de mult. În Darr, eram efectiv moartă. Nu lăsasem niciun urmaş, iar acum consiliul urma să însărcineze ca *ennu* vreo altă femeie tânără, de altă descendenţă. Bunica mea avea să fie foarte dezamăgită. Se temuse de la bun început că o să se întâmple asta. Nu murisem, dar devenisem o Arameri, ceea ce era la fel de rău.

Ca de la orice membru al familiei Arameri, se aştepta de la mine să nu manifest niciun fel de favoritism faţă de ţinutul meu natal şi să am în vedere nevoile tuturor naţiunilor în mod egal. Dar nu am făcut asta, desigur. Imediat ce Sieh şi T'vril au plecat, am contactat fiecare naţiune care îmi fusese repartizată şi le-am sugerat – cunoscând prea bine faptul că o sugestie de la un Arameri nu este doar o sugestie – să aibă în vedere restabilirea

relaţiilor comerciale cu ţara Darr. Nu existase un embargou oficial în anii sterpi care au urmat dezertării mamei mele din rândul clanului Arameri. Am fi putut protesta împotriva unui embargo în faţa Consorţiului sau am fi putut găsi căi de a-l ocoli. În loc de asta, toate naţiunile care voiau să intre în graţiile stăpânitorilor noştri au început pur şi simplu să ignore existenţa Darrului. Contractele au fost încălcate, obligaţiile financiare abandonate, procesele dizolvate, până şi contrabandiştii ne-au ocolit. Devenisem nişte paria.

Aşa că minimumul pe care îl puteam face cu noua şi nedorita mea putere era să îndeplinesc o parte din scopul cu care venisem până aici.

Cât despre restul... ei bine, zidurile Văzduhului erau scobite, iar coridoarele erau un labirint. Existau multe locuri în care s-ar fi putut ascunde secretele morţii mamei mele.

Dar aveam să le cercetez pe toate.

***

Dormisem bine în prima mea noapte în Văzduh. Epuizată de şoc şi după ce alergasem cu sufletul la gură pentru a-mi salva viaţa, nici nu-mi amintesc să mă fi întins în pat.

Dar într-a doua noapte, somnul a refuzat cu încăpăţânare să-şi facă apariţia. Am zăcut în patul prea mare şi prea moale din apartament, cu privirea aţintită la tavanul care strălucea şi la pereţii care îmi luminau camera ca în timpul zilei. Văzduhul îl întruchipa pe Strălucitor. Clanul Arameri nu permitea întunericului să intre aici. Dar cum reuşeau oare ceilalţi membri ai ilustrei mele familii să doarmă vreun pic?

După un timp care a părut ore întregi de foit, am reuşit în sfârşit să ajung la un fel de moţăit, deşi mintea îmi era încă agitată. În liniştea aceea nu puteam decât să mă gândesc la tot ce se întâmplase în zilele precedente, să îmi pun întrebări în legătură cu familia şi prietenii din Darr şi să îmi fac griji dacă aveam sau nu vreo şansă să supravieţuiesc în vârtejul de aici.

Dar mi-am dat seama, deodată, că cineva mă spiona.

Bunica mă antrenase bine. M-am trezit de-a binelea. Dar cu toate că reuşisem să înving impulsul de a deschide ochii sau de a reacţiona în orice alt fel, o voce profundă a zis:

— Eşti trează.

Aşa că am deschis ochii şi m-am ridicat. A trebuit să înving un

cu totul alt fel de impuls când l-am văzut pe Stăpânul Nopţii la nici zece paşi de mine.

Nu ar fi folosit la nimic să fug. Aşa că i-am răspuns.

— Bună seara, lord Nahadoth!

Eram mândră că nu îmi tremurase vocea.

El şi-a înclinat capul spre mine, apoi a rămas nemişcat şi ameninţător, la capătul patului. Dându-mi seama că percepţia asupra trecerii timpului era probabil foarte diferită pentru zei faţă de cea a muritorilor, mi-am făcut curaj să întreb:

— Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

— Am vrut să te văd, a răspuns.

— De ce?

La această întrebare nu mi-a mai răspuns. Dar s-a mişcat, într-un final, întorcându-se şi mergând către ferestre, cu spatele la mine. Era mai greu de văzut acolo, pe fundalul peisajului nocturn. Mantia? Părul? Orice era norul de întunecime care se ondula constant în jurul lui tindea să-l contopească cu cerul negru, înstelat.

Nu era nici monstrul violent care mă vânase şi nici fiinţa rece şi superioară care mă ameninţase cu moartea apoi. Nu îmi dădeam seama ce era cu el, dar avea o anumită blândeţe acum, pe care o mai întrezărisem doar pentru o clipă atunci când mă prinsese de mână, sângerase pe mine şi mă onorase cu un sărut.

Am vrut să-l întreb despre asta, dar prea multe lucruri mă nelinişteau în legătură cu acea amintire. Aşa că l-am întrebat altceva:

— De ce ai vrut să mă ucizi ieri?

— Nu te-aş fi ucis. Scimina mi-a ordonat să te las în viaţă.

Lucru ciudat, ba chiar şi mai tulburător.

— De ce?

— Presupun că fiindcă nu dorea să mori.

Eram periculos de aproape de a mă enerva.

— Ce mi-ai fi făcut, atunci, dacă nu m-ai fi ucis?

— Te-aş fi rănit.

De data asta m-am bucurat că era atât de vag. Am înghiţit în sec.

— Aşa cum l-ai rănit pe Sieh?

A urmat o pauză, după care s-a întors către mine. Luna, pe jumătate plină, strălucea prin fereastra de deasupra lui. Chipul

lui avea aceeaşi strălucire slabă, difuză. Nu a spus nimic, dar mi-am dat brusc seama că nu îşi amintea să-l fi rănit pe Sieh.

— Deci chiar eşti altul, i-am spus.

M-am înfiorat. În cameră se făcuse răcoare, iar eu purtam doar o cămaşă subţire şi pantaloni bufanţi pentru dormit.

— Sieh a spus ceva legat de asta. Şi T'vril la fel. „Cât cerul este încă luminat…"

— În timpul zilei sunt om, a spus Stăpânul Nopţii. În timpul nopţii sunt… ceva mai apropiat de adevărata mea înfăţişare. Apusul şi răsăritul sunt momentele în care are loc tranziţia, a spus întinzându-şi braţele.

— Şi devii acel… lucru, am spus, cu grijă să nu folosesc cuvântul „monstru".

— Mintea muritoare, impregnată cu puterea şi cunoaşterea unui zeu chiar şi pentru câteva clipe, rareori se comportă firesc.

— Şi totuşi, Scimina îţi poate da comenzi în timpul nebuniei?

A încuviinţat.

— Constrângerea lui Itempas este mai puternică decât orice, a spus şi apoi s-a oprit.

Ochii i-au devenit brusc foarte limpezi – reci şi duri, negri precum cerul.

— Dacă nu mă vrei aici, ordonă-mi să plec.

***

Gândeşte-te puţin: o fiinţă cu puteri incomensurabile se află la comanda ta. Se supune oricărui capriciu. Nu-i aşa că tentaţia de a-l minimaliza, de a-l umili şi a te simţi atât de puternic prin asta ar deveni atunci aproape irezistibilă?

Cred că da.

Da, cu siguranţă.

***

— Aş prefera mai degrabă să aflu de ce ai venit aici, i-am spus. Dar nu te voi forţa să-mi explici.

— De ce nu?

Era ceva periculos în vocea lui. Era mânios? Pentru că deţineam putere asupra lui şi alegeam să nu o folosesc? Era îngrijorat că aş face-o?

Răspunsul la întrebarea lui mi-a venit în minte imediat: pentru că ar fi urât din partea mea. Am ezitat să spun asta totuşi.

Răspunsul nici măcar nu era just – el intrase în camera mea neinvitat, o încălcare a politeţii în oricare dintre Regate. Dacă ar fi fost doar un om, nu aş fi stat pe gânduri să-i ordon să plece.

Nu, nu dacă ar fi fost om. Dacă ar fi fost *liber.*

Dar nu era liber. Viraine îmi explicase în seara precedentă, în timp ce îmi picta sigiliul. Comenzile mele către enefadehi trebuiau să fie simple şi precise. Trebuia să evit metaforele şi colocvialismele, şi mai presus de toate să mă gândesc bine la orice le-aş fi cerut să facă, pentru a nu provoca în vreun fel consecinţe neprevăzute. Dacă aş fi spus ceva de genul: „Nahadoth, pleacă”, ar fi fost liber să părăsească nu doar camera mea, ci chiar palatul. Tatăl Văzduhului ştie ce ar fi în stare să facă atunci. Numai Dekarta ar mai fi putut să-l cheme înapoi. Sau dacă i-aş fi spus „Nahadoth, taci”, ar fi fost mut până în momentul în care eu sau un alt membru pursangvin al familiei Arameri ar fi anulat ordinul.

Şi dacă aş fi fost într-atât de neglijentă încât să-i spun „Nahadoth, fă ce vrei”, m-ar fi ucis. Pentru că a ucide pe cineva din familia Arameri l-ar fi făcut să se simtă bine. Se mai întâmplase, de multe ori de-a lungul secolelor, conform celor spuse de Viraine. (Un lucru util, îl numise, pentru că în felul ăsta Aramerii proşti erau eliminaţi înainte de a zămisli sau de a face familia de râs şi mai tare.)

— Nu îţi voi ordona, pentru că încă analizez alianţa propusă de lady Kurue, i-am spus până la urmă. O alianţă trebuie să fie bazată pe respect reciproc.

— Respectul este irelevant, mi-a răspuns. Eu sunt sclavul tău.

Nu am putut să nu tresar la auzul cuvântului.

— Şi eu sunt prizonieră aici.

— O prizonieră ale cărei ordine sunt obligat să le ascult. Iartă-mă dacă nu simt niciun fel de milă.

Nu mi-a plăcut vinovăţia pe care o trezeau în mine cuvintele lui. Poate că de-asta temperamentul mi-a luat-o înainte, fără să mă mai pot controla.

— Eşti un zeu, m-am răstit la el. Eşti o bestie teribilă înlănţuită şi deja m-ai atacat o dată. Chiar dacă am putere asupra ta, aş fi o proastă să cred că asta înseamnă că sunt în siguranţă. E mult mai înţelept să fiu amabilă, să te rog pentru ceea ce vreau şi să sper că, la rândul tău, vei coopera.

— Să mă rogi. Apoi să îmi ordoni.

— Să te rog. Şi, dacă răspunzi negativ, să accept acest răspuns. Şi asta e o formă de respect.

A amuţit pentru o vreme. În timpul tăcerii, mi-am repetat cuvintele în minte, sperând că nu-i oferisem nicio fisură pe care să o poată exploata.

— Nu poţi să dormi, mi-a spus.

Am clipit dezorientată, apoi mi-am dat seama că fusese o întrebare.

— Nu. Patul… lumina…

Nahadoth a încuviinţat. Deodată, pereţii s-au întunecat, lumina scurgându-se de pe ei până când umbrele au învăluit camera, şi singurele surse de lumină au rămas luna, stelele şi luminile oraşului. Stăpânul Nopţii era o umbră mai întunecată profilată pe fundalul ferestrelor. Îşi stinsese şi nelumina de pe chip.

— Mi-ai oferit amabilitate, mi-a spus, şi în schimb îţi ofer cooperarea mea.

Nu m-am putut controla şi am înghiţit în sec, amintindu-mi visul cu steaua neagră. Dacă era adevărat – se simţise de parcă ar fi fost, dar cine putea să ştie? –, atunci Nahadoth era mai mult decât capabil de a distruge lumea, chiar şi aşa temperat cum era acum. Totuşi, acest simplu gest de a estompa lumina mă umpluse de uimire. Obosită cum eram, cred că valora pentru mine mai mult decât întreaga lume.

— Îţi mulţumesc, am spus în cele din urmă. Şi – nu era niciun mod subtil de a spune asta – poţi pleca acum? Te rog?

Rămăsese doar o siluetă.

— Tot ceea ce se întâmplă în întuneric, eu văd, mi-a spus. Fiecare şoaptă, fiecare oftat, eu le aud. Chiar dacă plec, o parte din mine va rămâne. Nu pot face nimic în legătură cu asta.

Cuvintele lui aveau să mă neliniştească, dar abia mult mai târziu. Pentru moment, eram recunoscătoare.

— Va fi de ajuns, i-am spus. Îţi mulţumesc.

Şi-a înclinat capul, apoi a dispărut – nu dintr-odată, cum o făcuse Sieh, ci treptat, estompându-se pe parcursul câtorva clipe. Chiar şi după ce nu l-am mai putut vedea, i-am simţit prezenţa, dar în cele din urmă şi aceasta s-a pierdut. M-am simţit singură, chiar dacă eram sau nu.

M-am urcat înapoi în pat şi, în câteva minute, am adormit.

***

Există o singură povestire despre Stăpânul Nopţii pe care preoţii o acceptă.

Odată, cu mult timp în urmă, înainte de Războiul Zeilor, Stăpânul Nopţii a coborât pe pământ, căutând să se distreze. A găsit o femeie într-un turn – soţia unui domnitor, izolată de lume şi singuratică. Nu i-a fost greu să o seducă. După ceva timp, femeia a dat naştere unui copil. Nu era al soţului ei. Nu era nici om. A fost primul dintre marii demoni, şi după ce s-au născut, el şi alţii asemenea lui, zeii şi-au dat seama că făcuseră o greşeală teribilă. Aşa că şi-au vânat propriile odrasle, răpunându-i pe toţi, până la ultimul prunc. Femeia, care fusese renegată de soţul ei şi acum rămăsese şi fără copil, a murit îngheţată într-o pădure înzăpezită.

Bunica mi-a spus o versiune diferită a poveştii. După ce copiii-demon au fost vânaţi, Stăpânul Nopţii a găsit femeia şi a implorat-o să-l ierte, pentru ceea ce făcuse. Căindu-se, i-a construit un alt turn şi i-a oferit bogăţii, pentru a putea trăi în confort, şi a vizitat-o continuu după aceea, pentru a se asigura că este bine. Dar ea nu a putut să-l ierte niciodată. În cele din urmă, şi-a luat viaţa, fiindcă nu mai suporta durerea.

Învăţătura preotului: fereşte-te de Stăpânul Nopţii, căci osânda muritorilor este plăcerea lui. Învăţătura bunicii: fereşte-te de iubire, mai ales cu bărbatul nepotrivit.

8.Vărul

În dimineaţa următoare, o servitoare a venit să mă ajute să mă îmbrac şi să mă pregătesc. Mi se părea ridicol. Totuşi, părea adecvat să încerc cel puţin să mă comport ca o Arameri, aşa că mi-am muşcat limba în timp ce femeia se agita în jurul meu. M-a ajutat să închei nasturii şi mi-a aranjat în multe locuri îmbrăcămintea, atentă la detalii, de parcă asta ar fi ajutat cumva să arăt mai elegant, apoi mi-a periat părul scurt şi m-a ajutat cu machiajul. La ultima parte chiar aveam nevoie de ajutor, căci femeile darreze nu folosesc cosmetice. Nu am putut să nu simt o oarecare surprindere în momentul în care a întors oglinda şi m-am văzut machiată. Nu arătam rău. Doar… ciudat.

Pesemne mă încruntam, pentru că servitoarea a devenit neliniştită şi a început să scotocească prin geanta imensă pe care o adusese cu ea.

— Am exact ce vă trebuie, a spus şi a scos ceva care la prima vedere părea o mască de petrecere.

Arăta într-adevăr ca o mască, pentru că avea forma care acoperea ochii şi un beţişor învelit în satin. Dar masca în sine era foarte stranie, părând să fie construită doar din două obiecte pereche strălucitoare, albastre, delicate, ca ochii de pe coada unui păun.

Apoi au clipit. Am tresărit. Uitându-mă mai de aproape, am văzut că nu erau deloc pene, de fapt.

— Toate doamnele pursangvine îi folosesc, mi-a spus servitoarea încântată. Sunt foarte la modă acum. Priviţi.

A ridicat rama pe faţa ei, astfel încât ochii albaştri să se suprapună cu cei destul de frumoşi, cenuşii, ai ei. A clipit, apoi a coborât rama. Deodată, ochii îi erau de un albastru limpede, înconjuraţi de gene negre, exotic de lungi şi dese. M-am holbat la ea, apoi am observat că ochii din ramă erau acum gri, cu o privire goală, înconjuraţi de genele normale ale servitoarei. Apoi şi-a pus din nou rama pe faţă şi ochii i-au devenit iarăşi ai ei.

— Vedeţi? a spus ea şi mi-a întins obiectul.

Acum puteam vedea micile sigilii negre, abia vizibile, încrustate pe lungimea ei.

— Albastrul ar arăta nemaipomenit cu această rochie.

Am sărit înapoi şi mi-au mai fost necesare câteva secunde pentru a-mi recăpăta glasul, din cauza repulsiei.

— Ai… ai cui erau ăia?
— Poftim?
— Ochii, ochii. De unde provin?
Servitoarea s-a uitat la mine lung, de parcă aş fi întrebat de unde provine luna.
— Nu ştiu, lady, mi-a răspuns după o pauză încurcată. M-aş putea interesa, dacă doriţi.
— Nu, i-am răspuns foarte calm. Nu este nevoie.
I-am mulţumit servitoarei pentru ajutor, i-am lăudat priceperea şi am înştiinţat-o că nu voi mai avea nevoie de ea de acum încolo, pe parcursul şederii mele în Văzduh.

***

Un alt servitor a ajuns la scurt timp după aceea, cu ştiri de la T'vril. După cum era de aşteptat, Relad refuzase cererea mea de întâlnire. Cum era o zi de odihnă, nu avea loc nicio întrunire a Consorţiului, aşadar, am comandat micul dejun şi o copie a celor mai recente rapoarte financiare ale naţiunilor cu care fusesem însărcinată.
În timp ce studiam rapoartele şi mâncam nişte peşte crud şi fructe fierte – nu îmi displăcea mâncarea amnă, doar că niciodată nu păreau să ştie ce să gătească şi ce să servească crud – am primit o vizită de la Viraine. Voia să vadă ce mai fac, a spus el, dar nu uitasem senzaţia pe care o avusesem cu o zi înainte, cum că dorea ceva de la mine. Am simţit asta mai puternic decât oricând când a început să se plimbe prin camera mea.
— E interesant de ştiut că eşti aşa de interesată de guvernare, mi-a spus în timp ce puneam deoparte un maldăr de hârţoage. Majoritatea pursangvinilor nu-şi bat capul nici măcar cu economia de bază.
— Eu conduc – am condus – o naţiune săracă, i-am spus acoperind cu un ştergar restul micului dejun. Nu mi-am permis niciodată acest lux.
— A, da. Dar ai luat măsuri pentru a remedia sărăcia, nu-i aşa? L-am auzit pe Dekarta comentând în legătură cu acest aspect azi dimineaţă. Ai ordonat regatelor cu care ai fost însărcinată să reia comerţul cu Darrul.
M-am oprit cu cana de ceai la gură.
— Urmăreşte ceea ce fac?

— Urmăreşte ceea ce fac toţi moştenitorii, lady Yeine. Puţine alte lucruri îi mai trezesc interesul zilele astea.

M-am gândit la globul magic care îmi fusese oferit, prin care îmi contactasem regatele în cursul nopţii trecute. M-am întrebat cât de dificil ar fi să creezi un glob prin care să poţi urmări pe cineva fără ca el să ştie că faci asta.

— Ai deja secrete de ascuns, a spus Viraine.

A ridicat din sprâncene când a văzut că nu răspund. Era vizibil amuzat.

— Vizite nocturne, întâlniri amoroase secrete, urzind conspiraţii? a continuat el.

N-am avut niciodată talentul înnăscut de a minţi. Din fericire, în momentul în care mama a conştientizat asta, m-a învăţat să folosesc tactici alternative.

— Cam asta pare a fi ordinea firească a lucrurilor pe aici, i-am răspuns. Totuşi, încă n-am încercat să omor pe nimeni. N-am transformat viitorul civilizaţiei noastre într-o competiţie, de dragul amuzamentului.

— Dacă aceste lucruri mărunte te deranjează, lady, nu vei rezista mult aici, mi-a mărturisit Viraine.

S-a apropiat pentru a se aşeza într-un fotoliu de lângă mine, împreunându-şi vârfurile degetelor de la ambele mâini.

— Te-ar interesa un sfat? De la cineva care s-a aflat cândva în aceeaşi poziţie de nou-venit aici?

— Sfatul tău este binevenit, scrib Viraine.

— Nu te încurca cu enefadehii.

Am cântărit dacă să mă prefac mirată sau să mă prefac neştiutoare şi să-l întreb la ce se referă. Am ales mirarea.

— Sieh pare că te îndrăgeşte, mi-a spus. Face asta uneori, asemenea unui copil. Şi tot asemenea unui copil, este afectuos, amuză şi scoate din minţi. Este foarte uşor de îndrăgit. Nu o face.

— Sunt conştientă că nu este cu adevărat un copil.

— Eşti conştientă şi de faptul că a ucis, de-a lungul anilor, la fel de mulţi oameni ca Nahadoth?

Nu mi-am putut stăpâni înfiorarea. Viraine a zâmbit.

— Dar el este un copil, de fapt, nu ca vârstă, ci ca esenţă. Acţionează impulsiv. Deţine creativitatea unui copil, dar şi cruzimea unui copil. Şi este al lui Nahadoth, trup şi suflet. Gândeşte-te puţin, lady! Stăpânul Nopţii este întruchiparea vie a

tot ceea ce dispreţuim şi de care ne temem noi, slujitorii Strălucitorului. Iar Sieh este primul lui născut.

Mă gândisem la asta. Dar în mod straniu, imaginea care îmi rămăsese cel mai clar întipărită în minte era mulţumirea deplină a lui Sieh din momentul în care îmi petrecusem mâna în jurul lui, în acea primă noapte. Mai târziu, aveam să înţeleg că începusem deja să-l iubesc pe Sieh, poate chiar din acel moment. O anumită parte din mine era de acord şi cu Viraine: a iubi o asemenea creatură era mai mult decât prostesc, era chiar un gest sinucigaş. Şi totuşi eu am făcut-o.

Viraine m-a văzut cutremurându-mă. Dând dovadă de o solicitudine ireproşabilă, a venit lângă mine şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu eşti înconjurată numai de duşmani, mi-a spus cu blândeţe.

Eram atât de derutată, încât pentru o clipă chiar am găsit alinare în vorbele lui.

— T'vril pare să te placă şi el, cu toate că nu e de mirare, având în vedere trecutul lui. Şi mă ai şi pe mine, lady Yeine. Am fost prietenul mamei tale înainte să părăsească Văzduhul. Pot fi şi prietenul tău.

Dacă nu ar fi rostit şi acele ultime cuvinte, probabil că l-aş fi putut considera prieten.

— Îţi mulţumesc, scrib Viraine, i-am răspuns.

Pentru prima oară, obârşia mea darreză nu a ieşit la suprafaţă. Am încercat să par cât mai sinceră. Am încercat să nu arăt antipatia şi suspiciunea pe care le simţeam. Judecând după expresia lui mulţumită, reuşisem.

A plecat, şi am rămas tăcută vreme îndelungată, gândindu-mă.

***

La scurt timp după aceea, urma să îmi dau seama că Viraine mă avertizase numai în privinţa lui Sieh, nu şi a lui Nahadoth.

***

Aveam nevoie să aflu mai multe despre mama.

Viraine spusese că fusese prietenul ei. Tot ceea ce ştiam despre mama mă făcea să cred că Viraine minţea. Amestecul straniu de preocupare şi nonşalanţă, ajutorul său insensibil şi

mângâierea lui falsă… Nu. Mama mea preţuise dintotdeauna oamenii transparenţi în interacţiunile cu ceilalţi. Nu mi-o puteam imagina fiind nici măcar prietenoasă, darămite foarte apropiată de cineva ca Viraine.

Dar nu aveam nici cea mai mică idee de unde să încep să aflu mai multe în legătură cu mama. Sursa evidentă de informaţii era Dekarta, dar nu aveam de gând să-i cer detalii intime despre trecutul mamei mele de faţă cu întregul Salon. O întrevedere privată, poate… da. Ar fi fost exact ce aveam nevoie.

Totuşi, nu încă. Nu până nu aveam să înţeleg mai bine motivul pentru care mă adusese în Văzduh.

Asta însemna că mai rămâneau ceilalţi membri ai familiei de bază. Unii dintre ei erau mai mult decât destul de bătrâni pentru a-şi aduce aminte vremurile când mama mea era moştenitoare. Dar avertismentul lui T'vril îmi stăruia în minte: toţi prietenii mamei din familia de bază erau plecaţi, ocupându-se de afacerile familiei, pentru a fi în siguranţă şi a se ţine departe de gaura de şarpe care era viaţa în Văzduh. Niciunul dintre cei rămaşi nu mi-ar fi vorbit cu sinceritate. Erau oamenii lui Dekarta. Sau ai Sciminei. Sau ai lui Relad.

Ah, dar iată o idee: Relad.

Îmi refuzase cererea de a ne întâlni. Protocolul dicta să nu mai încerc din nou. Dar protocolul era orientativ, nu literă de lege. În cadrul familiei, protocolul lua orice formă îi permiteau membrii. Poate că cineva obişnuit să aibă de-a face cu Scimina ar preţui o abordare directă. Am plecat în căutarea lui T'vril.

L-am găsit într-un birou spaţios şi ordonat, la unul dintre nivelurile de jos ale palatului. Pereţii străluceau şi aici, cu toate că afară era o zi însorită. Din cauză că nivelurile de jos ale palatului se aflau sub partea cea mai amplă a construcţiei, erau adăpostite de umbră. Nu am putut să nu observ că aici erau numai servitori, majoritatea dintre ei purtând sigiliul sangvin care arăta ca o dungă simplă, neagră. Rude îndepărtate, ştiam acum, graţie explicaţiilor lui Viraine. Cu mai mult de şase generaţii distanţă de familia de bază.

T'vril oferea instrucţiuni unui grup de servitori în momentul în care am ajuns. M-am oprit chiar în faţa uşii deschise, ascultând ce spunea, dar fără a întrerupe sau a-mi face simţită prezenţa. T'vril îi spunea unei tinere:

— Nu. Nu va mai fi un alt avertisment. Când se va auzi

semnalul, vei avea o singură şansă. Dacă încă te afli în apropierea puţului când vine…

Nu a mai terminat fraza.

Liniştea apăsătoare care s-a lăsat în urma acelor cuvinte mi-a trezit interesul. Părea să fi fost vorba de mai mult decât instrucţiunile obişnuite de a face curat în camere şi a livra mâncarea mai repede. M-am apropiat puţin de uşă pentru a putea asculta mai bine, dar unul dintre oamenii lui m-a observat. Trebuie să-i fi semnalat cumva lui T'vril, pentru că acesta s-a uitat imediat în direcţia mea. S-a uitat fix la mine timp de o clipă, apoi a continuat către oamenii lui:

— Vă mulţumesc! Asta e tot.

M-am dat la o parte, lăsându-i pe servitori să iasă din birou. Au plecat rapid şi fără să comenteze, ceea ce nu m-a surprins. T'vril părea genul de şef care îşi ţine subalternii din scurt. M-a invitat înăuntru şi a închis uşa în urma noastră, în semn de respect pentru rangul meu.

— Cum te pot ajuta, verişoară?

Am vrut să-l întreb despre puţ, sau ce-o fi fost ăla, şi despre semnal, sau ce-o fi fost şi ăla, şi de ce personalul lui arăta de parcă ar fi anunţat o execuţie. Era lesne de observat totuşi că ar fi preferat să nu vorbească despre asta. Mişcările sale păreau puţin încordate în momentul în care mi-a făcut semn să mă aşez pe un scaun din faţa biroului său şi m-a servit cu nişte vin. Am văzut că îi tremura mâna în timp ce turna vinul, până când a realizat că îl urmăream şi a pus jos carafa.

Îmi salvase viaţa. Pentru asta îi datoram măcar amabilitate. Aşa că l-am întrebat numai unde credea că s-ar fi putut afla Relad.

A deschis gura pentru a răspunde şi apoi s-a oprit, încruntându-se. L-am văzut cântărind dacă să încerce să mă convingă să mă răzgândesc, apoi luând decizia să nu o facă.

— La solariu, cel mai probabil, mi-a răspuns într-un final. Acolo îşi petrece majoritatea timpului liber.

T'vril îmi arătase solariul cu o zi în urmă, în timpul turului prin palat. La etajele superioare ale Văzduhului existau o sumedenie de platforme şi turnuri diafane, majoritatea adăpostind apartamente şi distracţii pentru pursangvini. Solariul era una dintre distracţii: o încăpere mare, cu tavan de sticlă, cu plante tropicale, divane lucrate cu iscusinţă, grote şi piscine pentru

îmbăiat şi pentru... alte activităţi. T'vril nu mă condusese prea departe în timpul plimbării, dar zărisem câteva mişcări prin frunziş şi auzisem un geamăt care nu putea fi decât de pasiune. Nu insistasem ca T'vril să mă lase să arunc o privire mai amănunţită pe acolo, dar acum se părea că nu aveam de ales.

— Îţi mulţumesc, i-am spus şi m-am ridicat.

— Aşteaptă, mi-a răspuns şi s-a dus înapoi după birou.

A scotocit un pic prin sertare, apoi s-a ridicat ţinând în mână o sticluţă mică de ceramică pictată migălos. Mi-a întins-o.

— Vezi dacă asta ajută. Îşi poate cumpăra şi singur cu găleata, dar îi place să fie mituit.

Am băgat sticluţa în buzunar şi am reţinut informaţia. Dar asta mă făcea să-mi pun o altă întrebare.

— T'vril, de ce mă ajuţi?

— Asta îmi doresc şi eu să ştiu, mi-a răspuns, părând dintr-odată foarte obosit. În mod evident, nu e profitabil pentru mine. Sticluţa aia m-a costat salariul pe o lună. O păstram pentru când voi avea nevoie de o favoare din partea lui Relad.

Dar eu eram bogată acum. M-am gândit să ţin minte să comand trei sticluţe pentru T'vril, drept compensare.

— Atunci de ce o faci?

S-a uitat lung la mine pentru o clipă, poate încercând să decidă şi faţă de el care era adevărul. Într-un final, a oftat.

— Pentru că nu-mi place ce fac ei cu tine. Pentru că eşti ca mine. Cu toată sinceritatea, chiar nu ştiu.

Ca el. Un intrus? Fusese crescut aici, având o legătură de sânge la fel ca mine cu familia de bază, dar el nu avea să fie niciodată un Arameri veritabil în ochii lui Dekarta. Sau poate se referea la faptul că eram singurul alt suflet cinstit şi onorabil din tot palatul? Dacă într-adevăr aşa stătea treaba.

— Ai cunoscut-o pe mama? l-am întrebat deodată.

A părut surprins.

— Pe lady Kinneth? Eram doar un copil când a fugit cu tatăl tău. Nu pot spune că mi-o aduc prea bine aminte.

— Ce-ţi aminteşti?

S-a sprijinit de marginea biroului, încrucişându-şi mâinile pe piept şi căzând pe gânduri. În lumina Văzduhului, părul lui împletit strălucea ca o funie de cupru, o culoare care mi s-ar fi părut nenaturală cu doar puţin timp în urmă. Dar acum trăiam printre membrii clanului Arameri şi mă întâlneam cu zeii.

Standardele mele se schimbaseră.

— Era frumoasă, mi-a spus. Într-adevăr, toţi cei din familia de bază sunt frumoşi. Ce nu le oferă natura, le oferă magia. Dar era mai mult de atât în cazul ei, a spus şi s-a încruntat concentrându-se. Întotdeauna mi-a părut un pic tristă, cumva. Nu am văzut-o niciodată zâmbind.

Mi-am amintit zâmbetul mamei. Zâmbise mai des cât tatăl meu fusese încă în viaţă, iar câteodată îmi zâmbise şi mie. Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât şi am tuşit pentru a-l masca.

— Îmi închipui că a fost bună cu tine. I-au plăcut dintotdeauna copiii.

— Nu.

Expresia lui T'vril era serioasă. Probabil că îmi observase momentul de slăbiciune, dar, din fericire, era prea diplomat pentru a comenta.

— Era politicoasă, desigur, dar eu eram doar un semisangvin, crescut de servitori. Ar fi fost neobişnuit să manifeste bunătate sau interes faţă de oricare dintre noi.

M-am încruntat înainte de a mă putea controla. În Darr, mama mea se asigura că toţi copiii servitorilor primesc cadouri de zilele lor de naştere şi cu ocazia ceremoniilor dedicate luminii. În timpul verilor lungi şi toride din Darr, mama le permisese servitorilor să îşi petreacă timpul de odihnă în grădina noastră, unde era mai răcoare. Îl tratase pe intendentul nostru ca pe un membru al familiei.

— Eu eram doar un copil, a continuat T'vril. Dacă îţi doreşti o rememorare mai precisă, ar trebui să vorbeşti cu servitorii mai vârstnici.

— Recomanzi pe vreunul în special?

— Oricare dintre ei va vorbi cu tine. Dar nu am de unde să ştiu care dintre ei ar putea să-şi amintească cel mai bine de mama ta, a spus ridicând din umeri.

Nu era chiar ceea ce sperasem, dar era totuşi ceva. Urma să investighez mai târziu.

— Îţi mulţumesc din nou, T'vril! i-am spus şi am plecat să-l caut pe Relad.

***

În ochii unui copil, mama este o zeiţă. Poate fi maiestuoasă

sau terifiantă, binevoitoare sau plină de furie, dar îţi impune să o iubeşti, oricum ar fi. Sunt convinsă că aceasta este cea mai mare putere din tot universul.

Mama mea…

Nu. Nu încă.

***

În solariu, aerul era cald şi umed şi încărcat de mirosul copacilor înfloriţi. Deasupra copacilor se înălţa unul dintre turnurile Văzduhului – turnul central, cel mai înalt dintre toate, a cărui intrare trebuie să se fi aflat undeva printre cărările sinuoase. Spre deosebire de restul turnurilor, acesta se îngusta rapid până într-un punct în care avea doar câţiva metri diametru, prea îngust pentru a adăposti apartamente sau încăperi de dimensiuni mari. Poate că era pur decorativ.

Dacă îmi ţineam ochii pe jumătate închişi, puteam ignora turnul şi aproape că îmi puteam imagina că sunt înapoi în Darr. Copacii nu semănau – prea înalţi şi sărăcăcioşi, prea depărtaţi unul de celălalt. În ţara mea, pădurile erau dese şi umede, întunecate ca misterele, pline de viţe încurcate şi creaturi mici, ascunse. Cu toate astea, sunetele şi mirosurile erau destul de asemănătoare pentru a-mi stârni dorul de casă. Am stat aşa acolo, până când sunetul unor voci care se apropiau m-a trezit din visare.

M-a trezit brusc. Una dintre voci era a Sciminei.

Nu-i puteam desluşi cuvintele, dar se afla foarte aproape. Undeva, într-unul dintre foişoarele din faţa mea, ascunsă după un desiş de arbuşti şi copaci. Poteca de pietricele albe pe care mă aflam mergea în acea direcţie şi probabil că se bifurca undeva înspre foişor. Dacă mă apropiam, cei de acolo m-ar fi putut auzi.

Ducă-se în iadurile fără sfârşit de grijă! am hotărât.

Tatăl meu fusese un vânător strălucit în timpul vieţii. Mă învăţase cum să păşesc prin pădure fără să se audă frunzişul. Ştiam şi că trebuia să rămân cât mai aproape de sol, pentru că e în firea omului să reacţioneze la mişcări de la nivelul ochiului, în timp ce mişcările care au loc mai sus sau mai jos trec de multe ori neobservate. Dacă asta ar fi fost o pădure din Darr, m-aş fi cocoţat în cel mai apropiat copac, dar trunchiurile de aici, subţiri şi fără crengi, erau greu de escaladat. Aşa că rămânea doar

varianta de a sta la nivelul solului.

Când m-am apropiat – doar destul de aproape cât să pot auzi, căci dacă m-aş fi apropiat mai mult, riscam să fiu văzută – m-am chircit la rădăcina unui copac pentru a asculta mai bine.

— Haide, frate, nu e prea mult, nu-i aşa?

Vocea Sciminei, caldă şi mieroasă. Nu m-am putut abţine să nu tremur la auzul vocii ei, atât în amintirea fricii, cât şi de furie. Asmuţise *un zeu* asupra mea, ca pe un câine de luptă dresat, pentru propriul amuzament. De mult nu mai urâsem pe cineva atât de tare.

— Orice îţi doreşti tu, tot este prea mult, a spus o altă voce – de bărbat.

Avea o voce de tenor, cu o tentă de irascibilitate. Era Relad?

— Pleacă de aici şi lasă-mă să gândesc!

— Doar ştii ce le poate pielea raselor ăstora de întunecaţi, frate. Nu au răbdare şi nici uzul raţiunii. Veşnic mânioşi din cauza unor chestiuni întâmplate cu generaţii în urmă…

N-am mai înţeles restul cuvintelor ei. Îi auzeam paşii doar din când în când, ceea ce însemna că se plimba, către mine şi înapoi. Când se îndepărta, devenea mai greu de auzit.

— Nu trebuie decât să-ţi pui oamenii să semneze acordul de aprovizionare. Nu înseamnă decât câştig, atât pentru ei, cât şi pentru tine.

— Asta e o minciună, scumpă soră. Nu mi-ai oferi niciodată nimic care să fie numai în beneficiul meu.

Un oftat plictisit, un mormăit pe care nu l-am înţeles, apoi:

— *Pleacă* am zis! Mă doare capul.

— Sunt sigură că te doare, având în vedere plăcerile cu care îţi ocupi timpul.

Vocea Sciminei se schimbase. Era în continuare rafinată, în continuare suavă şi plăcută, dar căldura se scursese din ea, acum că Relad făcuse clar faptul că intenţiona să o refuze. M-am minunat că o schimbare atât de subtilă putea să-i facă vocea să sune atât de diferit.

— Prea bine. Mă voi întoarce când te vei simţi mai bine. Apropo, ai întâlnit-o pe noua noastră verişoară?

Mi-am ţinut respiraţia.

— Vino aici! a spus Relad.

Mi-am dat seama imediat că vorbea cu altcineva, probabil cu un servitor. Nu mi-l puteam imagina folosind acel ton poruncitor

cu Scimina.

— Nu. Am auzit în schimb că tu ai încercat s-o ucizi. Crezi că a fost înţelept?

— Mă jucam doar. N-am putut rezista, e o fetiţă atât de serioasă. Ştii că ea chiar crede că este un concurent pentru poziţia unchiului?

Am încremenit. Se pare că şi Relad încremenise, pentru că Scimina a continuat:

— Aha. Nu ţi-ai dat seama?

— Nu poţi fi sigură. Bătrânul a iubit-o pe Kinneth. Şi fata asta nu înseamnă nimic pentru noi.

— Chiar ar trebui să mai citeşti din istoria familiei noastre, frate. Tiparul…

S-a îndepărtat şi n-am auzit continuarea. Frustrant. Dar nu îndrăzneam să mă furişez mai aproape, pentru că tot ceea ce mă despărţea de ei era un strat subţire de frunze şi crengi. Eram atât de aproape, încât m-ar fi putut auzi respirând dacă se concentrau puţin. Nu mă puteam baza decât pe faptul că erau amândoi absorbiţi în conversaţie.

Au mai schimbat câteva comentarii, pe care le-am ratat în mare parte. Apoi Scimina a oftat.

— Bine, să faci aşa cum crezi că e mai bine, frate, şi eu voi face acelaşi lucru, ca de fiecare dată.

— Noroc!

Oare această urare rostită încet era sinceră sau sarcastică? Înclin să cred că a doua variantă era cea corectă, dar exista totuşi ceva în vocea lui care sugera prima variantă. Nu mi-am putut da seama fără să-l văd.

— Şi ţie, frate!

Am auzit clinchetul încălţărilor ei de-a lungul potecii pietruite, estompându-se rapid.

Am stat vreme îndelungată unde eram, sprijinită de copac, aşteptând ca emoţiile să mi se calmeze înainte de a încerca să plec. Gândurile, de asemenea, deşi asta a durat mai mult timp, din cauza agitaţiei care mă cuprinsese în urma celor auzite. „Ea chiar crede că este un concurent.” Asta însemna că nu eram? Relad părea să creadă că eram, dar chiar şi el îşi punea întrebări, la fel ca mine. De ce mă adusese Dekarta în Văzduh?

Ceva de analizat mai târziu. Să ne ocupăm mai întâi de lucrurile presante. Ridicându-mă, am început să-mi croiesc drum

cu grijă înapoi prin desiş. Dar înainte să reuşesc, crengile s-au dat în lături la nici cinci paşi de mine şi un bărbat a trecut împleticindu-se printre ele. Blond, înalt, bine îmbrăcat, cu un însemn de pur sangvin: Relad. Am încremenit, dar era prea târziu. Eram la vedere, prinsă în timp ce mă furişam. Dar spre completa mea surprindere, nu m-a văzut. A mers până lângă un copac, şi-a desfăcut pantalonii şi a început să-şi golească vezica cu multe oftaturi şi gemete.

M-am holbat la el, neştiind ce mă dezgusta mai mult: faptul că urina într-un loc public, unde ceilalţi îi vor mirosi duhoarea zile întregi, completa lui nepăsare sau propria-mi imprudenţă.

Încă nu fusesem prinsă totuşi. M-aş fi putut apleca la loc, ascunzându-mă după un copac, şi probabil că nu aş fi fost observată. Dar poate că îmi ieşise în cale o oportunitate. Cu siguranţă că fratele Sciminei ar fi apreciat cutezanţa din partea celui mai proaspăt rival.

Aşa că am aşteptat până când a terminat şi şi-a aranjat îmbrăcămintea. S-a întors să plece şi probabil că tot nu m-ar fi văzut, dacă nu mi-aş fi ales acel moment pentru a-mi drege vocea.

Relad a făcut ochii mari şi s-a întors, clipind confuz către mine pentru câteva momente, înainte ca vreunul dintre noi să scoată o vorbă.

— Vărule, i-am spus într-un final.

A scos un oftat lung, care era dificil de interpretat. Era nervos? Resemnat? Poate că ambele.

— Aşa, deci. Trăgeai cu urechea.

— Da.

— Asta vă învaţă să faceţi în jungla aia a voastră?

— Printre altele. M-am gândit să mă ţin de ce ştiu să fac cel mai bine, vărule, din moment ce nimeni nu a găsit de cuviinţă să-mi arate care este modalitatea adecvată a familiei Arameri de a face lucrurile. De fapt, speram să mă poţi ajuta chiar tu cu asta.

— Să te ajut, a spus şi a izbucnit în râs, apoi a clătinat din cap. Vino, în cazul ăsta! Oi fi tu sălbatică, dar eu vreau să stau jos ca un om civilizat.

Suna promiţător. Relad deja se dovedise mai întreg la cap decât sora lui, cu toate că asta nu era prea greu. Uşurată, l-am urmat printre tufişuri în luminiş. Era un locşor minunat, atât de

meticulos aranjat încât chiar părea natural, cu excepţia faptului că era imposibil de perfect. Un bolovan măricel, de formă numai bună pentru a servi pe post de şezlong, trona într-o parte. Relad, care oricum nu se ţinea prea bine pe picioare, s-a lăsat pe bolovan cu un oftat puternic.

De partea cealaltă era o piscină, prea mică pentru mai mult de două persoane care să stea confortabil. Acolo era o tânără frumoasă, dezbrăcată, cu o dungă neagră pe frunte. O servitoare deci. Mi-a susţinut privirea, apoi s-a uitat în altă parte, elegant, lipsită de orice fel de expresie. Încă o tânără, îmbrăcată cu o rochie diafană, atât de transparentă încât ar fi putut fi la fel de bine şi ea dezbrăcată, s-a aşezat lângă Relad, ţinând o tavă cu o cupă şi o sticlă. Nici nu mă mira că Relad trebuise să se uşureze. Sticla nu era deloc mică şi era aproape goală. Ceea ce mă mira era că Relad încă mai putea să se ţină drept.

Nu aveam unde să mă aşez, aşa că mi-am prins mâinile la spate şi am aşteptat, politicoasă, în linişte.

— Bine, atunci, a spus Relad.

A ridicat un pahar gol şi l-a cercetat cu atenţie, ca şi cum ar fi verificat dacă era curat. Se vedea că mai fusese folosit.

— În numele neştiute ale tuturor demonilor, ce vrei?

— După cum am mai spus, vărule, caut ajutor.

— Şi de ce crezi că te-aş ajuta eu?

— Poate că ne-am putea ajuta reciproc, i-am răspuns. Nu am niciun interes să devin moştenitoarea bunicului. Dar sunt mai mult decât dispusă să susţin un alt candidat, în circumstanţele potrivite.

Relad a ridicat sticla pentru a turna un pahar, dar mâna îi tremura atât de rău, încât a vărsat o treime din cantitate. Ce risipă! A trebuit să rezist tentaţiei de a-i lua sticla din mână ca să torn cum trebuie.

— Nu îmi eşti de niciun folos, mi-a spus în cele din urmă. Nu ai face decât să îmi stai în cale sau, mai rău, să mă pui într-o postură de vulnerabilitate în faţa ei.

Niciunul dintre noi nu avea nevoie de clarificări în legătură cu cine era *ea.*

— Ea a venit aici să-ţi vorbească despre ceva complet diferit, i-am spus. Crezi că e o coincidenţă că m-a menţionat şi pe mine, printre altele? Eu cred că o femeie nu aduce în discuţie un rival

de faţă cu un altul decât dacă speră să-i poată stârni unul împotriva celuilalt. Poate că ne percepe pe amândoi drept ameninţări.

— Ameninţări?

A început să râdă, apoi a dat pe gât paharul de ce-o fi fost. Nu putea să-i fi simţit gustul, la acea viteză.

— Zeilor, eşti tot atât de proastă pe cât eşti de urâtă. Iar bătrânul chiar crede că te poţi compara cu ea? Incredibil.

M-a străbătut un val de furie, dar auzisem jigniri mult mai rele de-a lungul vieţii, aşa că mi-am păstrat calmul.

— Nu mă interesează să mă compar cu ea.

Am spus-o mai tăios decât aş fi vrut, dar mă îndoiesc că lui îi păsa.

— Tot ce vreau este să scap cu viaţă din locul ăsta mizerabil.

Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a îmbolnăvit. Nu era cinică, nici măcar batjocoritoare, doar terifiant de realistă. *Nu vei scăpa niciodată,* păreau să spună ochii lui lipsiţi de expresie şi zâmbetul obosit. *N-ai nicio şansă.*

Dar în loc să spună cu voce tare toate astea, Relad a vorbit cu o delicateţe care m-a enervat chiar mai mult decât dispreţul lui.

— Nu te pot ajuta. Dar îţi voi oferi totuşi un sfat, dacă eşti dispusă să asculţi.

— Un sfat ar fi binevenit, vărule.

— Arma preferată a surorii mele este iubirea. Dacă iubeşti pe cineva sau ceva, ai grijă. Acela este locul în care te va ataca.

M-am încruntat dezorientată. Nu avusesem niciun iubit notabil în Darr şi nu aveam copii. Părinţii mei erau deja morţi. Îmi iubeam bunica, desigur, şi unchii, şi verişorii, şi nepoţii, şi pe câţiva prieteni, dar nu puteam înţelege cum…

Ah. Era limpede după o clipă de gândire. Însuşi Darrul. Nu era unul dintre teritoriile Sciminei, dar ea era totuşi o Arameri. Nimic nu se afla în afara razei ei de acţiune. Trebuia să găsesc o modalitate de a-mi proteja poporul.

Relad a clătinat din cap de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu poţi ocroti ceea ce iubeşti, nu pe vecie. Nu complet. Singura ta apărare este să nu iubeşti nimic, de la bun început.

M-am încruntat şi mai tare.

— Dar asta este imposibil!

Cum ar putea trăi un om aşa?

Mi-a zâmbit şi m-a făcut să mă cutremur.

— Bine. Noroc în cazul ăsta!

Le-a făcut semn celor două tinere. Amândouă s-au ridicat de la locurile lor şi au venit lângă el, aşteptându-i următoarea comandă. Abia atunci am observat: amândouă erau înalte, cu o alură patriciană, frumoase, în stilul plat şi ascuţit al amnilor, cu părul întunecat. Nu arătau chiar ca Scimina, dar asemănarea era evidentă.

Relad le-a privit cu o asemenea amărăciune încât pentru o clipă mi-a fost milă de el. M-am întrebat pe cine iubise şi pierduse. Şi m-am întrebat când îmi dădusem seama că Relad îmi era la fel de nefolositor cum îi eram şi eu lui. Mai bine luptam singură decât să mă bazez pe acea cochilie goală de om.

— Îţi mulţumesc, vărule, i-am răspuns şi mi-am înclinat capul.

Apoi l-am lăsat cu fanteziile lui.

Înapoi către odaia mea, m-am oprit la biroul lui T’vril şi i-am returnat sticluţa de ceramică. T’vril a pus-o deoparte fără să spună nimic.

9.Amintiri

Există o boală numită moartea umblătoare. Boala provoacă spasme, o febră cumplită, pierderea cunoştinţei şi, în fazele finale, un soi foarte ciudat de comportament maniacal. Victima simte nevoia să se ridice din patul în care zace şi să meargă – să meargă oriunde, chiar şi înainte şi înapoi dacă este închisă într-o cameră. Vrea să meargă, în timp ce febra creşte într-atât de mult încât pielea victimei se crapă şi începe să sângereze. Să meargă în timp ce creierul moare. Şi apoi să mai meargă un pic.

Au fost înregistrate multe epidemii de moarte umblătoare de-a lungul secolelor. Când a apărut pentru prima dată, au murit mii de oameni, pentru că nimeni nu ştia cum se transmite. Mersul e de vină. Dacă nimic nu îi împiedică, cei infectaţi merg întotdeauna în locurile în care se află cei sănătoşi. Sângerează şi mor acolo, şi astfel boala se răspândeşte. Dar acum suntem mai înţelepţi. Construim un zid în jurul oricărui loc care a fost atins de boală şi ne oţelim inimile la auzul strigătelor celor sănătoşi, blocaţi înăuntru. Dacă sunt încă în viaţă după câteva săptămâni, îi lăsăm să iasă. Supravieţuirea nu este ceva nemaiîntâlnit. Nu suntem cruzi.

Nu a scăpat nimănui faptul că moartea umblătoare afectează doar clasele de jos. Preoţii, nobilii, învăţaţii, comercianţii înstăriţi sunt în siguranţă. Nu numai pentru că ei au gărzi şi resursele necesare pentru a se izola în citadelele şi templele lor. În primii ani, nu se instituiau carantine, dar ei erau totuşi imuni. Cu excepţia celor care s-au ridicat de curând din rândul claselor de jos, cei bogaţi şi puternici nu se îmbolnăvesc.

Evident, o astfel de năpastă nu poate avea cauze naturale.

Când moartea umblătoare a ajuns în Darr, cu puţin timp înainte de naşterea mea, nimeni nu s-a aşteptat ca tatăl meu să fie atins. Făcea parte din nobilimea mică, dar totuşi nobilime. Însă bunicul din partea tatălui fusese un om de rând după standardele darreze – un vânător chipeş care i-a furat inima bunicii mele. Se pare că asta a fost de ajuns pentru ca tata să nu fie imun la boală.

Totuşi, tatăl meu a supravieţuit bolii.

Îmi voi aminti mai târziu de ce este acest lucru relevant.

***

În seara aceea, în timp ce mă pregăteam de culcare, am ieşit din baie şi l-am găsit pe Sieh mâncându-mi cina şi citind una dintre cărţile pe care le adusesem din Darr. Faptul că îmi mânca cina nu mă deranja. În schimb, cartea era cu totul altceva.

— Îmi place cartea asta, a spus Sieh, întâmpinându-mă cu un vag gest al mâinii.

Nu şi-a ridicat deloc ochii din carte.

— N-am mai citit poezie darreză. E stranie. Din conversaţiile cu tine, am crezut că toţi darrezii sunt direcţi. Dar aici fiecare vers e înţesat de subînţelesuri. Cine a scris asta gândea foarte profund.

M-am aşezat pe pat pentru a-mi peria părul.

— E politicos să întrebi înainte de a invada intimitatea altora.

Nu a lăsat cartea din mână, dar a închis-o.

— Te-am jignit, a spus cu o expresie contemplativă pe chip. Cum de am făcut asta?

— Poetul a fost tatăl meu.

Expresia i s-a schimbat în surprindere.

— Este un poet bun. De ce te deranjează dacă citesc şi alţii ce-a scris?

— Pentru că este cartea mea.

Era mort de zece ani – un accident la vânătoare, un mod atât de specific masculin de a muri – şi încă mă durea când mă gândeam la el. Am lăsat peria în jos, uitându-mă jos la firele închise la culoare prinse în ea. Bucle amne, la fel ca şi ochii mei amni. M-am întrebat, uneori, dacă tatăl meu mă considerase urâtă, la fel cum mă consideraseră mulţi darrezi. Dacă o făcuse, ar fi fost din cauza trăsăturilor mele amne sau pentru că nu arătam *destul de* amnă, ca mama mea?

Sieh s-a uitat lung la mine pentru o clipă.

— N-am vrut să te jignesc.

S-a ridicat şi a pus cartea la loc pe micul meu raft.

Am simţit ceva relaxându-se în mine, dar am continuat să mă pieptăn, ca să nu-mi arăt sentimentele.

— Sunt surprinsă că îţi pasă, i-am spus. Muritorii îşi pierd viaţa tot timpul. Probabil te-ai plictisit să te distrezi pe seama suferinţelor noastre.

Sieh a zâmbit.

— Şi mama mea a murit.

Trădătoarea care nu trădase pe nimeni. Nu mă gândisem

niciodată la ea ca la mama cuiva.

— În afară de asta, ai încercat să-l omori pe Nahadoth pentru mine. Iar asta îţi câştigă un pic de consideraţie în plus.

Şi-a schimbat poziţia pentru a se aşeza pe masa mea de machiaj, împingând în lături puţinele mele cosmetice. Consideraţia în plus nu se aplica în cazul ăsta, probabil.

— Deci, ce doreşti? m-a întrebat el.

Am tresărit uimită. El a rânjit.

— Te-ai bucurat să mă vezi, înainte să vezi ce citeam.

— Hm.

— Deci?

— Mă întrebam…

M-am simţit deodată nesăbuită.

Câte probleme aveam în clipa asta? De ce devenisem obsedată de morţi?

Sieh şi-a strâns şi încrucişat picioarele, aşteptând. Am oftat.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce ştii legat de… de mama mea.

— Nu despre Dekarta, nu despre Scimina sau Relad? Sau chiar despre familia *mea* cea ciudată?

Şi-a ridicat capul şi pupilele i s-au mărit într-o fracţiune de secundă. M-am uitat fix la el, distrasă pentru moment.

— Interesant, mi-a zis. Ce te-a apucat?

— M-am întâlnit azi cu Relad.

Căutam cuvinte cu care să pot explica mai departe.

— Ce pereche pe cinste, nu-i aşa? El şi Scimina. Ce poveşti ţi-aş putea spune despre micul lor război…

— Nu vreau să ştiu nimic despre asta.

Îi răspunsesem pe un ton prea tăios. Nu voiam să-i arăt cât de mult mă deranjase întâlnirea cu Relad. Mă aşteptasem la un alt Relad, dar realitatea amară, dintre aburii beţiei, era mult mai urâtă. Aveam să ajung şi eu ca el dacă nu evadam din Văzduh în curând?

Sieh era tăcut, citindu-mi probabil gândurile pe faţă. Aşa că nu m-a surprins prea mult când i-a apărut o expresie gânditoare pe chip şi mi-a oferit un zâmbet leneş, şiret.

— Îţi voi spune tot ce pot, mi-a spus. Dar ce îmi oferi în schimb?

— Ce doreşti?

Zâmbetul i-a pierit, expresia schimbându-i-se într-una

complet serioasă.

— Ţi-am mai spus. Lasă-mă să dorm cu tine.

M-am holbat la el. A clătinat imediat din cap şi mi-a explicat:

— Nu ca un bărbat cu o femeie.

Părea chiar revoltat de idee.

— Sunt copil, ai uitat?

— Nu eşti copil.

— Din punct de vedere zeiesc, sunt. Nahadoth a fost născut înainte ca până şi timpul să existe. Asta mă face pe mine şi pe toţi fraţii mei să părem nişte sugari prin comparaţie.

S-a foit din nou, petrecându-şi mâinile în jurul genunchilor. Arăta teribil de tânăr şi teribil de vulnerabil. Dar nu eram proastă.

— De ce vrei să dormi cu mine?

A scos un oftat uşor.

— Pur şi simplu îmi placi, Yeine. Chiar trebuie să fie un motiv pentru orice?

— Păi, asta încep să cred despre tine.

S-a strâmbat.

— Ei bine, nu e niciunul. Ţi-am spus: fac ce vreau, ce îmi place, aşa cum fac copiii. Nu e nicio logică în asta. Poţi accepta asta sau nu, cum vrei.

Apoi şi-a sprijinit bărbia pe un genunchi şi s-a uitat într-o parte, executând cea mai lipsită de cusur bosumflare pe care am văzut-o vreodată.

Am oftat şi am încercat să iau în calcul dacă acceptându-i propunerea aş deveni cumva susceptibilă şiretlicurilor enefadehilor sau vreunui complot de-al familiei Arameri. Dar într-un final mi-am dat seama că nimic din toate astea nu conta.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatată, i-am spus şi am oftat din nou.

Instantaneu, Sieh s-a luminat tot şi a sărit spre patul meu, dând la o parte cuverturile şi bătând uşor partea mea de saltea.

— Îţi pot pieptăna părul?

Nu m-am putut abţine din râs.

— Eşti o persoană foarte, foarte ciudată, i-am zis.

— Nemurirea devine foarte, foarte plictisitoare. Ai fi surprinsă cât de interesante pot părea micile aspecte lumeşti ale vieţii, după câteva milenii.

Am venit lângă el şi m-am aşezat pe pat, dându-i peria.

Aproape că a început să toarcă când luat-o, dar nu i-am dat drumul.

— Am senzaţia că sunt pe cale să plătesc pentru înţelegerea asta cu vârf şi îndesat, mi-a zis el zâmbind.

— Nu. Dar mi se pare prudent, în momentul în care mă târguiesc cu un farsor, să-i cer să se ţină de partea lui din înţelegere mai întâi.

A izbucnit în râs, dând drumul periei pentru a se bate cu palma pe picior.

— Eşti atât de amuzantă! Te plac mai mult decât pe oricare alt membru al familiei Arameri.

Nu mi-a plăcut că mă considera parte din familia Arameri. Dar…

— Mai mult decât pe mama? l-am întrebat.

S-a oprit din râs, apoi s-a sprijinit de mine, lipindu-se de spatele meu.

— Mi-a plăcut destul de mult de ea. Nu ne dădea ordine prea des. Numai când nu avea de ales. În rest ne lăsa în pace. Cei deştepţi tind să facă asta, lăsând la o parte excepţiile de genul Sciminei. Nu are rost să te apuci să-ţi cunoşti armele într-o măsură atât de personală.

Nu mi-a plăcut să aud o asemenea afirmaţie nepăsătoare despre motivaţiile mamei mele.

— Poate că a făcut-o din principiu. Mulţi dintre pursangvini abuzează de puterea pe care o au asupra voastră. Nu e drept.

Şi-a ridicat capul de pe umărul meu şi s-a uitat la mine pentru o clipă, amuzat. Apoi s-a întins înapoi.

— Bănuiesc că se poate să fi fost şi ăsta motivul, a zis el.

— Dar tu nu crezi asta.

— Vrei adevărul, Yeine? Sau cuvinte de alinare? Nu, nu cred că ne lăsa în pace din principiu. Cred că Kinneth era preocupată pur şi simplu de alte lucruri. Vedeai asta în ochii ei. O anume forţă.

M-am încruntat, aducându-mi aminte. Avea o înfăţişare fermă, da. Un soi neînduplecat, necruţător de hotărâre. I se mai citeau şi altfel de lucruri în priviri, în special atunci când credea că nu vede nimeni. Râvnă. Regret.

Mi-am închipuit ce gândea în momentele în care îşi întorcea privirea către mine: *Te voi transforma în instrumentul meu, unealta mea cu care mă voi răzbuna pe ei.* Poate, deşi ştia mult

mai bine decât mine cât de mici erau şansele de reuşită. Sau poate: *În sfârşit, iată şansa mea de a modela o lume, chiar dacă este numai lumea unui copil.* Iar acum, că văzusem cum erau Văzduhul şi familia Arameri, apăruse o nouă posibilitate: *Te voi creşte cu judecata sănătoasă.*

Dar dacă avusese acea privire şi în timpul zilelor petrecute în Văzduh, cu mult înaintea naşterii mele, atunci privirea ei nu avea absolut nimic de-a face cu mine.

— Nu era niciun fel de competiţie în cazul ei, nu-i aşa? l-am întrebat. Era singura moştenitoare.

— Nicio competiţie. Nu a existat niciodată vreun dubiu. Kinneth urma să fie următoarea căpetenie a clanului. Asta până în ziua în care a abdicat, a spus Sieh dând din umeri. Chiar şi după asta, pentru o vreme, Dekarta s-a aşteptat ca ea să se răzgândească. Dar apoi ceva s-a schimbat. Se simţea schimbarea în aer. S-a întâmplat într-o zi de vară, dar mânia lui Dekarta era ca un sloi de gheaţă.

— O zi anume?

Sieh nu mi-a răspuns pentru câteva momente. Am ştiut deodată, cu un instinct pe care nu l-am înţeles, dar de care nici nu m-am îndoit, că urma să mă mintă. Sau cel puţin să tăinuiască o parte din adevăr.

Dar era în regulă. El era un poznaş şi un zeu. La urma urmei, eu făceam parte din familia care îl ţinuse prizonier timp de atâtea secole. Nu mă puteam aştepta la încredere totală din partea lui. Urma să mă mulţumesc cu ce primeam.

— În ziua în care a venit la palat, a început Sieh, vorbind mai lent decât de obicei, cântărind fiecare cuvânt, la aproape un an de când se căsătorise cu tatăl tău. Dekarta a ordonat să se elibereze toate coridoarele când a ajuns. Ca să n-o facă de râs, înţelegi? Chiar şi atunci avea grijă de ea. S-a întâlnit cu ea singur, din acelaşi motiv, aşa că nimeni nu ştie ce au vorbit. Dar cu toţii ştim ce spera el.

— Spera ca ea să se întoarcă.

Din fericire nu o făcuse, altfel eu nu m-aş mai fi născut.

Dar de ce venise totuşi?

Următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să aflu asta.

I-am întins peria lui Sieh. A luat-o, s-a ridicat în genunchi şi a început să-mi perie părul cu multă grijă.

***

Sieh dormea lungit, ocupând mare parte din uriaşul pat. Mă aşteptasem să se îngrămădească în mine, dar părea mulţumit să menţină doar o singură parte a corpului în contact cu mine – o mână şi un picior de data asta, întinse peste burta şi piciorul meu. Nu mă deranja cât se întinsese, nici sforăitul lui uşor. Ce mă deranja, din nou, erau zidurile care luminau ca în miezul zilei.

În ciuda acestui lucru, am reuşit cumva să adorm. Trebuie să fi fost obosită. La un moment dat în cursul nopţii m-am trezit pe jumătate şi am deschis ochii, confuză. Am observat că încăperea se întunecase. Dat fiind că pentru mine camerele întunecate în timpul nopţii erau ceva normal, nu mi-a părut nimic nelalocul lui şi am adormit la loc. Dar dimineaţa mi-am amintit ceva – un anumit gust în aer, după cum îl numise Sieh. Un gust despre care nu ştiam prea multe, dar totuşi îl recunoşteam în felul în care un copil recunoaşte dragostea sau un animal frica. Gelozia, chiar şi între tată şi fiu, este un dat al naturii.

În acea dimineaţă, m-am întors şi l-am văzut pe Sieh treaz, cu ochii lui verzi încărcaţi de tristeţe. Fără niciun cuvânt, s-a ridicat, mi-a zâmbit şi s-a evaporat. Ştiam că nu mai avea să doarmă niciodată cu mine.

10.Familie

Dis-de-dimineaţă, cum a plecat Sieh, m-am ridicat şi eu, hotărâtă să-l găsesc pe T'vril înainte de vizita zilnică la Salon. Deşi mă asigurase că făcusem deja cunoştinţă cu toată lumea care conta, asta fusese în contextul competiţiei dintre moştenitori. Cât despre mama, speram ca cineva să ştie mai multe referitor la noaptea abdicării ei.

Dar am cotit spre stânga acolo unde ar fi trebuit să fac la dreapta şi nu am luat liftul destul de mult în jos. În loc să ajung în biroul lui T'vril, m-am trezit în faţa intrării palatului, în curtea exterioară, unde începuse partea cea mai neplăcută a vieţii mele.

Iar acolo Dekarta se afla.

***

Când aveam cinci sau şase ani, profesorii mei itempani m-au învăţat despre lume: „Universul este condus de zei. Strălucitorul Itempas este stăpân printre ei. Dar lumea este condusă de Consorţiul Nobililor, sub îndrumarea familiei Arameri. Dekarta, Stăpânul Arameri, este căpetenia lor."

Îmi amintesc că după aceea i-am spus mamei că acest Stăpân Arameri trebuie să fie un om grozav.

— Este, mi-a răspuns scurt, şi conversaţia a luat sfârşit.

Nu replica ei mi-a rămas întipărită în minte, ci felul în care a spus-o.

***

Curtea exterioară a Văzduhului este primul lucru pe care îl văd vizitatorii, fiind, aşadar, gândită special pentru a impresiona. Pe lângă poarta verticală şi intrarea palatului – un tunel de arce concentrice, în jurul căruia se întinde clădirea intimidantă a Văzduhului – se mai află şi Grădina Celor O Sută de Mii, şi digul. Desigur, nicio navă nu acostează la acest dig, pentru că ţâşneşte din curtea interioară direct în aer, terminându-se cu o cădere de un kilometru până la sol. Are o balustradă subţire şi elegantă, cam la înălţimea şoldurilor. Această balustradă nu ar putea opri o persoană hotărâtă să se sinucidă, dar presupun că le dă o oarecare senzaţie de siguranţă tuturor celorlalţi.

Dekarta stătea împreună cu Viraine şi alţi câţiva la baza digului. Grupul se afla la ceva depărtare şi încă nu mă observase nimeni. M-aş fi întors imediat şi m-aş fi îndreptat înapoi spre palat dacă nu aş fi recunoscut pe una dintre persoanele care se aflau cu Dekarta şi Viraine: Zhakkarn, zeiţa războinică.

Asta m-a făcut să zăbovesc. Ceilalţi erau curtenii lui Dekarta. Mi-i aminteam vag pe unii dintre ei din prima mea zi la palat. Un alt bărbat, nu la fel de bine îmbrăcat ca restul, stătea câţiva paşi mai departe pe dig, ca şi cum ar fi admirat priveliştea – dar tremura. Vedeam asta chiar şi de la depărtarea la care mă aflam.

Dekarta a spus ceva. Zhakkarn a ridicat o mână şi a făcut să apară o lance strălucitoare de argint. Îndreptând-o către bărbat, zeiţa a făcut trei paşi înainte. Vârful lăncii părea că pluteşte în aer, neclintit, în ciuda vântului, la câţiva centimetri de spatele bărbatului.

Bărbatul a făcut un pas înainte, apoi a privit în urmă. Vântul îi zburlea părul într-un vârtej de bucle în jurul capului. Părea amn sau vreo rasă înrudită. I-am recunoscut postura totuşi şi ochii sălbatici, sfidători. Un eretic, care-l dispreţuia pe cel Strălucitor. Odinioară au existat armate întregi formate din cei asemenea lui, dar acum mai rămăseseră doar câţiva, ascunşi în cotloane tainice şi venerând zeii decăzuţi. Acesta trebuie să fi fost mai puţin precaut.

— Nu-i puteţi ţine încătuşaţi pe vecie, a zis bărbatul.

Vântul i-a purtat vorbele către mine şi apoi mai departe, stârnindu-mi curiozitatea. Magia protectoare care menţinea aerul cald şi liniştit înăuntrul Văzduhului nu părea să funcţioneze şi pe dig.

— Nici măcar Tatăl Văzduhului nu este infailibil! a continuat bărbatul.

Dekarta nu i-a răspuns, cu toate că s-a aplecat pentru a-i şopti ceva lui Zhakkarn. Bărbatul de pe dig a încremenit.

— Nu! Nu poţi! Nu poţi!

S-a întors şi a încercat să treacă de Zhakkarn şi de lancea îndreptată spre el, cu ochii aţintiţi către Dekarta.

Zhakkarn a mutat doar vârful lăncii, iar omul s-a înfipt singur în suliţă.

Am strigat, punându-mi mâinile la gură. Intrarea în palat a

amplificat sunetul. Dekarta şi Viraine s-au uitat amândoi către mine. A urmat un sunet care mi-a făcut ţipătul să pară insignifiant, în momentul în care bărbatul a început să urle.

Strigătul lui m-a străpuns ca suliţa lui Zhakkarn. Încovrigat deasupra lăncii şi strângându-i coada în mâini, corpul bărbatului tremura mai puternic decât înainte. Cu întârziere, am conştientizat că o altă forţă, în afara strigătului, îl zguduia. Pieptul a început să-i strălucească roşu-aprins în jurul vârfului de suliţă. I se ridica fum din mâneci, din guler, din gură şi nas. Cei mai cumpliţi erau ochii, pentru că omul era conştient. Ştia ce i se întâmpla, o ştia şi era disperat, iar disperarea făcea parte din suferinţa lui.

Am fugit. Tatăl Văzduhului să mă ajute, dar nu mai puteam suporta. Am alergat înapoi în palat şi m-am adăpostit după un colţ. Nici măcar asta nu a ajutat, pentru că încă îl puteam auzi urlând, urlând şi *urlând* în timp ce ardea din interior, urlând îndelung, până când am crezut că voi înnebuni şi nu voi mai auzi nimic altceva tot restul vieţii mele.

Am mulţumit tuturor zeilor, chiar şi lui Nahadoth, când s-a oprit într-un final.

Nu ştiu cât am stat ghemuită acolo, cu mâinile la urechi. După o vreme însă, mi-am dat seama că nu mai eram singură şi am ridicat capul. Dekarta, sprijinindu-se cu toată greutatea într-un baston negru, lustruit, al cărui lemn ar fi putut proveni din pădurile Darrului, stătea lângă mine şi mă privea, avându-l pe Viraine alături. Ceilalţi curteni se împrăştiaseră de-a lungul coridorului. Pe Zhakkarn nu o mai vedeam nicăieri.

— Ei bine, a spus Dekarta, cu vocea încărcată de batjocură, acum iese adevărul la iveală. Laşitatea tatălui ei îi curge prin vine, nu curajul Aramerilor.

Vorbele lui mi-au înlocuit şocul cu furie. Am sărit imediat în picioare.

— Darrezii au fost odată războinici renumiţi, a zis Viraine, înainte ca eu să pot spune ceva care să mă osândească.

Spre deosebire de felul în care mă privea Dekarta, expresia lui Viraine era neutră.

— Dar secolele petrecute sub guvernarea paşnică a Tatălui Văzduhului au civilizat până şi cele mai sălbatice rase, stăpâne. Nu o putem învinui pe ea pentru asta. Mă îndoiesc că a văzut vreodată un om murind.

— Membrii acestei familii trebuie să fie puternici, a tunat Dekarta. Este preţul pe care îl plătim pentru puterea noastră. Nu putem fi asemenea raselor de întunecaţi, care şi-au abandonat zeii pentru a-şi salva pieile. Trebuie să fim ca bărbatul ăla, chiar aşa rătăcit cum era, a spus şi a arătat în spate către dig sau spre locul unde se afla cadavrul ereticului acum. Ca Shalar. Trebuie să fim dispuşi să murim şi să ucidem pentru Stăpânul nostru Itempas.

A zâmbit. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Poate că ar trebui să te pun pe tine să te ocupi de următorul, nepoată.

Eram prea tulburată, prea furioasă pentru a încerca măcar să controlez ura de pe chipul meu.

— De câtă putere e nevoie pentru a ucide un om neînarmat? Sau pentru a ordona *altcuiva* să-l omoare? Şi în felul ăsta…

Am clătinat din cap. Urletul omului îmi suna încă în urechi.

— Asta e cruzime, nu dreptate!

— Aşa crezi?

Spre surprinderea mea, Dekarta chiar părea gânditor.

— Această lume îi aparţine Tatălui Văzduhului. Asta e incontestabil! Bărbatul pe care l-ai văzut a fost prins distribuind cărţi interzise, cărţi care neagă această realitate. Şi fiecare dintre cititorii acelor cărţi, fiecare cetăţean onest care a fost martor al acestei blasfemii şi a refuzat să o denunţe, toţi aceştia s-a alăturat acum înşelătoriei lui. Sunt cu toţii criminali, în sânul nostru, hotărâţi să ne fure nu aurul, nici măcar vieţile, ci *inimile,* minţile, sănătatea şi pacea, spuse Dekarta şi oftă. Dreptatea adevărată ar fi să nimicim acea naţiune în întregime. Să stârpim întinarea înainte să se împrăştie mai departe. În loc de asta, am ordonat doar moartea tuturor partizanilor lui şi a nevestelor şi copiilor lor. Doar a celor care se află în afara oricărei mântuiri.

M-am holbat la Dekarta, prea înfiorată pentru a putea vorbi. Acum ştiam de ce se întorsese omul pentru a se înfige singur în lance. Acum ştiam unde plecase Zhakkarn.

— Stăpânul Dekarta i-a oferit şansa să aleagă, a adăugat Viraine. Ar fi avut parte de o moarte mai uşoară dacă ar fi sărit. Vântul îi izbeşte de obicei de coloana de susţinere a palatului, şi nu mai apucă să atingă pământul. E mai… rapid.

— Spuneţi… am început eu.

Simţeam nevoia să-mi astup din nou urechile.

— Spuneţi că sunteţi servitori ai lui Itempas? Sunteţi nişte bestii turbate. Demoni!

Dekarta a clătinat din cap.

— Sunt un prost că încerc să găsesc ceva din ea în tine.

Mi-a întors spatele şi a plecat. Înainta încet, chiar şi cu ajutorul bastonului. Viraine l-a urmat, pregătit să ajute în cazul în care Dekarta s-ar fi împiedicat. S-a întors o dată şi s-a uitat la mine. Dekarta nu a făcut-o.

M-am ridicat de lângă perete.

— Mama mea a trăit mai aproape de Strălucitor decât ar putea oricare dintre voi să o facă!

Dekarta s-a oprit. Pentru o clipă mi s-a făcut frică, dându-mi seama că întinsesem coarda. Dar nu s-a întors.

— Asta este adevărat, a spus Dekarta, cu o voce foarte joasă. Mama ta nu ar fi arătat niciun fel de milă.

A continuat să se îndepărteze. M-am lipit iarăşi de perete şi nu m-am oprit mult timp din tremurat.

***

Am sărit peste întrunirea din Salon în acea zi. Nu aş fi putut sta acolo lângă Dekarta, prefăcându-mă indiferentă, când încă mai auzeam în minte urletele ereticului. Nu eram Arameri şi nu voiam să fiu niciodată Arameri, aşa că ce rost avea să mă port ca ei? Pentru moment, aveam oricum altele pe cap.

Am intrat în biroul lui T'vril şi l-am găsit completând documente. Înainte de a se ridica să mă întâmpine, am pus o mână pe biroul lui.

— Bunurile care aparţineau mamei mele. Unde sunt?

A închis gura, apoi a deschis-o din nou şi a început să vorbească.

— Apartamentul ei este în turnul şapte.

A fost rândul meu să ezit.

— Mai există apartamentul ei? Intact?

— Dekarta a ordonat asta când a plecat lady Kinneth, după ce a devenit limpede că nu avea să se mai întoarcă… a zis el ridicând din umeri. Predecesorul meu ţinea prea mult la viaţă pentru a sugera ca apartamentul să fie eliberat. Şi eu la fel. Voi aranja ca cineva să te însoţească acolo, a adăugat apoi, diplomat ca întotdeauna.

***

Apartamentul mamei mele.

Servitorul m-a lăsat singură fără să fie nevoie să-i spun să plece. Când a închis uşa în urma lui, s-a lăsat liniştea. Ochiuri de lumină străluceau pe podea. Draperiile erau grele şi nu se clintiseră la intrarea mea. Oamenii lui T'vril păstraseră apartamentul curat, astfel încât nici măcar particule de praf nu dansau în lumina soarelui. Dacă îmi ţineam respiraţia, aproape că puteam crede că mă aflam într-un tablou, nu într-un loc aievea din prezent.

Am făcut un pas înainte. Aceasta era anticamera: birou, canapea, o masă pentru servit ceaiul sau pentru lucru. Câteva note personale pe ici pe colo: picturi pe pereţi, sculpturi pe micile rafturi, un altar în stilul senmit, cioplit cu măiestrie. Totul foarte elegant.

Nimic din toate astea nu mi se părea că are vreo legătură cu mama.

M-am plimbat prin apartament. Camera de baie era în stânga. Mai mare decât a mea, dar mamei îi plăcuse întotdeauna să facă baie. Îmi amintesc cum stăteam cu ea printre baloanele de spumă, chicotind în timp ce îşi ridica părul deasupra capului şi se strâmba la mine…

Nu. Nu trebuia să mă gândesc la asta. Dacă mai continuam aşa, în curând nu aveam să mai fiu bună de nimic.

Dormitorul. Patul era imens, de formă ovală, de două mai mare decât al meu, alb, cu multe perne. Dulapuri, un birou cu oglindă, un şemineu – decorativ, din moment ce în Văzduh nu era nevoie de foc. Încă o masă. Şi aici se puteau vedea tuşe personale: sticle aranjate cu grijă pe masa de toaletă, pentru ca favoritele mamei să se afle în rândul din faţă. Câteva plante în ghivece, uriaşe şi încă verzi, după atâţia ani. Portrete pe pereţi.

Portretele mi-au sărit în ochi. M-am dus lângă cămin, pentru a-l vedea mai bine pe cel mai mare, o reprezentare înrămată a unei frumoase femei amne blonde. Era îmbrăcată opulent, cu o postură care sugera o educaţie mult mai rafinată decât a mea, iar ceva în legătură cu expresia ei m-a intrigat. Zâmbetul ei era un rictus vag al buzelor. Şi, deşi stătea cu faţa la privitor, ochii îi păreau mai degrabă visători decât concentraţi pe ceva anume. Visa cu ochii deschişi? Sau era tulburată? Pictorul fusese un adevărat maestru, dacă reuşise să surprindă asta.

Asemănarea dintre ea şi mama era izbitoare. Era bunica, deci. Soţia lui Dekarta, care cunoscuse o moarte tragică. Nici nu mă miră că părea tulburată, având în vedere că intrase în familia asta prin căsătorie.

M-am întors pentru a-mi face o impresie de ansamblu asupra întregii camere.

— Ce erai în locul ăsta, mamă? m-am gândit cu voce tare.

Dar vocea mea nu a tulburat nemişcarea. Aici, în spaţiul ermetic, îngheţat în timp al camerei, eram un simplu observator.

— Erai mama pe care mi-o amintesc eu sau erai o pursangvină Arameri?

Asta nu avea nicio legătură cu moartea ei. Era doar ceva ce trebuia să ştiu.

Am început să cotrobăi prin apartament. A mers încet, pentru că nu voiam să fac dezordine în timp ce scotoceam. Nu numai că aş fi ofensat servitorii dacă aş fi făcut asta, dar am simţit cumva că nu aş fi arătat respectul cuvenit faţă de mama mea. Întotdeauna îi plăcuse ordinea.

Astfel, până când am reuşit în sfârşit să găsesc un mic sipet în spatele tăbliei patului, soarele asfinţise. Nici nu observasem că exista un compartiment acolo până când nu mi-am trecut mâna pe marginea patului şi am simţit îmbinarea. O ascunzătoare secretă? Sipetul era deschis, ticsit cu un teanc de hârtii rulate şi împăturite. Eram deja cu mâna pe ele în momentul în care am observat pe unul dintre suluri un fragment care semăna cu scrisul tatălui meu.

Mâinile au început să-mi tremure când am ridicat sipetul. A lăsat un pătrat curat în mijlocul stratului gros de praf din interiorul ascunzătorii. Se părea că servitorii nu curăţaseră şi interiorul. Poate că şi ei, la fel ca mine, nu observaseră că scândura se putea deschide. Suflând praful de pe primul strat de hârtii, am deschis prima coală împăturită.

O scrisoare de dragoste, de la tata către mama.

Am scos toate hârtiile, examinându-le şi ordonându-le cronologic. Erau scrisori de dragoste, de la el către ea, şi câteva de la ea către el, întinzându-se pe aproape un an din vieţile lor. Înghiţind în sec şi îmbărbătându-mă, am început să citesc.

O oră mai târziu m-am oprit, m-am întins în pat şi am plâns continuu până când am adormit.

Când m-am trezit, în cameră era întuneric.

***

Şi nu îmi era frică. Semn rău.

***

— Nu ar trebui să te aventurezi prin palat de capul tău, mi-a spus Stăpânul Nopţii.

M-am ridicat în capul oaselor. El s-a aşezat lângă mine pe pat, privind spre fereastră. Luna era plină şi strălucea printr-o umbră de nor. Probabil dormisem ore întregi. M-am frecat la ochi şi i-am vorbit, cu o îndrăzneală ieşită din comun.

— Mi-ar plăcea să cred că avem o înţelegere, lord Nahadoth.

Recompensa mea a fost un zâmbet din partea lui, cu toate că nu se întorsese spre mine.

— Respect. Da. Dar sunt şi alte pericole în Văzduh, în afară de mine.

— Unele lucruri merită riscul.

M-am uitat către pat. Teancul de scrisori era acolo, împreună cu alte câteva mici obiecte pe care le scosesem din sipet: un plic de flori uscate, o cosiţă de păr drept, negru, care trebuie să fi fost a tatălui meu, un petic şifonat de hârtie, câteva versuri tăiate, scrise de mama şi un minuscul pandantiv argintiu atârnat de un şnur subţire de piele. Comorile unei femei îndrăgostite. Am luat pandantivul în mână şi am încercat din nou, fără succes, să-mi dau seama ce reprezenta. Arăta ca un bulgăre nefinisat, turtit, alungit şi ascuţit la capete. Părea cumva familiar.

— Un sâmbure, a spus Nahadoth.

Se uita acum la mine, cu capul înclinat.

Da, cam aşa arăta, ca un sâmbure de caisă poate, sau de gingko. Mi-am amintit unde mai văzusem ceva asemănător: un sâmbure de aur, la gâtul lui Ras Onchi.

— De ce...?

— Fructul moare, dar înăuntrul lui se află scânteia unei noi vieţi. Enefa deţinea puterea asupra vieţii şi morţii.

M-am încruntat confuză. Poate că sâmburele argintiu era simbolul Enefei, ca inelul de jad alb al lui Itempas. Dar de ce ar fi păstrat mama mea un simbol al Enefei? Sau mai degrabă, de ce i l-ar fi dăruit tatăl meu?

— Era cea mai puternică dintre noi, a murmurat Nahadoth.

Privea în depărtare, la cerul nopţii, din nou, cu toate că era limpede că gândurile îi erau în cu totul altă parte.

— Dacă Itempas nu ar fi otrăvit-o, nu ar fi putut niciodată să o distrugă în întregime. Dar ea a avut încredere în El. L-a iubit.

Şi-a plecat privirea, zâmbind blând, nefericit.

— Şi la fel am făcut şi eu.

Aproape că mi-a scăpat pandantivul din mână.

***

Iată ce m-au învăţat preoţii:

Odată ca niciodată, au existat trei zei măreţi. Strălucitorul Itempas, Stăpânul Zilei, era cel predestinat de soartă, de Maelstrom sau de vreo altă orânduire insondabilă să conducă. Totul mergea bine până când Enefa, sora lui mai mică, a decis că vrea ea să conducă în locul Strălucitorului Itempas. L-a convins pe fratele lor, Nahadoth, să o ajute. Împreună cu unii dintre copiii lor zeieşti au încercat să-l detroneze. Itempas, mai puternic decât ambii fraţi, i-a înfrânt. A ucis-o pe Enefa, i-a pedepsit pe Nahadoth şi pe rebeli şi a orânduit o nestrămutată pace – căci în lipsa fratelui său întunecat şi a surorii sale sălbatice, nimic nu-l mai putea opri din a aduce adevărata lumină şi ordine întregii creaţii.

Dar…

***

— A otrăvit-o?

Nahadoth a oftat. În spatele lui, părul îi flutura necontenit, ca nişte perdele dezmierdate de briza nopţii.

— Chiar noi am creat otrava, în hoinărelile noastre printre oameni, cu toate că nu ne-am dat seama de asta de la început.

„Stăpânul Nopţii a descins pe pământ, căutând distracţie…”

— Demonii, am şoptit.

— Oamenii au transformat cuvântul ăsta într-un epitet. Demonii erau la fel de frumoşi şi de desăvârşiţi ca şi copiii noştri născuţi din zei – doar că erau muritori. Intrat în corpul nostru, sângele lor a învăţat carnea noastră cum să moară. Era singura otravă care ne putea vătăma.

„Dar iubita Stăpânului Nopţii nu l-a iertat niciodată…”

— I-aţi vânat.

— Ne-am temut că se vor amesteca cu muritorii, transmiţând sângele spurcat urmaşilor lor, până când întreaga rasă omenească ar fi devenit letală pentru noi. Dar Itempas a păstrat unul în viaţă, în secret.

Să-ţi ucizi copiii… M-am cutremurat. Deci povestea preoţilor era adevărată. Dar cu toate astea, simţeam ruşinea lui Nahadoth, durerea stăruitoare. Ceea ce înseamnă că şi varianta bunicii era adevărată.

— Deci Stăpânul Itempas a folosit această… otravă ca s-o înfrângă pe Enefa în momentul în care ea l-a atacat.

— Nu l-a atacat.

Mi-era greaţă. Lumea se răsturna în mintea mea.

— Atunci… de ce?

Şi-a coborât din nou privirea în pământ. Părul i-a alunecat şi i-a acoperit chipul. M-am simţit purtată înapoi în timp, în urmă cu trei nopţi, la prima noastră întâlnire. Zâmbetul care îi arcuia buzele acum nu era nebunesc, ca atunci, dar avea în el o asemenea amărăciune încât putea fi. Mi-a răspuns:

— S-au luptat din cauza mea.

***

Pentru o clipă, ceva s-a schimbat în mine. M-am uitat la Nahadoth şi nu l-am mai văzut ca pe zeul puternic, imprevizibil şi capabil să ucidă.

Îl doream. Voiam să-l ademenesc. Voiam să-l controlez. M-am văzut pe mine dezbrăcată, întinsă în iarba verde, cu mâinile şi picioarele înfăşurate în jurul lui Nahadoth, în timp ce el se cutremura deasupra mea, captiv şi neajutorat în faţa plăcerii carnale. Al meu. M-am văzut mângâindu-i părul negru ca noaptea şi uitându-mă în sus chiar în ochii mei, zâmbind cu o satisfacţie îngâmfată, posesivă.

Am respins acea imagine, acel sentiment, aproape la fel de repede cum mi se înfiripase în minte. Dar era încă un avertisment.

***

— Maelstromul care ne-a zămislit era lent, mi-a spus Nahadoth.

Nu ştiam dacă simţise subitul meu disconfort, pentru că nu a arătat niciun semn.

— Eu am fost primul născut, apoi Itempas. Pentru eternităţi fără număr, el şi eu am fost singuri în univers – mai întâi inamici, apoi iubiţi. Aşa a vrut El.

Am încercat să nu mă gândesc la poveştile preoţilor. Şi am încercat să nu mă întreb dacă nu cumva Nahadoth mă minţea, cu toate că exista o anumită senzaţie de adevăr care răzbătea din cuvintele lui, pe care o puteam percepe la un nivel instinctiv. Cei Trei au fost mai mult decât fraţi. Erau forţe ale naturii, opuse şi în acelaşi timp inextricabil interconectate. Eu, o muritoare fără fraţi sau surori şi care nu a avut niciodată un iubit, nici măcar nu puteam să sper că le-aş putea înţelege relaţia. Şi totuşi m-am simţit obligată să încerc.

— Când a apărut şi Enefa… Stăpânul Itempas a văzut-o ca pe un intrus?

— Da. Cu toate că am simţit amândoi caracterul nostru incomplet încă dinaintea ei. Am fost făcuţi să fim trei, nu doi. Itempas nu suporta ideea.

Nahadoth m-a privit lăsându-şi capul într-o parte. În umbra trupului meu, doar pentru o secundă, chipul lui schimbător s-a transformat într-o întruchipare unică de unghiuri şi trăsături perfecte, care m-a făcut să-mi pierd răsuflarea. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Am înţeles imediat de ce Itempas a ucis-o pe Enefa pentru a-l avea.

— Te amuză să auzi că putem fi la fel de egoişti şi mândri ca oamenii?

Se simţea o sonoritate tăioasă în vocea lui Nahadoth. Abia perceptibilă. Nu îmi puteam dezlipi privirea de chipul lui.

— V-am făcut după asemănarea noastră, nu uita. Toate neajunsurile noastre sunt şi ale voastre.

— Nu, i-am spus eu. Tot… tot ceea ce mă surprinde sunt… minciunile care mi-au fost spuse.

— M-aş fi aşteptat din partea darrezilor să se descurce mai bine la păstrarea adevărului intact, a spus şi s-a aplecat înspre mine, uşor, cu subtilitate.

Avea ceva sălbatic în privire, iar eu, vrăjită, eram prada lui.

— Nu toate rasele omenirii îl venerează pe Itempas din proprie iniţiativă, până la urmă. M-aş fi gândit că *ennu* a lor, cel puţin, ar cunoaşte încă vechea orânduire, a zis el.

Şi eu aş fi crezut asta.

Mi-am încleştat mâna în jurul sâmburelui argintiu, simţindu-

mă ameţită. Ştiam că poporul meu fusese eretic, odinioară. Acesta era şi motivul pentru care amnii îi numiseră pe cei din rasa mea „întunecaţi”: îmbrăţişasem credinţa în Strălucitor numai pentru a ne salva, în momentul în care clanul Arameri ne-a ameninţat cu anihilarea. Dar ceea ce sugerase Nahadoth, că unii dintre oamenii mei cunoscuseră motivul adevărat al Războiului Zeilor de la bun început şi că *mi-l ascunseseră* – nu. Asta nu puteam şi nici nu voiam să cred.

Existaseră dintotdeauna şoapte legate de mine. Dubii. Părul meu amn, ochii mei de amn. Mama mea amnă, care m-ar fi putut inocula cu datinile ei amne. Luptasem atât de crâncen pentru a câştiga respectul poporului meu. Crezusem că am reuşit.

— Nu, am şoptit. Bunica mi-ar fi spus…

Mi-ar fi spus, nu-i aşa?

— Atât de multe secrete te înconjoară, a şoptit Stăpânul Nopţii, atât de multe minciuni, ca nişte văluri… Să le înlătur din calea ta?

Mâna lui mi-a atins şoldul. Nu m-am putut abţine şi am tresărit. Nasul lui l-a atins pe al meu, răsuflarea lui gâdilându-mi buzele.

— Mă doreşti.

Dacă n-aş fi tremurat deja, cu siguranţă aş fi început să tremur în acel moment.

— N-nu.

— Atât de multe minciuni.

După ce a rostit ultimul cuvânt, limba lui mi-a atins buzele. Fiecare muşchi din corp a părut să mi se contracte. Nu mi-am putut înăbuşi un geamăt. M-am văzut pe iarba verde din nou, sub el, ţintuită la pământ. M-am văzut întinsă pe un pat, chiar cel pe care mă aflam acum. L-am văzut posedându-mă pe patul mamei mele, cu chip sălbatic şi mişcări violente, şi de data asta nu-l mai dominam şi nu-l mai controlam. Cum aş fi putut îndrăzni vreodată să-mi imaginez că puteam face asta? Mă folosea şi eram complet neajutorată, strigând de durere şi dorinţă. Eram a lui şi el mă devora, desfătându-se cu mintea mea pe măsură ce o sfâşia şi o înghiţea în bucăţi suculente. Avea să mă distrugă, iar eu aveam să ador fiecare clipă.

— Ah, zeilor! ironia exclamaţiei mele mi-a scăpat pe moment.

Mi-am întins mâinile, afundându-mi degetele în aura lui

neagră pentru a-l împinge. Am simţit aerul rece al nopţii şi am crezut că mâinile vor trece prin el fără să atingă nimic. În schimb, am dat peste carne şi oase, un trup cald şi haine. M-am prins de ele pentru a-mi aminti de realitate şi de pericol. Mi-a fost foarte greu să nu-l trag mai aproape.

— Te rog, nu. Te rog, ah, zeilor, te rog, nu face asta!

Tot mai stătea aplecat spre mine. Gura lui încă o atingea uşor pe a mea, astfel încât l-am simţit zâmbind.

— E un ordin?

Tremuram şi de frică, şi de dorinţă, şi din cauza efortului. Efortul mi-a fost într-un final răsplătit, reuşind să-mi feresc faţa de a lui. Răsuflarea sa răcoroasă îmi gâdila gâtul şi am simţit-o coborându-mi tot corpul, în cea mai intimă mângâiere posibilă. Nu dorisem un bărbat atât de mult niciodată în viaţa mea. Nu îmi fusese niciodată atât de teamă.

— Te rog, i-am spus din nou.

M-a sărutat, foarte uşor, pe gât. Am încercat să nu gem, dar am eşuat lamentabil. *Tânjeam* după el.

El a oftat, s-a ridicat şi s-a dus până în faţa ferestrei. Fuioarele negre ale puterii lui au mai zăbovit asupra mea încă o clipă. Fusesem aproape îngropată în întunecimea lui. Dar pe măsură ce s-a îndepărtat, fuioarele m-au eliberat, oarecum şovăitor, şi şi-au reluat locul, în neastâmpărul obişnuit al aurei lui.

Mi-am strâns mâinile la piept, întrebându-mă dacă mă voi mai opri vreodată din tremurat.

— Mama ta a fost o moştenitoare Arameri veritabilă, mi-a spus Nahadoth.

Cuvintele lui m-au smuls din mrejele dorinţei la fel de brusc ca o palmă.

— Ea era tot ceea ce îşi dorea Dekarta şi chiar mai mult, a continuat. Ţelurile lor au fost întotdeauna diferite, dar în oricare altă privinţă era mai mult decât pe măsura tatălui ei. El încă o iubeşte.

Am înghiţit în sec. Picioarele îmi tremurau, aşa că nu m-am ridicat, dar m-am forţat să mă îndrept din poziţia încovoiată pe care o adoptasem inconştient.

— Atunci de ce a omorât-o?

— Crezi că el a omorât-o?

Am deschis gura pentru a cere explicaţii. Dar înainte să apuc, s-a întors către mine. În lumina care intra pe fereastră, corpul lui

era doar o umbră neclară, cu excepţia ochilor. I-am văzut limpede ochii negri ca onixul scânteind de cunoaştere nepământeană şi intenţii răuvoitoare.

— Nu, micule pion, mi-a spus Stăpânul Nopţii. Micuţă unealtă. Nu-ţi mai spun alte secrete fără să facem o înţelegere. Asta pentru siguranţa ta, nu numai a noastră. Să-ţi enumer termenii?

Cumva am ştiut că zâmbea.

— Da, cred că ar trebui, a continuat. Îţi dorim viaţa, scumpă Yeine. Oferă-ne-o şi vei avea răspunsurile pe care le doreşti. Şi, în plus, vei avea şansa să te răzbuni. Asta vrei cu adevărat, nu-i aşa?

Un chicot uşor şi plin de cruzime.

— Eşti mai Arameri decât crede Dekarta.

Am început să tremur din nou, dar de data asta nu de frică.

Aşa cum făcea de obicei, s-a estompat treptat. I-am simţit prezenţa şi după ce dispăruse complet. Când nu l-am mai putut simţi, am pus la loc lucrurile mamei mele şi am încercat să aranjez camera un pic, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că fusesem aici. Voiam să păstrez sâmburele argintiu, dar nu mă puteam gândi la un loc mai sigur unde să-l păstrez decât ascunzătoarea în care zăcuse neştiut timp de zeci de ani. Aşa că l-am lăsat împreună cu scrisorile în nişa de sub scândură.

Când într-un sfârşit am terminat, am plecat. A fost nevoie de toată voinţa care-mi mai rămăsese pentru a nu alerga până în camera mea.

11.Mama

T’vril mi-a spus că uneori Văzduhul devorează oameni. A fost construit de enefadehi, la urma urmei, şi locuitul într-o casă construită de zei mânioşi aduce cu sine anumite riscuri. În nopţile în care luna este întunecată şi stelele se ascund dincolo de nori, pereţii de piatră nu mai luminează. Strălucitorul Itempas este lipsit de putere atunci. Întunericul nu durează prea mult – câteva ore cel mult –, dar cât durează, majoritatea celor din clan stau închişi în odăile lor şi vorbesc în şoaptă. Dacă sunt nevoiţi să parcurgă culoarele Văzduhului, se mişcă rapid şi pe furiş, fiind întotdeauna atenţi pe unde calcă. Pentru că, vezi tu, absolut la întâmplare, podelele se cască şi-i înghit pe cei neatenţi. Lumea îi caută apoi prin spaţiul gol de dedesubt, dar niciun trup nu mai este găsit vreodată.

Ştiu acum că acest lucru este adevărat. Dar cel mai important…

Ştiu unde au ajuns cei dispăruţi.

***

— Povesteşte-mi, te rog, despre mama mea, i-am spus lui Viraine.

Şi-a ridicat ochii de la obiectul pe care îl meşterea. Arăta ca o reţea de fire subţiri de metal şi piele. Nu aveam idee la ce ar fi putut servi.

— T’vril mi-a spus că ai fost în apartamentul ei seara trecută, a zis el, răsucindu-se pe scaun pentru a se uita la mine.

Expresia lui era îngândurată.

— Ce anume căutai?

Mi-am dat seama că T’vril nu era întru totul de încredere. Dar asta nu m-a surprins. Cu siguranţă că şi T’vril avea luptele lui de purtat.

— Adevărul.

— Nu îl crezi pe Dekarta?

— Tu l-ai crede?

A chicotit.

— Nu ai niciun motiv să mă crezi nici pe mine.

— Nu am niciun motiv să cred pe nimeni din vizuina asta putredă de amni. Dar din moment ce nu pot pleca, nu am de ales şi trebuie să mă târăsc prin mocirlă.

— Ohoho! Aproape că vorbeşti ca ea.

Spre surprinderea mea, părea încântat de bădărănia de care dădusem dovadă.

— Într-adevăr, a spus zâmbind, cu toate că păstra un aer de condescendenţă. Prea necioplită totuşi. Prea directă. Insultele lui Kinneth erau într-atât de subtile, încât nici nu îţi dădeai seama că te umpluse de noroi decât cu câteva ore mai târziu.

— Mama mea nu a insultat niciodată pe nimeni decât dacă a avut un motiv întemeiat să o facă. Ce i-ai spus să o provoci?

A ezitat o clipă. Am observat cu satisfacţie că zâmbetul îi pierise.

— Ce vrei să ştii? m-a întrebat.

— De ce a pus Dekarta să fie ucisă mama mea?

— Singura persoană care ar putea răspunde la întrebarea asta este chiar Dekarta. Ai de gând să vorbeşti cu el?

Până la urmă, da, voiam să vorbesc cu Dekarta. Dar puteam şi eu să joc acest joc de a răspunde întrebărilor cu alte întrebări.

— De ce a venit la palat în acea ultimă noapte? În noaptea în care Dekarta şi-a dat seama în sfârşit că nu se va întoarce?

Mă aşteptasem la surprinderea de pe faţa lui Viraine. Dar nu mă aşteptasem la furia îngheţată care a urmat.

— Cu cine ai stat de vorbă? Servitorii? Sieh?

Uneori, adevărul poate descumpăni un adversar.

— Cu Nahadoth.

S-a înfiorat, apoi a mijit ochii.

— Înţeleg. Te va ucide, să ştii. Asta e distracţia lui preferată, să se joace cu cei destul de proşti încât să încerce să-l îmblânzească.

— Scimina…

— Ea nu are nicio intenţie de a-l îmblânzi. Cu cât el devine mai monstruos, cu atât este ea mai fericită. A împrăştiat creierii ultimei netoate care s-a îndrăgostit de el prin toată curtea interioară, din câte am auzit.

Mi-am amintit de buzele lui Nahadoth pe gâtul meu şi m-am luptat să-mi stăpânesc un fior, reuşind doar pe jumătate. Să mor din cauză că m-am culcat cu un zeu… la asta nu mă gândisem. Dar nu mă surprindea. Puterea unui bărbat muritor avea limite. Se consuma şi apoi adormea. Putea fi un amant bun, dar chiar şi cele mai bune abilităţi ale lui erau doar pe dibuite – pentru fiecare mângâiere care trimitea capul unei femei în nori, putea

încerca alte zece care să o aducă înapoi pe pământ.

Nahadoth m-ar fi adus în nori şi m-ar fi ţinut acolo. M-ar fi tras mai departe, în întunericul rece, fără aer, care îi era adevăratul teritoriu. Şi dacă m-aş fi sufocat acolo, dacă trupul mi-ar fi plesnit sau dacă mintea mi s-ar fi fărâmiţat… ei bine… Viraine avea dreptate. Nu m-aş fi putut învinui decât pe mine.

I-am oferit lui Viraine un zâmbet mâhnit, lăsând să mi se vadă teama cât se poate de reală.

— Da, Nahadoth probabil că mă va ucide. Asta dacă nu cumva i-o veţi lua înainte voi, cei din familia Arameri. Dacă asta te îngrijorează, m-ai putea ajuta oricând prin a-mi răspunde la întrebări.

Viraine a rămas tăcut pentru o vreme, cu gândurile impenetrabile în spatele expresiei neutre de pe chip. Într-un final, m-a surprins din nou, ridicându-se de la masa de lucru şi apropiindu-se de una dintre enormele ferestre din atelier. De acolo se vedea tot oraşul şi munţii din depărtare.

— Nu pot spune că îmi aduc aminte noaptea aceea foarte bine, mi-a spus. S-a întâmplat acum douăzeci de ani. Abia venisem în Văzduh pe atunci. Eram proaspăt absolvent al Colegiului Scribilor.

— Spune-mi, te rog, tot ce îţi aminteşti.

***

Scribii învaţă multe dintre limbile muritorilor când sunt copii, înainte să înceapă studiul limbii zeilor. Asta îi ajută să înţeleagă flexibilitatea limbajului şi a minţii însăşi, pentru că sunt multe concepte în unele limbi care nu pot fi traduse nici măcar aproximativ în altele. Astfel funcţionează limba zeilor: permite conceptualizarea imposibilului. Şi acesta este şi motivul pentru care nu poţi avea niciodată încredere în cei mai abili scribi.

***

— Ploua în noaptea aceea. Îmi amintesc, pentru că ploaia nu atinge prea des Văzduhul. Cei mai grei nori trec de obicei pe sub noi. Dar Kinneth s-a udat leoarcă numai mergând de la trăsură la intrare. Lăsa o dâră de apă de-a lungul tuturor culoarelor pe care trecea.

Ceea ce însemna că o văzuse trecând. Fie pentru că stătuse la pândă într-un coridor lateral în momentul în care ea a trecut

pe lângă el, fie pentru că o urmărise destul de îndeaproape încât apa din urma ei nu se uscase încă. Nu spusese Sieh că Dekarta golise culoarele în acea noapte? Viraine probabil nesocotise ordinul.

— Cu toţii ştiam de ce venise, sau cel puţin credeam că ştim. Nimeni nu se aştepta ca acea căsătorie să dureze. Părea de neconceput ca o femeie atât de puternică, o femeie crescută pentru a conduce, să fi renunţat la tot pentru nimic.

În reflexia geamului, Viraine şi-a ridicat ochii către mine.

— Nu am vrut să te jignesc.

Fusese o remarcă aproape politicoasă, după standardele familiei Arameri.

— Nu m-ai jignit.

A zâmbit uşor.

— Dar ea venise *pentru el,* înţelegi? Motivul pentru care a venit în acea noapte era soţul ei, tatăl tău. Nu venise pentru a-şi recupera poziţia, venise pentru că *el* suferea de moartea umblătoare şi voia ca Dekarta să-l salveze.

M-am holbat la el, simţindu-mă de parcă aş fi primit o palmă.

— Îl adusese şi pe el la palat. Unul dintre servitorii curţii exterioare a tras cu ochiul în interiorul trăsurii şi l-a văzut înăuntru, transpirând, cu febră, probabil în stadiul al treilea. Drumul în sine trebuie să-l fi epuizat fizic, înrăutăţindu-i boala. Ea mizase totul pe ajutorul lui Dekarta.

Am înghiţit în sec. Ştiam că tatăl meu suferise de moartea umblătoare la un moment dat. Ştiam că mama fugise din Văzduh când se afla la apogeul puterii, exilată pentru că se îndrăgostise de cineva aflat sub condiţia ei. Dar nu mă gândisem că cele două evenimente aveau legătură…

— Trebuie să fi reuşit, în cazul ăsta.

— Nu. Când a plecat înapoi spre Darr, era mânioasă. Dekarta era mai furios ca niciodată. Am crezut că vor urma multe ordine de execuţii. Dar a ordonat doar ca Kinneth să fie exclusă din registrele familiei, nu numai în calitate de moştenitoare – asta fusese deja făcut –, dar şi în calitate de membră a familiei Arameri. Mi-a ordonat să-i ard sigiliul sangvin, lucru care poate fi făcut şi de la distanţă. A făcut apoi şi un anunţ public. Era bârfa de pe buzele tuturor – prima dată când un pursangvin a fost dezmoştenit, prima dată de câteva secole încoace.

Am clătinat încet din cap.

— Şi tatăl meu?

— Din câte ştiu, era încă bolnav când a plecat.

Dar tatăl meu supravieţuise morţii umblătoare. Nu era nemaiauzit să supravieţuieşti, dar era ceva rar, mai ales printre cei care ajunseseră în al treilea stadiu.

Poate că Dekarta se răzgândise? Poate le ordonase doctorilor palatului să călărească în urma trăsurii şi s-o întoarcă din drum. Dekarta le-ar fi putut ordona enefadehilor să...

Stai.

Stai.

— Deci de-asta a venit, a spus Viraine.

S-a întors de la fereastră pentru a mă privi, cu un aer grav.

— Pentru el. Nu e la mijloc nicio conspiraţie măreaţă şi niciun fel de mister. Orice servitor care era pe atunci la palat v-ar fi putut spune acelaşi lucru. Deci de ce erai într-atât de nerăbdătoare să afli încât să mă întrebi tocmai pe mine?

— Pentru că am crezut că-mi vei putea spune mai multe decât mi-ar putea spune un servitor, i-am răspuns.

M-am străduit să păstrez un ton neutru, ca să nu îşi dea seama de suspiciunile pe care mi le trezise.

— Dacă ai fi fost îndeajuns de motivat, am continuat.

— Deci de asta m-ai întărâtat?

A clătinat din cap şi a oftat.

— Bine. E reconfortant să observ că ai moştenit măcar unele dintre calităţile familiei Arameri.

— Par să fie utile aici.

A dat din cap cu o expresie sardonică.

— Altceva?

Muream de nerăbdare să aflu mai multe, dar nu de la el. Totuşi, nu era bine să par nerăbdătoare.

— Eşti de acord cu Dekarta? l-am întrebat, doar pentru a face conversaţie. Că mama mea ar fi fost mai dură cu ereticul ăla?

— A, da.

Am clipit surprinsă, iar el mi-a zâmbit.

— Kinneth era întocmai ca Dekarta, unul dintre puţinii membri ai clanului Arameri care chiar luau în serios rolul nostru de aleşi ai lui Itempas. Era moartea întruchipată pentru necredincioşi. Moartea pentru oricine i-ar fi ameninţat pacea sau puterea.

A clătinat din cap şi zâmbetul i-a devenit nostalgic.

— Ţi se pare că Scimina este rea? Scimina e lipsită de viziune.

Mama ta era întruchiparea voinţei.

Iarăşi se delecta, citind disconfortul de pe faţa mea întocmai ca pe un sigiliu. Poate că eram încă prea tânără şi o vedeam doar prin ochii plini de adoraţie ai copilăriei, dar felul în care o auzisem descrisă pe mama mea de când venisem în Văzduh pur şi simplu nu se potrivea amintirilor mele. Îmi aminteam o femeie blândă şi călduroasă, plină de umor. Putea fi neînduplecată, da – aşa cum trebuia să fie soţia oricărui cârmuitor, în special în circumstanţele din Darr din acea vreme. Dar să o aud comparată şi depăşind-o pe Scimina, lăudată de Dekarta… Nu era femeia care mă crescuse pe mine. Era o altă femeie, cu numele şi trecutul mamei mele, dar cu un suflet cu desăvârşire diferit.

Viraine era specializat în vrăji care puteau afecta sufletul. „I-ai făcut ceva mamei mele?” am vrut să-l întreb. Dar asta ar fi fost o explicaţie mult, mult prea simplă.

— Îţi pierzi timpul, să ştii, a spus Viraine.

Mi-a vorbit cu blândeţe. Zâmbetul îi pierise în timpul lungii mele tăceri.

— Mama ta este moartă. Tu eşti încă în viaţă. Ar trebui să petreci mai mult timp încercând să rămâi în viaţă şi mai puţin timp încercând să te alături mamei tale.

Asta era ceea ce făceam?

— La revedere, scrib Viraine! am spus şi am plecat.

***

M-am rătăcit atunci, atât la propriu, cât şi la figurat.

Văzduhul nu era un loc în care să te poţi rătăci uşor. Coridoarele arătau toate la fel, ce-i drept. Lifturile te puteau induce în eroare uneori, pentru că duceau pasagerii acolo unde *voiau* să meargă mai degrabă, decât unde *intenţionau* să ajungă. Mi se spusese că asta era o problemă mai ales pentru curierii îndrăgostiţi. Totuşi, holurile erau în mod normal pline de servitori dornici să ajute pe oricine purta însemnul pursangvin.

Eu nu am cerut ajutor. Ştiam că era prostesc, dar o părticică din mine nu voia să ştiu unde mă aflam. Vorbele lui Viraine tăiaseră adânc. În timp ce străbăteam pe coridoarele, îmi făceam griji în legătură cu acele răni.

Era adevărat că neglijasem concursul de succesiune, preocupată de aflarea de informaţii despre mama. Aflarea

adevărului nu ar fi adus morţii înapoi la viaţă, dar m-ar fi putut ucide cu siguranţă. Poate că Viraine avea dreptate. Comportamentul meu reflecta anumite tendinţe sinucigaşe. În urmă cu mai puţin de o trecere de anotimpuri, mama mea murise. În Darr aş fi avut timp şi o familie care să mă ajute să jelesc cum trebuia, dar invitaţia bunicului întrerupsese totul prematur. Aici, în Văzduh, îmi ascundeam suferinţa, dar asta nu însemna că nu o mai simţeam.

Cu această concluzie m-am oprit, observând că mă aflam în faţa bibliotecii palatului.

T'vril îmi arătase acest loc în prima mea zi din Văzduh. În mod normal, aş fi fost impresionată. Biblioteca ocupa un spaţiu mai amplu decât templul de acasă, din Sar-enna-nem. Biblioteca Văzduhului conţinea mai multe suluri, tăblii şi sfere decât văzusem în întreaga mea viaţă. Dar eu aveam nevoie de un anumit fel mai straniu de cunoaştere de când ajunsesem în Văzduh, şi nici învăţătura cumulată a Celor o Sută de Mii de Regate nu mă putea ajuta cu asta.

Totuşi… dintr-un motiv necunoscut, mă simţeam acum atrasă către acest loc.

Am intrat în holul bibliotecii şi am fost întâmpinată doar de ecoul estompat al propriilor paşi. Tavanul se afla la trei înălţimi de om, sprijinit de coloane imense, cilindrice, şi de un labirint de rafturi de la podea până sus. Atât dulapurile cât şi coloanele erau acoperite de raft peste raft de cărţi şi suluri, unele accesibile doar dacă urcai pe scările pe care le văzusem în fiecare colţ. Din loc în loc se aflau mese şi scaune, unde puteai sta să citeşti ore întregi.

Şi totuşi părea să nu mai fie nimeni altcineva în bibliotecă în afară de mine, ceea ce m-a surprins. Oare Arameri erau într-atât de deprinşi cu luxul încât luau de bun până şi acest tezaur? M-am oprit pentru a cerceta un perete de tomuri groase cât capul meu şi mi-am dat seama că nu puteam citi niciunul dintre ele. Senmita – limbajul amnesc – devenise limba comună de la ascensiunea familiei Arameri, dar majorităţii naţiunilor li se permitea să folosească propria lor limbă, cât timp era învăţată şi senmita, în paralel. Acestea păreau temane. Am inspectat şi raftul vecin – kentice. Undeva în palat se afla probabil şi un raft darrez, dar nu aveam nici cea mai vagă idee unde l-aş fi putut găsi.

— V-aţi rătăcit?

Am tresărit şi m-am întors. În spatele meu era o femeie amnă, în vârstă, scundă şi dolofană. Stătea la doar câţiva metri de mine, cercetându-mă de după curbura unei coloane. Nu o observasem. Judecând după expresia acră de pe faţa ei, probabil că şi ea se crezuse singură în bibliotecă.

— Eu…

Mi-am dat seama că nu ştiam ce să spun. Nu intrasem cu vreun scop anume. Pentru a trage de timp, am întrebat-o totuşi:

— E vreun raft, pe aici, în darreză? Sau cel puţin, unde se află cărţile în senmită?

Fără niciun cuvânt, femeia mi-a arătat ceva chiar în spatele meu. M-am întors şi am văzut trei rafturi de cărţi darreze.

— Senmita începe de la raftul de după colţ.

Simţindu-mă teribil de jenată, am înclinat din cap în semn de mulţumire şi am cercetat rafturile darreze. Preţ de câteva minute m-am tot uitat la ele, până când mi-am dat seama că jumătate erau volume de poezii şi cealaltă jumătate antologii de poveşti, pe care le tot auzisem de-a lungul vieţii. Nimic util.

— Căutaţi ceva în mod special?

Femeia se afla chiar lângă mine acum. Am tresărit un pic, pentru că nu o auzisem apropiindu-se.

Dar pentru că mă întrebase, mi-am dat seama deodată că *exista* ceva ce aş fi putut învăţa în bibliotecă.

— Informaţii despre Războiul Zeilor, i-am răspuns.

— Textele religioase se află în capelă, nu aici.

Dacă aşa ceva era posibil, femeia părea şi mai acră acum. Poate că era bibliotecara, caz în care era posibil să o fi ofensat. Era limpede că biblioteca avea şi aşa destul de puţini cititori, fără a mai fi confundată cu o capelă.

— Nu caut texte religioase, i-am spus repede, sperând s-o împac. Doresc… relatări istorice, raportul morţilor, jurnale, scrisori, interpretări ale învăţaţilor… orice s-a scris la acea vreme.

Femeia şi-a mijit ochii pentru o clipă. Era singurul adult pe care-l văzusem în Văzduh care să fie mai scund decât mine, lucru care m-ar fi consolat într-o oarecare măsură, dacă nu ar fi avut acea privire vădit încărcată de ostilitate. M-a surprins ostilitatea ei, pentru că era îmbrăcată în aceeaşi uniformă albă ca majoritatea servitorilor. De obicei, tot ceea ce era nevoie

pentru a-i face să devină politicoşi până la limita servilismului era vederea însemnului de pursangvin de pe fruntea mea.

— Există şi astfel de lucruri, mi-a spus. Dar toate consemnările complete ale războiului au fost puternic cenzurate de către preoţi. E posibil să mai existe câteva resurse neatinse, rămase în colecţii personale. Se spune că Stăpânul Dekarta le păstrează pe cele mai valoroase chiar în odaia lui.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta.

— Mi-ar plăcea să văd orice se găseşte.

Nahadoth mă făcuse curioasă. Nu ştiam nimic legat de Războiul Zeilor, în afară de ceea ce îmi spuseseră preoţii. Poate că dacă aş fi citit cronicile cu ochii mei, aş fi putut găsi şi nişte seminţe de adevăr printre toate minciunile.

Bătrâna şi-a ţuguiat buzele, gânditoare, apoi mi-a făcut semn să o urmez.

— Pe aici.

Am urmat-o pe culoare sinuoase. Eram din ce în ce mai copleşită dându-mi seama cât de mare era biblioteca cu adevărat.

— Aici pare să fie păstrată întreaga înţelepciune a lumii.

Însoţitoarea mea aspră a pufnit.

— Doar câteva milenii din doar câteva cotloane ale omenirii, nimic mai mult. Şi până şi astea alese şi aranjate, potrivite şi întoarse pentru a fi pe gustul celor care se află la putere.

— Adevărul se găseşte şi în cunoaşterea întinată, dacă citeşti cu atenţie, am zis.

— Numai dacă ştii de la bun început că acea cunoaştere este întinată.

După ce a cotit încă o dată, bătrâna s-a oprit. Ajunsesem la un fel de răscruce din mijlocul labirintului. Înaintea noastră, mai multe rafturi fuseseră aranjate spate în spate, formând o coloană titanică cu şase faţete. Fiecare latură era lată de mai mult de un metru şi jumătate, înaltă şi destul de trainică pentru a ajuta la susţinerea tavanului, aflat la mai bine de şapte metri deasupra. Întregul ansamblu semăna cu trunchiul unui copac bătrân de secole.

— Aici se află ceea ce cauţi.

Am făcut un pas spre coloană, apoi m-am oprit, simţindu-mă dintr-odată nesigură. Când m-am întors, mi-am dat seama că bătrâna femeie mă ţintuia cu o privire deconcertant de intensă.

Avea ochii de culoarea unui aliaj de cositor şi plumb, de proastă calitate.

— Scuzaţi-mă, i-am spus, îmboldită de instinct. Se găsesc multe informaţii aici. Unde mi-aţi sugera să încep?

— De unde să ştiu eu? mi-a răspuns ea încruntându-se, apoi s-a întors la treburile ei.

A dispărut printre rafturi înainte să apuc să-mi revin din şoc, la auzul unei asemenea bădărănii flagrante.

Dar aveam griji mai mari decât o bibliotecară irascibilă, aşa că mi-am îndreptat atenţia înapoi către coloană. Alegând un raft la întâmplare, m-am uitat la cotoarele cărţilor în căutarea unor titluri care să sune interesant şi mi-am început vânătoarea.

Două ore mai târziu, mă cuprinsese exasperarea. Mă mutasem pe podea între timp, împrăştiind cărţi şi pergamente în jurul meu. Oftând, m-am întins în mijlocul cercului de cărţi, ceea ce cu siguranţă ar fi înfuriat-o pe bibliotecară, dacă m-ar fi văzut. Comentariile bătrânei mă făcuseră să cred că nu voi găsi prea multe lucruri menţionate despre Războiul Zeilor, dar mă înşelasem. Existau relatări complete ale martorilor oculari. Existau rapoarte ale istoricilor şi analize critice ale acelor relatări. Exista atât de multă informaţie, de fapt, încât dacă m-aş fi apucat de citit în acea zi şi aş fi continuat fără să mă opresc, mi-ar fi trebuit luni întregi pentru a epuiza totul.

Şi chiar dacă aş fi încercat, nu puteam cerne adevărul din ceea ce citeam. Toate descrierile prezentau aceeaşi serie de evenimente: degradarea lumii, când toate vietăţile, de la păduri la tineri în putere s-au îmbolnăvit şi au început să moară, furtuna de trei zile, sfărâmarea şi realcătuirea soarelui. În cea de-a treia zi, cerurile au amuţit şi Itempas s-a arătat pentru a dezvălui noua orânduire a lumii.

Dar lipseau evenimentele care au dus la acel război. Singura concluzie era că preoţii trebuie să fi fost foarte ocupaţi în acea perioadă, pentru că nu am putut găsi nicio descriere a relaţiei dintre zei de dinainte de război. Nu existau menţiuni referitoare la obiceiurile şi credinţele din zilele Celor Trei. Puţinele texte care se apropiau de subiect citau pur şi simplu ceea ce Strălucitorul Itempas le spusese primilor pursangvini Arameri: Enefa era instigatoarea şi nemernica, Nahadoth, conspiratorul ei serviabil, Stăpânul Itempas, eroul trădat şi apoi triumfător. Şi uite-aşa îmi mai pierdusem câteva ore din viaţă.

Frecându-mi ochii obosiţi, mă întrebam dacă are rost să mai încerc şi a doua zi sau dacă ar trebui să mă dau bătută. Dar în timp ce-mi adunam puterile pentru a mă ridica, ceva mi-a sărit în ochi. Pe tavan se vedea, din acest unghi, locul în care două rafturi se întâlneau pentru a forma coloana. Dar nu erau unite de fapt. Între ele era o distanţă cam de cincisprezece centimetri. Nedumerită, m-am ridicat şi m-am uitat mai îndeaproape la coloană. Arăta la fel ca toate celelalte, o serie de rafturi imense, foarte încărcate şi aranjate spate în spate în cerc, unite bine, fără despărţituri.

Încă unul dintre secretele Văzduhului? M-am ridicat în picioare.

Şmecheria era uimitor de simplă, odată ce m-am uitat mai bine. Rafturile erau făcute dintr-un lemn masiv, întunecat, de culoare neagră naturală – probabil lemn darrez, mi-a trecut prin minte cu întârziere. Odinioară, eram faimoşi pentru el. Prin spaţiile dintre ele puteam vedea spatele celorlalte rafturi, făcute din acelaşi lemn negru. Pentru că marginile despărţiturilor erau negre şi spatele bibliotecilor erau tot negre, deschizăturile în sine erau aproape invizibile, chiar şi de la câţiva paşi distanţă. Dar dacă ştiai că golurile se aflau acolo…

M-am uitat prin cea mai apropiată despărţitură şi am văzut un spaţiu amplu, cu podeaua albă, îngrădit de rafturi. Încercase cineva să ascundă acel loc? Dar nu avea nicio logică. Trucul era atât de simplu, încât şi altcineva, probabil mulţi alţii, trebuie să fi găsit interiorul coloanei înaintea mea. Ceea ce sugera că scopul nu era să ascundă, ci să distragă atenţia, să împiedice curioşii ocazionali şi trecătorii din a găsi orice o fi fost înăuntrul coloanei. Numai cei ce ştiau de acest truc vizual sau care petreceau destul de mult timp căutând informaţii urmau să-l găsească.

Cuvintele bătrânei mi-au revenit în minte: „Numai dacă ştii de la bun început că acea cunoaştere este întinată…” Da. Uşor de văzut, dacă ştiai că se află ceva acolo.

Despărţitură era îngustă. Pentru prima dată în viaţă, m-am simţit recunoscătoare că aveam o siluetă de băiat, pentru că asta a făcut să-mi fie mai uşor să mă strecor printre rafturi. Dar în clipa următoare m-am împiedicat şi aproape am căzut, pentru că odată ajunsă în interiorul coloanei, am văzut ce ascundea *cu adevărat.*

***

Şi apoi am auzit o voce, numai că nu era o voce, şi el m-a întrebat:

— Mă iubeşti?

— Vino şi îţi voi arăta, i-am spus şi mi-am întins mâinile spre el.

A venit la mine şi m-a strâns tare în braţe. Nu i-am văzut cuţitul din mână. Nu, nu, nu era niciun cuţit. Nu aveam nevoie de astfel de lucruri. Nu, a existat un cuţit, dar mai târziu. Gustul sângelui era strălucitor şi ciudat în gura mea, mi-am ridicat ochii pentru a-i întâlni privirea-i cumplită, cumplită…

Dar ce însemna faptul că făcuse dragoste cu mine mai întâi?

***

M-am împleticit în spate, lipindu-mă de peretele opus, chinuindu-mă să respir şi să gândesc, cuprinsă de o teroare aprigă şi de o silă inexplicabilă şi de nevoia puternică de a-mi prinde capul în mâini şi de a urla.

***

Ultimul avertisment, da. Nu sunt atât de netoată de obicei, dar trebuie să înţelegi. Era prea mult pentru a putea duce.

***

— Aveţi nevoie de ajutor?

Mintea mi s-a încleştat în jurul vocii bătrânei bibliotecare cu frenezia unui om care se îneacă. Trebuie să fi arătat cumplit când m-am întors în loc să mă uit la ea. Mă clătinam pe picioare, cu gura căscată şi o expresie prostească, cu mâinile întinse în faţă, răsfirate ca nişte gheare.

Bătrâna, care stătea într-una dintre despărţiturile rafturilor, mă privea impasibilă.

Cu un efort, mi-am închis gura, mi-am lăsat mâinile pe lângă corp şi m-am îndreptat din bizara încovoiere în care mă cufundasem. Încă eram tulburată în sinea mea, dar voiam să-mi recapăt măcar o aparenţă de demnitate.

— Eu… Eu, nu, m-am bâlbâit după o clipă. Nu. Sunt… în regulă.

Nu a spus nimic, se uita în continuare la mine. Am vrut să-i

spun să plece, dar ochii îmi erau atraşi de lucrul care mă şocase atât de tare.

În spatele uneia dintre laturile coloanei, Strălucitorul Stăpân al Ordinii mă fixa cu privirea. Era doar o operă de artă – o gravură în stilul amnesc, cu foiţă de aur aşternută peste un contur sculptat într-o lespede de marmură albă.

Totuşi, artistul îl înfăţişase pe Itempas într-o manieră izbitor de realistă. Stătea într-o postură elegantă, de războinic. Avea o siluetă impunătoare, cu muşchi puternici, cu mâinile odihnindu-se pe mânerul unei săbii uriaşe, drepte. Ochii lui ca nişte felinare mă ţintuiau de pe chipul de o perfecţiune solemnă. Mai văzusem reprezentări ale lui în cărţile preoţilor, dar nu ca aceasta. Preoţii îl reprezentaseră mai subţirel, cu trăsături firave, amneşti. Îl desenaseră întotdeauna zâmbind, şi niciodată cu o expresie atât de glacială.

Mi-am dus mâinile la spate pentru a mă sprijini, ca să mă ridic. Dar am simţit şi mai multă marmură sub degete. Când m-am întors, şocul nu a mai fost la fel de mare. Mă aşteptam cumva să văd asta: obsidian încrustat, cu o mulţime de mici diamante ca nişte stele, întruchipând o siluetă mlădioasă, senzuală. Mâinile îi erau întinse în lături, aproape pierzându-se în pelerina de păr şi putere. Chipul (fericit sau îndurerat?) nu i se vedea, pentru că era îndreptat în sus, dominat de acea gură deschisă, care urla sau râdea. Oricum, ştiam cine era.

Mai puţin… m-am încruntat confuză, întinzându-mă pentru a atinge ceea ce ar fi putut fi o cută a hainelor sau un sân rotund.

— Itempas l-a constrâns la o singură întruchipare, mi-a spus bătrâna, pe un ton foarte blând. Când era liber, era toate lucrurile, şi frumoase, şi oribile.

Nu auzisem niciodată o descriere mai potrivită.

Dar exista şi o a treia lespede, la dreapta. Am văzut-o cu coada ochiului. O văzusem din momentul în care mă împleticisem printre rafturi. Am evitat să privesc direct către ea, din motive care nu aveau nicio legătură cu sinele meu raţional, ci erau strâns legate de ceea ce suspectam acum, în adâncul sinelui meu instinctual.

M-am forţat să mă întorc cu faţa către a treia lespede, în timp ce bătrâna mă privea.

Comparată cu cea a fraţilor ei, imaginea Enefei era modestă. Lipsită de dramatism. Era înfăţişată pe un contur de marmură

gri, înveşmântată într-o simplă cămaşă lungă, cu capul plecat. Doar la o privire mai atentă se puteau vedea detaliile. Avea în mână o mică sferă – un obiect pe care l-ar fi recunoscut imediat oricine văzuse planetariul lui Sieh. (Şi am înţeles, acum, de ce îşi preţuia colecţia într-atât.) Postura ei, încărcată cu energie şi vioiciune, era mai mult *aplecată* decât *aşezată.* Deşi avea capul plecat, se uita în sus, dintr-o parte, către privitor. Ceva în legătură cu privirea ei era… nu seducător. Nu era ceva atât de subtil. Nici circumspect. Ci… *evaluativ.* Da. Se uita la mine şi prin mine, de parcă ar fi cântărit tot ceea ce vedea.

Am întins o mână tremurândă pentru a-i atinge chipul. Mai rotund decât al meu, mai frumos, dar trăsăturile erau aceleaşi pe care le vedeam şi eu, zi de zi, în oglindă. Părul era mai lung, dar ondularea era la fel. Artistul îi încrustase irisurile cu jad verde pal. Dacă pielea ar fi fost cafenie în loc de albă ca marmura… am înghiţit în sec, tremurând şi mai tare.

— Nu am vrut să-ţi spunem încă, mi-a spus bătrâna.

Era chiar în spatele meu acum, deşi credeam că e prea grasă pentru a încăpea prin despărţitură. Şi chiar ar fi fost, dacă era om.

— A fost doar pură întâmplare că ai hotărât să vii acum la bibliotecă. Bănuiesc că aş fi putut găsi o cale să te îndrum în altă parte, dar…

Am auzit în tonul ei, mai degrabă decât să văd, cum a ridicat din umeri.

— Ai fi găsit-o oricum, în cele din urmă.

M-am prăbuşit la podea, îngrămădindu-mă în zidul lui Itempas de parcă m-ar fi putut proteja. Mă simţeam cuprinsă de frisoane, gândurile îmi urlau în cap şi se învălmăşeau. Realizarea acelei prime conexiuni cruciale mi-a distrus abilitatea de a face şi altele.

Aşa se simte nebunia, am înţeles.

— Mă vei ucide? i-am şoptit bătrânei.

Nu avea niciun însemn pe frunte. Îmi scăpase acest detaliu. Eram încă obişnuită cu absenţa lui, nu cu prezenţa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Avusese altă întruchipare în visul meu, dar ştiam acum cine era: Kurue Înţeleapta, căpetenia enefadehilor.

— De ce aş face una ca asta? Am investit mult prea mult în crearea ta.

O mână s-a lăsat pe umărul meu. Am tresărit.

— Dar nu ne eşti de niciun folos nebună.

Aşa că nu m-am mirat când am simţit întunericul înfăşurându-se în jurul meu. M-am relaxat şi l-am îmbrăţişat cu recunoştinţă.

12.Judecată

A fost odată ca niciodată o…

A fost odată ca niciodată o…

A fost odată ca niciodată o…

Opreşte-te. E nedemn.

***

A fost odată ca niciodată o fetiţă care avea doi fraţi mai mari. Cel mai mare era întunecat, sălbatic şi mândru, chiar dacă un pic cam necioplit. Celălalt era plin de întreaga strălucire a tuturor sorilor creaţi vreodată şi era foarte rigid şi integru. Erau cu mult mai în vârstă decât ea şi foarte apropiaţi unul de altul, deşi în trecut se luptaseră cu cruzime.

— Eram tineri şi neştiutori atunci, spunea al Doilea Frate de fiecare dată când fetiţa întreba despre asta.

— Sexul a fost mai distractiv, răspundea Primul Frate.

Genul acesta de remarcă îl supăra pe al Doilea Frate peste măsură, lucru care era, evident, şi motivul pentru care Primul Frate continua să facă astfel de comentarii. Astfel i-a cunoscut fetiţa şi a ajuns să-i iubească pe amândoi.

***

Povestea asta este o aproximare, îţi dai seama. Asta e tot ceea ce poate înţelege mintea ta de muritoare.

***

Aşa a decurs copilăria micuţei. Cei trei nu aveau părinţi, aşa că fetiţa s-a crescut singură. A băut chestii sclipitoare atunci când i-a fost sete şi s-a întins în locuri moi când a fost obosită. Când i-a fost foame, Primul Frate i-a arătat cum să extragă hrană din energiile care i se potriveau, iar când s-a plictisit, al Doilea Frate a învăţat-o tot ce era de învăţat. Aşa a aflat numele lucrurilor. Locul în care trăiau era numit EXISTENŢĂ – spre deosebire de locul din care veniseră, care era o masă mugindă de neant, numită MAELSTROM. Jucăriile şi mâncarea pe care le produsese erau făcute din POSIBILITATE. Ce substanţă încântătoare! Cu ea putea construi orice avea nevoie, putea chiar schimba natura EXISTENŢEI – cu toate că a învăţat rapid să întrebe înainte de a face aşa ceva, pentru că al Doilea Frate se

supăra când îi modifica procesele şi regulile lui atât de meticulos ordonate. Primului Frate nu-i păsa.

S-a întâmplat ca micuţa să petreacă mai mult timp în compania Primului Frate decât în compania Celui de-al Doilea, pentru că Cel de-al Doilea nu părea să o îndrăgească la fel de mult.

— E dificil pentru el, i-a spus Primul Frate când ea i s-a plâns. Am fost singuri, el şi cu mine, pentru atât de mult timp… Acum eşti şi tu aici, şi asta schimbă totul. Lui nu-i place schimbarea.

Micuţa înţelesese deja acest lucru. Fraţii ei se luptau atât de des unul cu altul pentru că Primul Frate iubea schimbarea. De multe ori, Primul Frate se plictisea de EXISTENŢĂ şi o transforma sau o întorcea pe dos doar pentru a-i vedea cealaltă faţă. Al Doilea Frate se înfuria pe Primul de fiecare dată când se întâmpla asta, dar Primul Frate râdea de furia lui. Şi, înainte ca fetiţa să aibă timp să clipească, cei doi erau deja încleştaţi, sfâşiind şi lovind, până când ceva se schimba. Se strângeau şi gemeau, şi de fiecare dată când se întâmpla asta, fetiţa aştepta răbdătoare să termine, ca să se joace cu ea din nou.

Cu timpul, micuţa a devenit femeie. Învăţase să trăiască alături de cei doi fraţi, cu fiecare în mod diferit: distrându-se cu Primul Frate şi deprinzând disciplina alături de al Doilea. Acum îşi găsise propriul ei fel de a fi, dincolo de personalităţile lor. Intervenise între cei doi în timpul bătăliilor, luptându-se cu ei pentru a-şi măsura puterea şi iubindu-i în momentul în care lupta se transforma în distracţie. Îşi crease, deşi ei nu ştiau asta, EXISTENŢELE ei separate, unde uneori se prefăcea chiar că nu are fraţi. Acolo, putea aranja POSIBILITATEA în uluitoare noi forme şi înţelesuri, pe care niciunul dintre fraţi nu le-ar fi putut crea de unul singur. În timp, a devenit din ce în ce mai pricepută la asta. Creaţiile ei i-au plăcut atât de mult, încât a început să le aducă pe tărâmul pe care trăiau fraţii săi. La început, făcea asta foarte subtil, având mare grijă să le strecoare în spaţiile ordonate şi aranjate ale Celui de-al Doilea Frate, sperând să nu-l deranjeze.

Primul Frate, ca de obicei încântat de orice era nou, a îndemnat-o să facă mult mai mult de atât. Totuşi, sora şi-a dat seama că deprinsese gustul ordinii Celui de-al Doilea. A încorporat sugestiile Primului Frate, dar treptat şi controlat, observând cum fiecare schimbare minusculă cauza altele,

uneori provocând creştere în moduri neaşteptate şi minunate. Uneori, schimbările distrugeau totul şi trebuia să înceapă din nou de la zero. A jelit pierderea jucăriilor ei, a comorilor ei, însă de fiecare dată a început procesul din nou. Ca întunericul Primului Frate şi lumina Celui de-al Doilea, acest dar aparte era ceva ce numai ea putea controla. Impulsul de a-şi folosi darul era la fel de firesc pentru ea ca respiraţia. Făcea parte din ea la fel ca propriul ei suflet.

Al Doilea Frate, după ce a trecut peste iritarea iniţială la vederea creaţiilor ei, a întrebat-o ce sunt.

— Se numeşte „viaţă”, i-a răspuns ea, încântată de acest cuvânt.

El a zâmbit mulţumit, pentru că a numi un lucru înseamnă a-i oferi o ordine şi un scop. A înţeles atunci că ea făcuse asta în semn de respect.

Dar cu cel mai ambiţios proiect al ei i-a cerut ajutorul Primului Frate. După cum se aşteptase, Primul Frate era dornic să o ajute. Spre surprinderea ei, i-a oferit şi un avertisment cât se poate de serios.

— Dacă va funcţiona, o să schimbe multe lucruri. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Nimic nu va mai fi la fel pentru noi.

Primul Frate a făcut o pauză, aşteptând să vadă dacă înţelesese. Ea şi-a amintit brusc: Celui de-al Doilea Frate nu-i plăcea schimbarea.

— Nimic nu poate rămâne la fel pe vecie, a spus ea. Noi nu am fost creaţi pentru a rămâne pe loc. Până şi el trebuie să înţeleagă asta.

Primul Frate a oftat doar, fără a mai spune altceva.

Experimentul a funcţionat. Noua viaţă, scâncind, tremurând şi exprimând proteste vehemente, era minunată în felul ei imperfect, şi femeia a ştiut că ceea ce începuse era bun şi corect. A numit creatura „Sieh”, pentru că acela era sunetul vântului. Şi a numit tipul lui de fiinţă „copil”, însemnând că avea potenţialul de a creşte şi a deveni asemenea lor. Însemna şi că puteau crea mai mulţi ca el.

Cum se întâmplă deseori în viaţă, această minusculă schimbare a provocat multe, multe altele. Cea mai profundă dintre toate a fost ceva ce nici ea nu anticipase: au devenit o familie. Pentru o vreme, asta i-a făcut pe toţi bucuroşi, chiar şi pe al Doilea Frate.

Dar nu toate familiile rămân unite.

***

Deci a existat iubire, cândva.

Chiar mai mult decât iubire. Iar acum este mai mult decât ură. Muritorii nu au cuvinte pentru ceea ce noi, zeii, simţim. Nici zeii nu au cuvinte prin care să exprime asemenea lucruri.

Dar acest tip de iubire nu dispare pur şi simplu, nu-i aşa? Nu contează cât de puternică este ura, rămâne întotdeauna un pic de iubire dedesubt.

Da. Oribil, nu-i aşa?

***

În momentul în care trupul este atacat, de multe ori reacţionează prin febră. Atacurile asupra minţii pot avea acelaşi efect. Astfel, am zăcut tremurând şi fără cunoştinţă pentru aproape trei zile.

Câteva clipe din tot acest timp îmi apar în amintire ca un fel de tablouri, unele în culori, iar altele în nuanţe de gri. O siluetă solitară stând în faţa ferestrei dormitorului meu, imensă şi atentă, cu vigilenţă supraomenească. Zhakkarn. Clipesc, şi aceeaşi imagine îmi revine în negativ: aceeaşi siluetă, încadrată de pereţi albi strălucitori şi un dreptunghi negru, al nopţii de dincolo de fereastră. Clipesc, şi mi se înfăţişează o altă imagine: bătrâna de la bibliotecă stând lângă mine, uitându-se grijulie în ochii mei. Zhakkarn în fundal, supraveghind. Un crâmpei dintr-o conversaţie, separat de orice fel de imagine.

— Dacă moare…

— Atunci o luăm de la capăt. Ce mai înseamnă câteva decenii în plus?

— Lui Nahadoth n-o să-i placă.

Un râs violent, nefericit.

— Îi subestimezi mult reacţia, soră!

— Şi nici lui Sieh.

— Asta e numai din vina lui. L-am avertizat să nu se ataşeze! Ce prostuţ e…

Linişte pentru o clipă, o linişte încărcată de reproşuri.

— Nu e nimic prostesc în ceea ce priveşte speranţa.

Linişte drept răspuns, dar de data asta plutea în aer un vag sentiment de ruşine.

Una dintre imaginile din capul meu este diferită de celelalte. Şi aceasta este tot întunecată, dar, de data asta, şi pereţii sunt întunecaţi. Există şi un *sentiment* asociat imaginii, o senzaţie de greutate rău prevestitoare, presiune şi furie mocnită, crescândă. Zhakkarn stă departe de fereastră, lângă un perete. Capul ei este plecat în semn de respect. În prim-plan stă Nahadoth, privindu-mă în tăcere. Chipul îi este iar transformat, şi înţeleg acum că asta se datorează faptului că Itempas nu îl poate controla decât într-o anumită măsură. El trebuie să se schimbe. El *este* Schimbarea. Îmi permitea să-i văd furia, căci îngreuna însuşi aerul, înfiorându-mi pielea. Dar chipul îi e complet lipsit de expresie. Pielea i-a devenit de un ciocolatiu cald, iar ochii lui au straturi de nuanţe de negru. Buzele lui mă fac să râvnesc fructe moi, coapte. Chipul perfect pentru a seduce fete darreze singuratice – totuşi ar fi funcţionat mai bine dacă ochii i-ar fi emanat un pic de căldură.

Nu a spus nimic, din câte îmi aduc aminte. Când febra mi-a trecut în sfârşit şi m-am trezit, nu mai era lângă mine. Greutatea mâniei lui se risipise, cu toate că Stăpânul Nopţii nu pleacă niciodată de tot. Nici asta nu poate controla Strălucitorul Itempas.

***

Zori.

M-am ridicat în capul oaselor, simţindu-mă sleită şi cu mintea de plumb. Zhakkarn, tot lângă fereastră, mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Te-ai trezit.

M-am întors şi l-am văzut pe Sieh, ghemuit într-un scaun de lângă pat. S-a ridicat dintr-o săritură şi s-a apropiat de mine, atingându-mi fruntea.

— A scăzut febra. Cum te simţi?

Am răspuns cu primul gând coerent pe care mintea mea l-a putut formula.

— Ce sunt?

Şi-a ferit privirea.

— Nu… nu am voie să-ţi spun asta.

Am împins păturile şi m-am dat jos din pat. Pentru un moment, am ameţit. Tot sângele mi s-a dus în cap şi apoi a coborât, dar mi-am revenit şi m-am împleticit către baie.

— Vreau ca amândoi să plecaţi până termin aici, le-am spus peste umăr.

Nici Sieh şi nici Zhakkarn nu au răspuns. În baie, am stat deasupra spălătorului timp de câteva momente dureroase, dezbătând dacă să vomit sau nu. Într-un final, faptul că nu aveam nimic în stomac a rezolvat dilema. Mâinile mi-au tremurat cât timp m-am spălat, m-am şters şi am băut nişte apă direct de la robinet. Am ieşit din baie dezbrăcată şi nu am fost deloc surprinsă să-i găsesc pe ambii enefadehi tot acolo. Sieh stătea cu genunchii la gură şi se aşezase pe marginea patului meu, cu o alură copilărească şi tulburată. Zhakkarn nu se clintise de lângă fereastră.

— Cuvintele trebuie formulate ca o comandă, mi-a spus, dacă într-adevăr îţi doreşti ca noi să plecăm.

— Nu-mi pasă ce faceţi.

Mi-am găsit lenjeria intimă şi m-am îmbrăcat. Am luat din dulap primul lucru pe care mi-au căzut ochii, o rochie dreaptă amnă, elegantă, cu modele menite să-mi deghizeze lipsa de forme. Am ales cizme care nu se potriveau şi m-am aşezat, chinuindu-mă să le trag în picioare.

— Unde te duci? m-a întrebat Sieh.

Mi-a atins braţul, cu teamă. Mi-am scuturat mâna ca şi cum aş fi vrut să scap de o insectă. Sieh s-a tras îndărăt.

— Nici măcar nu ştii, nu-i aşa? Yeine…

— Înapoi la bibliotecă.

Am spus asta cu toate că alesesem locul în mod aleatoriu. De fapt, Sieh avusese dreptate. Nu aveam nicio destinaţie în minte în afară de „în altă parte”.

— Yeine, ştiu că eşti supărată…

— Ce sunt?

M-am ridicat, cu o singură cizmă în picioare, şi m-am dus în faţa lui. A tresărit, probabil pentru că mă aplecasem pentru a-i urla cuvintele în faţă.

— Ce? Ce? Ce sunt, blestema-te-ar zeii? Ce…

— Trupul tău este de om, m-a întrerupt Zhakkarn.

Acum a venit rândul meu să tresar. Stătea lângă pat, privindu-mă la fel de impasibil ca întotdeauna, cu toate că emana, într-un mod subtil, o aură protectoare acum, stând în spatele lui Sieh.

— Mintea ta este de om. Sufletul este singura schimbare.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că eşti aceeaşi persoană care ai fost tot timpul, a zis Sieh.

Părea în acelaşi timp calm şi supărat.

— O femeie muritoare ca oricare alta, a continuat el.

— Dar arăt ca ea.

Zhakkarn a aprobat. Parcă mă informau despre starea vremii.

— Prezenţa sufletului Enefei în trupul tău are o anumită influenţă.

M-am cutremurat, simţindu-mă din nou rău. Ceva înăuntrul meu nu era al meu. Mi-am frecat braţele, rezistând impulsului de a-mi folosi unghiile.

— Poţi să-l scoţi?

Zhakkarn a clipit nedumerită. Am simţit că pentru întâia oară o luasem prin surprindere.

— Da. Dar trupul tău s-a obişnuit să aibă două suflete. S-ar putea să nu supravieţuiască dacă rămâne cu unul singur.

Două suflete. Cumva, asta suna mai bine. Nu eram doar un lucru pustiu, animat de o forţă străină. Ceva din mine, cel puţin, era al meu.

— Poţi încerca?

— Yeine…

Sieh s-a întins ca să mă ia de mână, cu toate că a părut să se răzgândească în momentul în care m-am retras.

— Nici măcar noi nu ştim ce s-ar întâmpla dacă scoatem sufletul. Iniţial am crezut că sufletul ei îl va consuma pur şi simplu pe al tău, dar este evident că nu a fost aşa, a spus el.

Trebuie să fi părut foarte derutată.

— Eşti încă întreagă la minte, mi-a spus Zhakkarn.

Ceva înăuntrul meu, *devorându-mă.* Aproape că am căzut pe pat, încercând pentru câteva clipe să trag aer în piept, fără niciun folos. În clipa în care mi-am revenit, m-am ridicat în picioare şi am început să mă plimb, şchiopătând, cu o singură cizmă. Nu puteam sta locului. Mi-am frecat tâmplele, întrebându-mă cât mai aveam să *rămân* sănătoasă cu asemenea gânduri în minte.

— Şi încă eşti *tu,* mi-a spus insistent Sieh, aproape mergându-mi pe urme în cameră. Eşti fiica pe care ar fi avut-o Kinneth. Nu ai amintirile sau personalitatea Enefei. Nu gândeşti ca ea. Asta înseamnă că eşti puternică, Yeine. Asta vine de la *tine,* nu de la

ea.

Am izbucnit într-un râs nebunesc. A sunat ca un plâns în hohote.

— Şi de unde ştii asta?

S-a oprit, cu o privire blândă şi tristă, apoi mi-a spus:

— Pentru că dacă ai fi ea, m-ai iubi.

M-am oprit şi eu, atât din mers, cât şi din respirat.

— Şi pe mine, a completat Zhakkarn. Şi pe Kurue. Enefa şi-a iubit toţi copiii, chiar şi pe cei care au trădat-o în cele din urmă.

Nu le iubeam pe Zhakkarn sau pe Kurue. Am expirat în sfârşit aerul pe care-l trăsesem în piept.

Tremuram din nou, dar era probabil şi din cauza foamei. Mâna lui Sieh a atins-o uşor pe a mea, cu teamă. Văzând că nu mă feresc de data asta, Sieh a oftat şi m-a prins, trăgându-mă înapoi spre pat ca să stau jos.

— Ai fi putut să-ţi trăieşti toată viaţa fără să ştii, a spus, mângâindu-mi părul. Ai fi îmbătrânit şi ai fi iubit vreun muritor, poate că ai fi avut şi copii muritori şi i-ai fi iubit şi pe aceia, şi ai fi murit în somn, o bătrână fără dinţi. Asta ne-am dorit pentru tine, Yeine. De asta ai fi avut parte dacă nu te-ar fi adus Dekarta aici. Dar venirea ta aici ne-a forţat mâna.

M-am întors spre el. Avându-l aproape de mine, impulsul era prea puternic pentru a-i rezista. I-am luat obrazul în palmă şi m-am aplecat pentru a-i săruta fruntea. A tresărit surprins, dar apoi a zâmbit timid, obrazul încălzindu-i-se în palma mea. I-am zâmbit şi eu. Viraine avusese dreptate, Sieh era foarte uşor de iubit.

— Spune-mi totul, i-am şoptit.

A tresărit de parcă l-aş fi lovit. Poate că magia care îl lega să îndeplinească ordinele familiei Arameri avea şi un efect fizic. Poate că durea. În orice caz, era un fel aparte de durere în ochii lui, când şi-a dat seama că formulasem ordinul în mod deliberat.

Dar ordinul nu fusese clar. Mi-ar fi putut spune orice – istoria universului de la începuturi, numărul de culori dintr-un curcubeu, cuvintele care fac carnea de muritor să se sfarme ca piatra. Îi oferisem libertatea să aleagă.

Cu toate astea, mi-a spus adevărul.

13.Răscumpărare

Stai. S-a întâmplat ceva înainte de asta. N-am vrut să ameţesc lucrurile atât de tare. Îmi pare rău. Doar că mi-e greu să gândesc. Se întâmpla în dimineaţa de după ce am găsit sâmburele de argint, în urmă cu trei zile. Nu-i aşa? Înainte să fi mers la Viraine, da. M-am trezit şi m-am pregătit pentru întrunirea din Salon. Când am deschis uşa, am văzut că mă aştepta un servitor.

— Mesaj pentru domnia voastră, mi-a spus, părând grozav de uşurat.

Nu aveam idee de când stătea acolo. Servitorii din Văzduh bat la uşă numai când problema e urgentă.

— Da?

— Stăpânul Dekarta nu se simte bine, mi-a spus. Nu vă va însoţi astăzi la sesiunea Consorţiului, dacă veţi dori să asistaţi.

T'vril îmi destăinuise că starea de sănătate a lui Dekarta era un factor important de care depindea prezenţa lui la întruniri. Dar eram surprinsă să aud asta acum, pentru că păruse în regulă cu o zi în urmă. Şi eram surprinsă că îşi bătuse capul să mă anunţe. Observasem totuşi ultima parte a mesajului, care fusese formulată ca o dojană subtilă pentru faptul că lipsisem de la întrunirea zilei precedente.

— Îţi mulţumesc! Transmite-i, te rog, că îi urez însănătoşire grabnică, i-am răspuns, stăpânindu-mi iritarea.

— Da, lady Yeine, a spus servitorul şi a luat-o din loc după ce a făcut o plecăciune.

Aşa că m-am dus la poarta pursangvinilor şi m-am transferat jos, la Salon. După cum mă aşteptam, Relad nu era acolo. După cum mă temeam, Scimina era. Mi-a zâmbit ca de obicei, iar eu i-am răspuns doar prin înclinarea capului, apoi ne-am aşezat şi am stat una lângă alta, în tăcere, pentru următoarele două ore.

Întrunirea a fost mai scurtă decât de obicei, pentru că era un singur subiect pe ordinea de zi: anexarea micii naţiuni insulare Irt la un regat mai mare, numit Uthr. Archerine, fostul conducător al Irtului – un bărbat îndesat, cu păr roşcovan, care-mi amintea vag de T'vril –, se prezentase pentru a contesta anexarea. Regele Uthrului, deloc îngrijorat de această contestare a autorităţii lui, trimisese un singur delegat: un băiat care nu părea cu mult mai mare decât Sieh, tot cu părul roşcat.

Atât irtii cât şi uthrii erau vlăstare ale rasei ken, dar se părea că acest amănunt nu contribuise cu nimic la întreţinerea unor relaţii cordiale între ei.

Contestaţia lui Archerine se baza pe faptul că Uthr nu înaintase nicio petiţie pentru începerea unui război. Strălucitorul Itempas detesta haosul războiului, aşa că familia Arameri evita războaiele cu stricteţe. Lipsa unei petiţii însemna că irtii nu fuseseră avertizaţi în niciun fel de intenţiile agresive ale vecinilor lor, nu avuseseră timp să se înarmeze, iar acum nu aveau dreptul să se apere în vreun mod care ar fi dus la moartea cuiva. Fără o petiţie, uciderea soldaţilor inamici ar fi fost tratată ca o crimă şi ar fi fost judecată ca atare de filiera care se îngrijea de aplicarea legilor din cadrul Ordinului Itempan. Evident, nici uthrii nu puteau ucide în mod legal şi nici nu o făcuseră. Au mărşăluit pur şi simplu în capitala Irtului într-un număr copleşitor, forţându-i la propriu pe irti să îngenuncheze, şi l-au izgonit pe Archerine.

M-a cuprins mila pentru irti, cu toate că îmi era clar că nu aveau nicio şansă să câştige apelul. Reprezentantul uthrilor a apărat agresiunea poporului său cu un singur argument:

— Nu au fost destul de puternici pentru a-şi păstra ţinuturile împotriva noastră. Noi le avem acum. E mai bine ca un conducător puternic, nu unul slab, să ţină frâiele puterii acolo, nu-i aşa?

La asta s-a rezumat toată tărăşenia. Ceea ce era *corect* conta mult mai puţin decât ceea ce era *pus în ordine,* şi uthrii şi-au dovedit abilitatea de a păstra lucrurile în ordine prin simplul fapt că preluaseră Irtul fără a vărsa niciun strop de sânge. Acesta era modul în care vedea lucrurile clanul Arameri, şi Ordinul, de asemenea, şi nu-mi puteam imagina Consorţiul Nobililor îndrăznind să nu fie de acord.

În final, aşa cum era de aşteptat, nici nu au făcut-o. Apelul Irtului a fost respins. Nimeni nu a propus nici măcar sancţiuni împotriva Uthrului. Urmau să păstreze ceea ce furaseră, pentru că restituirea ar fi fost prea complicată.

Nu m-am putut abţine să nu mă încrunt în momentul în care a fost citită decizia finală. Scimina, uitându-se spre mine, a scos un pufnet uşor de amuzament care mi-a adus aminte unde mă aflam. Cu rapiditate, am abordat din nou o expresie indiferentă.

Când întrunirea s-a încheiat şi am coborât împreună scările,

am continuat să privesc înainte pentru a nu trebui să mă uit la Scimina şi m-am întors spre baie ca să nu trebuiască să mă întorc în Văzduh împreună cu ea. Dar m-a strigat.

— Verişoară!

Şi în acel moment nu am avut de ales şi a trebuit să mă opresc să văd ce mai voia pentru neştiutele nume ale demonilor.

— Când te vei fi instalat comod înapoi în palat, ai vrea să iei prânzul cu mine? a spus zâmbind. Am putea să ne cunoaştem mai bine.

— Dacă nu te superi, i-am răspuns cu grijă, mai bine nu.

A râs cristalin.

— Acum văd la ce se referea Viraine în privinţa ta! Bine, atunci. Dacă nu doreşti să vii din politeţe, poate curiozitatea te va atrage. Am veşti din ţinutul tău de baştină, verişoară. Nişte veşti care cred că te vor interesa grozav.

S-a întors şi a pornit către poartă.

— Ne vedem într-o oră.

— Ce veşti? am strigat după ea, dar nu s-a oprit şi nici nu s-a întors.

Pumnii îmi erau încă încleştaţi când am ajuns la baie, acesta fiind şi motivul pentru care am reacţionat nepotrivit la vederea lui Ras Onchi, aşezată într-unul dintre scaunele de pluş ale anticamerei. M-am oprit, mâna alunecând automat către cuţitul care nu se mai afla în locul obişnuit, la spate. Alesesem să-l prind de gambă, sub fusta lungă până în pământ, căci la palat nu se cuvenea să umbli înarmat în public.

— Ai aflat ce trebuie să ştie un moştenitor Arameri? m-a întrebat, înainte de a-mi putea recăpăta stăpânirea de sine.

M-am oprit, apoi am împins uşa băii, asigurându-mă că e bine închisă.

— Încă nu, mătuşă, i-am răspuns în cele din urmă. Dar sunt slabe şansele să o fac vreodată, din moment ce nu sunt o moştenitoare Arameri veritabilă. Poate că îmi poţi spune tu, ca să terminăm cu şarada asta.

A zâmbit.

— Eşti foarte darreză, nerăbdătoare şi cu limba ascuţită. Tatăl tău trebuie să fi fost mândru.

Am roşit, încurcată, pentru că sunase suspicios de mult a compliment. Era acesta felul ei de a-mi spune că era de partea

mea? Purta simbolul Enefei la gât…

— Nu chiar, i-am răspuns încet. Tatăl meu era un om răbdător şi calm. Temperamentul l-am moştenit de la mama.

— Aha. Atunci probabil că îţi este folositor în noua ta casă.

— Îmi este folositor pretutindeni. Acum poţi, *te rog,* să-mi spui despre ce e vorba?

A oftat, zâmbetul pierindu-i.

— Da. Nu avem mult timp la dispoziţie. Iartă-mă, lady.

Cu un efort care i-a făcut genunchii să trosnească – m-am înfiorat compătimind-o – s-a ridicat de pe scaun. M-am întrebat de cât timp stătea acolo. Mă aşteptase după fiecare întrunire? Am regretat din nou că sărisem peste întrunirea din ziua anterioară.

— Nu te întrebi de ce Uthr nu a înaintat o petiţie de război? m-a întrebat.

— Îmi imaginez că nu a fost nevoie, i-am răspuns, întrebându-mă ce legătură avea asta cu orice. E aproape imposibil să-ţi fie aprobată o petiţie. Familia Arameri n-a mai permis un război de o sută de ani sau mai mult. Aşa că uthrii au mizat pe faptul că vor putea cuceri Irtul fără vărsare de sânge. Din fericire, au reuşit s-o facă.

— Da, a răspuns Ras făcând o grimasă. Vor avea loc mai multe „anexări” din astea, îmi închipui, acum că uthrii au arătat lumii cum trebuie procedat. „Pace mai presus de orice, aceasta este calea Strălucitorului.”

M-am minunat la auzul ironiei din tonul ei. Dacă ar fi auzit-o un preot, ar fi fost arestată pentru erezie. Dacă ar fi auzit-o oricare alt membru al clanului Arameri… M-am cutremurat, închipuindu-mi trupul ei firav mergând pe dig cu suliţa lui Zhakkarn în spate.

— Ai grijă, mătuşă, i-am spus pe un ton blând. Nu vei trăi până la o vârstă înaintată dacă spui asemenea lucruri în gura mare.

Ras a râs încet.

— E adevărat. Voi fi mai atentă, a zis ea şi a devenit serioasă. Dar gândeşte-te la asta, lady Non-Arameri: poate că uthrii nu s-au obosit să înainteze o petiţie pentru că ştiau că o altă petiţie fusese *deja* aprobată în secret, amestecată printre celelalte decrete pe care Consorţiul le-a aprobat în ultimele câteva luni.

Am încremenit, încruntându-mă.

— *O altă* petiţie?

A dat din cap.

— După cum ai spus şi tu, o petiţie nu a mai fost aprobată de un secol, deci cu siguranţă că nu ar fi fost aprobate două petiţii una după alta. Şi poate că uthrii ştiau chiar că cealaltă petiţie are mai multe şanse să fie aprobată, din moment ce servea ţelurilor cuiva cu multă putere. Unele războaie, până la urmă, nu folosesc la nimic fără morţi.

M-am holbat la ea, prea tulburată pentru a-mi putea ascunde confuzia şi şocul. O petiţie de război aprobată ar fi trebuit să fie discuţia de pe buzele întregii nobilimi. I-ar fi luat Consorţiului săptămâni întregi să o discute, ca să nu mai spun cât ar fi durat să o aprobe. Cum ar fi putut cineva să treacă o petiţie cu succes fără să afle despre asta jumătate de lume?

— Cine? am întrebat, deşi începusem deja să suspectez.

— Nimeni nu ştie cine este sponsorul petiţiei şi nimeni nu ştie ce ţinuturi sunt implicate, nici ca invadator, nici ca ţintă. Dar Uthr se învecinează cu Tema la est. Uthr e mic, a devenit mai mare acum, dar familia lor stăpânitoare şi Tripartiţia temană au legături de căsătorie şi prietenie care dăinuie de generaţii.

Iar Tema, mi-am dat eu seama cu un fior întârziat, era una dintre naţiunile îndatorate Sciminei.

Atunci însemna că Scimina sponsorizase petiţia de război. Şi păstrase aprobarea ei secretă, cu toate că asta a necesitat probabil o orchestrare magistrală de manevre politice. Poate că susţinerea Uthrului în cucerirea Irtului a făcut parte din toate astea. Dar asta năştea două întrebări cruciale: *de ce* o făcuse? Şi ce regat urma să cadă în curând victimă atacului?

Avertismentul lui Relad: „dacă iubeşti pe cineva sau ceva, ai grijă”.

Mi s-a uscat gura şi am simţit că-mi pierd vlaga din mâini. Acum voiam, chiar foarte tare, să o văd pe Scimina.

— Mulţumesc că mi-ai spus, i-am zis lui Ras.

Vocea îmi era mai stridentă decât de obicei. Gândurile îmi erau deja în altă parte, învălmăşindu-se în mintea mea.

— Voi folosi cu înţelepciune informaţia.

A confirmat cu o mişcare a capului şi apoi a ieşit şchiopătând afară, bătându-mă pe mână în trecere. Eram prea pierdută în gânduri pentru a-mi lua rămas-bun, dar mi-am revenit şi m-am întors exact în momentul în care deschisese uşa ca să plece.

— Ce trebuie să ştie un moştenitor Arameri, mătuşă? am întrebat-o.

Mă întrebasem asta încă de la prima noastră întâlnire.

S-a oprit şi a privit înapoi către mine.

— Cum să fii nemiloasă, a spus foarte molcom. Cum să-ţi foloseşti viaţa ca pe o monedă şi să mânuieşti însăşi moartea ca pe o armă, a spus şi şi-a plecat privirea. Mama ta mi-a spus asta odată. Nu am uitat-o niciodată.

M-am uitat la ea, simţindu-mi gura uscată.

Ras Onchi s-a înclinat către mine, cu respect.

— Mă voi ruga, a încheiat ea, să nu înveţi asta pe pielea ta.

***

Înapoi în Văzduh.

Îmi recăpătasem în mare parte calmul până în momentul în care am pornit în căutarea apartamentului Sciminei. Odăile ei nu erau foarte departe de ale mele, pentru că toţi pursangvinii locuiau la nivelul cel mai de sus al palatului. Ea mersese mai departe şi revendicase unul dintre turnurile mai înalte ale Văzduhului ca domeniul ei, ceea ce însemna că lifturile nu-mi foloseau la nimic. Cu ajutorul unui asistent care trecea pe acolo, am găsit scările acoperite de covoare care duceau spre turn. Scara nu era prea înaltă, poate echivalentul a trei etaje, dar coapsele îmi ardeau până să ajung în hol. M-am întrebat de ce îşi alesese să trăiască într-un asemenea loc. Pursangvinii mai în formă nu ar fi avut nicio problemă, iar servitorii nu aveau de ales, dar nu îmi puteam imagina pe cineva într-atât de bătrân ca Dekarta, să zicem, urcând acolo. Poate că asta era şi ideea.

Uşa s-a dat în lături când am bătut. Am păşit înăuntru într-un coridor boltit, încadrat pe ambele părţi de statui, ferestre şi vase cu un soi de plante înflorite. Statuile nu reprezentau pe nimeni pe care să-l fi putut recunoaşte: femei şi bărbaţi tineri, dezbrăcaţi, în poziţii artistice. În capăt, coridorul se deschidea într-o cameră circulară mobilată cu perne şi mese joase, fără scaune. Invitaţii Sciminei erau în mod clar obligaţi să stea ori în picioare, ori jos pe podea.

În mijlocul încăperii circulare trona o canapea, postată pe un podium înălţat. M-am întrebat dacă faptul că această cameră semăna atât de mult cu o cameră a tronului era ceva intenţionat din partea Sciminei.

Scimina nu era acolo, dar am văzut un alt coridor, chiar în spatele podiumului, care ducea cu siguranţă către încăperile mai retrase ale apartamentului. Presupunând că intenţionase să mă lase să o aştept, am oftat şi m-am făcut comodă, privind la lucrurile din jurul meu. Atunci am observat bărbatul.

Stătea cu spatele sprijinit de una dintre ferestrele mari ale încăperii, într-o postură nu atât de mult nepăsătoare, cât insolentă, cu un picior flexat şi cu capul lăsat pe o parte. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama că era dezbrăcat, pentru că părul lui foarte lung îi atârna peste un umăr, acoperindu-i mare parte din corp. Mi-a mai luat încă o vreme să-mi dau seama, înfiorându-mă brusc, că bărbatul era Nahadoth.

Sau cel puţin părea că e el. Chipul îi era la fel de frumos ca de obicei, dar cumva ciudat. Mi-am dat seama pentru prima oară că era *statornic.* Avea o singură faţă, un singur set de trăsături, nu amestecul mereu schimbător pe care îl vedeam de obicei. Ochii îi erau acum căprui, nu puţurile nesfârşite de negru pe care mi le aminteam. Pielea îi era palidă, dar era o paloare umană ca aceea a amnilor, nu strălucirea razelor de lună sau a stelelor. M-a privit alene, fără să se mişte, doar clipind. Un zâmbet uşor îi curba buzele care erau doar un pic prea subţiri pentru gustul meu.

— Bună, mi-a spus. A trecut ceva vreme.

Abia ce îl văzusem cu o noapte în urmă.

— Bună dimineaţa, lord Nahadoth, i-am răspuns, folosind politeţea pentru a-mi ascunde neliniştea. Eşti… în regulă?

S-a mişcat un pic, destul cât să-i pot vedea zgarda subţire de argint din jurul gâtului şi lanţul care atârna de ea. Deodată, am înţeles. „În timpul zilei sunt om”, îmi spusese odată Nahadoth. Nicio forţă în afară de Itempas însuşi nu-l putea încătuşa pe Stăpânul Nopţii după apusul soarelui, dar în timpul zilei era slab. Şi… diferit. I-am cercetat faţa, dar nu am găsit nicio urmă a demenţei pe care o văzusem în expresia lui în prima mea noapte în Văzduh. Ce am văzut în locul ei a fost o expresie gânditoare.

— Sunt foarte bine, mi-a răspuns.

Şi-a lins buzele, lucru care m-a făcut să mă gândesc la un şarpe care cercetează aerul.

— După-amiezile petrecute cu Scimina sunt de obicei agreabile. Cu toate că mă plictisesc atât de uşor… a spus şi a

făcut o pauză doar pentru o clipă. Am nevoie de mai multă diversitate.

Nu exista niciun dubiu în legătură cu ce dorise să spună prin asta, având în vedere felul în care mă dezbrăcau ochii lui în acel moment. Cred că voia să mă intimideze cu spusele lui, dar în loc de asta, într-un fel straniu, îmi limpezise gândurile.

— De ce te ţine în lanţ? l-am întrebat. Pentru a-ţi aduce aminte de slăbiciunea ta?

Sprâncenele i s-au ridicat, doar un pic. Nu era nicio urmă de surprindere reală în expresia lui, doar o creştere de moment a interesului.

— Te deranjează?

— Nu.

Dar am văzut imediat, în privirea lui tăioasă, că ştia că mint.

S-a aplecat, iar lanţul a scos un sunet abia perceptibil, ca un zăngănit în depărtare. Ochii lui, umani şi înfometaţi şi atât, atât de cruzi, m-au dezbrăcat din nou, dar de data asta nu într-o manieră sexuală.

— Nu eşti îndrăgostită de el, a spus îngândurat. Nu eşti într-atât de proastă. Dar îl doreşti.

Nu îmi plăcea ce spunea, dar nu aveam de gând să recunosc. Era ceva în acest Nahadoth care mă făcea să cred că îi place să-i intimideze pe ceilalţi. Nu trebuia arătată vreo urmă de slăbiciune faţă de aşa ceva.

În timp ce-mi chibzuiam răspunsul, zâmbetul i s-a lăţit.

— Mă poţi avea pe mine, mi-a spus.

Mi-am făcut griji, pentru o fracţiune de secundă, că acest gând mi s-ar putea părea tentant. Dar nu era cazul. Nu am simţit decât repulsie.

— Îţi mulţumesc, dar nu.

Şi-a lăsat ochii în pământ, într-o parodie a stingherelii timide.

— Înţeleg. Eu sunt doar carcasa umană, şi tu vrei ceva mai mult. Nu te învinovăţesc. Dar... a urmat, privindu-mă printre gene.

Nu era doar intimidant. Ce stătea ascuns în privirea lui era întruchiparea *răului.* Era bucuria sadică care găsise plăcere în teroarea mea în prima seară, şi era cu atât mai răscolitoare cu cât acum Nahadoth era sănătos la cap. Această versiune a lui confirma povestirile de groază ale preoţilor şi frica de întuneric a copiilor.

Şi nu îmi plăcea să fiu singură în cameră cu el. Chiar deloc.

— Îţi dai seama, a spus el tărăgănat, că nu-l poţi avea niciodată, nu? Nu în acel fel. Mintea şi corpul tău slabe de muritor s-ar sfărâma precum coaja de ou sub asaltul puterii lui. Nu ar rămâne din tine destul cât să trimită înapoi acasă în Darr.

Mi-am încrucişat braţele şi am privit explicit către coridorul din spatele canapelei-tron a Sciminei. Dacă mă mai lăsa mult să aştept, aveam să plec.

— Pe mine în schimb…

Deodată, era în picioare şi traversase deja camera. Venise mult prea aproape. Surprinsă, mi-am pierdut postura indiferentă şi am încercat să mă întorc spre el şi să mă împleticesc în spate în acelaşi timp. Am fost prea înceată. M-a prins de braţe. Nu observasem până atunci cât de mare era, mai înalt decât mine cu cel puţin un cap, şi bine clădit. În forma lui nocturnă, abia îi observasem trupul. Acum eram foarte foarte conştientă de el şi de pericolul pe care îl reprezenta.

Mi-a demonstrat cât de periculos putea fi învârtindu-mă şi imobilizându-mă din nou, din spate. M-am zbătut, dar degetele lui mi s-au încleştat pe braţe până când am ţipat, ochii lăcrimându-mi de durere. Când nu m-am mai zbătut, strânsoarea a slăbit.

— Pot să-ţi arăt cum ar fi cu el, mi-a şoptit la ureche.

Răsuflarea îi era fierbinte pe gâtul meu. M-am înfiorat.

— Aş putea să te călăresc toată ziua…

— Dă-mi drumul, imediat!

Am scrâşnit comanda printre dinţi şi m-am rugat să funcţioneze.

Mi-a dat drumul, dar nu s-a îndepărtat. M-am tras în spate speriată şi m-am dispreţuit când m-am întors şi am dat peste zâmbetul lui. Era glacial, şi cumva înrăutăţea situaţia. Mă dorea, vedeam asta destul de limpede acum, dar sexul era cel mai puţin important. Îi făceau plăcere frica şi dezgustul meu, la fel cum îi făcuse plăcere şi durerea mea, în momentul în care îmi învineţise braţele.

Şi, cel mai rău, l-am văzut savurând momentul în care mi-am dat seama că nu minţise. Uitasem: noaptea nu era numai a seducătorilor, ci şi a violatorilor. Nu doar a pasiunii, ci şi a violenţei. Această creatură *era* o parte din Stăpânul Nopţii. Strălucitorul Itempas să mă ajute dacă aveam să fiu vreodată

destul de dementă încât să-mi doresc mai mult.

— Naha.

Vocea m-a făcut să tresar şi să mă întorc. Scimina stătea lângă canapea, cu o mână în şold, zâmbindu-mi. De cât timp se afla acolo, privind?

— Eşti nepoliticos cu oaspetele meu. Îmi cer scuze, verişoară! Ar fi trebuit să-i scurtez lesa.

Mă simţeam oricum, numai amabilă nu.

— N-am răbdare pentru astfel de jocuri, Scimina, am izbucnit, prea nervoasă şi, de fapt, prea speriată pentru a fi diplomată. Spune-mi ce vrei şi hai să terminăm cu asta!

Scimina a ridicat o sprânceană, amuzată de lipsa mea de politeţe. A zâmbit către Nahadoth – nu, *Naha,* am hotărât eu. Numele zeului nu i se potrivea acestei creaturi. S-a îndreptat către ea, întorcându-mi spatele. Scimina şi-a trecut degetele de-a lungul braţului său şi a zâmbit.

— Ţi-a făcut inima să bată un pic, nu-i aşa? Naha al nostru poate avea acest efect asupra celor neexperimentaţi. Îl poţi împrumuta la discreţie, apropo. După cum ai putut vedea, este mai mult decât excitant.

Am ignorat remarca, dar nu mi-a scăpat felul în care Naha a privit-o, fără ca ea să-l vadă. Era o proastă să ia creatura în patul ei.

Iar eu eram o proastă pentru că stătusem atât de mult timp acolo.

— La revedere, Scimina!

— M-am gândit că ai putea fi interesată de un zvon care mi-a ajuns la urechi, a spus Scimina în spatele meu. E în legătură cu ţinutul tău natal.

M-am oprit, avertismentul lui Ras Onchi răsunându-mi deodată în minte.

— Promovarea ta a atras noi duşmani patriei tale, verişoară! Unii dintre vecinii Darrului te consideră mai periculoasă decât Relad şi cu mine. Presupun că e de înţeles. Noi ne-am născut în aceste poziţii şi nu avem niciun fel de vechi loialităţi etnice.

M-am întors încet.

— Sunteţi amni.

— Dar superioritatea amnilor este acceptată în întreaga lume. Nu există nimic surprinzător la noi. Tu, pe de altă parte, provii dintr-o rasă care nu a fost niciodată mai mult decât sălbatică,

indiferent de cât de frumos v-am îmbrăca.

Nu o puteam întreba direct despre petiţia de război. Dar poate…

— Ce vrei să spui? Că cineva ar ataca Darrul numai pentru că am fost chemată să mă alătur familiei Arameri?

— Nu. Vreau să spun că cineva ar putea ataca Darrul pentru că tu încă *gândeşti* ca o darreză şi ai în acest moment acces la puterea familiei Arameri.

Mi-am dat seama imediat. Era vorba despre ordinul meu către naţiunile atribuite. Deci asta era scuza pe care intenţiona să o folosească. Îi obligasem să reia comerţul cu Darrul. Evident că ordinul meu avea să fie interpretat ca favoritism. Cei care credeau asta aveau deplină dreptate. Dar cum aş fi putut să nu-mi ajut oamenii, cu noua mea putere şi bogăţie? Ce fel de femeie aş fi fost dacă m-aş fi gândit numai la binele meu?

O femeie Arameri, a şoptit o voce mică şi urâtă, din adâncul minţii mele.

Naha o îmbrăţişase pe Scimina din spate, în rolul de amant iubitor. Scimina îi mângâia absentă braţele, în timp ce el îi privea ucigător ceafa.

— Nu te simţi prost, verişoară, a spus Scimina. Nu contează ce ai fi făcut, oricum. Unii oameni te-ar fi urât pur şi simplu pentru că nu te potriveşti imaginii lor de lider. Păcat că nu ai moştenit nimic de la Kinneth, în afară de ochi.

Şi-a închis ochii, împingându-se în spate, în trupul lui Naha. Părea întruchiparea satisfacţiei.

— Evident, faptul că *eşti* darreză nu te ajută deloc. Ai trecut prin iniţierea războinicelor darreze, nu? Din moment ce mama ta nu a fost darreză, cine te-a sponsorizat?

— Bunica, i-am răspuns cu voce scăzută.

Nu mă surprindea că Scimina ştia atât de multe despre obiceiurile din Darr. Oricine ar fi putut afla asta deschizând o carte.

Scimina a oftat şi şi-a mutat privirea către Naha. Spre surprinderea mea, el nu şi-a schimbat expresia. Şi spre mai marea mea surprindere, ea a zâmbit în faţa urii pure care scăpăra din ochii lui.

— Ştii ce se întâmplă în timpul ceremoniei darreze? l-a întrebat, pe un ton de conversaţie. Cândva erau războinici pricepuţi şi trăiau în sistem matriarhal. I-am obligat să înceteze

să-şi mai cucerească vecinii şi să nu-şi mai trateze bărbaţii ca pe nişte sclavi, dar, ca majoritatea acestor rase de întunecaţi, se agaţă încă de tradiţiile lor, în secret.

— Ştiu ce făceau odinioară, i-a răspuns Naha. Capturau un tânăr dintr-un trib inamic, îl circumcideau, apoi îl îngrijeau până se făcea bine şi-l foloseau pentru plăcerile lor.

Mă străduiam să nu trădez nicio emoţie. Scimina a râs văzând asta, ridicând o şuviţă din părul lui Naha către buze în timp ce mă privea.

— Lucrurile s-au schimbat, i-a spus ea. Acum, darrezelor nu li se mai permite să răpească şi să mutileze băieţi. Acum, viitoarea războinică trebuie doar să supravieţuiască singură în pădure timp de o lună, apoi să se întoarcă acasă pentru a fi deflorată de un bărbat pe care l-a ales sponsorul ei. Este tot barbar. Oprim asta de fiecare dată când avem ocazia, dar se întâmplă în continuare, mai ales în rândul femeilor din clasa superioară. Şi uite ce cred ei că au ascuns de noi: fata trebuie să-l înfrângă în luptă în public, controlând astfel evenimentul. Dacă este înfrântă, învaţă cum este să fie supusă de un duşman.

— Mi-ar plăcea asta, a şoptit Naha.

Scimina a râs din nou, lovindu-l jucăuşă peste mână.

— Cât de previzibil. Taci acum, a spus ea şi ochii i s-au întors spre mine. Ritualul pare acelaşi, în principiu, nu-i aşa? Dar s-au schimbat atât de multe… Acum, bărbaţilor darrezi nu le mai este frică de femei, nici nu le mai respectă.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare. Ştiam că era mai bine să nu răspund.

— Adică, dacă stai să te gândeşti, ritualul anterior era mai civilizat. Ritualul învăţa tinerele războinice nu numai cum să supravieţuiască, ci şi cum să respecte duşmanii, cum să îngrijească bolnavii. Multe fete se căsătoreau ulterior cu prizonierii lor, nu-i aşa? Deci învăţau chiar şi cum să iubească. Ritualul de acum… ei bine, *ce* te învaţă? Nu pot decât să mă întreb.

***

M-a învăţat să fac tot ce este necesar pentru a obţine ceea ce vreau, căţea ticăloasă!

***

Nu am răspuns. După un moment, Scimina a oftat.

— Aşadar, a reluat Scimina, s-au format noi alianţe la graniţele Darrului, cu intenţia de a înfrânge presupusa nouă putere a Darrului. Din moment ce Darrul nu are de fapt nicio putere nou dobândită, asta înseamnă că întreaga regiune devine instabilă. Greu de spus ce s-ar putea întâmpla în asemenea circumstanţe.

Mă mâncau degetele după o piatră ascuţită.

— Asta e o ameninţare?

— Haide, verişoară! Nu fac decât să transmit informaţia mai departe. Noi, cei din familia Arameri, trebuie să avem grijă unul de altul.

— Îţi apreciez grija, am spus şi m-am întors să plec, înainte ca temperamentul să-mi scape mai mult de sub control.

De data asta, vocea lui Naha a fost cea care m-a făcut să mă opresc.

— Ai câştigat? m-a întrebat el. La iniţierea ta ca războinică? Ţi-ai înfrânt adversarul sau te-a violat în faţa unei mulţimi de spectatori?

Ştiam că nu trebuia să răspund. Chiar ştiam. Dar am răspuns oricum.

— Am câştigat, i-am spus, într-un fel.

— Cum adică?

Dacă închideam ochii, încă puteam vedea totul. Trecuseră şase ani din acea noapte, dar mirosul focului, al blănurilor vechi şi al sângelui, duhoarea mea după o lună de trai dur, toate îmi erau încă vii în minte.

— Majoritatea sponsorilor aleg un bărbat nepriceput la luptă, am spus încet. Ca să fie uşor de înfrânt de o fată abia trecută de copilărie. Dar eu trebuia să fiu *ennu* şi existau dubii în privinţa mea pentru că eram pe jumătate amnă. Pe jumătate Arameri. Aşa că bunica mea l-a ales pe cel mai puternic bărbat dintre războinicii noştri.

Nu se aştepta nimeni să câştig. Să-i ţin piept ar fi fost deajuns ca să fiu considerată războinică. După cum ghicise Scimina, multe lucruri se schimbaseră pentru noi. Dar să-i ţin piept nu era suficient pentru a deveni *ennu.* Nimeni nu avea să mă urmeze dacă lăsam un bărbat să mă folosească în public şi apoi să se laude cu asta în tot oraşul. Trebuia să înving.

— Te-a înfrânt, a spus Naha.

Şi-a gustat cuvintele, înfometat după durerea mea.

M-am uitat fix la el. A clipit. Mă întreb ce a văzut în ochii mei în acea clipă.

— Am pus în scenă un spectacol pe cinste, i-am spus. Destul cât să satisfacă cerinţele ritualului. Apoi l-am înjunghiat în cap cu un cuţit de piatră pe care îl aveam ascuns în mânecă.

Consiliul fusese mânios cauza asta, mai ales în momentul în care a fost clar că nu rămăsesem însărcinată. Nu ajungea că omorâsem un om, îi mai şi irosisem sământa şi puterea pe care ar fi putut-o dărui viitoarelor fiice darreze? Pentru o vreme, victoria a înrăutăţit lucrurile pentru mine. „Nu este o darreză adevărată”, au şoptit ei. „Are prea multă moarte în vine.”

Nu voisem să-l omor cu adevărat. Dar până la urmă eram un popor de războinici. Cei care au apreciat aplecarea mea, specifică familiei Arameri, pentru crimă au fost mai mulţi decât cei care s-au îndoit de mine. M-au făcut *ennu* doi ani mai târziu.

Expresia de pe chipul Sciminei era gânditoare, dar Naha era serios, ochii lui trădând o emoţie mai întunecată, pe care n-am reuşit s-o identific. Dacă ar fi trebuit s-o exprim într-un cuvânt, ar fi putut fi „resentiment”. Dar asta nu era surprinzător, nu-i aşa? Nu eram într-atât de darreză şi eram mult mai amnă decât păream. Era ceva ce urâsem dintotdeauna la mine.

— A început să poarte o singură faţă pentru tine, nu-i aşa? M-a întrebat Naha.

Am ştiut imediat la cine se referea.

— Aşa începe totul. Vocea îi devine mai profundă, buzele mai cărnoase, ochii îşi schimbă forma. În curând, devine ceva născut din cele mai adânci dorinţe ale tale, spunând toate lucrurile potrivite, atingând toate locurile potrivite.

Şi-a adâncit chipul în părul Sciminei, de parcă ar fi căutat mângâiere.

— Apoi, e doar o chestiune de timp, a continuat el.

Am plecat, îmboldită de teamă şi vinovăţie. Mă chinuia sentimentul groaznic că indiferent cât de Arameri aş fi fost, nu era destul pentru a supravieţui în acest loc. Nici pe departe îndeajuns de Arameri. Atunci am mers la Viraine, şi aşa am ajuns apoi la bibliotecă şi la secretul celor două suflete ale mele, şi aşa m-am trezit aici, moartă.

14.Moartea umblătoare

— Noi l-am vindecat pe tatăl tău, mi-a spus Sieh. A fost preţul cerut de mama ta. În schimb, ne-a permis să-i folosim copilul nenăscut ca receptacul pentru sufletul Enefei.

Am închis ochii.

Sieh a inspirat adânc, în liniştea netulburată.

— Sufletele noastre nu sunt diferite de ale voastre. Ne-am aşteptat ca sufletul Enefei să treacă dincolo după moartea ei, aşa cum se întâmplă de obicei. Dar când Itempas... Când Itempas a ucis-o pe Enefa, a păstrat ceva. O parte din ea.

Era dificil de urmărit, pentru că vorbea un pic prea repede. Am simţit un instinct vag de a-l linişti.

— Fără acea părticică, toată viaţa din univers ar fi pierit. Tot ceea ce crease Enefa, totul în afară de Nahadoth şi Itempas. Este ultimul vestigiu al puterii ei. Muritorii o numesc Piatra Pământului.

În spatele pleoapelor mele închise au început să se contureze imagini. O gâlmă mică, urâtă, de carne de culoarea unei vânătăi. Un sâmbure de caisă. Colierul de argint al mamei.

— Cu Piatra aflându-se încă în această lume, sufletul ei a fost blocat aici. Lipsit de un trup, a plutit în derivă, pierdut. Am descoperit ce s-a întâmplat abia secole mai târziu. Până să reuşim să-l găsim, sufletul ei fusese deja sfărâmat, erodat, ca o pânză lăsată pe catarg în timpul furtunii. Singura modalitate de a-l reface era să fie găzduit din nou într-un trup, a spus Sieh oftând. Recunosc, gândul creşterii sufletului Enefei în trupul unui copil din familia Arameri era plăcut din multe puncte de vedere.

Am aprobat. Asta puteam înţelege, cu certitudine.

— Dacă putem reda sănătatea sufletului, a continuat Sieh, atunci există o şansă să poată fi folosit pentru a ne elibera. Piatra este cea care ne subjugă în această lume, ţinându-ne prizonieri în trupuri şi legându-ne de poruncile clanului Arameri. Itempas a luat-o, nu pentru a conserva viaţa, ci pentru a folosi puterea Enefei împotriva lui Nahadoth – doi dintre Cei Trei împotriva unuia singur. Dar Itempas nu putea controla singur o asemenea putere. Cei Trei sunt prea diferiţi unul de altul. Numai copiii Enefei îi pot folosi puterea. Zeii creaţi de ea sau muritorii. În timpul războiului, şi unii, şi alţii, au folosit piatra: unii dintre fraţii mei şi o preoteasă itempană.

— Shahar Arameri, am spus.

Patul s-a mişcat uşor când Sieh a dat din cap în semn de aprobare. Zhakkarn era şi ea prezentă, dar nu participa la conversaţie, ci observa în tăcere. Am recreat în minte chipul ei, comparându-l cu statuia pe care o văzusem în bibliotecă. Chipul lui Zhakkarn semăna cu al Enefei, cu acelaşi maxilar ascuţit şi pomeţi înalţi. Mi-am dat seama că toţi trei aveau aceste trăsături, cu toate că nu arătau ca şi cum ar fi fost fraţi, sau măcar membri ai aceleiaşi rase. Toţi copiii Enefei păstraseră ceva din înfăţişarea mamei lor. Kurue avea aceeaşi privire directă, scrutătoare. Ochii lui Sieh erau de aceeaşi culoare, ca jadul.

Ca ai mei.

— Shahar Arameri, a spus Sieh şi a oftat. Ca muritoare, putea mânui doar o parte din puterea reală a Pietrei. Totuşi, ea a fost cea care a aplicat lovitura de graţie. Nahadoth ar fi răzbunat-o pe Enefa în acea zi, dacă n-ar fi intervenit Shahar.

— Nahadoth spune că vreţi să-mi luaţi viaţa.

— Ţi-a spus asta? a zis Zhakkarn, cu o urmă de iritare.

— Nu-şi poate înfrâna natura decât pentru o perioadă limitată, s-a auzit vocea lui Sieh, la fel de iritată, dar iritarea îi era adresată lui Zhakkarn.

— E adevărat? i-am întrebat.

Sieh a rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât am deschis ochii. A tresărit văzându-mi privirea. Nu mi-a păsat. Renunţasem la ghicitori şi secrete. Nu eram Enefa. Nu eram *obligată* să-l iubesc.

Zhakkarn şi-a descrucişat mâinile – o ameninţare subtilă.

— Nu ai fost de acord să te aliezi cu noi. I-ai putea oferi această informaţie lui Dekarta.

I-am aruncat şi ei aceeaşi privire pe care i-o aruncasem şi lui Sieh.

— De ce, am spus, pronunţând fiecare cuvânt cu grijă, crezi că aş putea să vă trădez *lui*?

Privirea lui Zhakkarn s-a îndreptat către Sieh, care a zâmbit, deşi nu părea deloc amuzat.

— I-am spus că asta vei spune. Ai un susţinător printre noi, Yeine, oricât de greu ţi-ar fi să crezi asta.

Nu am spus nimic. Zhakkarn încă mă fixa cu privirea şi ştiam că nu trebuie să dau înapoi. Era o provocare fără sens de

ambele părţi. Ea nu ar avea de ales şi ar trebui să-mi spună adevărul dacă îi ordonam asta, dar eu nu îi puteam câştiga încrederea dacă îi dădeam ordine. Întreaga mea lume tocmai fusese năruită şi nu ştiam nicio cale de a afla ceea ce doream.

— Mama m-a vândut vouă, am spus, adresându-mă în special lui Zhakkarn. Era disperată. Poate că şi eu aş fi făcut aceeaşi alegere dacă aş fi fost în locul ei. Pentru moment nu simt nicio preferinţă faţă de vreun membru al familiei Arameri. Tu şi semenii tăi sunteţi zei. Nu mă surprinde că vă jucaţi cu vieţile muritorilor de parcă ar fi nişte piese într-un joc de *nikkim.* Dar mă aştept la mai mult din partea oamenilor.

— Ai fost făcută după asemănarea noastră, a spus ea glacial.

O remarcă neplăcut de corectă.

Există momente în care trebuie să lupţi şi momente în care trebuie să baţi în retragere. Prezenţa sufletului Enefei în interiorul meu schimba totul. Îi făcea pe membrii clanului Arameri inamicii mei într-un mod mult mai profund, pentru că Enefa fusese inamicul lui Itempas şi ei erau servitorii Lui. Şi totuşi, nu îi făcea pe enefadehi automat aliaţii mei. Nu eram chiar Enefa, până la urmă.

Sieh a oftat pentru a rupe tăcerea.

— Trebuie să mănânci, mi-a spus şi s-a ridicat.

A plecat din dormitor. Am auzit uşa apartamentului deschizându-se şi închizându-se.

Dormisem timp de aproape trei zile. Afirmaţia mea nervoasă cum că urma să plec fusese o cacealma. Mâinile îmi tremurau şi nu aveam încredere că puteam parcurge o distanţă prea mare, oricât aş fi încercat. Am privit în jos către mâna mea nesigură şi m-am gândit morocănoasă că enefadehii care mă infectaseră cu sufletul unei zeiţe ar fi putut măcar să-mi ofere un trup mai puternic.

— Sieh te iubeşte, mi-a spus Zhakkarn.

Mi-am pus mâinile pe pat, pentru a le opri din tremurat.

— Ştiu.

— Nu, nu ştii.

Tonul tăios din vocea lui Zhakkarn m-a făcut să-mi ridic privirea. Era încă nervoasă, iar eu mi-am dat seama acum că nu avea deloc legătură cu alianţa. Era furioasă pentru felul în care mă purtasem cu Sieh.

— Ce ai fi făcut în locul meu? am întrebat-o. Dacă ai fi fost

înconjurată de secrete, viaţa ta depinzând de răspunsurile pe care le primeşti?

— Aş fi făcut exact ceea ce ai făcut şi tu, a spus ea, spre surprinderea mea. Aş fi folosit orice avantaj posibil pentru a acumula cât de multe informaţii şi nu mi-aş fi cerut scuze de la nimeni pentru asta. Dar nu *eu* sunt mama de care i-a fost dor lui Sieh atât de mult timp.

Deja îmi era limpede că urma să mă satur să fiu comparată cu o zeiţă.

— Şi nici eu nu sunt, i-am strigat.

— Sieh ştie asta. Şi totuşi te iubeşte, a spus Zhakkarn oftând. Este doar un copil.

— E mai bătrân decât tine, nu-i aşa?

— Vârsta nu înseamnă nimic pentru noi. Ceea ce contează este să fii fidel naturii tale. Sieh este complet devotat căii copilăriei. Şi este o cale dificilă.

Îmi puteam închipui, deşi nu avea niciun sens pentru mine. Sufletul Enefei nu părea să-mi ofere nici măcar un pic de înţelegere în plus în ceea ce priveşte suferinţele zeilor.

— Şi ce vrei să fac? am întrebat.

Mă simţeam sleită, deşi putea fi din pricina foamei.

— Să-l ţin în braţe la pieptul meu când se întoarce şi să-i spun că totul va fi bine? Să fac la fel şi cu tine?

— Să nu-l mai răneşti, mi-a spus şi a dispărut.

M-am uitat mult timp la locul în care stătuse. Mă holbam în acea direcţie când Sieh s-a întors, aşezând o tavă în faţa mea.

— Servitorii de aici nu pun întrebări, mi-a spus. Din motive de siguranţă. Aşa că T’vril n-a ştiut că nu te simţi bine până când am apărut eu şi i-am cerut mâncare pentru tine. Acum îi muştruluieşte pe servitori.

Pe tavă era un adevărat festin darrez. Pastă de maash şi peşte rulat în frunze de callena, cu o garnitură de ardei aurii, copţi. Un bol cu sos serry şi felii subţiri şi crocante de carne. În ţinutul meu, ar fi fost din inima unei anumite specii de leneş, dar aici era probabil vită. Şi o adevărată comoară: o banană gran prăjită întreagă. Desertul meu preferat, deşi cum aflase T’vril asta nu voi şti niciodată.

Am luat un rulou şi mâna mi-a tremurat, dar nu doar de foame.

— Dekarta nu vrea ca tu să câştigi concursul, a spus încet

Sieh. Nu de asta te-a adus aici. Vrea ca tu *să alegi* între Relad şi Scimina.

M-am uitat la el şi mi-am adus aminte de conversaţia dintre Relad şi Scimina la care trăsesem cu urechea, în solariu. La asta se referise Scimina?

— Să aleg între ei?

— Ritualul de succesiune al dinastiei Arameri. Pentru a deveni următorul cap al familiei, unul dintre moştenitori trebuie să transfere sigiliul principal – însemnul pe care-l poartă Dekarta – de pe fruntea lui Dekarta pe a lui. Sau a ei. Sigiliul principal este cel mai puternic dintre toate. Oricine îl poartă deţine putere absolută asupra noastră, asupra restului familiei şi asupra întregii lumi.

— Restului familiei? m-am încruntat.

Aduseseră vorba despre asta şi mai înainte, când modificaseră sigiliul meu. Deci asta era.

— Ce fac sigiliile sangvine de fapt? Îi permit lui Dekarta să ne citească gândurile? Ne ard creierele dacă refuzăm să-i dăm ascultare?

— Nu, nimic atât de dramatic. Există anumite vrăji păstrate în ele pentru pursangvini, pentru a proteja împotriva asasinilor şi a altor pericole, dar în rândul familiei ele pur şi simplu impun loialitatea. Nimeni dintre cei care poartă un sigiliu nu poate acţiona împotriva intereselor capului familiei. Dacă nu ar fi existat astfel de măsuri, Scimina ar fi găsit o modalitate de a-l submina sau omorî pe Dekarta cu mult timp în urmă.

Ruloul mirosea prea bine. Am muşcat o bucăţică, forţându-mă să mestec încet în timp ce mă gândeam la ce spusese Sieh. Peştele era ciudat – vreo specie locală, asemănătoare dar nu chiar la fel cu uiul pătat care se foloseşte de obicei. Eram hămesită, dar ştiam că nu trebuie să înfulec în grabă, după câteva zile în care nu mâncasem nimic.

— Piatra Pământului este folosită în ritualul de succesiune. Cineva – un membru al familiei Arameri, conform decretului lui Itempas – trebuie să mânuiască puterea ei pentru a transfera sigiliul.

— Un membru al familiei, am repetat eu.

Încă o piesă a enigmei s-a aşezat la locul ei.

— Oricine din Văzduh poate face asta? Oricine, până şi cel mai neînsemnat servitor?

Sieh a aprobat încet. Am observat că uita să mai clipească atunci când era absorbit de ceva. O mică scăpare.

— Oricine din familia Arameri, oricât de îndepărtat de familia de bază. Pentru o clipă, acea persoană devine unul dintre Cei Trei.

Era clar din formularea lui. Acea persoană. Pentru o clipă.

Era ca şi cum ai aprinde un chibrit, mi-am închipuit, având atât de multă putere curgând printr-un trup omenesc. O pâlpâire strălucitoare, poate câteva secunde de flacără constantă. După care…

— După care, acea persoană moare, am spus.

Sieh mi-a oferit zâmbetul lui de copil matur.

— Da.

Ingenioşi, foarte ingenioşi, strămoşii mei din familia Arameri. Obligând toate rudele, indiferent cât de îndepărtate, să servească aici, creaseră o armată de oameni care să poată fi sacrificaţi pentru a mânui Piatra. Chiar dacă fiecare ar fi folosit-o pentru doar câteva clipe, clanul Arameri – pursangvinii, cel puţin, care ar fi murit ultimii – ar fi putut păstra în familie puterea zeiţei pentru o perioadă considerabilă.

— Deci Dekarta vrea ca eu să fiu cea care moare, am spus. De ce?

— Căpetenia acestui clan trebuie să aibă puterea de a-i ucide până şi pe cei pe care-i iubeşte, a spus Sieh dând din umeri. E uşor să dai sentinţa ca un servitor să moară, dar dacă e vorba de un prieten? Sau un soţ?

— Relad şi Scimina abia dacă auziseră de existenţa mea înainte să mă aducă Dekarta aici. De ce m-a ales tocmai pe mine?

— Asta numai el ştie.

Începusem să mă enervez din nou, dar era o furie fără ţintă, izvorâtă din frustrare. Crezusem că enefadehii aveau toate răspunsurile. Dar bineînţeles că nu era atât de uşor.

— De ce, în numele Maelstromului, m-aţi folosi *voi* pentru asta, în orice caz? am întrebat, enervată. Nu pune asta sufletul Enefei atât de aproape de cei care l-ar distruge, dacă ar avea ocazia?

Sieh s-a scărpinat pe nas, părând deodată ruşinat.

— Ei… păi… asta a fost ideea mea. E întotdeauna mai uşor să ascunzi ceva fix sub nasul cuiva, înţelegi? Toată lumea ştie

despre dragostea lui Dekarta pentru Kinneth. Am crezut că asta te-ar ţine în siguranţă. Nimeni nu se aştepta s-o ucidă, cu atât mai puţin după douăzeci de ani. Ne-a luat pe toţi prin surprindere.

Am mai luat o îmbucătură din rulou, mestecând mai mult decât învelişul aromat. Nimeni nu se aşteptase la moartea mamei mele. Şi totuşi, o parte din mine – cea care încă jelea, care încă era mânioasă – simţea că enefadehii ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit s-o avertizeze. Ar fi trebuit să-i prevină moartea.

— Dar ascultă, a continuat Sieh aplecându-se către mine. Piatra este tot ce a mai rămas din trupul Enefei. Pentru că tu deţii sufletul ei, poţi mânui puterea Pietrei în feluri în care nimeni în afară de ea nu ar putea să o facă. Dacă *tu* ai avea Piatra, Yeine, ai putea schimba înfăţişarea universului. Ne-ai putea elibera uite-aşa, a spus şi a pocnit din degete.

— Şi apoi aş muri.

Sieh şi-a plecat privirea, entuziasmul pierindu-i.

— Asta nu făcea parte din planul original, mi-a spus, dar da.

Am terminat ruloul şi m-am uitat la restul farfuriei, fără niciun entuziasm. Apetitul îmi pierise. Dar furia mocnită şi aprigă, aproape la fel de aprigă ca furia cauzată de moartea mamei, începea să-i ia locul.

— *Voi* vreţi ca eu să pierd competiţia, am spus încet.

— Păi... da.

— Ce îmi oferiţi? Dacă accept alianţa?

Deodată a înţepenit.

— Protecţie pentru ţinutul tău în timpul războiului care va urma eliberării noastre. Şi statut privilegiat pentru vecie, după victoria noastră. Ne păstrăm promisiunile, Yeine, crede-mă.

Îl credeam. Binecuvântarea eternă a patru zei era într-adevăr foarte tentantă. Ar fi garantat siguranţă şi prosperitate pentru Darr, dacă puteam trece prin această perioadă de încercări. Enefadehii cunoşteau bine dorinţele din inima mea.

Dar credeau că îmi cunoşteau deja şi sufletul.

— Vreau asta şi încă un lucru, am spus. Voi face cum vreţi, Sieh, chiar cu preţul propriei vieţi. Răzbunarea împotriva ucigaşului mamei mele merită sacrificiul. Voi lua Piatra şi o voi folosi pentru a vă elibera, apoi voi muri. Dar nu vreau să fie un sacrificiu smerit, înfrânt, am spus săgetându-l cu privirea. Vreau

să câştig această competiţie.

Minunaţii lui ochi verzi s-au mărit.

— Yeine, a început el, asta este imposibil. Dekarta şi Relad şi Scimina… sunt toţi împotriva ta. N-ai nicio şansă.

— Tu eşti instigatorul întregii urzeli, nu-i aşa? Sunt sigură că zeul şotiilor poate găsi o cale.

— Şotii, nu politică.

— Ar trebui să te duci să le spui şi celorlalţi care sunt termenii mei.

M-am forţat să ridic furculiţa şi să mănânc puţin.

Sieh s-a holbat la mine, apoi a izbucnit într-un final într-un râs tremurat.

— Nu-mi vine să cred una ca asta. Eşti mai nebună decât Naha, a spus şi s-a ridicat în picioare, trecându-şi mâna prin păr. Tu… în numele zeilor!

Părea să nu fie conştient de cât de stranie era exclamaţia lui.

— Voi vorbi cu ei, mi-a promis.

Am înclinat din cap, într-o manieră formală.

— Voi aştepta răspunsul tău.

Bolborosind în limba lui stranie, Sieh şi-a chemat mingea galbenă şi a plecat prin peretele dormitorului.

Aveau să accepte, desigur. Chiar dacă aş fi câştigat sau aş fi pierdut, ei urmau să primească libertatea pe care o doreau. Exceptând cazul în care, evident, alegeam să nu le-o ofer. Deci urmau să facă orice era nevoie pentru a-mi intra în graţii.

M-am întins să mai iau un rulou, concentrându-mă asupra mestecatului lent, astfel ca stomacul meu bolnav să nu se revolte. Era important să-mi revin repede. Urma să am nevoie de toată puterea în zilele ce urmau.

15.Ură

Îmi văd ţinutul undeva dedesubt. Trec pe deasupra lor, de parcă aş fi în zbor. Creste înalte şi văi încâlcite, ceţoase. Din când în când, păşuni. Sate şi oraşe chiar şi mai rar. Darrul este atât de verde... Am văzut multe ţinuturi în timpul călătoriei prin Nordul Îndepărtat şi Senm, în drum spre Văzduh, dar niciunul dintre ele nu-mi păruse nici măcar pe jumătate la fel de verde ca frumosul meu Darr. Acum ştiu de ce.

***

Am adormit din nou. Când m-am trezit, Sieh încă nu se întorsese şi era noapte. Nu mă aşteptam la un răspuns de la enefadehi prea curând. Probabil că îi enervasem prin refuzul meu de a mă târî obedientă către moarte. Dacă aş fi fost în locul lor, m-aş fi lăsat să mai aştept o vreme.

Aproape imediat după ce m-am trezit, s-a auzit o bătaie la uşă. Când m-am dus să răspund, un servitor cu faţă ascuţită, foarte ţeapăn, m-a anunţat cu o formalitate exagerată:

— Lady Yeine. Vă aduc un mesaj.

Frecându-mă la ochi, încercând să alung somnul, am dat din cap în semn de aprobare, ca să-şi continue mesajul.

— Bunicul domniei voastre vă solicită prezenţa.

Şi deodată am fost foarte, foarte trează.

***

Camera de audienţe era goală de data asta. Doar eu şi Dekarta. Am îngenuncheat, la fel ca în prima după-amiază, şi mi-am pus cuţitul alături, după cum era obiceiul. Nu mi-a trecut prin cap, spre surprinderea mea, să-l folosesc împotriva lui. Pe cât de mult îl uram, nu sângele lui era ceea ce-mi doream.

— Ei, a început el, privindu-mă de la înălţimea jilţului. Vocea îi suna mai moale decât înainte, cu toate că putea fi un truc pe care mi-l juca percepţia.

— Te-ai bucurat de săptămâna petrecută ca membră a familiei Arameri, nepoată?

Trecuse numai o săptămână?

— Nu, bunicule, i-am răspuns. Nu m-am bucurat.

A scos un singur hohot de râs.

— Dar acum poate că ne înţelegi mai bine. Ce părere ai? La

asta nu mă aşteptasem. M-am uitat la el din locul unde eram îngenuncheată, întrebându-mă ce avea de gând să facă.

— Părerea mea, am zis încet, este aceeaşi pe care o aveam înainte să vin aici: cei din familia Arameri sunt răi. Tot ceea ce s-a schimbat este că acum cred că majoritatea dintre voi sunteţi şi nebuni, pe deasupra.

A rânjit larg şi aproape ştirb.

— Kinneth mi-a spus cam acelaşi lucru odată. Totuşi, s-a inclus şi pe ea.

Am rezistat tentaţiei imediate de a-l contrazice.

— Poate că acesta este motivul pentru care a plecat. Poate că dacă voi sta aici îndeajuns de mult timp, voi deveni la fel de rea şi dementă ca voi, restul.

— Poate.

Am depistat o blândeţe curioasă în felul în care a spus asta, lucru care m-a surprins. Nu-i putusem descifra niciodată chipul. Prea multe riduri.

Timp de câteva clipe, s-a lăsat tăcerea. Liniştea a ajuns la un punct de echilibru, s-a oprit, apoi s-a spart.

— Spune-mi, de ce mi-ai ucis mama? l-am întrebat.

Zâmbetul i-a pierit.

— Eu nu sunt unul dintre enefadehi, nepoată. Nu-mi poţi ordona să răspund.

M-au trecut căldurile, apoi un fior de răcoare. M-am ridicat încet în picioare.

— Ai iubit-o. Dacă ai fi urât-o, dacă te-ai fi temut de ea, aş fi putut înţelege. Dar ai iubit-o.

A dat din cap.

— Am iubit-o.

— Plângea când a murit. A trebuit să-i udăm pleoapele pentru a-i deschide ochii…

— Taci din gură!

În încăperea goală, vocea lui s-a auzit cu ecou. Tăişul ei mi-a despicat mânia ca un cuţit bont.

— Şi încă o iubeşti, nenorocit bătrân şi plin de ură!

Am făcut un pas înainte, lăsând cuţitul jos, pe podea.

Nu mai aveam încredere în ce aş fi putut face dacă l-aş fi avut asupra mea. M-am îndreptat către jilţul cu spătar înalt al bunicului meu. Dekarta s-a ridicat în picioare, poate de mânie, poate de frică.

— O iubeşti şi o jeleşti. Este moartă din vina ta şi o jeleşti, o vrei înapoi. Nu-i aşa? Dar dacă Itempas ne ascultă, dacă îi pasă vreun pic de ordine şi dreptate sau oricare dintre lucrurile pe care le spun preoţii, atunci mă rog lui să o iubeşti în continuare. În felul ăsta îi vei simţi pierderea aşa cum o simt eu. Vei simţi agonia până la moarte şi mă rog ca acest moment să fie unul îndepărtat, foarte îndepărtat!

În acest punct ajunsesem în faţa lui Dekarta, aplecată, cu mâinile pe cotierele jilţului. Eram destul de aproape pentru a-i vedea în sfârşit culoarea ochilor – un albastru atât de pal încât abia dacă mai aveau culoare. Era un om pipernicit şi şubred acum, indiferent de cum o fi fost când era în putere. Dacă suflam destul de tare, îi puteam rupe oasele.

Dar nu l-am atins. Dekarta nu merita simpla durere fizică mai mult decât ar fi meritat o moarte rapidă.

— Asemenea ură, a şoptit.

Apoi, spre surprinderea mea, a zâmbit. Zâmbetul lui semăna cu un rictus al morţii.

— Poate că semeni cu ea mai mult decât am crezut.

M-am îndreptat de spate şi mi-am spus că nu voi da înapoi.

— Prea bine, a spus Dekarta, de parcă tocmai am fi avut o conversaţie de complezenţă. Ar trebui să trecem la treabă, nepoată. În termen de şapte zile, în noaptea de paisprezece, va avea loc un bal aici, în Văzduh. Va fi în onoarea ta, pentru a sărbători înălţarea ta la rang de moştenitor. Unii dintre cei mai de seamă cetăţeni ai lumii ni se vor alătura ca oaspeţi. Doreşti să inviți pe cineva?

M-am uitat la el. În capul meu auzeam o cu totul altă conversaţie desfăşurându-se: „În şapte zile cei mai de seamă cetăţeni ai lumii se vor aduna pentru a te privi murind”. Fiecare fir de intuiţie din trupul meu înţelesese: ceremonia de succesiune.

Întrebarea lui plutea fără răspuns în aerul dintre noi.

— Nu, i-am spus încet. Pe nimeni.

Dekarta şi-a înclinat capul.

— Atunci poţi să pleci, nepoată.

M-am uitat fix la el pentru câteva clipe. Era posibil să nu mai am niciodată ocazia de a-i vorbi aşa, în particular. Nu îmi spusese de ce o omorâse pe mama mea, dar mai erau şi alte lucruri, secrete pe care poate că ar fi fost dispus să mi le

divulge. Poate ştia chiar secretul prin care mă puteam salva.

Dar în liniştea care se aşternuse nu m-am putut gândi la nicio întrebare pe care să i-o adresez, la nicio cale de a ajunge la acele secrete. Aşa că, într-un final, mi-am recuperat cuţitul şi am ieşit din încăpere, încercând să nu mă simt ruşinată când gărzile au închis uşile în urma mea.

****

S-a dovedit a fi începutul unei nopţi foarte nefaste.

***

Am ajuns în apartamentul meu şi am descoperit că aveam musafiri.

Kurue se aşezase pe un scaun. Îşi împreunase degetele de la cele două mâini şi avea o privire dură. Sieh, cocoţat pe marginea canapelei, stătea cu genunchii strânşi la piept şi cu ochii în pământ. Zhakkarn stătea de pază lângă fereastră, impasibilă ca întotdeauna. Nahadoth…

I-am simţit prezenţa în spatele meu cu o clipă înainte să-mi străpungă pieptul mâna.

— Spune-mi, mi-a şoptit la ureche, de ce nu te-aş ucide chiar acum.

M-am holbat la mâna care-mi trecea prin piept. Nu se vedea nicio urmă de sânge şi, din câte îmi puteam da seama, nu exista nicio rană. Am bâjbâit după mâna lui şi am descoperit că era imaterială, ca o umbră. Degetele mi-au trecut prin carnea lui şi au tremurat în pumnul lui translucid. Nu mă durea, dar mă simţeam de parcă mi-aş fi băgat degetele într-un pârâu îngheţat. Simţeam o răceală adâncă, dureroasă, între sâni.

Îşi putea scoate mâna, sfâşiindu-mi inima. Îşi putea lăsa mâna înăuntrul meu, dar să o facă palpabilă, şi m-ar fi ucis, la fel de sigur ca şi când ar fi lovit prin oase şi măruntaie.

— Nahadoth! a strigat Kurue, pe un ton de avertisment.

Sieh a sărit şi a venit lângă mine, cu ochii mari şi înspăimântaţi.

— Te rog, n-o ucide! Te rog!

— Este una dintre ei, mi-a şuierat în ureche.

Răsuflarea îi era rece, făcându-mi pielea de pe gât să se înfioare.

— E doar o altă Arameri, convinsă de superioritatea ei. Noi *am*

făcut-o, Sieh, şi ea îndrăzneşte să ne comande? Nu are niciun drept să poarte sufletul surorii mele.

Mâna i s-a strâns ca o gheară şi mi-am dat brusc seama că nu trupului meu dorea să-i facă rău.

„Trupul tău s-a obişnuit să aibă două suflete”, spusese Zhakkarn. „S-ar putea să nu supravieţuiască dacă rămâne cu unul singur.”

Realizând ce voia să facă, m-a bufnit râsul.

— Fă-o, i-am spus.

Abia puteam respira din cauza hohotelor, sau poate din cauza mâinii lui Nahadoth.

— Nu am vrut chestia asta în mine de la bun început. Dacă o vrei, ia-o!

— Yeine! a strigat Sieh şi m-a prins de mână. Asta te-ar putea ucide!

— Şi ce dacă? Vreţi să mă ucideţi oricum. Asta vrea şi Dekarta. A planificat totul, de azi în şapte zile. Singura mea alegere este *cum* voi muri. Iar asta e o cale la fel de bună ca oricare, nu?

— Hai să aflăm, a spus Nahadoth.

Kurue s-a ridicat şi a păşit înspre noi.

— Stai, ce a…

Nahadoth şi-a tras mâna mai în spate. Părea destul de anevoios ceea ce făcea. Degetele i se mişcau prin trupul meu încet, ca prin lut. Nu îmi puteam da seama prea bine ce face, pentru că urlam din toţi rărunchii. Instinctiv, m-am aruncat înainte, încercând să scap de sursa durerii. Privind în retrospectivă, mişcarea a înrăutăţit totul. Nu puteam gândi, întreaga mea raţiune fiind subordonată agoniei. M-am simţit de parcă aş fi fost ruptă în bucăţi – şi chiar aşa şi era, de fapt.

Dar apoi s-a întâmplat ceva.

***

Deasupra, un cer ca de coşmar. Nu-mi dădeam seama dacă era zi sau noapte. Atât luna, cât şi soarele erau vizibile, dar greu de distins. Luna era uriaşă şi de un galben bolnăvicios. Soarele era o contorsiune sângerie, nici pe departe rotundă. Era un singur nor pe cer, un nor negru – nu plumburiu, ca de ploaie, ci negru, ca o gaură care se plimba pe cer. Şi apoi mi-am dat seama că era într-adevăr o gaură, pentru că ceva a ieşit din

ea…

Mici siluete, luptându-se. Una dintre ele era albă şi aprinsă, cealaltă neagră şi fumegândă. În timp ce se tăvăleau, vedeam foc şi auzeam trosnituri ca tunetele, pretutindeni în jurul lor. Au căzut, şi au tot căzut, şi s-au izbit de pământ, în apropiere. Totul s-a cutremurat şi un nor imens de praf şi moloz s-a ridicat în urma impactului. Nimic omenesc nu ar fi putut supravieţui unei asemenea căderi, dar ştiam că ei nu erau…

Am fugit. Pretutindeni în jurul meu erau trupuri – nu moarte, am înţeles cu certitudinea visării, dar pe moarte. Iarba era uscată şi veştejită, foşnind sub picioarele mele goale. Enefa era moartă. Totul murea. Frunzele cădeau în jurul meu ca o zăpadă grea. În faţă, printre copaci…

— Asta vrei? Asta?

O furie inumană în vocea aceea, în ecoul ei purtat de umbrele pădurii. A urmat un strigăt atât de agonizant cum nu mi-am putut imagina că există.

Am fugit printre copaci şi m-am oprit la marginea craterului. Acolo am văzut…

Ah, zeiţă, am văzut…

***

— Yeine.

O palmă mi-a lovit uşor faţa.

— Yeine!

Aveam ochii deschişi. Am clipit pentru că erau uscaţi. Eram în genunchi pe podea. Sieh stătea jos lângă mine, în ochi citindu-i-se îngrijorarea. Kurue şi Zhakkarn mă priveau şi ele. Kurue părea neliniştită, Zhakkarn, neclintită ca un soldat.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic. Mi-am rotit privirea şi m-am uitat la Nahadoth, care stătea cu o mână – cea care fusese în corpul meu – încă ridicată. A privit în jos spre mine şi mi-am dat seama că ştia, cumva, ce văzusem.

— Nu înţeleg, a spus Kurue şi s-a ridicat de pe scaunul de la birou.

Mâna ei s-a încordat pe spătarul scaunului.

— Au trecut douăzeci de ani. Sufletul ar fi trebuit să supravieţuiască extracţiei, de acum.

— Nimeni nu a mai încercat până acum să pună sufletul unui zeu într-un muritor, a spus Zhakkarn. Ştiam că există riscuri.

— Nu să se întâmple *asta!* a spus Kurue şi a arătat spre mine, aproape acuzator. Va mai putea fi folosit sufletul acum, după ce a fost contaminat de mizerie muritoare?

— Taci din gură! a strigat Sieh, întorcându-se pentru a-i arunca o privire mânioasă.

Vocea i-a scăzut brusc, devenind o voce de adolescent. Pubertate instantanee.

— Cum îndrăzneşti? Ţi-am spus şi ţi-am tot repetat: muritorii sunt creaţiile Enefei în aceeaşi măsură în care suntem şi noi.

— Resturi, i-a răspuns Kurue. Slabi, laşi şi prea proşti pentru a vedea mai departe de sinele lor pentru mai mult de cinci minute. Şi totuşi, tu şi cu Naha insistaţi să vă încredeţi în ei…

Sieh şi-a dat ochii peste cap.

— Ah, *te rog.* Spune-mi, Kurue, care dintre planurile tale măreţe, care au implicat numai zei, a reuşit să ne elibereze?

Kurue s-a întors cu spatele, într-o tăcere indignată.

Abia reuşeam să văd toate astea. Nahadoth şi cu mine încă ne holbam unul la altul.

— Yeine.

Mâna micuţă, catifelată a lui Sieh mi-a atins obrazul, întorcându-mi capul pentru a se uita la mine. Vocea i-a redevenit subţire, copilărească.

— Eşti în regulă?

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Nu ştim exact.

Am oftat şi m-am tras mai departe de el, încercând să mă ridic în picioare. Îmi simţeam trupul golit, ca împăiat cu vată. Am alunecat şi am căzut din nou în genunchi, blestemând.

— Yeine…

— Dacă ai de gând să mă minţi din nou, nu te obosi.

Maxilarul lui Sieh s-a încleştat. S-a uitat către ceilalţi.

— E adevărat, Yeine. Chiar *nu* ştim sigur. Dar… dintr-un anumit motiv… sufletul Enefei nu s-a vindecat cât am sperat că o va face în timpul pe care l-a petrecut în tine. E întreg, a spus şi s-a uitat la Kurue, într-un mod sugestiv. Destul pentru a servi scopului său. Dar este foarte fragil, prea fragil pentru a putea fi extras în siguranţă.

În siguranţă pentru suflet, adică, nu pentru mine. Am clătinat din cap, prea obosită pentru a fi în stare să râd.

— Nu se pot estima cu precizie daunele, a murmurat Kurue,

întorcându-se pentru a păşi prin spaţiul limitat al odăii.

— Un membru nefolosit se veştejeşte, a spus încet Zhakkarn. Ea avea deja sufletul ei, nu mai avea nevoie de un altul.

„Lucru pe care aş fi fost mai mult decât bucuroasă să vi-l comunic”, m-am gândit cu frustrare, „dacă m-aş fi putut împotrivi în acel moment.”

Dar ce însemnau toate astea pentru mine, în numele Maelstromului? Că enefadehii nu aveau să mai facă nicio altă încercare de a extrage sufletul din corpul meu? Bun, pentru că nu-mi doream să mai îndur acea suferinţă vreodată. Dar asta însemna şi că erau dedicaţi planului lor acum, pentru că nu reuşiseră să scoată chestia asta din mine altfel.

Acesta era, deci, motivul pentru care aveam toate viziunile şi visele stranii? Pentru că sufletul unei zeiţe începuse să putrezească înăuntrul meu?

Demoni şi întunecime!

Precum acul unei busole îndreptându-se spre nord, m-am învârtit în loc pentru a mă uita la Nahadoth. El şi-a ferit privirea.

— Ce-ai spus mai devreme? m-a întrebat deodată Kurue. Despre Dekarta.

Grijile mele legate de Dekarta păreau acum la un milion de kilometri depărtare. Am reuşit să mă concentrez la prezent şi am încercat să-mi alung din minte cerul teribil şi imaginea mâinilor strălucitoare, prinzând şi scâlciind carnea.

— Dekarta organizează un bal în onoarea mea, i-am răspuns. Într-o săptămână. Pentru a-mi sărbători desemnarea în rolul de posibilă moştenitoare, am continuat clătinând din cap. Cine ştie? Poate că este, de fapt, doar un bal.

Enefadehii s-au privit unii pe alţii.

— Atât de curând, a murmurat Sieh, încruntându-se. Nu mă aşteptam deloc să o facă atât de curând.

Kurue a dat din cap, ca pentru sine.

— E şmecher afurisitul ăsta bătrân! Probabil că va ţine ceremonia în zorii zilei de după bal.

— Asta poate să însemne că a descoperit ce-am făcut? a întrebat Zhakkarn.

— Nu, a spus Kurue, uitându-se la mine. Dacă descoperea, ea ar fi fost deja moartă şi sufletul i s-ar fi aflat în mâinile lui Itempas.

M-am cutremurat gândindu-mă la varianta asta. În sfârşit, am

reuşit să mă ridic în picioare. Nu m-am mai întors spre Nahadoth.

— V-a trecut supărarea pe mine? i-am întrebat, îndreptându-mi cutele de pe rochie. Cred că avem treabă de făcut.

16.Sar-enna-nem

Preoţii menţionează Războiul Zeilor uneori, mai ales ca avertisment împotriva ereziei. Din cauza Enefei, spun ei. Din cauza Trădătoarei, oamenii şi animalele au stat timp de trei zile neajutoraţi şi icnind după aer, inimile încetinind treptat şi pântecele umflându-li-se pe măsură ce măruntaiele cedau. Plantele s-au ofilit şi au murit în decursul a câteva ore. Întinse câmpii fertile s-au transformat în deşert cenuşiu. Între timp, marea pe care acum o numim Marea Căinţei a început să fiarbă şi, din nu se ştie ce motiv, cei mai înalţi munţi au fost despicaţi pe jumătate. Preoţii spun că a fost vina zeilor, progeniturile nemuritoare ale Enefei, care şi-au ales fiecare o parte pe care să o susţină şi s-au războit pe tot cuprinsul pământului. Taţii lor, stăpânii cerurilor, şi-au purtat lupta acolo sus, în cea mai mare parte.

Din cauza Enefei, spun preoţii. Nu spun din cauză că Itempas a ucis-o.

Într-un final, când războiul a luat sfârşit, cea mai mare parte a lumii era moartă. Ce a rămas era schimbat pentru vecie. În ţinutul meu, vânătorii transmit de-a lungul generaţiilor legende despre animale care nu mai există. Cântecele de recoltă laudă plante de mult pierdute. Strămoşii familiei Arameri au făcut multe pentru supravieţuitori. Preoţii au grijă să ne amintească asta. Folosind magia zeilor, care deveniseră prizonieri de război, au reumplut oceanele, au unit munţii şi au vindecat pământul. Deşi nu se putea face nimic pentru cei morţi, au salvat cât au putut de mulţi dintre supravieţuitori.

Pentru un preţ.

Preoţii nu menţionează nici acest lucru.

***

De fapt, erau foarte puţine treburi de discutat. Având în vedere ceremonia care urma, enefadehii aveau nevoie de cooperarea mea mai mult ca oricând, deci – cu o iritare vădită – Kurue mi-a acceptat condiţiile. Cu toţii ştiam că erau şanse foarte mici să devin moştenitoarea lui Dekarta. Cu toţii ştiam că enefadehii doar îmi cântau în strună. Eram mulţumită cu atât, cât timp nu îmi băteam prea mult capul cu asta.

Apoi au dispărut unul câte unul, lăsându-mă cu Nahadoth. El

era singurul, subliniase Kurue, care avea puterea de a mă duce până în Darr şi înapoi, în puţinele ore rămase din acea noapte. Astfel, în tăcerea care s-a lăsat, m-am întors pentru a-l înfrunta pe Stăpânul Nopţii.

— Cum? m-a întrebat.

Se referea la viziunea pe care o avusesem despre înfrângerea lui în Războiul Zeilor.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Dar s-a mai întâmplat şi înainte. Am avut un vis, odată, despre vechiul Văzduh. Te-am văzut distrugându-l, am spus eu şi am înghiţit în sec, sângele îngheţându-mi în vene. Am crezut că a fost doar un vis, dar dacă ceea ce am văzut chiar s-a întâmplat…

Amintiri. Ceea ce vedeam erau amintirile Enefei. Sfinte Tată al Văzduhului, nu voiam să mă gândesc ce însemna asta!

A mijit ochii. Avea din nou acel chip – cel de care îmi era frică, pentru că era cel pe care nu mă puteam abţine din a-l dori. Mi-am fixat privirea într-un punct deasupra umărului său.

— Chiar s-a întâmplat, mi-a spus încet. Dar Enefa era deja moartă pe atunci. N-a văzut niciodată ce mi-a făcut el.

„Şi eu îmi doresc să nu fi văzut.” Dar înainte de a-i putea răspunde, Nahadoth a făcut un pas înspre mine. Eu am făcut imediat unul înapoi, şi el s-a oprit.

— Te temi de mine acum?

— Ai încercat să smulgi sufletul din mine.

— Şi totuşi încă mă doreşti.

Am încremenit. Evident că simţise asta. Nu am mai spus nimic, pentru că nu voiam să-mi recunosc slăbiciunea.

Nahadoth s-a dus lângă fereastră. M-am înfiorat când a trecut pe lângă mine. Un fuior al aurei lui s-a încolăcit pentru o clipă în jurul pulpei mele, pentru o mângâiere răcoroasă. M-am întrebat dacă era conştient de asta.

— Ce încerci să faci în Darr, mai exact? m-a întrebat.

Am înghiţit în sec, fericită că schimbase subiectul.

— Trebuie să vorbesc cu bunica. M-am gândit să folosesc o sferă cu sigiliu, dar nu înţeleg pe deplin cum funcţionează. E posibil să existe o cale ca alţii să tragă cu urechea la conversaţia noastră.

— Există.

Nu eram deloc bucuroasă să am dreptate.

— În acest caz, întrebările trebuie puse personal.

— Ce întrebări?
— Dacă este adevărat ceea ce au spus Ras Onchi şi Scimina în legătură cu vecinii Darrului care se înarmează pentru război. Vreau să aud concluziile din gura bunicii mele. Şi... sper să aflu... am zis eu simţindu-mă incredibil de ruşinată, mai multe despre mama mea. Dacă era sau nu la fel ca restul familiei Arameri.
— Ţi-am spus deja: era.
— Iartă-mă, lord Nahadoth, dar nu am încredere în tine.
S-a întors parţial, cât să-i pot vedea colţul zâmbetului.
— Era, a repetat, şi la fel eşti şi tu.
Cuvintele, spuse cu tonul lui glacial, m-au lovit ca o palmă.
— Şi ea a făcut asta, a continuat. Era de vârsta ta, poate că mai tânără, când a început să pună întrebări, întrebări, atât de multe întrebări. Când nu putea obţine răspunsuri de la noi folosind politeţea, ne ordona, cum ai făcut şi tu. Era o asemenea ură în inima ei tânără. Ca şi în a ta.
Am luptat cu impulsul de a înghiţi în sec, convinsă că m-ar fi auzit.
— Ce fel de întrebări?
— Despre istoria familiei Arameri. Despre războiul dintre mine şi fraţii mei. Multe lucruri.
— De ce?
— N-am idee.
— Nu ai întrebat-o?
— Nu mi-a păsat.
Am respirat adânc şi mi-am forţat pumnii încleştaţi să se destindă. Aşa era felul lui, mi-am reamintit. Nu fusese nevoie să-mi spună nimic despre mama mea. Ştia doar că era cel mai bun mod să mă neliniştească. Fusesem avertizată. Lui Nahadoth nu-i plăcea să ucidă direct. Te tachina şi te stârnea până îţi pierdeai controlul, uitai de pericol şi te deschideai în faţa lui. Te făcea să i-o ceri.
După ce am rămas tăcută timp de câteva clipe, Nahadoth s-a întors către mine.
— Noaptea este pe jumătate dusă. Dacă vrei să mergi în Darr, ar trebui s-o faci acum.
— Ah. Da.
Înghiţind în sec, m-am uitat înjur prin cameră, oriunde, numai la el nu.

— Cum vom călători?
În loc de răspuns, Nahadoth mi-a întins mâna.
M-am şters de fustă, fără să fie nevoie, şi l-am luat de mână.
Întunecimea care îl înconjura a fâlfâit, ca nişte aripi întinse, umplând camera până la tavanul arcuit. Mi s-a tăiat răsuflarea şi aş fi rămas în spate, dar mâna i se încleştase peste a mea. Când m-am uitat la faţa lui, mi s-a făcut rău: ochii i se schimbaseră. Erau complet negri acum. Şi irisul, şi albul ochilor la fel. Mai rău, umbrele cele mai apropiate de trupul lui se adânciseră, atât de mult încât devenise invizibil dincolo de mâna întinsă.
M-am uitat în abisul care era el şi nu mă puteam convinge să înaintez.
— Dacă voiam să te ucid, ar fi deja prea târziu pentru a te putea împotrivi, mi-a spus, şi vocea îi suna diferit acum, cu ecou, de undeva din întuneric.
Asta era adevărat. Aşadar, m-am uitat în ochii aceia teribili, mi-am adunat curajul şi i-am spus:
— Du-mă, te rog, în Arrebaia, în Darr. La templul Sar-enna-nem.
Întunericul din el s-a extins atât de repede pentru a mă învălui, încât nu am avut nici timp să ţip. A urmat o clipă de frig şi presiune insuportabilă, atât de puternică încât am crezut că voi fi strivită. Dar s-a oprit chiar înainte de a deveni dureros. Apoi chiar şi răcoarea a dispărut. Am deschis ochii şi nu am văzut nimic. Mi-am întins mâinile, şi nu am simţit nimic. Am strigat şi nu am auzit nimic.
Apoi m-am trezit aşezată pe ceva din piatră. Am inspirat aerul încărcat de miresme familiare şi am simţit căldura umedă intrându-mi în piele. În spatele meu se întindeau străzile şi zidurile de piatră ai Arrebaiei, înconjurând platoul de piatră pe care stăteam. Era mai târziu în noapte decât fusese în Văzduh, îmi puteam da seama, pentru că străzile erau aproape pustii. Înaintea mea se înălţau trepte de piatră, încadrate de fiecare parte de felinare suspendate, iar în capăt se aflau porţile către Sar-enna-nem.
M-am întors către Nahadoth, care revenise la înfăţişarea lui normală, aproape omenească.
— Eşti… eşti binevenit în casa familiei mele! i-am spus.
Încă tremuram din cauza felului în care călătorisem.
— Ştiu.

A început să urce scările. Luată prin surprindere, am rămas uitându-mă, în timp ce el a urcat vreo zece trepte. Mi-am revenit şi am pornit pe urmele lui.

Porţile Sar-enna-nemului sunt grele, urâte, din lemn şi metal – o adăugire mai recentă la piatra străveche. Era nevoie de cel puţin patru femei pentru a pune în mişcare mecanismul care le deschidea, ceea ce era o mare îmbunătăţire faţă de vremurile când porţile erau făcute din piatră şi necesitau douăzeci de oameni pentru a fi deschise. Ajunsesem neanunţată, în orele dinaintea zorilor, şi ştiam că asta însemna că urma să deranjez întregul corp de gărzi. Nu mai fuseserăm atacaţi de secole, dar poporul meu se mândrea cu vigilenţa de care dădea dovadă.

— S-ar putea să nu ne lase să intrăm, am murmurat, apropiindu-mă de Stăpânul Nopţii.

Îmi era greu să ţin pasul cu el, pentru că urca câte două trepte odată.

Nahadoth nu mi-a răspuns şi nici nu a încetinit. Am auzit zgomotul puternic, cu ecou, al zăvorului uriaş ridicându-se. Apoi porţile s-au deschis – singure. Am gemut, dându-mi seama că Nahadoth deschisese poarta folosindu-şi puterile. Bineînţeles, s-au auzit strigăte şi sunete de paşi alergând când am intrat. Iar când am ajuns pe peticul de iarbă care servea drept curte interioară a Sar-enna-nemului, două companii de gardă au ieşit în fugă din vechiul templu. Una era compania porţii, formată doar din bărbaţi, pentru că posturile lor necesitau folosirea forţei brute. Cealaltă companie era garda permanentă, compusă din femei şi acei puţini bărbaţi care câştigaseră onoarea, distingându-se prin tunicile albe de sub armuri. Aceasta era condusă de un chip familiar: Imyan, o femeie din tribul meu, Somem. A strigat în limba noastră când a ajuns la curtea exterioară şi compania s-a împrăştiat pentru a ne înconjura. Foarte rapid, am fost înconjuraţi de un inel de suliţe şi săgeţi îndreptate către inimile noastre.

De fapt, am observat că armele lor erau îndreptate către inima *mea.* Niciunul dintre soldaţi nu ţintise către Nahadoth.

Am păşit în faţa lui pentru a le uşura munca şi pentru a-mi arăta bunele intenţii. Pentru un moment, m-am simţit ciudat să vorbesc în limba mea maternă.

— Mă bucur să te văd, căpitane Imyan!

— Nu te cunosc, mi-a răspuns ea tăios.

Aproape că am zâmbit. Când eram mici, făceam tot soiul de trăsnăi împreună. Acum era la fel de dedicată datoriei ei cum eram şi eu.

— Ai râs prima dată când m-ai văzut, i-am spus. Încercasem să-mi las părul lung, ca să arăt ca mama mea. Tu ai spus că arăta ca un muşchi de copac cârlionţat.

Imyan a mijit ochii. Părul ei – lung şi frumos, drept, tipic darrez – era strâns la spate în coc.

— Ce faci aici, dacă eşti într-adevăr Yeine-*ennu?*

— Ştii că nu mai sunt *ennu,* i-am răspuns. Itempanii au anunţat asta toată săptămâna, din gură în gură şi prin magie. Până şi în Nordul îndepărtat trebuie să se fi auzit vestea până acum.

Săgeata lui Imyan a ezitat pentru încă o secundă, apoi a coborât lent. Urmându-i exemplul, celelalte gărzi şi-au coborât şi ele armele. Ochii lui Imyan s-au mutat către Nahadoth, apoi din nou către mine. Pentru prima dată, am observat o urmă de teamă în comportamentul ei.

— Şi ăsta?

— Mă cunoşti, i-a spus Nahadoth pe limba noastră.

Nimeni nu a tresărit la auzul vocii lui. Gărzile darreze sunt bine antrenate şi nu-şi arată niciodată reacţia. Dar am văzut că unii schimbau între ei priviri neliniştite. Am observat că faţa lui Nahadoth începuse să se schimbe din nou, devenind neclară şi fluidă în umbrele aruncate de torţe. Atâţia muritori noi de sedus…

Imyan şi-a revenit prima.

— Stăpâne Nahadoth, a spus ea într-un final. Bine ai revenit!

„Revenit?” M-am holbat la ea, apoi la Nahadoth. Dar apoi o voce mai familiară m-a salutat şi am răsuflat uşurată, scăpând de tensiunea pe care nu-mi dădusem seama până atunci că o simţeam.

— Eşti cu adevărat bine venită, mi-a spus bunica.

Coborâse cele câteva scări care dădeau spre încăperile din Sar-enna-nem şi gărzile s-au dat în lături în faţa ei. Era în vârstă, mai scundă decât majoritatea femeilor darreze şi purta o tunică de dormit (deşi îşi luase precauţia de a-şi încinge cuţitul, am observat). Atât de micuţă cum era – îi moştenisem din nefericire statura – emana un aer de putere şi autoritate aproape palpabil.

Şi-a înclinat capul înspre mine în timp ce se apropia.

— Yeine. Mi-a fost dor de tine, dar nu atât de mult încât să-mi doresc să te întorci atât de repede, a spus ea.

S-a uitat la Nahadoth, apoi din nou la mine.

— Vino!

Asta a fost totul. S-a întors şi a pornit în direcţia intrării flancate de coloane. Am vrut s-o urmez, dar m-am oprit când l-am auzit pe Nahadoth spunând:

— Zorile sunt mai aproape aici, de această parte a lumii. Ai o oră.

M-am întors, surprinsă din mai multe puncte de vedere.

— Nu vii şi tu?

— Nu.

A păşit în lături, către marginea curţii. Gărzile s-au dat din calea lui cu o viteză care ar fi părut amuzantă în alte circumstanţe.

L-am privit pentru o clipă, apoi am pornit pe urmele bunicii.

***

Încă o poveste din copilăria mea îmi vine în minte acum.

Se spune că Stăpânul Nopţii nu poate plânge. Nimeni nu ştie motivul, dar dintre multele daruri pe care forţele Maelstromului le-au acordat celui mai întunecat fiu al lor, puterea de a plânge nu s-a numărat printre ele.

Strălucitorul Itempas poate. Legenda spune că lacrimile lui sunt ploaia care cade uneori în timp ce soarele străluceşte încă. Nu am crezut niciodată această legendă, pentru că ar fi însemnat că Itempas plânge destul de frecvent.

Enefa, zeiţa Pământului, putea plânge. Lacrimile ei luau întruchiparea ploii galbene, arzătoare, care cade după ce erupe un vulcan. Ploaia galbenă încă mai cade, omorând recoltele şi otrăvind apele. Dar acum nu mai semnifică nimic.

Stăpânul Nopţii, Nahadoth, a fost primul născut dintre Cei Trei. Înainte ca ceilalţi să apară, a petrecut nenumărate ere ca singură vietate din toată existenţa. Poate că asta explică neputinţa lui. Poate că în mijlocul a atât de multă singurătate, lacrimile îşi pierd rostul.

***

Sar-enna-nem a fost odinioară un templu. Intrarea lui principală este o sală încăpătoare şi boltită, susţinută de

coloane tăiate cu totul din pământ, ridicate de poporul meu cu mult înainte de inovaţiile amnilor precum mecanica sau meşteşugul scribilor. Aveam tehnicile noastre pe atunci. Lăcaşurile pe care le-am construit pentru a onora zeii erau magnifice.

După Războiul Zeilor, strămoşii mei au făcut ceea ce trebuia să fie făcut. Ferestrele Crepusculului şi ale Lunii din Sar-enna-nem, odată faimoase pentru frumuseţea lor, au fost zidite, lăsând-o numai pe cea a Soarelui. Un nou templu, dedicat numai lui Itempas şi neîntinat de către devotamentul manifestat odată faţă de fraţii lui, a fost construit la ceva distanţă către sud. Aceea este inima religioasă a oraşului în prezent. Sar-enna-nem a fost reamenajată ca o simplă sală de guvernare, din care Consiliul Războinicelor emiteau decrete pe care eu, ca *ennu,* le puneam în aplicare. Orice urmă de sanctitate fusese de mult uitată.

Sala era pustie, după cum era de aşteptat la această oră târzie. Bunica m-a condus către piedestalul suspendat unde, în timpul zilei, stăteau membrii Consiliului Războinicelor, pe un cerc de covoare groase. A luat loc. Eu m-am aşezat în faţa ei.

— Ai dat greş? m-a întrebat.

— Încă nu, i-am răspuns. Dar nu este decât o chestiune de timp.

— Explică, mi-a spus.

Aşa că i-am explicat.

Recunosc că am modificat puţin povestirea. Nu i-am spus despre orele pierdute plângând în camera mamei. Nu i-am menţionat gândurile mele periculoase în legătură cu Nahadoth. Şi bineînţeles că nu i-am spus nicio vorbă despre cele două suflete ale mele.

Când am isprăvit, a oftat, singurul mod în care îşi exprima îngrijorarea.

— Kinneth a crezut întotdeauna că dragostea lui Dekarta pentru ea te va ocroti. Nu pot spune că am plăcut-o vreodată, dar de-a lungul anilor am învăţat să am încredere în judecata ei. Cum s-ar fi putut înşela atât de mult în privinţa asta?

— Nu sunt sigură că s-a înşelat, am spus încet.

Mă gândeam la ceea ce spusese Nahadoth în legătură cu Dekarta şi cu uciderea mamei mele: „Crezi că el a omorât-o?”

Vorbisem cu Dekarta de atunci. Îi văzusem ochii în momentul

în care vorbea despre mama mea. Putea un om ca el să omoare pe cineva pe care îl iubea atât de mult?

— Ce ţi-a spus mama, Beba? am întrebat-o. În legătură cu motivul pentru care a părăsit clanul Arameri?

Bunica s-a încruntat, luată prin surprindere de renunţarea mea la formalitate. Nu fusesem niciodată apropiate. Era prea bătrână pentru a deveni *ennu* în momentul în care mama ei murise şi niciunul dintre copiii ei nu fusese fată. Cu toate astea, tatăl meu reuşise să o succeadă, devenind unul dintre singurii trei *ennu* de sex masculin din istoria noastră. Iar eu fusesem cel mai apropiat lucru de o fiică pe care l-a avut vreodată. Eu, întruchiparea pe jumătate amnă a celei mai mari greşeli ale fiului ei. Renunţasem să mai încerc să-i câştig dragostea cu mulţi ani în urmă.

— Nu era un subiect despre care să vorbească prea mult, a spus Beba, vorbind rar. A spus că îl iubea pe fiul meu.

— Cu siguranţă că nu a fost un motiv suficient de bun pentru tine, am spus domol.

Ochii i s-au oţelit.

— Tatăl tău a făcut foarte clar faptul că trebuia să fie.

Atunci am înţeles: bunica nu o crezuse niciodată pe mama.

— Şi care crezi că a fost motivul, atunci?

— Mama ta era încărcată de mânie. Voia să facă rău cuiva şi a fi cu fiul meu îi permitea să facă asta.

— Cineva din Văzduh?

— Nu ştiu. De ce te interesează asta, Yeine? Contează situaţia de acum, nu ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci de ani.

— Cred că ceea ce s-a întâmplat atunci influenţează ce se întâmplă acum, i-am spus, surprinzându-mă şi pe mine.

Dar era adevărat, mi-am dat seama într-un târziu. Poate că simţisem asta dintotdeauna. Şi după o asemenea introducere, mi-am pregătit următorul atac.

— Nahadoth a mai fost pe aici, observ.

Chipul bunicii mele a revenit la încruntarea severă, obişnuită.

— *Stăpânul* Nahadoth, Yeine. Nu suntem amni. Noi, darrezii, ne respectăm creatorii.

— Gărzile au exersat felul în care să se comporte în prezenţa lui. Păcat că nu am fost şi eu inclusă în exerciţii. Mi-ar fi folosit şi mie acest antrenament înainte să mă fi dus în Văzduh. Când a fost aici ultima oară, Beba?

— Înainte ca tu să te naşti. A venit o dată să o vadă pe Kinneth. Yeine, asta nu e…

— Asta s-a întâmplat după ce tata s-a vindecat de moartea umblătoare? am întrebat-o.

Am vorbit molcom, deşi sângele îmi bubuia în urechi. Voiam să o apuc de umeri şi să o zgudui, dar mi-am păstrat calmul.

— A fost noaptea în care mi-au făcut-o?

Încruntarea bunicii s-a adâncit, confuzia de moment transformându-se în îngrijorare.

— Să facă… *ţie?* Despre ce vorbeşti? Nici nu erai născută atunci. Kinneth abia rămăsese însărcinată. Ce ţi-au…

Şi apoi vocea i-a pierit. Aproape că vedeam gândurile gonind în spatele ochilor ei, care se măreau pe măsură ce mă privea. Am vorbit acelor gânduri, trăgând spre suprafaţă informaţia pe care o simţeam îndărătul lor.

— Mama a încercat să mă ucidă după ce m-am născut.

Acum ştiam de ce, dar mai era ceva ce nu ştiam încă, un secret nedescoperit. Simţeam asta.

— N-au avut încredere să o lase singură cu mine luni întregi. Îţi mai aminteşti?

— Da, mi-a şoptit ea.

— Ştiu că m-a iubit, am spus. Şi ştiu că uneori femeile înnebunesc când sunt însărcinate. Oricare ar fi fost motivul care a făcut-o să se teamă de mine atunci… am spus.

Aproape m-am înecat din cauză că mă prefăceam că nu ştiu. Nu am fost niciodată bună la spus minciuni.

— Motivul acela n-a mai fost o problemă, iar ea a devenit o mamă bună. Dar trebuie să te fi întrebat, Beba, de ce s-a temut atât de mult. Şi tatăl meu trebuie să se fi întrebat…

A fost rândul meu să-mi pierd glasul, în momentul în care am realizat adevărul. La asta nu mă gândisem…

— Nimeni nu şi-a pus întrebări.

Am tresărit şi m-am uitat în spate. Nahadoth stătea la cincisprezece metri distanţă, la intrarea în Sar-enna-nem, încadrat de modelul triunghiular al uşii. Cu lumina lunii în spatele lui, era doar o umbră, dar, ca întotdeauna, îi puteam vedea ochii.

— I-am omorât pe toţi cei care m-au văzut cu Kinneth în acea noapte, mi-a spus el.

Şi eu, şi bunica l-am auzit foarte clar, de parcă ar fi fost lângă

noi.

— I-am ucis servitoarea, pe copilul care a venit să ne servească cu vin şi pe bărbatul care stătea cu tatăl tău în timp ce îşi revenea din boală. Am omorât cele trei gărzi care au încercat să tragă cu urechea la ordinele bătrânei, a spus el şi a indicat-o cu capul pe Beba, care a încremenit. După asta, n-a mai îndrăznit nimeni să-şi pună întrebări în legătură cu tine.

„Deci te-ai hotărât să vorbeşti?” l-aş fi întrebat. Dar bunica mea a făcut atunci ceva atât de neaşteptat, atât de incredibil de prostesc, încât cuvintele mi s-au oprit în gât. A sărit în picioare şi a venit în faţa mea, scoţându-şi cuţitul.

— Ce i-ai făcut lui Yeine? a urlat.

Nu o mai văzusem niciodată atât de mânioasă.

— Ce mizerie te-a pus familia Arameri să faci? Ea e *a mea,* ne aparţine *nouă,* nu aveai niciun drept!

Nahadoth a început să râdă. Furia tăioasă din râsul lui mi-a trimis fiori pe şira spinării. Îl considerasem doar un sclav înrăit, o creatură demnă de milă şi împovărată de tristeţe? Fusesem o proastă.

— Crezi că templul te protejează? a şuierat el.

Abia atunci am băgat de seamă că nu trecuse pragul.

— Ai uitat că poporul tău m-a venerat şi *pe mine* aici, odinioară?

A păşit în Sar-enna-nem.

Covoarele de sub genunchii mei au dispărut. Podeaua, care fusese făcută din scânduri de lemn, s-a dezintegrat. Sub noi era acum un mozaic de plăci lustruite, semipreţioase, pietre de toate culorile amestecate cu pătrate de aur. Am icnit când coloanele s-au cutremurat şi cărămizile s-au dezintegrat în nimicnicie. Deodată am putut vedea Cele *Trei* Ferestre, nu doar Soarele, ci şi Luna şi Crepusculul. Nu îmi dădusem niciodată seama că erau făcute pentru a fi văzute împreună. Pierdusem atât de mult. Şi pretutindeni în jurul nostru se aflau statuile unor fiinţe atât de perfecte, atât de străine, dar atât *de familiare,* încât am vrut să jelesc pentru toţi fraţii şi surorile pierdute ale lui Sieh, copiii loiali ai Enefei, măcelăriţi ca nişte câini pentru că au încercat să răzbune uciderea mamei lor. Înţeleg. Pe voi toţi, vă înţeleg atât de bine…

Apoi torţele s-au stins şi aerul a devenit greu. M-am întors pentru a vedea că Nahadoth se schimbase şi el. Întunericul

nopţii umplea acea parte a Sar-enna-nemului, dar nu era ca în prima mea noapte în Văzduh. Aici, alimentat de reziduurile venerării străvechi, mi-a arătat tot ceea ce fusese odată: primul dintre zei, vis dulce şi coşmar întruchipat, toate lucrurile frumoase şi oribile. Printr-un vârtej ca de uragan de nelumină negru-albăstruie, am întrevăzut o licărire de piele albă ca luna şi ochi ca nişte stele îndepărtate. Apoi s-au deformat în ceva atât de neaşteptat, încât creierul meu a refuzat să interpreteze imaginea pentru câteva secunde. Dar basorelieful din bibliotecă mă avertizase, nu-i aşa? Faţa unei femei a strălucit către mine din întuneric, mândră şi puternică şi atât de uluitoare, încât am tânjit după *ea* la fel de mult cum o făcusem şi după *el,* şi nu mi s-a părut nimic ciudat în asta. Apoi faţa s-a preschimbat din nou, în ceva ce nu mai arăta deloc uman, ceva cu tentacule şi dinţi, hidos. Am ţipat. Apoi a mai rămas numai întuneric acolo unde ar fi trebuit să-i fie chipul. Asta a fost cel mai înfricoşător.

A mai făcut un pas înainte. Am simţit: o imensitate invizibilă, imposibilă îl însoţea. Am auzit zidurile Sar-enna-nemului gemând, prea subţiri pentru a putea suporta o asemenea putere. Întreaga lume nu-l putea cuprinde. Am auzit cerul de deasupra Darrului huruind de tunete. Pământul de sub picioarele mele se cutremura. Dinţi albi scânteiau în mijlocul întunericului, ascuţiţi ca ai unui lup. Acela a fost momentul în care am ştiut că trebuia să fac ceva, altfel Stăpânul Nopţii ar fi ucis-o pe bunica în faţa ochilor mei.

Chiar în faţa ochilor mei…

***

Chiar în faţa ochilor mei stă ea, întinsă şi dezbrăcată şi însângerată.

Aceasta nu este carne, aceasta este tot ceea ce poţi înţelege.

Dar înseamnă acelaşi lucru, înseamnă că este moartă şi profanată, forma ei perfectă este sfâşiată în moduri în care nu ar trebui să fie posibil, nu ar trebui, *şi cine a făcut asta? Cine ar fi putut?*

Ce însemna faptul că el făcuse dragoste cu mine înainte de a înfige pumnalul?

Şi apoi îmi dau seama: trădare. Ştiam că e furios, dar nu mi-am imaginat niciodată… nici măcar nu mi-a trecut prin gând… i-am alungat fricile. Am crezut că îl cunosc. Îi strâng trupul în

braţe şi doresc din toată creaţia să fie vie din nou. Nu suntem făcuţi pentru moarte. Dar nimic nu se schimbă, nimic nu se schimbă. *Era un iad pe care l-am făcut cu mult timp în urmă şi un loc în care totul rămânea la fel pentru vecie pentru că nu-mi puteam imagina ceva mai înfiorător, şi* acum sunt acolo.

Apoi vin şi alţii, copiii noştri, şi toţi reacţionează cu aceeaşi oroare.

În ochii unui copil, mama este o zeiţă.

Dar nu pot vedea nimic din suferinţa lor prin pâcla neagră a suferinţei mele. Îi las trupul jos, dar mâinile îmi sunt acoperite de sângele ei, sângele nostru, soră amantă discipol maestru alter ego, şi când îmi ridic mâinile pentru a-mi urla furia, un milion de stele se sting şi mor. Nimeni nu le poate vedea, dar sunt lacrimile mele.

***

Am clipit.

Sar-enna-nem era aşa cum fusese şi înainte, întunecat şi tăcut, splendoarea lui ascunsă din nou în spatele cărămizilor, al lemnului prăfuit şi al covoarelor vechi. Stăteam în faţa bunicii, cu toate că nu-mi aminteam să mă fi ridicat sau măcar să mă fi mişcat. Nahadoth luase din nou înfăţişarea omenească. Aura îi revenise la mişcările ei obişnuite, liniştite. Se uita la mine din nou.

Mi-am acoperit ochii cu o mână.

— Nu pot să mai îndur mult!

— Y-Yeine?

Bunica mea. Avea o mână pe umărul meu, dar nu observasem până acum.

— Se întâmplă, nu-i aşa? am întrebat uitându-mă în sus către Nahadoth. Te aşteptai la asta. Sufletul ei îl devorează pe al meu.

— Nu, mi-a răspuns Nahadoth foarte încet. Nu ştiu ce se întâmplă.

M-am holbat la el şi nu m-am putut abţine. Tot şocul, frica şi furia din ultimele câteva zile s-au adunat şi au explodat. Am izbucnit în râs. Am râs atât de tare, încât am auzit şi ecoul venit din tavanul îndepărtat al Sar-enna-nemului. Am râs atât de mult timp, încât bunica se uita la mine îngrijorată, fără îndoială întrebându-se dacă am înnebunit. Probabil că da, pentru că deodată râsul s-a transformat în urlet şi voioşia mea s-a aprins

cu o furie incandescentă.

— Cum poţi să nu ştii? am urlat către Nahadoth.

Trecusem la limba senmită din nou.

— Eşti un zeu! Cum se poate să nu ştii?

Calmul lui mi-a stârnit şi mai tare furia.

— Am oferit acestui univers imprevizibilul şi Enefa a ţesut asta în fiecare făptură. Vor exista întotdeauna mistere chiar mai presus de înţelegerea zeilor...

M-am aruncat asupra lui. În secunda interminabilă cât a durat furia mea nebunească, i-am văzut ochii tresărind la vederea apropierii pumnului meu şi mărindu-se într-o expresie aproape uimită. A avut mai mult decât destul timp pentru a bloca sau a se feri de lovitură. Faptul că nu a făcut-o a fost o totală surpriză pentru mine.

Lovitura a stârnit un ecou la fel de puternic ca icnetul bunicii.

În liniştea care a urmat, m-am simţit golită. Mânia mă părăsise. Groaza încă nu mă cuprinsese. Mi-am coborât mâna înapoi la nivelul şoldului. Mă dureau articulaţiile.

Nahadoth îşi întorsese capul într-o parte din cauza loviturii. Şi-a dus o mână la buză, care sângera, şi a oftat.

— Trebuie să mă străduiesc mai mult să-mi păstrez cumpătul în preajma ta, a spus. Ai un mod memorabil de a mă admonesta.

Şi-a ridicat privirea şi deodată mi-am dat seama că îşi aducea aminte de clipa în care îl înjunghiasem. „Te-am aşteptat atât de mult”, spusese atunci. De data asta, în loc să mă sărute, şi-a întins mâna şi mi-a atins buzele cu degetele. Am simţit umezeala caldă şi am lins-o din reflex, simţind gustul pielii răcoroase şi cel sărat, metalic al sângelui.

A zâmbit, cu o expresie aproape afectuoasă.

— Îţi place gustul?

***

Nu, nu acela al sângelui.

Dar degetul era cu totul altceva.

***

— Yeine! a strigat bunica din nou, curmând momentul.

Am respirat adânc, mi-am recăpătat stăpânirea de sine şi m-am întors către ea.

— Regatele învecinate se aliază? am întrebat-o. Se înarmează pentru război?

Bunica a înghiţit în sec înainte de a-mi confirma.

— Am primit înştiinţarea oficială săptămâna asta, dar au existat semne înainte de asta. Comercianţii şi diplomaţii au fost alungaţi din Menchey în urmă cu aproape două luni. Se pare că bătrânul Gemd a dat o lege de recrutare pentru a mări efectivele armatei şi că a accelerat antrenamentul celor deja încorporaţi. Consiliul e de părere că atacul va începe peste o săptămână, poate chiar mai repede.

În urmă cu două luni. Fusesem convocată în Văzduh cu doar puţin timp înainte să se întâmple asta. Scimina îmi ghicise rostul chiar în clipa în care Dekarta trimisese după mine.

Era de înţeles că alesese să acţioneze prin Menchey. Ţinutul Menchey era vecinul cel mai mare şi mai puternic al Darrului, odinioară cel mai mare duşman al nostru. Făcuserăm pace cu mencheyenii de la Războiul Zeilor, dar numai pentru că familia Arameri nu vrut să acorde niciunui ţinut permisiunea de a-l anihila pe celălalt. Dar, după cum mă avertizase Ras Onchi, lucrurile se schimbaseră.

Evident că înaintaseră o petiţie formală de război. Îşi doreau dreptul de a ne vărsa sângele.

— Sper că am început şi noi să ne strângem forţele între timp, am spus.

Nu mai era treaba mea să dau ordine. Nu puteam decât să fac sugestii.

Bunica a oftat.

— Atât cât am putut. Trezoreria este atât de goală, încât abia ne putem permite să-i hrănim, cu atât mai puţin să-i antrenăm şi să-i echipăm pe soldaţi. Nimeni nu vrea să ne împrumute. Am ajuns să cerem voluntari – orice femeie cu un cal şi arme proprii. Şi bărbaţii, dacă nu sunt încă taţi.

Era foarte grav dacă fuseseră nevoite să recruteze şi bărbaţi. Prin tradiţie, bărbaţii erau ultima noastră linie defensivă, puterea lor fizică fiind canalizată către unicul şi cel mai important scop, cel de a ne proteja casele şi copiii. Asta însemna că se hotărâse deja că singura noastră apărare era să înfrângem inamicul, punct. Orice altceva însemna sfârşitul pentru Darr.

— Îţi voi da tot ceea ce pot, i-am spus. Dekarta

supraveghează tot ceea ce fac, dar am avere acum şi…

— Nu.

Beba mi-a atins din nou umărul. Nu-mi aminteam când mă atinsese fără motiv ultima oară. Dar nu o mai văzusem nici sărind să mă apere de primejdie. Mă durea faptul că aveam să mor tânără, fără să apuc să o cunosc cu adevărat.

— Ai grijă de tine, mi-a spus. Ţinutul Darr nu este grija ta, nu mai este.

M-am încruntat.

— Va fi întotdeauna.

— Ai spus şi tu că ne vor folosi pentru a-ţi face rău. Uite ce s-a întâmplat numai pentru că ai încercat să restabileşti comerţul.

Am deschis gura pentru a protesta că asta era doar scuza lor, dar înainte să pot face asta, Nahadoth a întors brusc capul către răsărit.

— Apare soarele, a zis el.

În spatele intrării arcuite a Sar-enna-nemului, cerul era palid. Noaptea se risipea cu repeziciune.

Am blestemat pe-nfundate.

— O să fac tot ce pot.

Apoi, acţionând din impuls, am făcut un pas în faţă şi am cuprins-o cu braţele strângând-o cu putere, aşa cum nu mai îndrăznisem niciodată în întreaga mea viaţă. S-a ţinut băţoasă pentru o clipă, surprinsă, dar apoi a oftat şi şi-a lăsat mâinile pe spatele meu.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, mi-a şoptit.

Apoi m-a împins cu blândeţe.

Braţul lui Nahadoth s-a înfăşurat în jurul meu, surprinzător de tandru, şi m-am trezit cu spatele apăsat de duritatea trupului omenesc învăluit în umbre. Apoi trupul a dispărut, la fel şi Sar-enna-nem, şi totul a devenit rece şi întunecat din nou.

Am ajuns înapoi în odaia mea din Văzduh, cu faţa la ferestre. Aici cerul era încă în mare parte întunecat, deşi exista o urmă de paloare înspre linia orizontului îndepărtat. Eram singură, spre surprinderea mea, dar, în acelaşi timp, şi spre uşurarea mea. Fusese o zi foarte lungă, foarte dificilă. Fără să mă dezbrac, m-am întins în pat, dar n-am adormit imediat. Am zăcut aşa o vreme, bucurându-mă de linişte, lăsându-mi mintea să se odihnească. Ca nişte bule în ape liniştite, două lucruri s-au ridicat la suprafaţa gândurilor mele.

Mama regretase înţelegerea cu enefadehii. Mă vânduse lor, dar nu fără remuşcări. Am găsit pervers de reconfortant faptul că încercase să mă ucidă la naştere. Părea să fie tipic ei să aleagă mai degrabă să distrugă sânge din sângele ei, decât să-l lase să fie corupt. Poate că hotărâse să mă accepte doar în termenii *ei* – mai târziu, după ce trecuse năvalnicul iureş al maternităţii care-i afectase judecata. Atunci s-a uitat în ochii mei şi a văzut că unul dintre suflete era al meu.

Celălalt gând era mai simplu, dar mult mai puţin reconfortant.

Oare tatăl meu ştiuse?

17.Alinare

În cursul acelor nopţi, acelor vise, am văzut printr-o mie de ochi. Brutari, fierari, învăţaţi, regi – oameni de rând şi extraordinari, le-am trăit vieţile noapte de noapte. Dar, aşa cum se întâmplă de obicei cu visele, mi-l aminteam acum doar pe cel mai special.

Am visat o încăpere goală, întunecată. Nu avea mobilă aproape deloc. O masă veche. O grămadă dezordonată de aşternuturi într-un colţ, pe jumătate zdrenţuite. O mărgea lângă aşternuturi. Nu, nu o mărgea. Un glob minuscul, aproape în întregime albastru, doar faţa dinspre mine fiind un mozaic de alb şi maro. Ştiam a cui era camera.

— Șșș, se aude o voce.

Deodată apar oameni în cameră.

O siluetă fragilă, prinsă pe jumătate în poala altui trup, mai mare şi mai întunecat.

— Şşş. Să-ţi spun o poveste?

— Mmm, răspunde silueta mai mică.

Un copil. Da.

— Mai multe minciuni frumoase, tata, te rog!

— Hai, hai. Copiii nu sunt atât de cinici. Fii un copil cum se cuvine sau nu vei creşte niciodată mare şi puternic ca mine.

— Nu voi fi niciodată ca tine, tata. Asta este una dintre minciunile tale preferate.

Văd păr castaniu, ciufulit. O mână îl mângâie, cu degete lungi şi graţioase. Tatăl?

— Te-am tot privind crescând de-a lungul acestor lungi ere. În zece mii de ani, într-o sută de mii…

— Iar tatăl meu strălucitor ca soarele îşi va deschide braţele când voi fi mare şi mă va primi la dreapta lui?

Un oftat.

— Dacă este destul de însingurat, s-ar putea.

— Nu-l vreau!

Capricios, copilul se îndepărtează de mâna care-l mângâie şi se uită în sus. Ochii îi reflectă lumina, ca ai unor animale de pradă nocturne.

— Nu te voi trăda niciodată, tata. Niciodată!

— Şşş, spune tatăl şi se apleacă, aşternând o sărutare blândă pe fruntea copilului. Ştiu.

Copilul se aruncă înainte, afundându-şi faţa în întunericul moale, plângând. Tatăl îl ţine în braţe, legănându-l molcom, şi începe să cânte. În vocea lui aud ecourile fiecărei mame care şi-a liniştit vreodată copilul în miez de noapte şi ale fiecărui tată care şi-a şoptit vreodată speranţele în urechea unui nou-născut. Nu înţeleg durerea pe care o resimt, înfăşurată în jurul amândurora ca nişte lanţuri, dar pot vedea că dragostea este apărarea lor împotriva ei.

Este un moment intim. Sunt un intrus. Dau drumul degetelor invizibile şi las visul să alunece printre ele şi să se îndepărteze.

***

Am resimţit din plin somnul prost când m-am chinuit să mă trezesc în ziua următoare. Îmi simţeam capul plin de noroi, năclăit. Am stat pe marginea patului cu genunchii strânşi la piept, uitându-mă pe fereastră la cerul strălucitor şi senin de amiază şi gândindu-mă: „Voi muri”.

Voi MURI.

În şapte zile – nu, şase de acum.

Moartă.

Mi-e ruşine să recunosc că această litanie a continuat ceva timp. Nu percepusem până atunci gravitatea situaţiei în care mă aflam. Moartea iminentă luase locul secund pe lista grijilor mele, în urma pericolului în care se afla Darrul şi a conspiraţiei zeilor. Dar acum nu mai încerca nimeni să-mi scoată sufletul din piept distrăgându-mi atenţia. Nu mă puteam gândi decât la moarte. Nu aveam nici măcar douăzeci de ani. Nu fusesem niciodată îndrăgostită. Nu stăpânisem cele nouă căi ale cuţitului. Niciodată nu… în numele zeilor! Nu *trăisem* niciodată dincolo de moştenirea lăsată de părinţii mei: *ennu* şi Arameri. Părea aproape de neconceput să fiu osândită, şi totuşi iată-mă!

Chiar dacă cei din familia Arameri nu mă omorau, nu aveam nicio îndoială că m-ar fi ucis enefadehii. Eram teaca sabiei pe care sperau să o scoată împotriva lui Itempas, singura lor cale de scăpare. Dacă ceremonia de succesiune era amânată sau dacă printr-un miracol aş fi reuşit să-l urmez pe Dekarta ca moştenitor, eram sigură că enefadehii m-ar fi ucis, pur şi simplu. Era evident că, spre deosebire de alţi membri ai clanului Arameri, nu deţineam nicio protecţie împotriva vătămării din partea lor. Cu siguranţă că asta fusese una dintre modificările

aplicate sigiliului meu sangvin. Uciderea mea ar fi fost cea mai uşoară cale ca ei să descătuşeze sufletul Enefei cu daune minime. Poate că Sieh ar fi jelit necesitatea morţii mele, dar nimeni altcineva din Văzduh nu ar fi făcut-o.

Aşa că am zăcut în pat şi am tremurat, şi am plâns, şi aş fi putut continua să fac asta pentru tot restul zilei – o şesime din viaţa care-mi rămăsese – dacă nu aş fi auzit o bătaie în uşă.

Asta m-a făcut să-mi mai revin, mai mult sau mai puţin. Purtam tot hainele în care dormisem, cele din ziua anterioară. Părul îmi era ciufulit, faţa umflată şi ochii roşii. Nu mă îmbăiasem. Am crăpat uşa pentru a-l vedea pe T'vril, spre marea mea consternare, cu o tavă de mâncare într-o mână.

— Salutări, verişoară!

S-a oprit, s-a uitat mai bine la mine şi s-a încruntat.

— În numele demonilor, ce ţi s-a întâmplat?

— Ni-nimic, am bolborosit, apoi am încercat să închid uşa.

A împins-o în lături cu mâna liberă, împingându-mă şi pe mine înăuntru şi a intrat. Aş fi protestat, dar cuvintele mi-au murit în gât în momentul în care s-a uitat la mine de sus până jos cu o expresie care ar fi făcut-o mândră până şi pe bunica.

— Îi laşi să câştige, nu-i aşa? m-a întrebat.

Am rămas cu gura căscată de surprindere. A oftat.

— Stai jos! mi-a spus el.

Mi-am închis gura.

— Cum de…?

— Ştiu aproape tot ce se întâmplă în palat, Yeine. Ştiu despre balul care urmează, de exemplu, şi ce se va întâmpla după. Semisangvinilor nu li se spune de obicei, dar eu am sursele mele, a spus el apucându-mă delicat de umeri. Şi tu ai aflat, bănuiesc, şi ăsta e motivul pentru care stai aici, aşteptând să putrezeşti.

În alte împrejurări aş fi fost bucuroasă că îmi spusese în sfârşit pe nume. Acum am clătinat din cap năucită şi mi-am frecat tâmplele, acolo unde se instalase o durere apăsătoare.

— T'vril, tu nu…

— Stai jos, prostuţă bleagă, înainte să leşini şi să trebuiască să-l chem pe Viraine. Şi crede-mă că nu vrei să fac asta. Remediile lui sunt eficiente, dar foarte neplăcute, mi-a spus luându-mă de mână.

M-a condus până la masă.

— Am venit pentru că mi s-a spus că nu ai cerut micul dejun sau prânzul şi m-am gândit că e posibil să te înfometezi din nou.

M-a făcut să mă aşez şi a aşezat tava pe masă. A luat farfuria cu un fel de fructe tăiate, a străpuns o bucată cu furculiţa şi mi-a împins-o în faţă până când am mâncat-o.

— Am crezut că eşti o fată cu capul pe umeri când ai venit prima dată aici. Ştiu că locul ăsta are un fel aparte de a scoate din minţi pe oricine, dar nu m-am aşteptat să cedezi atât de uşor. Nu eşti războinică sau aşa ceva? Zvonurile te descriu agăţată de liane, sărind din copac în copac, pe jumătate goală, cu suliţa în mână.

I-am aruncat o privire fioroasă, afrontul făcându-mă să uit pentru moment cât de tulburată eram.

— Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Deci nu ai murit încă. Bun, mi-a zis şi m-a luat de bărbie, uitându-se atent în ochii mei. Şi încă nu te-au înfrânt, înţelegi asta?

M-am tras departe de el, agăţându-mă încă de furie. Preferam furia în locul disperării, chiar dacă ambele erau la fel de nefolositoare.

— Nu ştii despre ce vorbeşti. Poporul meu… Am venit aici ca să-mi ajut ţara, dar acum e într-un pericol şi mai mare din cauza mea.

— Da, aşa am auzit. Îţi dai seama că atât Relad, cât şi Scimina sunt mincinoşi desăvârşiţi, nu? Nimic din ceea ce ai făcut tu nu a provocat asta. Planurile Sciminei au fost puse în mişcare cu mult înainte ca tu să ajungi în Văzduh. Aşa acţionează familia asta, a spus şi mi-a apropiat o bucată de brânză de buze.

A trebuit să muşc o bucăţică, să o mestec şi să o înghit, numai ca să nu mai stea cu mâna ridicată.

— Dacă asta…

Împingea spre mine furculiţa şi mai multe fructe. I-am dat mâna la o parte, şi fructele au căzut, rostogolindu-se pe undeva pe lângă bibliotecă.

— Dacă asta e adevărat, atunci ştii că nu pot face nimic! Inamicii Darrului se pregătesc de atac. Ţinutul meu e slab. Nu putem ţine piept nici unei singure armate, d-apoi cine ştie câtor armate care se adună împotriva noastră.

A aprobat, serios, şi mi-a apropiat o nouă bucată de fruct de buze.

— Asta sună a ceva ce ar face Relad. Scimina e de obicei mai subtilă. Dar ar putea fi oricare dintre ei, ca să fiu sincer. Dekarta nu le-a oferit niciunuia prea mult timp să lupte pentru poziţia de moştenitor, şi ambii încep să facă greşeli din cauza grabei.

Fructul avea un gust sărat.

— Atunci spune-mi…

Am clipit pentru a-mi înghiţi lacrimile, apoi am continuat:

— Spune-mi ce ar trebui să fac, T'vril! Tu spui că-i las să câştige, dar ce altceva pot să fac?

T'vril a pus jos farfuria şi mi-a luat mâinile într-ale lui, aplecându-se înainte. Am observat deodată că ochii lui erau verzi. Aveau totuşi o nuanţă mai închisă decât ai mei. Nu luasem în considerare deloc faptul că eram înrudiţi. Îi percepeam pe foarte puţini dintre membrii familiei Arameri ca pe nişte oameni, şi cu atât mai puţin ca pe nişte rude de-ale mele.

— Poţi să lupţi, mi-a spus, cu o voce joasă şi hotărâtă.

Mâinile lui le strângeau pe ale mele atât de înverşunat, încât mă dureau.

— Poţi să lupţi, în orice mod posibil.

Poate datorită strânsorii lui puternice sau datorită hotărârii din vocea lui, mi-am dat brusc seama de ceva.

— Vrei să fii moştenitor chiar tu, nu-i aşa?

A clipit surprins. Apoi un zâmbet trist i-a trecut peste chip.

— Nu, mi-a răspuns. Nu chiar. Nimeni nu ar vrea să fie moştenitor în aceste condiţii. Nu te invidiez pentru asta. Dar…

Şi-a mutat privirea către ferestre şi am văzut în ochii lui o frustrare teribilă care trebuie să fi ars mocnit în el toată viaţa. Ştia, deşi n-ar fi recunoscut cu voce tare, că era la fel de deştept ca Relad sau Scimina, merita la fel de mult să deţină puterea şi era la fel de capabil să conducă.

Şi dacă i-ar fi vreodată oferită şansa, ar lupta pentru a o păstra. Pentru a o folosi. Ar lupta chiar şi dacă nu ar avea nicio şansă de victorie. A nu lupta însemna a recunoaşte că atribuirea arbitrară a statutului de pursangvin are o anumită logică, că amnii chiar erau superiori tuturor celorlalte rase şi că nu merita să fie mai mult decât un servitor.

Ca şi cum ai spune că eu nu meritam să fiu mai mult decât un pion. M-am încruntat şi T'vril a observat.

— Aşa e mai bine, mi-a spus.

Mi-a pus farfuria de fructe în braţe şi s-a ridicat.

— Termină de mâncat şi îmbracă-te. Vreau să-ţi arăt ceva.

***

Nu-mi dădusem seama că era sărbătoare. Ziua Focului – o sărbătoare amnă de care auzisem, dar căreia nu-i acordasem niciodată prea multă atenţie. Când T'vril m-a scos din cameră, am auzit râsete şi muzică senmită răsunând de-a lungul coridoarelor. Nu-mi plăcuse niciodată muzica acestui continent. Era ciudată şi aritmică, înţesată de note minore stranii, genul de muzică pe care numai oamenii cu gusturi rafinate erau în stare s-o înţeleagă sau s-o aprecieze.

Am oftat, crezând că ne îndreptăm într-acolo. Dar T'vril a aruncat o privire aspră în acea direcţie şi a clătinat din cap.

— Nu, verişoară. Nu vrei să participi la petrecerea aia.

— De ce nu?

— Este pentru pursangvini. Ai fi cu siguranţă bine-venită. În calitate de semisangvin aş putea merge şi eu, dar aş sugera să eviţi evenimentele sociale cu rudele noastre pursangvine dacă vrei să te simţi bine. Ei au… o concepţie ciudată despre ce înseamnă distracţia.

Privirea lui înverşunată m-a făcut să nu mai pun alte întrebări.

— Pe aici.

M-a condus în direcţia complet opusă, câteva etaje mai jos, apropiindu-ne de inima palatului. Coridoarele forfoteau de activitate, deşi văzusem doar servitori în jur. Toţi treceau atât de grăbiţi, încât abia aveau timp să schiţeze un gest de salut către T'vril. Mă îndoiesc că m-au observat.

— Unde se duc toţi? am întrebat.

T'vril părea amuzat.

— La muncă. Am programat pe toată lumea în ture scurte, prin rotaţie, aşa că au aşteptat probabil până în ultima clipă să plece. Nu voiau să piardă distracţia.

— Distracţie?

— Mhm.

Am cotit şi am văzut o uşă dublă translucidă înaintea noastră.

— Iată-ne! Curtea centrală. Eşti prietenă cu Sieh, aşa că îmi imaginez că magia va funcţiona şi pentru tine, dar dacă nu, dacă dispar, întoarce-te în sală şi aşteaptă. O să ies înapoi să te iau.

— Poftim?

Începusem să mă obişnuiesc să mă simt proastă.

— O să vezi, a spus şi a împins uşile.

Scena din spatele lor era aproape idilică. Mi s-ar fi părut de-a dreptul incredibilă dacă nu aş fi ştiut că mă aflu în mijlocul unui palat care pluteşte la jumătate de kilometru deasupra pământului. Mă uitam la un fel de atrium imens din centrul palatului, în care rânduri de căsuţe încadrau o potecă pavată. M-a surprins că toate căsuţele erau făcute din pietre, lemne şi cărămizi obişnuite, nu din materialul perlat din care era construit restul palatului. Stilul căsuţelor era foarte diferit faţă de cel al palatului – primele unghiuri ascuţite şi linii drepte pe care le vedeam de când venisem în Văzduh. Stilul varia de la o construcţie la alta. Multe dintre stiluri îmi erau străine: tokkene şi mekatishe şi altele, inclusiv o căsuţă cu un frapant acoperiş strălucitor, auriu, care ar fi putut fi irtă. M-am uitat în sus, dându-mi seama că toată curtea se afla într-un cilindru imens din corpul palatului. Chiar deasupra noastră era bolta cerului de un albastru perfect.

Dar întregul loc era tăcut şi nemişcat. Nu vedeam pe nimeni înăuntrul sau în jurul căsuţelor. Nici măcar vântul nu bătea.

T'vril m-a prins de mână şi m-a tras peste prag. Mi s-a tăiat suflarea în momentul în care nemişcarea s-a spulberat. După o clipă, au apărut o mulţime de oameni în jurul nostru, râzând şi învârtindu-se şi strigând, într-o gălăgie de veselie care nu m-ar fi surprins atât de mult dacă nu ar fi fost atât de bruscă. Era şi muzică, mai plăcută decât cea senmită, dar tot neobişnuită pentru mine. Venea de mult mai aproape, de undeva din mijlocul căsuţelor. Se auzea un fluier şi o tobă, şi o babilonie de limbi. Singura limbă pe care am recunoscut-o era kenti. Apoi, cineva m-a prins de braţ şi m-a tras spre el.

— Shaz, ai venit! Am crezut…

Bărbatul amn care mă prinsese de braţ a îngheţat când mi-a văzut faţa, apoi s-a făcut şi mai palid.

— Ah, demoni!

— Nu-i nimic, i-am spus repede. M-aţi confundat.

De la spate puteam părea tema, narshes sau de oricare altă rasă nordică. Şi oricum, mă apelase pe un nume de fată. Nu ăsta era motivul ororii lui. Ochii îi înţepeniseră pe fruntea mea şi pe cercul de pursangvin de acolo.

— E-n regulă, Ter, a spus T’vril, apropiindu-se de mine şi punându-şi o mână pe umărul meu. Ea e cea nouă.

Uşurarea i-a adus culoarea înapoi în obraji bărbatului.

— Îmi pare rău, lady, a spus, schiţând un gest brusc de salut către mine. Eu am vrut doar… păi… a zâmbit cu sfială. Înţelegeţi.

L-am liniştit din nou, cu toate că nu eram sigură că înţelesesem. Bărbatul s-a pierdut apoi în mulţime, lăsându-ne pe mine şi pe T’vril să ne vedem de ale noastre – în măsura în care puteam să facem asta în mijlocul unei asemenea hoarde. Am observat că toţi cei de faţă purtau însemne de slabsangvin. Erau cu toţii servitori. Trebuie să fi fost în jur de o mie de oameni în spaţiul încăpător al curţii centrale. T’vril era atât de priceput la a-i face să rămână discreţi în timpul serviciului, încât nu ştiusem că erau atât de mulţi servitori în Văzduh. Ar fi trebuit totuşi să-mi dau seama că erau mai mulţi servitori la palat decât pursangvini.

— Nu i-o lua în nume de rău lui Ter, a spus T’vril. Astăzi este una dintre puţinele zile în care suntem liberi de considerentele de rang. Nu se aştepta să vadă asta, a spus arătând spre fruntea mea.

— Ce se întâmplă, T’vril? De unde au venit toţi oamenii ăştia?

— O mică favoare de la enefadehi.

A arătat către intrarea prin care tocmai veniserăm şi în sus. Aerul din jurul curţii centrale avea o anumită strălucire estompată, ca de sticlă, pe care nu o observasem înainte. Stăteam într-o bulă imensă, transparentă de… ceva. Ceva făcut prin magie, oricum.

— Cei cu însemne mai înalte decât sfertsangvin nu văd nimic, chiar şi dacă trec de barieră, mi-a spus T’vril. A fost făcută o excepţie în cazul meu şi, după cum ai văzut, îi putem aduce şi pe alţii aici dacă dorim. Asta înseamnă că putem sărbători fără ca pursangvinii să vină aici să se holbeze la obiceiurile noastre învechite de oameni comuni, de parcă am fi animale într-o grădină zoologică.

Am înţeles în sfârşit şi am zâmbit. Probabil că era una dintre micile rebeliuni pe care servitorii slabsangvini le organizau în linişte împotriva rudelor lor sus-puse. Dacă aş fi stat în Văzduh mai mult, probabil că aş fi văzut şi altele.

Dar, evident, nu urma să trăiesc îndeajuns de mult timp ca să

mai văd şi altele.

Gândul ăsta m-a trezit deodată, în ciuda muzicii şi veseliei din jurul meu. T'vril mi-a zâmbit şi mi-a dat drumul la mână.

— Păi, eşti aici de-acum. Să te distrezi, da?

Exact în momentul în care mi-a dat drumul, o femeie l-a prins şi l-a tras într-o masă de oameni. Am văzut o imagine fugară a părului său roşcat printre celelalte capete, apoi a dispărut.

Am rămas unde mă lăsase, simţindu-mă în mod straniu îndoliată. Servitorii sărbătoreau în jurul meu, dar eu nu făceam parte din sărbătoarea lor. Nici nu mă puteam relaxa în mijlocul zgomotului şi haosului, oricât de voios era totul. Niciunul dintre aceşti oameni nu era darrez. Niciunul nu se afla în aşteptarea propriei execuţii. Niciunul dintre ei nu avea sufletul vreunui zeu îndesat în trup, infectând tot ceea ce gândea şi simţea.

Totuşi, T'vril mă adusese aici într-o încercare de a mă înveseli şi ar fi fost urât din partea mea să plec imediat. Aşa că m-am uitat în jur, căutând un loc liniştit unde aş fi putut sta deoparte. Ochii mi-au căzut asupra unui chip familiar – sau cel puţin părea familiar, la început. Un tânăr mă privea de pe treptele unei căsuţe, zâmbind de parcă m-ar fi cunoscut. Era cu puţin mai în vârstă decât mine, drăguţ la faţă şi suplu, semănând cu un tema, dar cu ochi complet diferiţi, de un verde-pal.

Am tras aer în piept şi m-am dus lângă el.

— Sieh?

A rânjit.

— Mă bucur să te văd pe afară.

— Eşti…

Am mai rămas cu gura căscată o clipă, apoi am închis-o. Ştiusem de la bun început că Nahadoth nu era singurul dintre enefadehi care îşi putea schimba înfăţişarea.

— Deci asta e opera ta? l-am întrebat eu gesticulând către bariera translucidă, care se continua şi deasupra noastră, ca un dom.

A ridicat din umeri.

— Oamenii lui T'vril ne fac favoruri tot anul. E normal să-i răsplătim la rândul nostru. Noi, sclavii, trebuie să ne ajutăm reciproc.

Era o înverşunare pe care nu o mai auzisem înainte în tonul lui. În mod ciudat, mi s-a părut liniştitor, în comparaţie cu starea mea, aşa că m-am aşezat pe trepte lângă el. Împreună, am

privit sărbătoarea în linişte mult timp. După o vreme, i-am simţit mâna atingându-mi părul, mângâindu-l, şi asta m-a liniştit şi mai tare. Orice înfăţişare ar fi luat, era acelaşi Sieh.

— Cresc şi se schimbă atât de repede, a spus încet, cu ochii la un grup de dansatori de lângă muzicanţi. Uneori îi urăsc pentru asta.

M-am uitat la el surprinsă. Era o stare cu adevărat ciudată pentru el.

— Voi, zeii, sunteţi cei care ne-au făcut aşa, nu? i-am spus eu.

S-a uitat la mine, şi pentru o clipă distonantă, dureroasă, am văzut confuzia de pe chipul lui. Enefa. Îmi vorbise ca şi cum aş fi fost Enefa.

Apoi confuzia a trecut. A împărtăşit cu mine un zâmbet slab şi trist.

— Îmi pare rău, mi-a spus.

Nu mă puteam supăra pe el, pentru că îi citeam mâhnirea de pe chip.

— Chiar arăt ca ea, într-adevăr.

— Nu e vorba de asta, a spus el oftând. Numai că uneori… îmi pare că a murit abia ieri.

Războiul Zeilor a avut loc în urmă cu peste două mii de ani în urmă, după calculele majorităţii învăţaţilor. Mi-am întors privirea de la Sieh şi am oftat şi eu, gândindu-mă la întinderea prăpastiei ce ne despărţea.

— Tu nu eşti ca ea, a continuat. Nu în totalitate.

Nu voiam să vorbesc despre Enefa, dar nu am spus nimic. Mi-am tras genunchii mai sus şi mi-am sprijinit bărbia pe ei. Sieh a continuat să-mi mângâie părul, dezmierdându-mă ca pe o pisică.

— Era rezervată, ca tine, dar asta e singura asemănare. Era… mai liniştită decât tine. Se mânia mai greu, dar avea acelaşi fel de temperament pe care-l ai şi tu, cred, straşnic în momentul în care reuşea cineva să o supere. Încercam din răsputeri să nu o enervăm.

— Sună de parcă vă era teamă de ea.

— Evident. Cum ar fi putut să nu ne fie?

M-am încruntat, confuză.

— Era mama voastră.

Sieh a ezitat, şi în acea ezitare am văzut ecoul gândurilor mele de mai devreme despre prăpastia dintre noi.

— E… dificil de explicat.

Uram acea prăpastie. Voiam să o depăşesc, cu toate că nu ştiam dacă era măcar posibil. Aşa că i-am spus:

— Încearcă.

Mâna i s-a oprit în părul meu. Sieh a chicotit şi a continuat cu un ton cald.

— Mă bucur că nu faci parte dintre cei care mi se închină. M-ai înnebuni cu atâtea cereri.

— Ţi-ai bate capul să răspunzi vreunei rugăciuni pe care ţi-aş adresa-o?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc gândindu-mă la asta.

— Evident. Dar aş putea să-ţi strecor o salamandră în pat ca să mă răzbun pe tine.

Am râs, ceea ce m-a surprins. Era pentru prima dată astăzi când mă simţeam ca un om. Momentul de amuzament nu a durat mult, dar după ce a trecut, m-am simţit mai bine. Din impuls, m-am foit, punându-mi capul pe genunchiul lui. Mâna lui nu mi-a ieşit deloc din păr.

— N-am avut nevoie de laptele mamei când m-am născut, a spus Sieh încet.

Simţeam că spune adevărul. Cred că era doar dificil pentru el să găsească cuvintele potrivite.

— Nu era nevoie să fiu protejat sau să mi se cânte cântece de leagăn. Puteam auzi cântecele dintre stele şi eram mai periculos pentru lumile pe care le vizitam decât ar fi putut fi ele vreodată pentru mine. Şi totuşi, comparat cu Cei Trei, eram slab. Eram ca ei în multe privinţe, dar evident inferior. Naha a fost cel care a convins-o să mă lase în viaţă şi să vadă ce voi deveni.

M-am încruntat.

— Voia să te… ucidă?

— Da, a spus şi a părut amuzat de privirea mea şocată. Omora lucruri tot timpul, Yeine. Era şi moartea, la fel de mult ca viaţa, era şi amurgul, şi zorile. Toată lumea uită asta.

M-am întors ca să mă uit la el, ceea ce l-a făcut să-şi scoată mâna din părul meu. A fost ceva în acel gest – ceva plin de regret şi ezitant, deloc caracteristic unui zeu – care m-a înfuriat pe loc. Era în fiecare cuvânt de-al lui. Oricât de imposibil de înţeles ar fi fost relaţiile dintre zei, el fusese un copil şi Enefa, mama lui. El o iubise cu abnegaţia oricărui copil. Cu toate astea, ea aproape că îl omorâse, aşa cum un crescător alege să

sacrifice un mânz imperfect.

Sau cum o mamă sugrumă un sugar periculos…

Nu. Asta fusese complet diferit.

— Începe să nu-mi placă această Enefa, i-am spus.

Sieh a tresărit surprins, s-a holbat la mine pentru o secundă, apoi a izbucnit în râs. Era contagios, deşi absurd. Umor născut din durere. Am zâmbit şi eu.

— Îţi mulţumesc, mi-a spus Sieh, încă râzând pe înfundate. Urăsc întruchiparea asta. Mă face întotdeauna sentimental.

— Fii din nou copil, i-am spus.

Îmi plăcea mai mult când avea înfăţişarea de copil.

— Nu pot, mi-a răspuns indicând către barieră. Asta îmi consumă prea multă putere.

— Aha.

M-am întrebat deodată care era starea lui naturală, copilul sau acest adult blazat în care se transforma de fiecare dată când îşi lăsa garda jos? Sau ceva complet diferit? Dar părea a fi o întrebare prea intimă şi posibil dureroasă, aşa că nu am pus-o. Am tăcut împreună din nou, privindu-i pe servitori dansând.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Sieh.

Mi-am lăsat capul înapoi pe genunchiul lui şi nu i-am răspuns.

Sieh a oftat.

— Dacă aş şti cum să te ajut, aş face-o. Ştii asta, nu? mi-a zis el.

Cuvintele lui m-au emoţionat mai mult decât mă aşteptam. Am zâmbit.

— Da. Ştiu, cu toate că nu pot spune că înţeleg. Sunt doar o muritoare, ca toţi ceilalţi, Sieh.

— Nu eşti ca toţi ceilalţi.

— Ba da, am spus şi m-am uitat către el. Oricât de… diferită crezi tu că sunt…

Nu-mi plăcea să spun asta cu voce tare. Nimeni nu era destul de aproape de noi pentru a auzi, dar mi se părea prostesc să risc.

— Ai spus-o şi tu. Chiar dacă ajung să trăiesc până la o sută de ani, viaţa mea ar fi tot doar o clipă pentru voi. Ar trebui să nu însemn nimic pentru tine, la fel ca toţi aceştia, am spus şi am arătat către gloată.

A râs încetişor. Amărăciunea îi revenise pe chip.

— Ah, Yeine. Tu chiar că nu înţelegi. Dacă muritorii chiar nu ar

însemna nimic pentru noi, vieţile noastre ar fi mult mai uşoare. Şi la fel ar fi şi ale voastre.

Nu aveam cum să răspund la o asemenea afirmaţie. Aşa că am tăcut, şi la fel a făcut şi el, în timp ce în jurul nostru servitorii continuau să sărbătorească.

***

Era aproape miezul nopţii când am părăsit în cele din urmă curtea centrală. Petrecerea era încă în toi, dar T'vril a plecat împreună cu mine şi m-a condus către apartamentul meu. Băuse, dar nu atât de mult cât alţii de la petrecere.

— Spre deosebire de ei, eu trebuie să am capul limpede dimineaţă, mi-a spus când l-am întrebat despre asta.

Ne-am oprit la uşa apartamentului.

— Îţi mulţumesc! i-am spus, şi chiar vorbeam serios.

— Nu te-ai distrat, mi-a răspuns. Te-am văzut, n-ai dansat deloc. Ai băut măcar un pahar de vin?

— Nu. Dar chiar m-a ajutat să mă simt mai bine, am spus căutând cuvintele potrivite. Nu pot să spun că nu m-am gândit continuu că îmi irosesc o şesime din restul vieţii mele.

Am zâmbit. T'vril a făcut o grimasă.

— Dar faptul că am fost înconjurată de atât de multă bucurie… m-a făcut să mă simt mai bine.

Era atât de multă compasiune în privirea lui. M-am trezit întrebându-mă, din nou, de ce mă ajutase. Presupun că simţea o anumită solidaritate faţă de mine, poate chiar mă plăcea. Era înduioşător să mă gândesc la asta. Probabil că acesta a fost şi motivul pentru care am ridicat mâna pentru a-i cuprinde obrazul. A clipit surprins, dar nu s-a retras. Asta m-a bucurat, aşa că am cedat impulsului.

— Probabil că nu sunt frumoasă, după standardele tale, m-am aventurat eu.

Îi simţeam obrazul uşor aspru sub degete. Mi-am adus aminte că bărbaţii popoarelor insulare poartă de obicei barbă. Mi se părea o idee exotică şi intrigantă.

Pentru o clipă, o sumedenie de gânduri au părut să tulbure expresia de pe faţa lui T'vril. Apoi s-au statornicit într-un zâmbet uşor.

— Ei, nici eu nu sunt, după standardele tale, mi-a spus el. Am văzut caii ăia de spectacol pe care voi, darrezele, îi numiţi

bărbaţi.

Am chicotit, deodată emoţionată.

— Şi suntem, desigur, înrudiţi…

— Toată lumea este înrudită în Văzduh, verişoară.

Uluitor cum explica asta totul.

Am deschis uşa apartamentului, apoi l-am prins pe T'vril de mână şi l-am tras înăuntru.

Era ciudat de blând. Sau poate că mi se părea doar mie ciudat, pentru că nu aveam multă experienţă. Am fost surprinsă să văd că era chiar şi mai palid pe sub haine şi că umerii îi erau acoperiţi de pete şterse, ca cele ale unui leopard, doar că mai mici şi mai răzleţe. L-am simţit destul de bine lipit de mine, suplu şi puternic, şi mi-au plăcut sunetele pe care le-a făcut. A încercat să-mi ofere plăcere, dar eram prea tensionată, prea conştientă de singurătatea şi frica mea, aşa că n-am avut parte de nicio furtună. Nu m-a deranjat prea tare.

Nu eram obişnuită să fiu cu cineva în pat, aşa că n-am dormit bine. Până la urmă, la câteva ore după miezul nopţii, m-am trezit şi m-am dus în baie, sperând că o baie caldă îmi va aduce un somn liniştit. Cât timp s-a umplut cada cu apă, am dat drumul şi la chiuvetă. Mi-am stropit faţa şi m-am uitat în oglindă. Riduri noi, de încordare, se adunau în jurul ochilor, făcându-mă să par mai în vârstă. Mi-am atins buzele, deodată melancolică la amintirea fetei care fusesem în urmă cu doar câteva luni. Nu fusese o fată inocentă, niciun conducător al unui popor nu-şi poate permite asta, dar fusese fericită, mai mult sau mai puţin. Când mă simţisem fericită ultima dată? Nu-mi puteam aduce aminte.

Dintr-odată, m-am enervat pe T'vril. Cel puţin plăcerea m-ar fi relaxat şi poate că mi-ar fi schimbat dispoziţia asta macabră. În acelaşi timp mă irita să mă simt atât de dezamăgită, pentru că îmi plăcea T'vril, şi vina era şi a mea, pe cât era a lui.

Dar imediat după asta, de la sine, a venit un gând şi mai tulburător, unul cu care m-am luptat clipe îndelungate, prinsă între fascinaţie morbidă, fior interzis şi frică superstiţioasă.

Ştiam de ce nu găsisem satisfacţie cu T'vril.

„Nu îi şopti niciodată numele în întuneric…"

Nu. Asta era o prostie. Nu, nu, nu.

„… decât dacă vrei să-ţi răspundă."

Simţeam o teribilă şi nebunească nesăbuinţă înăuntrul meu.

Se învolbura şi se prăbuşea în capul meu, într-un zgomot fără noimă. O vedeam manifestându-se când mă uitam în oglindă. Propriii mei ochi se holbau înapoi la mine, prea căscaţi, cu pupilele prea mari. Mi-am lins buzele şi, pentru un moment, nu au fost ale mele. Aparţineau altei femei, mult mai curajoase şi mai proaste decât mine.

Baia nu era întunecată pentru că avea pereţii strălucitori, dar întunericul lua multe înfăţişări. Mi-am închis ochii şi am vorbit întunecimii dindărătul pleoapelor.

— Nahadoth, am spus.

Buzele abia dacă mi s-au mişcat. Îi oferisem cuvântului doar destulă suflare cât să fie perceptibil, şi nimic mai mult. Nici măcar eu nu m-am auzit, pe fundalul apei curgând şi al inimii mele bătând puternic. Dar am aşteptat. Două suflări. Trei.

Nimic nu s-a întâmplat.

Pentru un moment am simţit o dezamăgire complet iraţională. Aceasta a fost urmată îndeaproape de uşurare, apoi de furie îndreptată către mine însămi. Ce era în neregulă cu mine în numele Maelstromului? Nu mai făcusem în viaţa mea ceva atât de prostesc. Probabil că începeam să-mi pierd minţile.

M-am întors de la oglindă. În clipa următoare, pereţii s-au întunecat.

— Ce… am început, şi buzele cuiva mi-au apăsat gura.

Chiar dacă raţiunea nu mi-ar fi spus cine era, acel sărut ar fi făcut-o. Nu era niciun pic de grabă în el, numai umezeală şi forţă şi o limbă agilă, înfometată, care s-a încolăcit în jurul limbii mele întocmai unui şarpe. Gura lui era mai rece decât cea a lui T'vril. Dar în urma sărutului m-a cuprins un altfel de căldură. În momentul în care am simţit nişte mâini explorându-mi corpul, nu m-am putut abţine din a mă arcui spre ele pentru a le întâmpina. Respiram din ce în ce mai zgomotos. Gura lui a părăsit-o pe a mea într-un final şi a coborât în jos, pe gât.

Ştiam că ar fi trebuit să-l opresc. Ştiam că ăsta era modul lui preferat de a ucide. Dar când sfori nevăzute m-au ridicat şi m-au ţintuit de perete, iar degetele lui mi-au alunecat între coapse pentru a cânta o melodie pătrunzătoare, gânditul a devenit imposibil. Acea gură, gura *lui,* era peste tot. Trebuie să fi avut vreo zece. De fiecare dată când am gemut sau am strigat, m-a sărutat, bând sunetul ca pe un vin. Când m-am putut înfrâna, faţa lui mi s-a afundat în păr. Îi simţeam răsuflarea uşoară şi

precipitată în ureche. Am încercat să mă întind spre el, cred că pentru a-l îmbrăţişa, dar nu se afla nimic acolo. Apoi degetele lui au făcut ceva nou şi am început să ţip, să ţip cât mă ţineau plămânii, numai că îmi acoperise gura din nou şi nu mai exista nici sunet, nici lumină, nici mişcare. Înghiţise totul. Nu mai era nimic în afară de plăcere. Şi părea să se întindă pe durata unei eternităţi. Dacă m-ar fi omorât chiar atunci, acolo, aş fi murit fericită.

Apoi a dispărut.

Am deschis ochii.

Stăteam ghemuită pe podeaua băii. Mâinile şi picioarele îmi erau lipsite de vlagă şi tremurau. Pereţii străluceau din nou. Apa aburindă umplea cada până la buză. Robinetele erau închise. Eram singură.

M-am ridicat şi m-am îmbăiat, apoi m-am întors în pat. T'vril a murmurat ceva în somn şi şi-a întins o mână peste mine. M-am cuibărit lângă el şi mi-am spus pentru tot restul nopţii că tremuram din cauza fricii, nu din alt motiv.

18.Temniţa

Sunt lucruri pe care le ştiu acum şi pe care nu le ştiam înainte.

Cum ar fi: încă din primul moment după ce a fost creat, Strălucitorul Itempas l-a atacat pe Stăpânul Nopţii. Firile lor erau într-atât de diferite, încât la început acesta a părut a le fi destinul inevitabil. Eternităţi nenumărate s-au luptat, fiecare obţinând ocazional victoria, doar pentru a fi răsturnat mai târziu. Numai cu timpul au înţeles amândoi că lupta era lipsită de rost. Raportată la o scară cosmică, remiza era eternă.

Totuşi, între timp, complet accidental, au creat foarte multe lucruri. Vidului lipsit de formă pe care l-a născut Nahadoth, Itempas i-a adăugat gravitaţie, mişcare, funcţie şi timp. Pentru fiecare stea măreaţă ucisă în conflictul lor, fiecare zeu i-a folosit cenuşa pentru a face ceva nou: mai multe stele, planete, nori coloraţi şi strălucitori, minuni care se răsuceau şi pulsau. Treptat, sub influenţa lor, universul a prins formă. Iar când praful bătăliei s-a împrăştiat, ambii zei au descoperit că erau mulţumiţi.

Care dintre ei a făcut primul pas către pace? Îmi imaginez că au existat iniţial încercări nereuşite, armistiţii încălcate şi altele asemenea. Cât a trecut înainte ca ura să se transforme în toleranţă, apoi în respect şi încredere, apoi în ceva mai mult? Şi odată ce s-a întâmplat asta, au fost la fel de pasionali şi în dragoste, cum fuseseră în război?

Există o poveste de dragoste legendară aici. Şi ce e cel mai fascinant, dar şi cel mai înfricoşător pentru mine, este că încă nu s-a terminat.

***

T'vril a plecat la muncă în zori. Nu am schimbat prea multe cuvinte şi am ajuns la o înţelegere tacită: noaptea trecută fusese doar consolare între prieteni. Nu a fost chiar atât de stânjenitor cum ar fi putut fi. Am rămas cu senzaţia că nici el nu se aştepta la mai mult. Viaţa în Văzduh nu te încuraja să speri la mai mult.

Am mai dormit o vreme, apoi am stat trează în pat, pierdută în gânduri.

Bunica îmi spusese că armatele din Menchey vor porni spre

Darr în curând. Cu atât de puţin timp la dispoziţie, nu mă puteam gândi la prea multe planuri care să aibă o şansă reală de a salva Darrul. În cel mai bun caz, aş fi putut amâna atacul. Dar cum? Poate căutând aliaţi în Consorţiu. Ras Onchi reprezenta jumătate din Nordul Îndepărtat. Poate că ea ar şti… nu. Îmi văzusem atât părinţii, cât şi consiliul Darrului devotând ani întregi căutării de aliaţi. Dacă ar fi existat pe undeva ţări dornice de a se alia cu noi, s-ar fi făcut cunoscute până acum. Cel mult, puteam găsi simpatizanţi individuali, cum ar fi Onchi – aliaţi bineveniţi, dar în cele din urmă nefolositori.

Deci trebuia să existe altă soluţie. Chiar şi o păsuire de câteva zile ar fi fost de ajuns. Dacă aş putea întârzia atacul până după ceremonia de succesiune, atunci înţelegerea făcută de mine cu enefadehii ar intra în vigoare, câştigându-i Darrului patru protectori.

Presupunând că vor câştiga lupta.

Deci era totul sau nimic. Orice şansă, oricât de riscantă, era mai bună decât nimic, aşa că trebuia să fac tot posibilul. M-am ridicat şi am pornit în căutarea lui Viraine.

Nu era în biroul lui. O servitoare tânără şi subţirică făcea curat acolo.

— Este la temniţă, mi-a spus ea.

Pentru că nu ştiam ce e temniţa sau unde e, servitoarea mi-a explicat şi cum să ajung acolo. Am pornit către nivelul cel mai de jos al Văzduhului. Pe drum, m-am gândit la expresia de dezgust pe care o văzusem pe chipul servitoarei când vorbise despre temniţă.

Am ieşit din lift printre coridoare care păreau, în mod ciudat, mai slab iluminate. Strălucirea pereţilor era estompată. Pereţii nu erau la fel de luminoşi ca cei din restul palatului, ci erau cumva mai şterşi. Nu existau ferestre şi, cel mai curios, nici uşi. Se părea că nici măcar servitorii nu locuiau la acest nivel. Îmi auzeam ecoul paşilor venind din faţă în timp ce mergeam, aşa că nu am fost surprinsă când am ieşit din coridor într-un spaţiu deschis: o încăpere mare, alungită, a cărei podea se înclina către un grilaj metalic ciudat, cu diametrul puţin mai mare de un metru. Nu m-am mirat să-l văd pe Viraine lângă acel grilaj, privindu-mă fix în momentul în care am intrat. Probabil mă auzise de îndată ce ieşisem din lift.

— Lady Yeine, a spus şi şi-a înclinat capul, pentru prima dată

să zâmbească. Nu ar trebui să fii la Salon?

Nu mai fusesem la Salon de zile întregi, şi nici nu-mi mai verificasem registrele naţiunilor atribuite. Era greu să fiu preocupată de astfel de îndatoriri, luând în considerare restul lucrurilor.

— Mă îndoiesc că lumea va fi afectată de absenţa mea, acum sau în următoarele cinci zile.

— Înţeleg. Ce te aduce pe aici?

— Te căutam.

Ochii îmi erau atraşi de grilajul din podea. Arăta ca o gură de canal foarte ornată. Părea să ducă spre un fel de încăpere de sub podea. Prin grilaj pătrundea lumina din camera de dedesubt, mai puternică decât lumina ambientală a camerei în care ne aflam eu şi Viraine. Dar acel sentiment ciudat de şters, de *cenuşiu,* era chiar mai puternic aici. Lumina proiectată de jos îi sublinia lui Viraine chipul într-un fel care ar fi trebuit să ascută unghiurile şi umbrele, dar în loc de asta nu făcea decât să le înlăture total.

— Ce este locul ăsta? l-am întrebat.

— Ne aflăm dedesubtul palatului propriu-zis, de fapt chiar în coloana de susţinere care ne ridică deasupra oraşului.

— Coloana este scobită?

— Nu toată. Numai aici în vârf, a spus urmărindu-mă cu privirea.

Ochii lui păreau să încerce să citească ceva din înfăţişarea mea.

— Nu ai participat la sărbătoarea de ieri.

Nu eram sigură dacă pursangvinii ştiau despre petrecerea servitorilor şi o ignorau, sau dacă era un secret. Presupunând că cea de-a doua variantă era cea corectă, i-am răspuns în consecinţă.

— Nu eram într-o dispoziţie de sărbătorire.

— Dacă ai fi venit, asta n-ar mai fi fost atât de surprinzător pentru tine, a spus arătând spre grilaj.

Am rămas pe loc, copleşită deodată de un sentiment subit de spaimă.

— La ce te referi?

A oftat. Mi-am dat seama atunci că nici el nu se afla într-o stare bună.

— Unul dintre momentele însemnate ale sărbătorii de Ziua

Focului. Mi se cere deseori să organizez spectacole la petreceri. Trucuri şi alte distracţii.

— Trucuri?

M-am încruntat. Din câte ştiam, scribia era mult prea puternică şi periculoasă pentru a fi folosită pentru trucuri. Un singur rând scris greşit şi cine ştie ce ar fi putut să se întâmple!

— Trucuri. Dintre cele care necesită şi un „voluntar” uman, a spus el.

Mi-a zâmbit slab. Încremenisem.

— Pursangvinii sunt dificil de distrat, vezi tu… persoanele de faţă se exclud, bineînţeles. Dar ceilalţi…

S-a cutremurat.

— După ce îşi fac de cap toată viaţa cu tot soiul de mofturi, încep să aibă aşteptări destul de mari de la orice fel de distracţie. Sau destul de josnice.

Dinspre grilajul de la picioarele lui, din încăperea de dedesubt, am auzit un geamăt chinuit, găunos, care mi-a înfiorat ambele suflete.

— În numele zeilor, ce ai făcut? am şoptit eu.

— Zeii nu au nicio legătură cu asta, draga mea.

A oftat, privind către puţ, apoi m-a întrebat:

— De ce mă căutai?

Mi-am forţat atât ochii, cât şi mintea să se îndepărteze de la grilaj.

— Voiam… voiam să ştiu dacă există o modalitate de a trimite un mesaj cuiva din Văzduh. Confidenţial.

Privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi fost complet descurajantă în circumstanţe obişnuite, dar se părea că orice ar fi fost în temniţă înmuiase atitudinea lui obişnuită, sardonică.

— Îţi dai seama că spionajul asupra comunicărilor de acest fel este una dintre îndatoririle mele zilnice, nu-i aşa?

Am aprobat dând din cap.

— Am suspectat asta. De asta te întreb pe tine. Dacă există vreo cale de a face asta, tu trebuie să o ştii, am spus şi am înghiţit în sec, apoi m-am dojenit în sinea mea pentru că îmi lăsasem emoţiile să iasă la suprafaţă. Sunt pregătită să mă revanşez pentru efortul tău.

În lumina ciudată, cenuşie, chiar şi uimirea lui Viraine părea estompată.

— Ei, ca să vezi!

Un zâmbet obosit i s-a întins de-a lungul feţei.

— Lady Yeine, poate că eşti o Arameri veritabilă până la urmă.

— Fac ceea ce este necesar, i-am răspuns sec. Şi ştii la fel de bine ca mine că nu am timp să fiu mai subtilă.

Auzind asta, zâmbetul i-a pierit.

— Ştiu.

— Atunci ajută-mă!

— Ce mesaj vrei să trimit şi cui?

— Dacă aş fi vrut să afle jumătate din palat, nu aş fi întrebat cum o pot face confidenţial.

— Întreb pentru că singura cale de a trimite un astfel de mesaj este prin mine.

Am şovăit, neplăcut surprinsă. Dar am ajuns la concluzia că avea logică. Nu aveam idee cum funcţionau cristalele de mesagerie în detaliu, dar ca orice magie bazată pe sigilii, imitau de fapt ceea ce ar fi putut face orice scrib competent.

Dar nu îmi plăcea Viraine, din motive pe care încă nu mi le puteam explica. Îi văzusem amărăciunea din privire, îi auzisem dispreţul din voce de fiecare dată când vorbise despre Dekarta sau ceilalţi pursangvini. Ca şi enefadehii, el era o armă şi probabil în aceeaşi măsură era şi sclav. Totuşi, ceva în legătură cu el mă făcea pur şi simplu să mă simt incomod. Suspectam că de vină era lipsa lui de loialitate. Viraine nu era de partea nimănui, în afară de a lui. Asta însemna că puteam să mă bazez pe faptul că îmi va păstra secretele, dacă îi ofeream destul cât să merite efortul. Dar dacă beneficiul lui era mai mare divulgându-mi secretele şi pârându-mă lui Dekarta? Sau mai rău – lui Relad sau Sciminei? În oamenii care servesc pe toată lumea nu poate avea încredere nimeni.

A rânjit văzând cum încercam să mă hotărăsc.

— Evident, ai putea oricând să-i ceri lui Sieh să transmită mesajul pentru tine. Sau lui Nahadoth. Sunt sigur că te-ar ajuta, dacă ar fi motivaţi corespunzător.

— Şi eu sunt sigură… i-am răspuns distantă.

***

Limba darreză are un cuvânt pentru atracţia pe care o simte cineva faţă de pericol: *esui*. *Esui* este ceea ce face războinicii să se avânte în lupte lipsite de orice şansă şi să moară cu zâmbetul

pe buze. *Esui* este şi ceea ce atrage femeile către iubiţi care nu sunt potriviţi pentru ele – bărbaţi care ar fi taţi nepricepuţi sau războinici din armata inamică. Cuvântul senmit cel mai apropiat este „sete”, dacă sunt incluse şi variaţiunile „sete de sânge” şi „sete de viaţă”, cu toate că nu surprind cu acurateţe natura stratificată a lui *esui.* Înseamnă glorie şi prostie. Reprezintă tot ce este judicios, iraţional, riscant – dar fără *esui,* nu are sens să trăieşti.

Acest *esui,* cred, este ceea ce mă atrage către Nahadoth. Poate că este şi ceea ce îl atrage pe el către mine.

Dar divaghez.

***

— … dar atunci orice alt pursangvin ar putea să-i comande să divulge mesajul meu.

— Chiar crezi că mi-aş bate capul să mă implic în urzelile tale? După ce am trăit între Relad şi Scimina timp de douăzeci de ani?

Viraine şi-a dat ochii peste cap.

— Nu mă interesează care dintre voi ajunge succesorul lui Dekarta.

— Următorul cap de familie ţi-ar putea face viaţa mai uşoară. Sau mai grea.

Vorbisem pe un ton neutru. Lasă-l să audă promisiuni sau ameninţări, după bunul-plac.

— Cred că pe toată lumea interesează cine ajunge pe jilţul de piatră.

— Până şi Dekarta răspunde în faţa unei puteri mai mari, a spus Viraine.

În timp ce mă întrebam ce însemna asta, în numele zeilor, în contextul discuţiei noastre, Viraine s-a uitat în gaura din spatele grilajului de metal. Ochii lui reflectau lumina slabă. Apoi expresia i s-a schimbat în ceva ce m-a făcut imediat să devin atentă.

— Vino, mi-a spus, făcând semn către grilaj. Priveşte!

M-am încruntat.

— De ce?

— Sunt curios în legătură cu ceva.

— Cu ce?

Nu a mai spus nimic. Mă aştepta. Până la urmă, am oftat şi m-am dus la marginea grilajului.

La început nu am văzut nimic. Apoi a urmat încă un geamăt slab şi cineva s-a târât în lumină. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine de care puteam da dovadă pentru a nu fugi să vomit.

Ia o fiinţă umană. Învârte-i şi întinde-i membrele de parcă ar fi din lut. Adaugă noi membre, pentru cine ştie ce scop. Scoate-i unele dintre măruntaie în afara corpului, dar lasă-le să funcţioneze mai departe. Ferecă-i gura şi... Tată al Văzduhului! Zeul tuturor zeilor!

Cel mai rău era că puteam încă citi inteligenţă şi conştienţă în ochii desfiguraţi. Nu îi permiseseră nici măcar să-şi găsească scăparea în nebunie.

Nu am putut să-mi ascund cu totul reacţia. Aveam o peliculă de transpiraţie pe frunte şi pe buza superioară când mi-am ridicat privirea pentru a vedea expresia hotărâtă a lui Viraine.

— Ei bine? am întrebat.

A trebuit să înghit înainte să pot vorbi.

— Ţi-a fost satisfăcută curiozitatea?

Felul în care se uita la mine m-ar fi deranjat şi dacă nu am fi stat deasupra dovezii torturate, mutilate, a puterii lui. Era un soi de poftă în ochii lui, una care nu avea nicio legătură cu sexul, era doar... ce? Nu îmi puteam da seama, dar îmi aducea aminte, în mod neplăcut, de întruchiparea omenească a lui Nahadoth. Amândoi mă făceau să-mi doresc la fel de mult să am un cuţit în mână.

— Da, a spus încet.

Nu era nici urmă de zâmbet pe faţa lui, dar îi vedeam sclipirea triumfătoare în ochi.

— Voiam să ştiu dacă ai vreo şansă, oricât de mică, înainte de a te ajuta.

— Şi verdictul tău este...? am întrebat, dar ştiam deja.

A făcut un semn către puţ.

— Kinneth ar fi putut privi la chestia aia fără să clipească măcar. Ar fi putut săvârşi fapta singură, şi chiar i-ar fi şi plăcut.

— Minţi!

— Sau s-ar fi prefăcut că îi place, destul de convingător încât nici nu s-ar fi văzut vreo diferenţă. Avea ceea ce e necesar pentru a-l înfrânge pe Dekarta. Tu nu ai.

— Poate că nu, m-am răstit. Dar cel puţin încă am suflet. Tu pentru ce l-ai dat la schimb pe al tău?

Spre surprinderea mea, bucuria lui Viraine a părut să pălească. S-a uitat în jos în puţ, lumina cenuşie făcându-i ochii să pară lipsiţi de culoare, mai bătrâni chiar decât cei ai lui Dekarta.

— Nu pentru îndeajuns de mult, a spus şi a plecat.

A trecut pe lângă mine, apoi a luat-o în jos pe coridor, îndreptându-se către lift.

Nu l-am urmat. În schimb, m-am dus lângă peretele din fund al camerei, m-am aşezat sprijinindu-mă de el şi am aşteptat. După ceea ce a părut o eternitate de linişte cenuşie, întreruptă doar de ocazionalele sunete sleite de suferinţă ale nefericitului suflet din puţ, am simţit un tremur familiar răspândindu-se prin materia palatului. Am aşteptat o vreme, numărând minutele, până când s-a înserat. Apoi m-am ridicat şi m-am dus către coridor, cu spatele la temniţă. Lumina cenuşie îmi întindea umbra de-a lungul podelei într-o linie subţire, estompată. M-am asigurat că faţa îmi era în umbră înainte de a spune:

— Nahadoth.

Pereţii s-au întunecat înainte să apuc să mă întorc. Şi totuşi camera era mai luminoasă decât ar fi trebuit din cauza luminii din temniţă. Dintr-un anumit motiv, întunecimea lui Nahadoth nu avea niciun efect asupra luminii de acolo.

M-a privit cu o expresie impenetrabilă. Faţa lui era chiar şi mai neomenesc de perfectă în lumina lipsită de culoare.

— Pe aici, i-am spus, trecând pe lângă el către temniţă.

Prizonierul dinăuntru se uita în sus la mine, simţindu-mi poate intenţiile. Nu m-a deranjat să mă uit la el de data asta, în timp ce arătam cu degetul către puţ.

— Vindecă-l! i-am spus lui Nahadoth.

M-am aşteptat la o reacţie mânioasă, amuzată sau triumfătoare. Nu exista niciun fel de a prevedea reacţia Stăpânului Nopţii în faţa primului meu ordin. Singurul lucru la care nu mă aşteptam totuşi a fost răspunsul pe care mi l-a dat.

— Nu pot.

M-am încruntat. S-a uitat în temniţă, lipsit de orice fel de reacţie.

— Ce vrei să spui?

— Dekarta a dat ordinul care a cauzat asta.

Şi din cauză că Dekarta purta sigiliul principal, nu puteam contramanda ordinele date de el. Am închis ochii şi am trimis o

rugăciune scurtă de iertare către… ei bine, către orice zeu ar fi catadicsit să asculte.

— Foarte bine atunci, am spus.

Vocea mea a părut foarte mică în încăperea largă.

Am respirat adânc şi am zis:

— Ucide-l!

— Nu pot face nici asta.

Asta chiar că m-a şocat.

— De ce în numele Maelstromului nu poţi?

Nahadoth a zâmbit. Era ceva ciudat la acel zâmbet, ceva care mă deranja mai mult decât de obicei, dar nu îmi puteam permite să îi dau prea mare importanţă.

— Succesiunea va avea loc în patru zile, a spus. Cineva trebuie să trimită Piatra Pământului în încăperea în care are loc ritualul. Aşa e tradiţia.

— Poftim? Nu înţeleg…

Nahadoth a arătat către puţ. Nu la creatura care se foia plângând acolo, ci puţin mai departe. I-am urmărit direcţia degetului şi am văzut ceva ce nu observasem înainte. Podeaua temniţei strălucea în acea stranie lumină cenuşie, atât de diferită de cea a pereţilor palatului. Locul spre care indica Nahadoth părea să fie acolo unde se concentra lumina, nu atât de mult mai intensă, cât pur şi simplu *mai cenuşie.* M-am holbat într-acolo şi mi s-a părut că văd o umbră mai întunecată încastrată în peretele translucid al palatului. Ceva mic.

În tot acest timp, se aflase chiar sub picioarele mele. Piatra Pământului.

— Văzduhul există pentru a-i cuprinde şi canaliza puterea, dar aici, atât de aproape, există întotdeauna scurgeri.

Degetul lui Nahadoth s-a mişcat puţin, îndreptându-se acum spre creatură.

— Puterea Pietrei îl ţine în viaţă.

Îmi simţeam gura uscată.

— Şi… ce ai vrut să spui prin… trimiterea Pietrei în camera ritualului?

A arătat în sus de data asta. Am văzut că tavanul încăperii în care se afla temniţa avea o deschidere îngustă şi rotunjită în centru, ca un fel de mic şemineu. Tunelul îngust din spatele ei ducea direct în sus, cel puţin din câte îmi dădeam seama.

— Niciun fel de magie nu poate acţiona direct asupra pietrei.

Niciun fel de carne vie nu poate să se apropie de ea fără a suferi consecinţe nefaste. Deci chiar şi pentru o sarcină relativ simplă cum ar fi mutarea pietrei de aici până în camera de deasupra, unul dintre copiii Enefei trebuie să-şi dea viaţa.

Am înţeles în cele din urmă. Ah, în numele zeilor, era monstruos! Moartea ar fi fost o uşurare pentru bărbatul necunoscut din puţ, dar piatra prevenea asta cumva. Pentru a câştiga eliberarea din acea închisoare diformă de carne, omul va trebui să colaboreze cumva la propria execuţie.

— Cine este? am întrebat.

Dedesubt, omul reuşise cumva să stea jos într-un sfârşit, dar cu vădit disconfort. L-am auzit plângând încet.

— Doar un alt prost prins rugându-se unui zeu interzis. Întâmplător, e o rudă îndepărtată a familiei Arameri. Au câteva astfel de rude, lăsate libere pentru a aduce sânge nou în clan – aşa că a fost condamnat de două ori mai aprig.

— Ar… ar putea…

Nu puteam gândi.

Monstruos.

— Ar putea trimite Piatra departe. Să o trimită într-un vulcan sau în vreo pustietate îngheţată.

— Apoi unul dintre noi ar fi trimis să o recupereze. Dar nu-l va sfida pe Dekarta. Dacă nu trimite Piatra cum trebuie, iubita lui îi va împărtăşi soarta.

În puţ, bărbatul a îngăimat un geamăt îngrozitor de puternic, atât de asemănător unei tânguiri cât îi permitea gura lui deformată. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, înceţoşând lumina gri.

— Şşş, mi-a şoptit Nahadoth.

M-am uitat la el surprinsă, dar încă privea către puţ.

— Şşş. Nu va mai dura mult. Îmi pare rău.

Când Nahadoth mi-a văzut confuzia, mi-a oferit încă unul din acele zâmbete ciudate, pe care nu le înţelegeam sau pe care nu voiam să le înţeleg. Dar asta din cauza ignoranţei mele. Mă încăpăţânam să cred că îl cunosc.

— Le aud întotdeauna rugăciunile, mi-a spus Stăpânul Nopţii, chiar dacă nu am voie să le răspund.

***

Stăteam la piciorul digului, privind în jos la oraşul aflat la

jumătate de kilometru sub noi.

— Trebuie să ameninţ pe cineva, am spus.

Nu mai vorbisem de la ieşirea din temniţă. Nahadoth m-a însoţit la dig, eu mergând aiurea, el urmându-mă. Servitorii şi pursangvinii ne-au ocolit pe amândoi cu teamă. Nahadoth nu mi-a răspuns, dar l-am simţit acolo, lângă mine.

— Pe ministrul ţării Menchey, un bărbat pe nume Gemd, care probabil conduce alianţa împotriva Darrului. Pe el trebuie să-l ameninţ.

— Pentru a ameninţa, trebuie să ai puterea de a face rău, a replicat Nahadoth.

Am dat din umeri.

— Am fost primită în familia Arameri. Gemd presupune deja că deţin astfel de putere.

— Dreptul tău de a ne porunci nu este valabil în afara Văzduhului. Iar Dekarta nu îţi va oferi niciodată permisiunea de a face rău unei naţiuni care nu l-a ofensat.

Nu am răspuns.

Nahadoth şi-a mutat privirea către mine, amuzat.

— Înţeleg. Dar o cacealma nu-l va ţine pe bărbatul acela în loc prea mult timp.

— Nici nu trebuie.

M-am îndepărtat de lângă balustradă, m-am întors cu faţa la el şi i-am explicat:

— Trebuie să-l întârzie doar cu patru zile. Şi îţi pot folosi puterea şi în afara Văzduhului… dacă îmi permiţi. Mi-o vei permite?

Nahadoth s-a îndreptat şi el, spre surprinderea mea, a ridicat o mână spre mine. Mi-a prins obrazul în palmă şi mi-a trasat cu degetul mare conturul buzei de jos. Nu pot să nu recunosc că m-a făcut să am gânduri periculoase.

— Mi-ai ordonat să ucid în seara asta, mi-a spus.

Am înghiţit în sec.

— Din milă.

— Da.

Avea din nou privirea aceea străină, tulburătoare. În sfârşit i-am putut spune pe nume: compasiune. O înţelegere aproape omenească, ca şi cum în acel moment chiar ar fi gândit şi simţit ca unul dintre noi.

— Nu vei fi niciodată Enefa, mi-a spus. Dar ai o parte din tăria

ei de caracter. Nu te simţi jignită de comparaţie, micuţ pion.

Am tresărit, întrebându-mă din nou dacă putea citi gândurile.

— Nu fac comparaţia asta cu uşurinţă, a continuat el.

Apoi Nahadoth a păşit înapoi. Şi-a întins braţele în lateral, expunându-şi vidul întunecat care-i servea drept trup, şi a aşteptat.

Am păşit înăuntrul lui şi m-a cuprins întunericul. E posibil să fi fost doar imaginaţia mea, dar mi s-a părut mai cald de data asta.

19.Diamante

Eşti insignifiantă. Una între milioane, nici specială, nici unică. Nu eu am cerut această infamie şi îmi displace comparaţia.

Bine. Nici eu nu te plac.

***

Ne-am făcut apariţia sub un candelabru, într-o sală impunătoare de marmură albă şi cenuşie, puternic iluminată, încadrată de ferestre dreptunghiulare. Dacă nu aş fi văzut cum arătau sălile din Văzduh, aş fi fost impresionată de încăpere. La ambele capete ale sălii se aflau uşi duble de lemn negru şlefuit. Am presupus că ne aflam cu faţa către uşile potrivite. Prin ferestrele deschise, auzeam comercianţi anunţându-şi mărfurile, un copil gălăgios, nechezatul unui cal, râsetele unor femei. Viaţa de oraş.

Nu era nimeni prin preajmă, cu toate că abia se lăsase seara. Îl cunoşteam destul de bine pe Nahadoth de acum încât să suspectez că acest lucru fusese intenţionat.

M-am uitat spre uşi.

— Gemd e singur?

— Nu. Are un grup de gărzi, aliaţi şi sfetnici cu el.

Evident. Plănuirea unui război necesita muncă în echipă. M-am încruntat, apoi am încercat să mă controlez. Nu puteam face asta dacă eram agitată. Scopul meu era să îi întârzii, să menţin pacea cât mai mult timp posibil. Mânia nu ar fi folosit la nimic.

— Te rog, încearcă să nu omori pe nimeni, am murmurat în timp ce ne apropiam de uşă.

Nahadoth nu mi-a răspuns, dar sala a devenit mai întunecată, umbrele tremurânde ale luminii aruncate de torţe subţiindu-se până la dimensiunea unor lame. Aerul părea dens.

Asta învăţaseră şi strămoşii mei din clanul Arameri, cu costul propriilor vieţi şi suflete: Stăpânul Nopţii nu poate fi controlat. Poate fi numai descătuşat. Dacă Gemd mă forţa să recurg la puterea lui Nahadoth…

Mă rugam să nu fie necesar.

Am păşit înainte.

Uşile s-au dat în lături în momentul în care am ajuns lângă ele, lovindu-se de pereţi cu o bufnitură cu ecou care ar fi trebuit să aducă jumătate din gărzile palatului încoace în fugă, dacă ar

fi fost destoinici. A fost o intrare destul de dramatică. Am intrat întâmpinată de un cor de strigăte de uimire şi înjurături. Bărbaţii care stătuseră în jurul unei mese late, încărcate de hârţoage, au sărit în picioare, unii bâjbâind după arme, alţii holbându-se la mine prosteşte. Doi dintre ei purtau pelerine de un roşu închis, pe care le-am recunoscut ca fiind straiele războinicilor din Tok. Deci Tokul era unul dintre ţinuturile cu care se aliase Mencheyul. În capul mesei stătea un om de vreo şaizeci de ani: îmbrăcat opulent, cu părul grizonant şi o expresie dură a feţei. Îmi amintea de Dekarta, dar numai prin prestanţă. Mencheyenii erau un popor din Nordul Îndepărtat şi arătau mai mult ca darrezii decât ca amnii. Bărbatul s-a ridicat pe jumătate, apoi a rămas ca suspendat unde era, mai mult furios decât surprins.

Mi-am fixat privirea asupra lui, cu toate că ştiam că statul Menchey, ca şi Darrul, era guvernat mai mult de consiliu decât de căpetenie. În multe feluri, şi el, şi eu eram de fapt marionete în jocurile puterii. Dar în această confruntare, el urma să fie elementul cheie.

— Domnule ministru, i-am spus în senmită. Salutări!

Ochii i s-au îngustat.

— Eşti căţeaua aia darreză!

— Una dintre multele, da.

Gemd s-a întors către unul dintre oamenii lui şi a murmurat ceva. Omul a plecat grăbit. Îl pusese să chestioneze gărzile ca să afle cum de reuşisem să intru, evident. Apoi Gemd şi-a concentrat atenţia asupra mea, cântărindu-mă cu atenţie.

— Acum eşti de una singură, a spus încet. Sau nu? Nu se poate să fii atât de proastă încât să fi venit singură.

A fost cât p-aci să mă uit în jur, dar m-am oprit la timp. Evident că Nahadoth a ales să nu apară. Enefadehii s-au legat să mă ajute, la urma urmei, şi dacă l-aş fi avut pe Stăpânul Nopţii bântuind în spatele meu ca o umbră supradimensionată, mi-aş fi pierdut până şi bruma de autoritate pe care o aveam în ochii acestor oameni.

Dar Nahadoth era lângă mine. Îl simţeam.

— Am venit, am spus. Nu chiar singură. Dar totuşi, niciun membru al familiei Arameri nu este vreodată complet singur, nu-i aşa?

Unul dintre oamenii lui, îmbrăcat aproape la fel de somptuos ca Gemd, şi-a mijit ochii.

— Nu eşti Arameri, a spus. Nici măcar nu ştiau de tine până în urmă cu câteva luni.

— De asta ai hotărât să întemeiezi această alianţă? am întrebat, făcând un pas în faţă.

Câţiva dintre bărbaţi s-au încordat, dar majoritatea nu au făcut-o. Nu eram prea intimidantă.

— Nu prea are sens, am continuat eu. Dacă sunt atât de neînsemnată pentru familia Arameri, atunci înseamnă că Darrul nu prezintă nicio ameninţare.

— Darrul este întotdeauna un pericol, a mârâit un alt bărbat. Voi, târfe mâncătoare de bărbaţi…

— Destul! a spus Gemd.

Omul s-a retras.

Bun, deci Gemd nu era chiar o marionetă.

— Să înţeleg că atacul împotriva Darrului nu are nicio legătură cu faptul că am fost primită în familia Arameri?

Mi-am aţintit privirea asupra bărbatului pe care îl întrerupsese Gemd, apoi am continuat:

— Aha, înţeleg. Are legătură cu vechile duşmănii între popoare. Ultimul război dintre popoarele noastre a avut loc în urmă cu mai multe generaţii decât poate număra oricare dintre noi. Ţara voastră are o memorie chiar atât de bună?

— Darrul a pus stăpânire pe platoul Atir în acel război, a spus Gemd încet. Ştii că îl vrem înapoi.

Ştiam, dar ştiam şi că era un motiv prostesc, foarte prostesc de a începe un război. Oamenii care locuiau în Atir nici măcar nu mai vorbeau mencheyena. Nimic din toate astea nu avea sens, şi asta a fost de ajuns pentru a-mi face sângele să se înfierbânte.

— Cine este? am întrebat. Care dintre verii mei vă manevrează, trăgându-vă de sfori? Relad? Scimina? Vreun lingău de-al lor? Pentru cine te prostituezi, Gemd, şi cât ai cerut ca să te apleci?

Maxilarul lui Gemd s-a încleştat, dar nu a spus nimic. Oamenii lui nu erau atât de bine antrenaţi. Se foiau şi mă săgetau cu privirea. Totuşi, nu toţi, am observat. I-am reţinut pe cei care păreau stânjeniţi, pentru că ştiam că erau cei prin intermediul cărora Scimina sau vreo altă rudă de-a mea alesese să lucreze.

— Sunteţi un oaspete neinvitat, Yeine-*ennu,* a spus Gemd. Lady Yeine, de fapt. Îmi întrerupeţi treburile. Spuneţi ceea ce aţi

venit să spuneţi, apoi am să vă rog să plecaţi.
Mi-am înclinat capul într-o parte şi am zis:
— Renunţă la planurile de a ataca Darrul.
Gemd a aşteptat o clipă.
— Sau?
Am clătinat din cap.
— Nu există alternative, domnule ministru. Am învăţat o sumedenie de lucruri de la rudele mele din familia Arameri în ultima vreme, inclusiv arta mânuirii puterii absolute. Nu oferim ultimatumuri. Dăm ordine, şi ele sunt ascultate.
Oamenii s-au uitat unii la alţii, cu expresii care variau între furie şi îndoială. Doi dintre ei şi-au păstrat expresiile neutre: bărbatul bine îmbrăcat de lângă Gemd şi Gemd însuşi. Vedeam în ochii lor că îşi calculau următoarea mişcare.
— Nu deţii putere absolută, a spus bărbatul de lângă Gemd.
Şi-a păstrat tonul neutru, ceea ce însemna că nu era cu totul sigur de ceea ce spunea.
— Nici măcar nu ai fost numită moştenitor.
— E adevărat, am recunoscut. Numai Stăpânul Dekarta deţine puterea absolută asupra Celor O Sută de Mii de Regate. Chiar dacă înfloresc. Chiar dacă se ofilesc. Chiar dacă sunt nimicite şi uitate.
Fruntea lui Gemd s-a încreţit un pic auzind asta, dar încă nu era încruntat.
— Bunicul deţine această putere, dar poate să o delege oricăruia dintre noi, cei din Văzduh, care îi suntem în graţii, am spus.
I-am lăsat să se întrebe dacă eram sau nu în graţiile bunicului. Cel mai probabil, faptul că fusesem chemată în Văzduh şi numită pursangvin fusese un semn că eram în graţiile lui.
Gemd i-a aruncat o privire bărbatului de lângă el, înainte de a spune:
— Trebuie să înţelegeţi, lady Yeine, că odată puse în mişcare, planurile se pot dovedi dificil de oprit. Vom avea nevoie de timp pentru a discuta… ordinul dumneavoastră.
— Bineînţeles, i-am spus. Aveţi zece minute la dispoziţie. Voi aştepta.
— Ah, ce…
Această exclamaţie a venit din partea unui alt bărbat, mai tânăr şi mai masiv, unul dintre cei pe care-i însemnasem în

minte ca fiind controlaţi de ordinele cuiva din familia Arameri. S-a uitat la mine de parcă aş fi fost un excrement de pe talpa cizmei lui.

— Domnule ministru, cu siguranţă că nu poţi lua în serios această cerere ridicolă!

Gemd s-a încruntat la el, dar a fost evident că mustrarea tacită nu a avut niciun efect. Tânărul s-a îndepărtat de masă şi a venit spre mine, întreaga lui postură radiind ameninţare. Femeile darreze sunt învăţate cum să trateze acest tip de comportament din partea bărbaţilor. Este un truc animalic pe care-l folosesc, precum câinii care-şi zbârlesc blana şi mârâie. Rareori reprezintă un pericol real. Puterea femeilor stă în a discerne când ameninţarea este reală şi când este doar larmă şi bravadă. Pentru moment, pericolul nu era real, dar acest lucru se putea schimba.

S-a oprit în faţa mea şi s-a întors către ai lui, arătând spre mine.

— Uitaţi-vă la ea! Probabil că a trebuit să cheme un scrib numai ca să confirme faptul că a ieşit dintr-o pizdă Arameri…

— Rish! a strigat Gemd cu furie. Stai jos!

Bărbatul, Rish, l-a ignorat şi s-a întors înapoi către mine. Deodată ameninţarea a devenit reală. Am văzut-o în modul în care şi-a rotit corpul pentru a-şi întinde mâna dreaptă spre mine. Intenţiona să mă lovească cu dosul palmei. Am avut o clipă pentru a decide dacă să mă feresc sau dacă să scot cuţitul.

În acea fracţiune de secundă, am simţit puterea din jurul meu adunându-se, plină de mânie şi la fel de ascuţită precum cristalul.

***

Faptul că mi-a venit în cap această analogie ar fi trebuit să fie un avertisment.

***

Rish a lovit. Am rămas nemişcată, încordându-mă pentru a încasa lovitura. La zece centimetri de faţa mea, pumnul lui Rish a părut să ricoşeze din cauza unui scut invizibil. S-a auzit un trosnet puternic, ca de piatră lovind piatră.

Rish şi-a tras mâna, speriat şi probabil nedumerit de eşecul lui de a îmi arăta care mi-e locul. Şi-a privit pumnul. Un petic de

negru, faţetat şi strălucitor, îi apăruse pe articulaţiile degetelor. Mă aflam destul de aproape pentru a vedea carnea din jurul peticului băşicându-se, făcând broboane precum carnea gătită la foc. Numai că nu ardea, ci îngheţa. Simţeam adierea de aer rece de unde stăteam. Oricum, efectul era acelaşi. Pe măsură ce carnea se veştejea şi se cristaliza de parcă ar fi fost carbonizată, sub ea nu apărea carne vie, ci piatră.

M-am mirat că lui Rish i-a luat atât de mult până să înceapă să urle.

Toţi bărbaţii din încăpere au reacţionat la strigătul lui Rish. Unul s-a dat îndărăt de lângă masă, împleticindu-se, şi aproape a căzut peste un scaun. Alţi doi au alergat spre Rish, pentru a încerca să-l ajute. Gemd a pornit să ajute şi el, dar un puternic instinct de conservare trebuie să se fi trezit în bărbatul bine îmbrăcat de lângă el. L-a prins pe Gemd de umăr, pentru a-l opri. Reacţia lui s-a dovedit a fi înţeleaptă, pentru că primul dintre bărbaţii care au ajuns la Rish – unul dintre tokezi – îi prinsese încheietura pentru a vedea ce se întâmplase.

Negreala se răspândea cu repeziciune. Aproape toată palmă îi era acum un bulgăre strălucitor de cristal negru, de forma aproximativă a unui pumn. Doar vârfurile degetelor rămăseseră din carne şi se transformau chiar în faţa ochilor mei. Rish, înnebunit de agonie, a încercat să se opună bărbatului tokez, iar acesta i-a prins pumnul încercând să-l imobilizeze. Aproape imediat s-a tras deoparte, de parcă piatra ar fi fost prea rece pentru a putea fi atinsă. Apoi tokezul şi-a privit palma, văzând că pata neagră începuse să se răspândească şi acolo.

Nu doar cristal, am conştientizat, cu partea minţii ce nu-mi era încremenită de oroare. Substanţa neagră era prea frumoasă pentru a fi cuarţ, prea imaculată şi limpede în felul în care se faţeta. Piatra strălucea în lumină ca diamantul, pentru că asta devenise carnea lor: diamant negru, cel mai rar şi mai valoros dintre toate.

Tokezul a început să urle. La fel şi alţi câţiva bărbaţi din încăpere.

În tot acest timp, am stat pe loc şi mi-am menţinut o expresie impasibilă.

***

Nu ar fi trebuit să încerce să mă lovească. Merita ceea ce i se

întâmplase. Nu ar fi trebuit să încerce să mă lovească.

Dar bărbatul care a încercat să-l ajute? El ce merita?

Sunt toţi duşmanii mei, duşmanii poporului meu. Nu ar fi trebuit… nu ar trebui… Ah, zeilor! Zeilor!

Stăpânul Nopţii nu poate fi controlat, copilă. Poate fi doar dezlănţuit. Şi i-ai cerut să nu ucidă.

***

Nu puteam arăta slăbiciune.

Aşadar, în timp ce Rish şi tokezul se zbăteau şi urlau, am trecut pe lângă ei şi m-am apropiat de masă. Gemd s-a uitat la mine. Avea un rictus de dezgust şi neîncredere.

— Ai tot timpul din lume pentru a-mi cântări ordinul, i-am spus şi m-am întors să plec.

— Aş… aşteaptă, a zis Gemd.

M-am oprit, fără să-mi las ochii să zăbovească asupra celor doi bărbaţi. Rish era aproape pe jumătate transformat în diamant acum, negreala întinzându-i-se asupra braţului şi pieptului, în josul unui picior şi pe o parte a gâtului. Zăcea pe podea şi nu mai ţipa, dar gemea în continuare pe o voce joasă, agonizantă. Poate că laringele i se transformase deja în diamant. Celălalt bărbat se întindea către camarazii lui, implorând să i se dea o sabie pentru a-şi reteza braţul. Un tânăr – unul dintre moştenitorii lui Gemd, judecând după trăsături – şi-a scos sabia şi s-a apropiat, dar un alt bărbat l-a prins şi l-a tras înapoi. Încă o decizie înţeleaptă. Fărâme de întuneric, nu mai mari decât un grăunte de nisip, luceau pe podea în jurul celor doi bărbaţi. Erau bucăţele din carnea lui Rish, transformate şi aruncate peste tot de zvârcolirile lui. Sub ochii mei, tokezul s-a prăbuşit pe podea. S-a sprijinit în mâna sănătoasă şi a atins una dintre fărâme cu degetul mare. Imediat, a început să i se transforme şi mâna aceea în diamant.

— Opreşte asta, a murmurat Gemd.

— Nu eu am început.

A înjurat precipitat în limba lui.

— Opreşte-o, bătu-te-ar zeii! Ce fel de monstru eşti?

Nu m-am putut abţine să nu râd. Faptul că nu exista niciun pic de umor la mijloc, numai un chinuitor dezgust de mine însămi, le-a scăpat tuturor.

— Sunt Arameri, am spus eu.

Unul dintre bărbaţii din spatele nostru a tăcut brusc. M-am întors. Nu tokezul. El încă urla în timp ce întunericul îşi continua drumul de-a lungul coloanei lui. Diamantul se răspândise, acoperind gura lui Rish şi consuma acum întreaga jumătate inferioară a feţei lui. Părea să se fi oprit pe trunchi, dar îşi continua coborârea pe piciorul rămas. Bănuiam că urma să se oprească de tot după ce-i consuma toate părţile neesenţiale ale trupului, lăsându-l astfel mutilat şi poate nebun, dar în viaţă. Îi cerusem, ce-i drept, lui Nahadoth să nu ucidă.

Mi-am luat privirea de la el, ca să nu mă dau de gol vomitând.

— Înţelege un lucru, i-am spus.

Oroarea din inima mea se strecurase şi în voce. Îmi împrumutase un timbru mai profund şi o urmă de rezonanţă pe care nu o avusesem înainte.

— Dacă lăsându-i pe aceşti doi oameni să moară, îmi voi salva neamul, atunci îi las să moară.

M-am aplecat înainte, punându-mi mâinile pe masă.

— Dacă ucigând pe toţi cei aflaţi în această încăpere sau în acest palat, îmi voi salva poporul, atunci să ştii, Gemd, că o voi face. Şi tu ai face la fel, dacă ai fi în locul meu.

Gemd se uita lung la Rish. Apoi, privirea i s-a oprit asupra mea şi am văzut înţelegerea şi aversiunea care i-a străfulgerat ochii. Era şi o urmă de dezgust de sine ascunsă în ură? Mă crezuse când spusesem „şi tu ai face la fel”? Pentru că ar fi făcut la fel. Oricine ar fi făcut la fel, înţelegeam acum. Noi, muritorii, nu ne-am fi oprit de la nimic când venea vorba de a-i proteja pe cei pe care-i iubeam.

Aveam să-mi repet asta pentru tot restul vieţii.

— Destul!

Abia l-am auzit pe Gemd printre strigăte, dar i-am văzut buzele mişcându-se.

— Destul! Voi contramanda atacul, a spus el.

— Şi vei dizolva alianţa?

— Pot vorbi numai în numele Mencheyului.

În tonul lui se simţea înfrângerea. Nu s-a uitat în ochii mei.

— Ceilalţi pot alege să continue.

— Atunci avertizează-i, domnule ministru Gemd. Data viitoare când voi fi nevoită să fac asta, vor suferi două sute, nu doar doi. Dacă vor continua, două mii. Voi aţi început acest război, nu eu. Şi nu voi lupta cinstit.

Gemd s-a uitat la mine cu ură mută. I-am susţinut privirea încă o vreme, apoi m-am întors către cei doi bărbaţi. Tokezul încă se zvârcolea şi plângea pe podea. Celălalt, Rish, părea catatonic. M-am apropiat de ei. Fărâmele negre, strălucitoare şi mortale nu mi-au făcut niciun rău, ci au scârţâit, crăpând sub paşii mei.

Nahadoth putea opri magia, eram sigură de asta. Ar fi putut chiar să-i vindece pe cei doi bărbaţi. Dar siguranţa Darrului depindea de abilitatea mea de a sădi frica în inima lui Gemd.

— Termină treaba! i-am spus.

Negreala a clocotit şi i-a consumat pe cei doi bărbaţi în doar câteva secunde. Vapori de condens s-au ridicat în jurul lor, în timp ce ultimele lor strigăte s-au amestecat cu zgomotul cărnii trosnind şi al oaselor frângându-se. Apoi, totul s-a încheiat. În locul bărbaţilor se aflau două geme enorme, faţetate, în forma nefinisată a unor siluete încovoiate. Minunate şi destul de valoroase, am presupus. În lipsa altei mângâieri, cel puţin familiile lor urmau să trăiască bine de acum înainte. Asta dacă familiile alegeau să vândă rămăşiţele celor dragi.

Am trecut printre diamante în drum spre ieşire. Gărzile care veniseră în spatele meu mi-au făcut loc să trec, unii dintre ei împleticindu-se grăbiţi. Uşile s-au închis singure în urma mea, dar încet de data asta. Când au fost complet închise, m-am oprit.

— Să te duc acasă? a întrebat Nahadoth din spatele meu.

— Acasă?

— În Văzduh.

A, da. Acolo era „acasă” pentru membrii familiei Arameri.

— Să mergem, i-am răspuns.

Întunericul m-a înconjurat. Când s-a limpezit, eram din nou în curtea exterioară a Văzduhului, dar în Grădina Celor O Sută de Mii acum, nu pe dig. O potecă de pietre şlefuite se unduia între straturi ordonate de flori, fiecare umbrit de câte o specie diferită de copac exotic. În depărtare, printre frunze, puteam vedea cerul înstelat şi munţii care se întâlneau cu el.

Am mers prin grădină până când am găsit un loc în care priveliştea nu era blocată de nimic, sub un copac miniatural, un clopot-de-satin. Gândurile mi se învălmăşeau în vârtejuri lente şi obosite. Începeam să mă obişnuiesc cu răcoarea lui Nahadoth în spatele meu.

— Arma mea, i-am spus.
— În acelaşi fel în care tu eşti a mea.
Am dat din cap, oftând în faţa unei brize care mi-a ridicat părul şi a stârnit frunzele clopotului-de-satin făcându-l să freamăte. Întorcându-mă cu faţa la Nahadoth, un pâlc de nori a trecut peste luna în creştere. Mantia lui a părut să înflorească în acea clipă mai întunecată, crescând incredibil, până când aproape a eclipsat palatul, în valuri unduitoare de întuneric. Apoi norul a trecut şi mantia a devenit doar o mantie din nou.
Deodată m-am simţit precum acea mantie sălbatică, de necontrolat, îmbătată de viaţă. Mi-am ridicat braţele şi mi-am închis ochii în timp ce o altă briză a venit în rafale. Era atât de bine.
— Mi-aş dori să pot zbura, am spus.
— Îţi pot dărui asta prin magie, pentru o vreme.
Am clătinat din cap, închizând ochii pentru a mă legăna în vânt.
— Magia e rea.
Ştiam asta, ah, ştiam atât de bine acum!
Nu a răspuns, ceea ce m-a mirat până când m-am gândit mai bine. După ce a văzut atâtea generaţii ipocrite ale familiei Arameri, poate că lui Nahadoth nu-i mai păsa destul cât să se plângă.
Era tentant, atât de tentant, să nu-mi mai pese nici mie. Mama, Darrul, succesiunea… ce importanţă mai aveau? Aş fi putut uita totul atât de uşor, ca să-mi petrec tot restul vieţii – toate cele patru zile – dând ghes oricărui moft sau plăcere.
Orice plăcere, mai puţin una.
— Noaptea trecută… am spus, lăsându-mi în sfârşit braţele în jos. De ce nu m-ai ucis?
— Eşti mai utilă în viaţă.
Am râs. Mă simţeam ameţită, nesăbuită.
— Asta înseamnă că sunt singura persoană din Văzduh care nu are motive să se teamă de tine?
Am ştiut că era o întrebare prostească imediat ce am pus-o, dar nu cred că eram chiar întreagă la minte în clipa aceea.
Din fericire, Stăpânul Nopţii nu a răspuns la întrebarea mea stupidă şi periculoasă. M-am uitat iarăşi la el ca să încerc să ghicesc în ce dispoziţie era şi am văzut că mantia lui de noapte se schimbase din nou. Acum fuioarele erau lungi şi subţiri,

plutind prin grădină ca nişte straturi de fum de foc de tabără. Cele mai apropiate de mine s-au răsucit spre interior, înconjurându-mă din toate părţile. Mi-au amintit de nişte plante din ţinutul meu natal, cărora le creşteau dinţi sau tentacule lipicioase, pentru a prinde insectele în capcană.

În inima acestei flori întunecate, momeala era chipul lui strălucitor, cu ochii lipsiţi de orice fel de scânteiere. Am păşit mai aproape, mai adânc în umbra lui, şi el a zâmbit.

— Nu ai fi fost nevoit să mă ucizi, am spus moale.

Mi-am plecat capul şi l-am privit printre gene, arcuindu-mi trupul într-o invitaţie tăcută. Toată viaţa văzusem femeile mai frumoase decât mine făcând asta, dar eu nu îndrăznisem niciodată. Am ridicat o mână şi mi-am îndreptat-o către pieptul lui, aşteptându-mă întrucâtva să nu ating nimic şi să fiu înşfăcată de întuneric. Dar de data asta se afla un trup între umbre, un trup neaşteptat de real. Nu-l puteam vedea, nu vedeam nici locul în care mâna mea îl atingea, dar îi simţeam pielea netedă şi răcoroasă sub buricele degetelor.

Piele goală. Zeilor!

Mi-am trecut limba peste buze şi l-am privit în ochi.

— Sunt multe lucrurile pe care mi le-ai fi putut face fără a-mi compromite… utilitatea.

Ceva pe faţa lui s-a schimbat, precum un nor acoperind luna. Avea privirea unui animal de pradă. Dinţii îi erau mai ascuţiţi când mi-a vorbit.

— Ştiu.

Ceva s-a schimbat şi în sinea mea, în momentul în care sentimentul acela sălbatic s-a potolit. Acea privire din ochii lui. O parte din mine o aşteptase.

— Ai face-o? am spus şi mi-am lins din nou buzele.

Simţeam un nod în gât. Am înghiţit în sec, apoi am continuat:

— M-ai ucide? Dacă… ţi-aş cere asta?

A urmat o pauză.

Când Stăpânul Nopţii mi-a atins faţa, trasându-mi conturul maxilarului cu vârfurile degetelor, am crezut că îmi închipui. Acel gest era încărcat de o tandreţe inconfundabilă. Dar apoi, la fel de tandru, mâna a alunecat în jos şi m-a prins de gât. În momentul în care s-a aplecat, apropiindu-se, am închis ochii.

— Îmi ceri să te ucid chiar acum?

Buzele lui mi-au atins uşor urechea în timp ce îmi şoptea

întrebarea.

Am deschis gura pentru a-i răspunde, dar n-am reuşit. Deodată, tremuram. Lacrimile mi-au umplut ochii, curgându-mi în jos pe obraji şi peste mâna lui. Voiam atât de mult să vorbesc, să-l implor. Dar nu am putut să fac nimic, în afară de a sta acolo, tremurând şi plângând, în timp ce răsuflarea lui îmi gâdila urechea. Inspir, expir. De trei ori.

Apoi mi-a dat drumul şi genunchii mi-au cedat. Am căzut şi m-am trezit îngropată în întunericul lui moale şi răcoros, lipită de un piept pe care nu-l puteam vedea. Am început să plâng cu suspine. După o clipă, mâna care aproape mă omorâse mi-a cuprins ceafa. Cred că am plâns aşa vreo oră, deşi e posibil să fi trecut mai puţin. Nu ştiu. M-a ţinut strâns în braţe tot timpul.

20.Arena

Tot ce a mai rămas din vremurile dinaintea Războiului Zeilor sunt miturile transmise în şoaptă şi legendele pe jumătate uitate. Preoţii se grăbesc să pedepsească pe oricine este prins spunând poveştile astea. Nu a existat nimic înaintea lui Itempas, după părerea lor. Chiar şi în vremea Celor Trei, el a fost primul şi cel mai important. Totuşi, legendele persistă.

De exemplu, se spune că odinioară muritorii ofereau sacrificii umane Celor Trei. Umpleau o încăpere cu voluntari: tineri, bătrâni, femei, bărbaţi, săraci, bogaţi, sănătoşi, infirmi – toată varietatea şi bogăţia spectrului omenesc. Cu ocazia unei sărbători sacre pentru Cei Trei (nu se mai ştie exact cum se chema sărbătoarea) oamenii îi chemau pe zei, invitându-i să ia parte la ospăţ.

Se spune că Enefa i-ar fi cerut pe bătrâni şi bolnavi – paradigma mortalităţii. Îi punea să aleagă: vindecare sau o moarte blândă şi liniştită. Poveştile spun că destul de mulţi alegeau varianta din urmă, deşi nu îmi pot imagina de ce.

Itempas îi lua pe atunci pe cei pe care-i ia şi în ziua de azi – cei mai maturi şi nobili, cei mai străluciţi, cei mai talentaţi. Aceştia au devenit preoţii lui, punând datoria şi conformismul mai presus de orice, iubindu-l şi supunându-i-se în toate privinţele.

Nahadoth îi prefera pe cei tineri, sălbatici şi lipsiţi de griji, cu toate că ocazional mai lua şi câte un adult. Lua pe oricine era dispus să se ofere clipei. Îi seducea şi era sedus de ei. Se desfăta cu lipsa lor de inhibiţie şi li se oferea în întregime.

Itempanii se tem că amintirea acelor vremuri îi poate face pe oameni să tânjească după ele din nou, căzând astfel în erezie. Cred că supraestimează pericolul. Oricât aş încerca, nu-mi pot închipui cum e să trăieşti într-o asemenea lume şi nu aş vrea să ne întoarcem de unde am plecat. Avem destule bătăi de cap cu un singur zeu în prezent. De ce în numele Maelstromului am vrea să trăim din nou conduşi de trei?

***

Mi-am pierdut următoarea zi fără rost, irosind un sfert din ceea ce mai rămăsese din viaţa mea. N-am făcut asta intenţionat. Dar mă întorsesem în apartamentul meu abia în zori

şi era a doua noapte în care nu dormisem, aşa că am simţit nevoia să mă odihnesc până după-amiază. Am visat o mie de feţe, reprezentând milioane de suflete, toate distorsionate de agonie sau groază sau disperare. Am simţit mirosul sângelui şi al cărnii arse. Am văzut un deşert presărat cu copaci căzuţi, pentru că fusese odată o pădure. M-am trezit plângând, într-atât de vinovată mă simţeam.

Târziu în cursul după-amiezii, am auzit o bătaie în uşă. Simţindu-mă singură şi neglijată – nici măcar Sieh nu venise să mă viziteze –, m-am dus să deschid, sperând să fie un prieten.

Era Relad.

— În numele tuturor zeilor nefolositori, ce ai făcut? m-a întrebat.

***

În arenă, mi-a spus Relad. Unde pursangvinii se joacă de-a războiul.

Acolo aveam să o găsesc pe Scimina, care aflase cumva de eforturile mele de a-i dejuca planurile. Îmi spusese asta printre blesteme, blasfemii şi multe calomnii referitoare la descendenţa mea inferioară de semisangvin, dar măcar înţelesesem partea cu arena. Relad nu părea să ştie ce aflase Scimina, iar asta mi-a oferit un pic de speranţă… dar nu multă.

Tremuram de încordare când am ieşit din lift şi m-am trezit într-o mulţime de oameni care stăteau cu spatele la mine. Cei mai apropiaţi de lift făcuseră un pic de spaţiu, probabil după ce fuseseră îmbrânciţi din spate, în mod repetat, de nou-veniţi, dar după ei era un zid compact de oameni. Majoritatea erau servitori cu haine în alb. Câţiva erau mai bine îmbrăcaţi, şi aveau însemne de sfertsangvini sau optimsangvini. Înaintând, m-am frecat de oameni îmbrăcaţi în brocart sau mătase, pentru că renunţasem la politeţe şi-i împingeam pur şi simplu pentru a-mi croi drum. Era un proces lent, pentru că majoritatea erau mai înalţi decât mine şi erau foarte absorbiţi de ceea ce se întâmpla în mijlocul încăperii.

Auzeam strigăte din faţă.

Poate că n-aş fi ajuns acolo niciodată, dacă cineva nu s-ar fi uitat în spate, recunoscându-mă, şi nu i-ar fi şoptit apoi cuiva din apropiere. Murmurul s-a împrăştiat prin mulţime şi m-am trezit deodată ţinta a zeci de priviri tăcute, stăpânite. M-am

oprit, enervată, dar drumul spre centru s-a eliberat brusc, pentru că toată lumea mi-a făcut loc. M-am grăbit, numai pentru a mă opri imediat din cauza şocului.

Pe podea stătea îngenuncheat un bătrân costeliv şi dezbrăcat, în lanţuri, într-o baltă de sânge. Părul lui alb, lung şi lins, atârna în jurul feţei, acoperindu-i-o, şi-l auzeam gâfâind neregulat, încercând să-şi tragă sufletul. Trupul îi era acoperit de răni sfâşiate. Dacă ar fi fost vorba doar de spate, aş fi crezut că a fost biciuit, dar nu avea răni doar pe spate. Avea şi picioarele pline de sânge, şi mâinile, şi obrajii, şi bărbia. Era în genunchi. Avea tăieturi până şi pe tălpi. S-a ridicat în picioare, împleticindu-se, ajutat de încheieturi, şi atunci am văzut că avea la fiecare mână găuri rotunde şi roşii, prin care se zăreau clar oase şi tendoane.

„Încă un eretic?” m-am întrebat, confuză.

— Mă întrebam cât sânge va trebui să curgă, până când se va duce cineva să te cheme, s-a auzit o voce sălbatică lângă mine.

Când m-am întors, am văzut ceva apropiindu-se de faţa mea. Mi-am ridicat mâinile instinctiv şi am simţit o dâră subţire de căldură peste palme. Ceva mă tăiase.

N-am stat să evaluez daunele, ci am sărit în spate, scoţându-mi cuţitul. Încă îmi puteam folosi mâinile, cu toate că sângele făcea ca mânerul cuţitului să fie alunecos. L-am schimbat într-o priză defensivă şi am luat poziţia de luptă.

De cealaltă parte stătea Scimina, îmbrăcată în satin verde sclipitor. Stropii de sânge care-i împroşcaseră rochia arătau ca nişte pietre minuscule de rubin. (Avea stropi şi pe faţă, dar aceia arătau pur şi simplu a sânge.) În mâini avea ceva ce iniţial nu am conştientizat că era o armă – o baghetă lungă, de argint, ornamentată, cam de un metru lungime. În vârf avea o lamă scurtă cu două tăişuri, subţire ca un bisturiu, făcută din sticlă. Prea scurtă şi prost echilibrată pentru a fi o suliţă, arăta mai degrabă ca un fel de stilou ornamentat. Era vreo armă de-a amnilor?

Scimina a rânjit cu superioritate la vederea lamei mele, dar în loc să o ridice pe a ei, s-a întors cu spatele la mine şi şi-a continuat drumul în jurul cercului format de spectatori, în mijlocul căruia se afla bătrânul.

— Cât de barbar din partea ta. Nu poţi folosi un cuţit împotriva mea, verişoară! S-ar sfărâma. Sigiliile noastre

sangvine previn orice fel de atacuri care ne-ar putea ameninţa viaţa. Sincer îţi zic, eşti atât de ignorantă. Oare ce-o să ne facem cu tine?

Mi-am păstrat poziţia de luptă şi am strâns cuţitul în continuare, mişcându-mă puţin pentru a fi mereu cu faţa la ea în timp ce mergea. Vedeam în public feţe pe care le recunoşteam: unii dintre servitorii care fuseseră la petrecerea de Ziua Focului, câţiva dintre curtenii lui Dekarta, T'vril, ţeapăn şi cu buze palide. Ochii lui mă fixau cu o expresie care ar fi putut să exprime un avertisment. Şi Viraine era acolo, mai în faţă decât restul mulţimii. Îşi încrucişase braţele şi se uita către centru. Părea plictisit.

Le-am zărit şi pe Zhakkarn şi Kurue. De ce erau aici? Şi ele mă priveau. Expresia lui Zhakkarn era dură şi rece. Nu o văzusem niciodată arătându-şi mânia atât de făţiş. Şi Kurue era furioasă, nările îi fremătau şi mâinile îi erau încleştate, lipite de corp. Privirea ei îmi spunea că m-ar fi jupuit dacă ar fi putut. Dar Scimina jupuia deja pe altcineva, aşa că m-am concentrat asupra ameninţării mai mari pentru moment.

— În picioare! a lătrat Scimina.

Bătrânul a sărit ca pe arcuri.

Am văzut că avea mai puţine tăieturi pe trunchi, deşi, chiar în timp ce priveam, Scimina a trecut pe lângă el şfichiuindu-şi bagheta. Încă o tăietură lungă, adâncă i-a deschis bătrânului abdomenul. A urlat din nou, răguşit, şi a deschis ochii pe care-i închisese ca reacţie la durere. Acela a fost momentul în care mi-a stat inima, pentru că ochii bătrânului erau verzi şi migdalaţi. Mi-am dat seama cât de familiar mi s-ar fi părut chipul lui dacă bătrânul ar fi fost cu vreo şaizeci de ani mai tânăr. Zeilor! Sfinte Tată al Văzduhului! Era Sieh.

— Aha, a exclamat Scimina, interpretând icnetul meu. Asta ne scuteşte de explicaţii. Aveai dreptate, T'vril. Chiar este ataşată de el. Ţi-ai trimis vreun om să o aducă? Spune-i nătângului să fie mai rapid data viitoare.

M-am uitat urât către T'vril, care evident că nu trimisese după mine. Faţa lui era mai palidă decât de obicei, dar acel avertisment ciudat încă îi stăruia în privire. Aproape că m-am încruntat de nedumerire, dar simţeam că Scimina îmi urmărea expresiile faciale ca un vultur, gata să se folosească de sentimentele pe care le-aş fi trădat.

Aşa că mi-am impus să mă calmez, după cum mă învăţase mama. M-am îndreptat din poziţia de luptă şi mi-am coborât cuţitul, dar nu l-am pus înapoi în teacă. Scimina probabil că nu ştia, dar printre darrezi, asta însemna lipsă de respect. Însemna că nu aveam încredere că era în stare să se poarte ca o femeie.

— Acum sunt aici, i-am spus. Spune-mi ce urmăreşti!

Scimina a scos un râs scurt, ascuţit, fără a se opri din mers.

— Să spun ce urmăresc. Sună atât de marţial, nu-i aşa? a răspuns uitându-se înspre mulţime.

Nimeni n-a zis nimic.

— Atât de *puternică.* Micuţă corcită, insignifiantă şi jalnică… ce CREZI că urmăresc, neghioabo?

A strigat ultimele cuvinte către mine, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp, cu bagheta zvâcnind. Părul ei, strâns într-un coc bogat împodobit care încă arăta minunat, începea să se desfacă. Arăta ca o dementă.

— Cred că vrei să fii moştenitoarea lui Dekarta, am spus încet, şi dacă reuşeşti, mă rog zeilor să păzească întreaga lume.

Iute ca vântul, Scimina a făcut tranziţia de la o nebună care urla la un zâmbet fermecător.

— Adevărat. Şi am vrut să încep cu ţinutul tău, strivindu-l cât se poate de tare. De fapt, trebuia să fac asta deja, dacă nu s-ar fi întâmplat ca alianţa pe care am aranjat-o cu atât de multă grijă în acea regiune să se fi destrămat.

Şi-a reluat mersul, uitându-se la mine peste umăr şi învârtind bagheta cu delicateţe în mâini.

— Am crezut la început că problema ar putea fi bătrâna din Nordul Îndepărtat cu care te-ai întâlnit la Salon. Dar am investigat şi asta. Ţi-a oferit doar informaţii, şi majoritatea erau nefolositoare. Deci ai făcut altceva. Nu ai vrea să explici?

Sângele mi-a îngheţat în vine. Ce-i făcuse Scimina lui Ras Onchi? Apoi m-am uitat la Sieh, care-şi mai revenise un pic, cu toate că părea slăbit şi ameţit de durere. Nu se vindeca, ceea ce era complet lipsit de sens. Îl înjunghiasem pe Nahadoth în inimă şi fusese doar o neplăcere minoră. Totuşi îi luase ceva timp să se vindece, mi-am amintit cu un fior brusc. Poate că, lăsat în pace o vreme, şi Sieh urma să se vindece. Numai dacă nu cumva… Itempas i-a încătuşat în formă omenească pe enefadehi pentru a-i supune la toate ororile mortalităţii. Erau eterni, puternici, dar nu invincibili. Oare ororile mortalităţii

includeau şi moartea? Tăieturile de pe mâini mă usturau din cauza transpiraţiei. Erau lucruri pe care nu eram pregătită să le înfrunt.

Dar, dintr-odată, palatul s-a cutremurat. Pentru o clipă m-am întrebat dacă acest cutremur însemna o nouă ameninţare, dar apoi mi-am amintit. Asfinţitul.

— Of, demoni! a mormăit Viraine în liniştea care se lăsase.

O clipă mai târziu, cu toţii am fost trântiţi pe jos de o rafală de vânt şi de frig aprig, dureros.

M-am chinuit să mă ridic. Când am reuşit, cuţitul dispăruse. Încăperea era în haos. Am auzit gemete de durere, blesteme, strigăte de spaimă. Când m-am uitat către lift, am văzut oameni îngrămădindu-se în el, încercând să intre cu toţii înăuntru. Am uitat de toate astea în momentul în care m-am uitat către mijlocul încăperii.

Chipul lui Nahadoth nu se vedea prea bine. Stătea lângă Sieh, cu capul plecat. Întunecimea aurei lui era ca în prima mea noapte din Văzduh, atât de neagră încât mă dureau ochii. M-am concentrat asupra podelei, unde lanţurile care-l încătuşaseră pe Sieh zăceau sfărâmate, strălucind de gheaţă. Pe Sieh nu-l puteam vedea în întregime. I-am văzut doar un braţ, atârnând moale, înainte ca mantia lui Nahadoth să se înfăşoare în jurul lui, înghiţindu-l în întunecime.

— Scimina.

Tonul grav şi încărcat de ecou revenise în vocea lui Nahadoth. Îl cuprinsese nebunia? Nu. Nu era vorba de nebunie, ci de furie în stare pură.

Dar Scimina, care fusese şi ea aruncată la podea, s-a ridicat în picioare, încălţată cu pantofii ei cu tocuri, şi s-a aranjat.

— Nahadoth, a spus ea, mai calm decât mi-aş fi imaginat.

Arma îi dispăruse, dar ea era o adevărată Arameri, neînfricată în faţa mâniei zeilor.

— Cât de drăguţ din partea ta să ni te alături în sfârşit. Lasă-l jos!

Nahadoth s-a ridicat şi şi-a scuturat mantia în lături. Sieh, arătând ca un tânăr acum, nevătămat şi îmbrăcat, stătea lângă el, aruncând priviri aspre şi sfidătoare Sciminei. Undeva în adâncul meu, un nod de tensiune a cedat.

— Am avut o înţelegere, a grăit Nahadoth, cu aceeaşi voce încărcată de ecoul intenţiei criminale.

— De bună seamă, a răspuns Scimina.
Acum, zâmbetul ei a fost cel care m-a înspăimântat.
— Vei fi la fel de folositor ca şi Sieh în acest scop. Îngenunchează! a spus ea, făcând semn către locul însângerat şi lanţurile goale.
Pentru o clipă, senzaţia de putere din cameră a crescut, ca un fel de presiune în timpane. Pereţii au scârţâit. Am tremurat sub acea presiune, întrebându-mă dacă nu cumva avea să se termine totul acolo. Poate că Scimina făcuse vreo greşeală, lăsase o portiţă, şi acum Nahadoth avea să ne strivească pe toţi ca pe nişte insecte.
În schimb, Nahadoth a făcut ceva care m-a şocat: s-a îndepărtat de Sieh şi s-a dus în centrul încăperii. A îngenuncheat.
Scimina s-a întors către mine. Încă stăteam pe jumătate întinsă pe jos. Ruşinată, m-am ridicat în picioare. Am fost surprinsă să văd că exista încă un grup de spectatori în jurul nostru, cu toate că cei mai mulţi fugiseră la venirea lui Nahadoth. Rămăseseră T'vril, Viraine, o mână de servitori şi cam douăzeci de pursangvini. Presupun că pursangvinii fuseseră inspiraţi de neînfricarea Sciminei.
— Am să-ţi dau o lecţie, verişoară! a spus ea pe acelaşi ton politicos, dulce, pe care începeam să-l urăsc.
A început din nou să se plimbe în cerc, privindu-l pe Nahadoth cu o expresie aproape lacomă.
— Dacă ai fi fost crescută aici, în Văzduh, sau învăţată cum se cuvine de mama ta, ai şti deja acest lucru… dar lasă-mă să-ţi explic. Este dificil să faci rău unui enefadeh. Trupurile lor omeneşti se repară constant şi rapid prin bunăvoinţa Tatălui Nostru Itempas. Dar au totuşi puncte slabe. Nu trebuie decât să le cunoşti. Viraine!
Viraine se ridicase şi el în picioare. Părea să-şi menajeze încheietura stângă. O privea pe Scimina cu precauţie.
— Vă asumaţi responsabilitatea în faţa lui Dekarta?
Scimina s-a întors spre el atât de rapid, încât, dacă ar mai fi avut baghetă în mână, Viraine ar fi putut suferi o rană mortală.
— Dekarta va fi mort în câteva zile, Viraine. Nu *de el* trebuie să-ţi fie frică acum!
Viraine s-a ţinut ferm pe poziţie.
— Îmi fac doar datoria, lady Scimina, şi să vă sfătuiesc în

legătură cu consecinţele. Ar putea dura săptămâni până când zeul o să poată fi folositor din nou.

Scimina a scos un sunet de frustrare sălbatică.

— Ţi se pare cumva că îmi pasă?

A urmat o clipă încordată, între ei doi. Stăteau faţă în faţă şi am crezut cu sinceritate că Viraine avea o şansă de reuşită. Erau ambii pursangvini. Dar Viraine nu se afla în linia succesiunii, ca Scimina. Până la urmă, Scimina avea dreptate: voinţa lui Dekarta nu mai conta de acum.

M-am uitat către Sieh, care se holba la Nahadoth cu o expresie indescifrabilă pe chipul lui matur. Ambii erau zei mai străvechi decât viaţa de pe pământ. Nu-mi puteam imagina o asemenea întindere a existenţei. O zi de durere probabil că nu însemna nimic pentru ei… dar nu şi pentru mine.

— Destul, am spus moale.

Cuvântul a fost purtat de spaţiul boltit al arenei. Viraine şi Scimina s-au uitat amândoi surprinşi către mine. Şi Sieh s-a întors să mă privească, nedumerit. Dar Nahadoth, nu. Nu mă puteam uita la el. Urma să mă considere slabă din cauza a ce urma să fac.

„Nu slabă”, mi-am reamintit. „Umană. Sunt încă om, cel puţin.”

— Destul, am spus din nou, ridicându-mi capul cu puţina mândrie care îmi mai rămăsese. Opreşte-te. Îţi voi spune tot ce vrei să afli.

— Yeine, a spus Sieh, părând şocat.

Scimina a rânjit.

— Chiar dacă nu ai fi fost tu sacrificiul, verişoară, tot nu ai fi putut fi niciodată moştenitoarea bunicului.

Am săgetat-o cu privirea.

— Iau asta ca pe un compliment, dacă *tu* eşti exemplul pe care trebuie să-l urmez, am spus.

Chipul Sciminei s-a încordat. Pentru o clipă am crezut că mă va scuipa în faţă. În loc să facă asta, s-a întors şi a continuat să-i dea roată lui Nahadoth, deşi un pic mai încet acum.

— Cărui membru al alianţei te-ai adresat?

— Ministrul Gemd din Menchey.

— Gemd?

Scimina s-a încruntat auzind asta.

— Cum l-ai convins? Era mai nerăbdător decât toţi ceilalţi să

profite de această oportunitate.

Am tras aer în piept.

— L-am luat pe Nahadoth cu mine. Puterile lui persuasive sunt… formidabile, după cum sunt sigură că ştii.

Scimina a scos un hohot de râs ca un lătrat, dar expresia ei era îngândurată. M-a fixat cu privirea pe mine, apoi pe el. Nahadoth privea în gol, la fel cum o făcuse de când îngenunchease. Poate contempla treburi mai presus de cunoaşterea omenească, sau poate culorile de pe pantalonii lui T’vril.

— Interesant, a spus Scimina. Din moment ce sunt sigură că unchiul Dekarta nu le-ar fi ordonat enefadehilor să facă asta pentru tine, înseamnă că Stăpânul Nopţii a hotărât să te ajute de bunăvoie. Cum naiba ai reuşit asta?

Am ridicat din umeri, deşi dintr-odată mă simţeam oricum, numai relaxată nu. Proastă, proastă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de pericolul pe care-l aduceau întrebările astea.

— A părut să găsească asta amuzant. Au existat… câteva victime umane.

Am încercat să par tulburată, dar mi-am dat seama că nu-mi era deloc greu.

— Nu erau în plan, dar morţile lor au fost de efect.

— Înţeleg.

Scimina s-a oprit, încrucişându-şi braţele şi bătând darabana cu degetele.

Nu-mi plăcea privirea ei, chiar dacă era îndreptată către Nahadoth.

— Şi ce altceva ai mai făcut?

M-am încruntat.

— Altceva?

— Ţinem enefadehii în lese scurte, verişoară, şi a lui Nahadoth e cea mai scurtă dintre toate. Când părăseşte palatul, Viraine află. Viraine mi-a spus că a plecat de două ori, în două nopţi diferite.

Demoni! De ce în numele Tatălui Văzduhului nu-mi spuseseră enefadehii asta? Secrete blestemate!

— Am fost în Darr ca să-mi văd bunica.

— Cu ce scop?

„Pentru a înţelege de ce m-a vândut mama enefadehilor.”

Mi-am luat gândurile din direcţia aceea şi mi-am încrucişat

braţele.

— Pentru că mi-a fost dor de ea. Nu mă aştept să înţelegi aşa ceva.

S-a întors ca să se uite la mine, cu un zâmbet vag şi leneş alunecându-i pe buze. Mi-am dat seama dintr-odată că făcusem o greşeală. Dar ce anume? O deranjase insulta mea atât de mult? Nu, era altceva.

— Nu ţi-ai risca sănătatea mentală călătorind cu Stăpânul Nopţii numai pentru a schimba câteva vorbe cu o babă, a spus Scimina. Spune-mi de ce ai fost de fapt acolo.

— Pentru a-mi confirma existenţa petiţiei de război şi a alianţei împotriva Darrului.

— Şi? Atât?

M-am gândit rapid, dar nu destul de rapid. Sau poate că expresia mea enervată a fost cea care i-a dat de bănuit, pentru că a ţâţâit din buze.

— Ai secrete faţă de mine, verişoară. Vreau să le aflu. Viraine!

Viraine a oftat şi s-a întors către Nahadoth. O privire ciudată, aproape tristă i-a umbrit chipul.

— N-aş fi vrut să se ajungă la asta, a spus molatec.

Privirea lui Nahadoth s-a mutat către el şi a zăbovit o secundă. Era o urmă de surprindere în expresia lui.

— Trebuie să faci ceea ce îţi cere stăpânul tău, a spus el.

Nu se referea la Stăpânul Dekarta, ci la Stăpânul Itempas.

— Asta n-are legătură cu el, a zis Viraine şi s-a strâmbat.

Apoi a părut să-şi revină, i-a aruncat o ultimă privire Sciminei şi a clătinat din cap.

— Prea bine, atunci.

A scotocit într-un buzunar al pelerinei, apoi s-a dus şi a îngenuncheat lângă Nahadoth, aşezându-i pe coapsă un mic pătrat de hârtie pe care fusese desenat un sigiliu al zeilor. Era un însemn subţire şi străveziu. Cumva – am refuzat să mă gândesc prea mult cum de ştiam asta – am simţit că lipsea o linie din el. Apoi, Viraine a scos o pensulă cu vârful acoperit.

Mi s-a făcut greaţă. Am făcut un pas înainte, ridicând o mână însângerată în semn de protest, dar m-am oprit în momentul în care ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Nahadoth. Faţa îi era impasibilă, privirea distantă şi dezinteresată, dar gura mi s-a uscat oricum. El ştia ce urma să i se întâmple, mai bine decât mine. Ştia că puteam opri totul. Dar singurul mod în care aş fi

putut face asta ar fi fost să dau în vileag secretul sufletului Enefei.

Totuşi, alternativa…

Scimina, observând schimbul de priviri, a râs. Apoi, spre dezgustul meu, a venit lângă mine şi m-a prins de umăr.

— Te felicit pentru gusturi, verişoară! E într-adevăr magnific, nu-i aşa? M-am întrebat deseori dacă nu există vreun mod… dar, evident, nu există.

L-a urmărit pe Viraine aşezând pătratul de hârtie pe podea, lângă Nahadoth, într-unul dintre locurile care nu fuseseră întinate de sângele lui Sieh. Apoi Viraine a scos capacul pensulei, s-a aplecat deasupra pătratului şi a trasat cu grijă o singură linie.

O lumină orbitoare a căzut din tavan, de parcă cineva ar fi deschis o fereastră uriaşă, în miezul zilei. Nu exista nicio deschizătură în tavan totuşi. Aceasta era puterea zeilor, care puteau sfida legile fizicii de pe tărâmul oamenilor şi puteau crea ceva din nimic. Comparată cu strălucirea palǎ a zidurilor Văzduhului, lumina asta era prea orbitoare. Mi-am ridicat mâna ca să-mi protejez ochii înlăcrimaţi. Auzeam murmure de disconfort din partea oamenilor din jur.

Nahadoth îngenunchease în centrul luminii. Umbra i se contura clar între lanţuri şi sânge. Nu-i mai văzusem niciodată umbra. La început, a părut că lumina nu-i dăuna în niciun fel. Dar apoi mi-am dat seama ce se schimbase. Nu avusese umbră până acum. Norul viu care-l înconjura în mod normal nu permitea asta, mişcându-se constant, şfichiuind şi suprapunându-se cu el însuşi. Nu era în natura lui să contrasteze cu împrejurimile, el se armoniza de obicei cu totul din jur. Dar acum norul devenise doar păr lung şi negru, curgându-i pe spate. Doar o mantie voluminoasă, prăvălindu-i-se peste umeri. Tot trupul îi era nemişcat.

Şi atunci Nahadoth a scos un sunet slab, nu chiar un geamăt, iar pelerina şi părul au început să fiarbă.

— Priveşte cu atenţie, mi-a şoptit Scimina în ureche.

Venise în spatele meu, sprijinindu-se de umărul meu ca o prietenă apropiată. Îi puteam auzi încântarea din voce când mi-a spus:

— Priveşte din ce sunt făcuţi zeii tăi.

Ştiind că îmi urmărea reacţiile, mi-am controlat expresia feţei.

Nu am reacţionat în momentul în care spatele lui Nahadoth a început să se învolbureze şi să curgă ca smoala încinsă. Smocuri negre se împrăştiau în aerul din jurul lui, evaporându-se cu un sâsâit puternic. Nahadoth s-a încovoiat încet, ţintuit la pământ de parcă lumina îl zdrobea sub greutatea-i nevăzută. Mâinile i-au alunecat în sângele lui Sieh şi am văzut că şi ele fierbeau. Pielea nenatural de albă se încreţea şi se evapora în spirale şterse, bolnăvicioase. (În depărtare, l-am auzit pe unul dintre privitori vomitând.) Nu-i puteam vedea chipul sub perdeaua de păr, în curs de topire – dar mi-aş fi dorit asta? Nu avea o înfăţişare proprie, adevărată. Ştiam că tot ce văzusem până acum era doar un înveliş. Dar slăvit Tată al Văzduhului, îmi plăcuse acel înveliş şi mi se păruse frumos. Nu puteam îndura să-l văd distrus acum.

Apoi, ceva alb i s-a văzut ieşind din umăr. La început am crezut că era un os şi mi-am simţit stomacul revoltându-se. Dar nu era os, era piele. Pielea lui palidă, ca a lui T'vril, dar lipsită de pete, i se transforma acum, în timp ce ieşea la suprafaţă prin negrul topit.

Şi atunci am văzut…

***

Şi, totuşi, nu am văzut.

O siluetă strălucitoare (pe care mintea mea nu voia să o vadă) stătea deasupra unei mase negre fără formă (pe care mintea mea nu putea să o vadă) şi şi-a afundat mâinile în ea din nou şi din nou. Nu distrugând-o în fărâme, ci zdrobind-o, lovind-o, forţând-o să ia o anumită formă. Substanţa ţipa, zbătându-se cu disperare, dar mâinile strălucitoare nu cunoşteau mila. S-au cufundat din nou şi din nou şi au tras după ele braţe. Au strivit întunericul fără formă până când i-au făcut picioare. S-au afundat în mijloc şi au tras afară un trunchi. Cu mâna până la încheietură în abdomenul trunchiului, fiinţa strălucitoare a strâns pentru a modela o coloană. La sfârşit a fost scos la iveală un cap, abia părând omenesc şi lipsit de păr, de nerecunoscut. Gura îi era deschisă şi urla, ochii înnebuniţi de agonie, o agonie peste puterile oricărui muritor de a îndura. Dar, bineînţeles, acesta nu era un muritor.

— Asta vrei, a mârâit fiinţa strălucitoare, cu o voce sălbatică.

Dar nu a folosit cuvinte. Eu nu le aud. Este ceva ce ştiu. Este

în capul meu.

— Această abominaţie pe care a creat-o ea. Ai alege-o pe ea, mai degrabă decât pe mine? Atunci ţine şi „darul” ei... ia-l... ia-l şi nu uita niciodată că tu... ai... ales... această...

Cel strălucitor plânge, observ, chiar în timp ce comite profanarea.

Undeva înăuntrul meu, cineva urla, dar nu eram eu, cu toate că şi eu urlam. Şi niciuna dintre noi nu putea fi auzită peste strigătele creaturii nou făcute de pe pământ, a cărei suferinţă abia începuse...

***

Braţul şi-a făcut loc să iasă din trupul lui Nahadoth, cu un sunet care mi-a amintit de carnea prăjită. Acelaşi sunet suculent, sec, care se aude când rupi o încheietură. Nahadoth, în patru labe, tremura din toţi rărunchii în timp ce braţul în plus se zbătea orbeşte, pentru ca apoi să-şi găsească locul pe pământ, lângă el. Am observat că pielea de pe braţ era palidă, dar nu era translucidă ca lumina lunii, aşa cum eram obişnuită. Era o nuanţă mult mai comună, mai omenească. Braţul era al sinelui său din timpul zilei, care rupea acum smalţul zeiesc cu care fusese acoperit în timpul nopţii, într-o parodie grotescă a naşterii.

Am observat că nu ţipa. În afară de acel sunet neterminat de la început, Nahadoth a rămas tăcut, chiar dacă un alt trup îşi făcea loc să iasă din al lui. Cumva, asta înrăutăţea situaţia, pentru că durerea lui era atât de evidentă. Un urlet ar fi uşurat oroarea mea măcar, dacă nu şi agonia lui.

Lângă el, Viraine l-a privit pentru o clipă, apoi a închis ochii oftând.

— Ar putea dura ore întregi, a spus Scimina. Ar merge mai repede dacă am avea lumina adevărată a soarelui, desigur, dar numai Tatăl Văzduhului o poate comanda. Asta este doar o imitaţie josnică, a spus ea, aruncându-i lui Viraine o privire plină de dispreţ. Dar e de-ajuns pentru ce-mi trebuie, după cum poţi vedea.

Mi-am ţinut maxilarul strâns încleştat. De partea cealaltă a cercului, prin coloana de lumină şi negura creată de carnea aburindă a lui Nahadoth, stătea Kurue. S-a uitat o dată la mine, aspru, apoi şi-a ferit privirea. Zhakkarn nu şi-a luat ochii de la

Nahadoth. Era felul unui războinic de a recunoaşte suferinţa şi de a o respecta. Nu s-ar fi uitat în altă parte. Şi nici eu. Dar zeilor, zeilor!

Sieh a fost cel care mi-a atras şi susţinut privirea în timp ce a păşit înainte prin cercul de lumină. Lumina nu i-a făcut rău, pentru că nu era slăbiciunea lui. A îngenuncheat lângă Nahadoth, a strâns capul dezintegrat la pieptul lui şi şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor care tremurau – tuturor celor trei. În timp ce făcea asta, Sieh mă privea, cu o expresie pe care ceilalţi au interpretat-o probabil drept ură. Eu ştiam că nu era ură.

„Priveşte”, spuneau ochii lui verzi, care semănau atât de mult cu ai mei şi totuşi erau mult mai în vârstă. „Priveşte ceea ce îndurăm. Eliberează-ne.”

„Aşa voi face”, i-am răspuns din tot sufletul meu şi din cel al Enefei. „O voi face.”

***

Nu am ştiut. Indiferent ce altceva s-a mai întâmplat, Itempas l-a iubit pe Naha. N-am crezut niciodată că asta s-ar putea transforma în ură.

În numele iadurilor infinite, ce te face să crezi că a fost ură?

***

M-am uitat la Scimina şi am oftat.

— Încerci să mă îngreţoşezi ca să-ţi vomit răspunsul? am întrebat-o. Vrei să adaugi mai multă mizerie pe podea? E singurul lucru pe care-l va reuşi bătaia asta de joc.

S-a îndepărtat de lângă mine, ridicând o sprânceană.

— Atât de lipsită de compasiune faţă de aliatul tău? m-a întrebat.

— Stăpânul Nopţii nu este aliatul meu, am izbucnit. După cum m-a avertizat în repetate rânduri toată lumea din această vizuină de coşmar, Nahadoth este un monstru. Dar din moment ce nu este nicio diferenţă între el şi voi, restul celor care mă vreţi moartă, m-am gândit că aş putea măcar să-i folosesc puterea pentru a-mi ajuta poporul.

Scimina părea sceptică.

— Şi ce fel de ajutor ţi-a acordat în Darr? Te-ai dus în Menchey abia în noaptea următoare.

— Niciun fel. Zorile au venit prea repede. Dar…

Am şovăit, amintindu-mi braţele bunicii şi mirosul aerului umed darrez din acea noapte. Îmi fusese dor de ea şi de Darr în sine, şi de toată liniştea de care avusesem parte acolo. Înainte de Văzduh. Înainte de moartea mamei.

Mi-am coborât privirea şi am lăsat să mi se vadă adevărata durere. Numai asta avea să o convingă pe Scimina.

— Am vorbit despre mama mea cu bunica, i-am spus, încet. Şi despre alte lucruri, lucruri personale – niciunul dintre ele nu are vreo importanţă pentru tine, am spus aruncându-i o căutătură aspră. Şi poţi să prăjeşti creatura asta toată noaptea, şi tot n-o să împărtăşesc lucrurile astea cu tine.

Scimina m-a fixat pentru un moment îndelungat, cu zâmbetul pierit şi o privire tăioasă. Nahadoth a mai scos în cele din urmă încă un sunet printre dinţi, un mârâit de animal. S-au mai auzit şi alte sunete hidoase de sfâşiere. M-am forţat să nu-mi pese, concentrându-mă asupra sentimentului de ură faţă de Scimina.

Într-un final, Scimina a oftat şi a plecat de lângă mine.

— Aşa să fie, a spus. A fost o încercare nereuşită, verişoară. Trebuie să-ţi fi dat seama că nu aveai aproape nicio şansă de izbândă. Îl voi contacta pe Gemd şi-i voi spune să reia atacul. Vor prelua controlul asupra capitalei tale şi vor zdrobi orice opoziţie, dar totuşi le voi spune să se abţină din a-ţi măcelări oamenii – mai mult decât este necesar – pentru moment.

Aşadar, ăsta era planul ticluit de ea. Trebuia să-i fac pe plac sau urma să îi lase pe mencheyeni să-mi şteargă poporul de pe faţa pământului. M-am încruntat.

— Ce garanţie am că nu-i vei omorî oricum?

— Niciuna. După această nerozie din partea ta, sunt tentată să-i omor doar ca să-ţi fac în ciudă. Dar aş prefera ca darrezii să supravieţuiască, dacă mă gândesc mai bine. Îmi imaginez că vieţile lor nu vor fi prea plăcute. Sclavia rareori este… cu toate că îi vom da alt nume, desigur.

S-a uitat către Nahadoth, amuzată.

— Dar vor rămâne în viaţă. Acolo unde este viaţă, este şi speranţă, a continuat ea. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Poate că valorează chiar cât o întreagă lume?

Am aprobat încet, cu toate că am simţit cum mi se strânge stomacul. Nu mă voi înjosi.

— Va ajunge pentru moment.

— „Pentru moment?”

Scimina s-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă, apoi a început să râdă.

— Ah, draga mea verişoară… Uneori îmi doresc ca mama ta să fi fost încă în viaţă. Cel puţin ea ar fi fost în stare să-mi ofere o provocare adevărată.

Îmi pierdusem cuţitul, dar tot darreză eram. M-am învârtit în loc şi am lovit-o atât de tare, încât unul dintre pantofii cu toc i-a sărit din picior în momentul în care a căzut lată pe podea.

— Probabil, i-am răspuns, în timp ce clipea pentru a-şi reveni din şoc şi din ceea ce speram să fi fost o contuzie. Dar mama mea era civilizată.

Cu pumnii pe lângă corp, într-atât de încleştaţi încât mă dureau, am întors spatele arenei şi am plecat.

21.Prima iubire

Aproape uitasem. Când am ajuns pentru întâia oară în Văzduh, T'vril m-a informat că pursangvinii se adună ocazional pentru a lua cina într-una dintre sălile mai elegante. Acest lucru s-a întâmplat o dată în cursul şederii mele aici, dar am ales să nu particip. Circulă zvonuri despre Văzduh. Unele dintre ele sunt exagerări, dar multe sunt adevărate, după cum am descoperit. Există totuşi un zvon pe care am sperat să nu-l pot confirma niciodată.

Amnii nu au fost civilizaţi dintotdeauna, ne amintesc legendele. Odată, la fel ca Nordul Îndepărtat, Senmul a fost tot un ţinut al barbarilor, iar amnii au fost pur şi simplu cei victorioşi. După Războiul Zeilor, au impus obiceiurile lor barbare întregii lumi şi ne-au judecat pe noi, restul, după cât de desăvârşit le-am adoptat. Dar nu şi-au exportat toate obiceiurile. Fiecare cultură are secretele ei murdare. Şi se spune că pe vremuri, elitele amneşti preţuiau gustul cărnii umane mai presus de orice alte delicatese.

Uneori îmi este mai frică de sângele din venele mele decât de sufletele din trup.

***

Când tortura lui Nahadoth a luat sfârşit, norii şi-au reluat călătoria pe cerul nopţii. Se opriseră în loc, ca o pânză, deasupra lunii care strălucea în valuri de culori, ca nişte curcubeie palide, bolnăvicioase. Când norii au început să se mişte din nou, într-un final, ceva din mine s-a relaxat.

Aproape mă aşteptasem la bătaia din uşă în momentul în care am auzit-o, aşa că i-am strigat celui care mă căuta să intre. În reflexia geamului l-am văzut pe T'vril, zăbovind şovăitor în cadrul uşii.

— Yeine, a spus, apoi a rămas tăcut, ezitând.

L-am lăsat puţin să se chinuie să-şi găsească cuvintele, înainte de a-i spune:

— Intră.

A păşit înăuntru, doar îndeajuns încât să permită uşii să se închidă. Apoi s-a uitat la mine fără să spună nimic, probabil aşteptând să vorbesc eu. Dar nu aveam nimic să-i spun. În cele din urmă, a oftat.

— Enefadehii au rezistenţa crescută la durere, a spus el. Au păţit altele şi mai rele de-a lungul secolelor, crede-mă. Lucrul de care nu eram sigur era rezistenţa *ta.*

— Îţi mulţumesc pentru încredere.

T'vril s-a cutremurat la auzul tonului meu.

— Ştiam doar că ţii la Sieh. Când Scimina a început să se dezlănţuie asupra lui, m-am gândit…

S-a uitat într-o parte, ridicându-şi mâinile în semn de neputinţă.

— M-am gândit că ar fi mai bine să nu asişti la aşa ceva.

— Pentru că sunt atât de lipsită de voinţă şi atât de sentimentală, încât mi-aş dezvălui toate secretele ca să-l salvez?

S-a încruntat.

— Pentru că tu nu eşti ca noi, ceilalţi. Am crezut că vei face orice pentru a ajuta un prieten să scape de durere, da. Am vrut să te cruţ. Urăşte-mă pentru asta dacă vrei.

M-am întors către el, uluită. T'vril încă mă vedea ca pe fetiţa inocentă, cu suflet nobil, care-i fusese atât de recunoscătoare pentru bunătatea lui în acea primă zi în Văzduh. Cu câte secole în urmă se întâmplase asta? Nu trecuseră nici două săptămâni.

— Nu te urăsc, i-am spus.

T'vril a răsuflat uşurat, apoi a venit lângă mine la fereastră.

— Ei bine… Scimina a fost furioasă când ai plecat, după cum îţi poţi imagina.

Am încuviinţat.

— Nahadoth? Sieh?

— Zhakkarn şi Kurue i-au luat de acolo. Scimina şi-a pierdut interesul pentru noi şi a plecat la scurt timp după tine.

— Noi?

S-a oprit pentru o clipă. Aproape că l-am putut auzi blestemând în barbă. După o clipă, a continuat:

— Planul ei original a fost să joace acel joc cu servitorii.

— A, desigur, am spus, simţind furia crescând în mine din nou. Şi atunci i-ai sugerat să-l folosească pe Sieh în loc?

— După cum am spus, Yeine, mi-a răspuns hotărât, enefadehii pot supravieţui distracţiilor Sciminei. Muritorii, de obicei nu. Tu nu eşti singura pe care trebuie s-o protejez.

Asta nu însemna că ceea ce făcuse era corect, dar devenise mai uşor de înţeles pentru mine. Aşa cum atât de multe lucruri

în Văzduh sunt greşite, dar *de înţeles.* Am oftat.

— M-am oferit pe mine primul.

L-am privit surprinsă. T'vril se uita pe fereastră, cu un zâmbet amar pe faţă.

— M-am prezentat drept „prietenul lui lady Yeine”. Sper că mă vei ierta pentru această îngâmfare. Dar ea a spus că nu sunt mai bun decât restul servitorilor.

Zâmbetul i-a pierit. Am văzut că îşi încordase maxilarul.

Respins din nou, mi-am dat seama. Nici măcar durerea lui nu era îndeajuns de bună pentru familia de bază. Şi totuşi, T'vril nu se putea plânge. Lipsa lui de importanţă îl salvase de la o mare suferinţă.

— Trebuie să plec, a spus T'vril.

A ridicat o mână, a ezitat, apoi a lăsat-o pe umărul meu. Gestul, ezitarea, mi-a amintit de Sieh. Mi-am pus mâna deasupra mâinii lui. Urma să îmi fie dor de el – ironic, din moment ce eu eram cea desemnată pentru execuţie.

— Sigur că eşti prietenul meu, am şoptit.

Mâna lui m-a strâns pentru o clipă, apoi T'vril s-a îndreptat spre uşă.

Înainte să iasă din cameră, am auzit un murmur surprins din partea lui. Vocea care a răspuns îmi era şi ea familiară. M-am întors şi am văzut că, în timp ce T'vril ieşea, Viraine se pregătea să intre.

— Scuzele mele, a spus. Pot intra?

Am observat că nu închisese uşa, în cazul în care aş fi refuzat să-l primesc.

Pentru o secundă m-am zgâit la el, uimită de tupeul lui. Nu aveam niciun dubiu că el permisese torturarea lui Sieh de către Scimina prin magie, la fel cum făcuse şi în cazul lui Nahadoth. Acesta era adevăratul lui rol aici, am înţeles acum: să faciliteze tot răul pe care îl născocea familia noastră, în special în ceea ce-i privea pe zei. Era paznic şi custode al enefadehilor, mânuitorul biciului familiei Arameri.

Dar supraveghetorul nu este singurul care trebuie învinuit pentru chinul sclavilor. Am oftat şi nu am spus nimic. Considerând că asta însemna că îl primesc, Viraine a lăsat uşa să se închidă şi s-a apropiat. Spre deosebire de T'vril, Viraine nu părea să aibă niciun fel de remuşcări. Pe chipul lui nu am văzut decât obişnuita rezervare distantă, tipică familiei Arameri.

— Nu a fost prudent din partea ta să te amesteci în treburile din Menchey, mi-a spus.

— Mi s-a mai spus.

— Dacă ai fi avut încredere în mine…

Am rămas cu gura căscată, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Dacă ai fi avut încredere în mine, a spus Viraine din nou, cu o urmă de încăpăţânare, te-aş fi ajutat.

Aproape că mi-a venit să râd.

— Cu ce preţ?

Viraine a căzut pe gânduri o vreme, apoi a venit lângă mine, aproape în acelaşi loc în care stătuse şi T'vril. Totuşi îl simţeam diferit. Era vizibil mai cald. Îi puteam simţi căldura corpului de unde stăteam, la jumătate de metru distanţă de el.

— Ai ales un însoţitor pentru bal?

— Însoţitor?

Întrebarea m-a luat cu totul pe nepregătite.

— Nu, i-am spus eu. Nici nu m-am gândit la bal. S-ar putea să nu mă duc deloc.

— Trebuie. Dekarta te va sili prin magie, dacă nu te duci de bunăvoie.

Desigur. Viraine ar fi cel care ar aranja constrângerea, evident. Am clătinat din cap, oftând.

— Bine atunci. Dacă bunicul este hotărât să mă umilească, nu pot face altceva decât să îndur. Dar nu văd niciun motiv pentru care aş vrea să provoc acelaşi chin şi unui însoţitor.

A dat încet din cap. Acesta ar fi trebuit să fie avertismentul meu. Nu-l mai văzusem niciodată pe Viraine altfel decât sprinten în gesturi, chiar şi când era relaxat.

— Te-ai putea bucura de noaptea aceea, măcar puţin, dacă aş fi eu însoţitorul tău, mi-a spus.

Am rămas tăcută atât de mult, încât s-a întors pentru a-mi vedea expresia feţei. A râs.

— Eşti atât de neobişnuită să fii curtată?

— De persoane care nu sunt interesate de mine? Da.

— De unde ştii că nu sunt?

— De ce ai fi?

— Am nevoie de un motiv?

Mi-am încrucişat braţele.

— Da.

Viraine a ridicat din sprâncene.

— Trebuie să îmi cer scuze din nou, atunci. Nu mi-am dat seama că ţi-am făcut o impresie atât de proastă în decursul ultimelor săptămâni.

— Viraine, am spus şi m-am frecat la ochi.

Eram obosită – nu fizic, ci psihic, ceea ce era mai rău.

— Mi-ai fost de foarte mare ajutor, ce-i drept, dar cu siguranţă nu te pot descrie ca fiind binevoitor. M-am îndoit şi de sănătatea ta psihică de câteva ori. Nu că asta te-ar face diferit de ceilalţi membri ai familiei Arameri…

— Vinovat conform învinuirilor.

A râs din nou. Părea un râs forţat. Exagerat. A părut să-şi dea seama de asta, pentru că a devenit deodată serios.

— Mama ta a fost prima mea iubită, mi-a spus.

Mâna mi s-a dus automat către cuţit. Noroc că în partea opusă lui, aşa că Viraine nu mi-a observat reacţia.

După ce a trecut o clipă fără nicio reacţie vădită din partea mea, Viraine a părut să se relaxeze într-o oarecare măsură. Şi-a coborât privirea, uitându-se în depărtare la luminile oraşului de sub noi.

— M-am născut aici, ca majoritatea familiei noastre, dar pursangvinii m-au trimis în Litaria, la Colegiul Scribilor, la vârsta de patru ani, când au observat că am talent la limbi străine. Aveam doar douăzeci de ani când m-am întors. Am fost cel mai tânăr maestru acceptat vreodată de colegiu. Sclipitor, dacă pot spune asta, totuşi extrem de tânăr. Un copil, de fapt.

Eu nu aveam încă douăzeci de ani, dar presupun că barbarii se maturizează mai repede decât oamenii civilizaţi. Nu am spus nimic.

— Tatăl meu murise între timp, a continuat. Mama…

A ridicat din umeri, înainte să continue.

— A dispărut într-o noapte. Lucrurile astea se întâmplă pe aici. Dar n-a avut importanţă. Când m-am întors, mi-a fost acordat statutul de pursangvin. Ea era slabsangvin. Chiar dacă ar mai fi fost în viaţă, tot nu aş mai fi fost fiul ei.

S-a uitat spre mine, după un răstimp.

— Probabil ţi se pare o cruzime.

Am clătinat din cap, încet.

— Am petrecut destul timp în Văzduh.

A scos un sunet uşor, între amuzament şi cinism.

— Mie mi-a fost mai greu să mă obişnuiesc cu acest loc decât

ţie, a spus. Kinneth m-a ajutat. Era… la fel ca tine în unele privinţe. Blândă în aparenţă şi complet diferită în profunzime.

M-am uitat pieziş la el, surprinsă de această descriere.

— M-am îndrăgostit de ea, evident. Frumuseţea ei, inteligenţa ei, toată puterea… a zis el, ridicând iar din umeri. Dar mi-ar fi fost de-ajuns s-o admir de la distanţă. Nu eram chiar atât de tânăr. Nimeni nu a fost mai surprins decât mine în momentul în care mi-a oferit mai mult.

— Mama mea nu ar fi făcut aşa ceva.

Viraine s-a uitat la mine pentru o clipă. I-am susţinut privirea.

— A fost o relaţie scurtă, a spus el. De doar câteva săptămâni. Apoi l-a întâlnit pe tatăl tău şi şi-a pierdut interesul pentru mine.

A zâmbit abia perceptibil.

— Nu pot spune că m-a bucurat asta.

— Ţi-am spus… am început eu, iritată.

— Nu ai cunoscut-o, a spus blând.

Blândeţea aceea m-a făcut să tac.

— Niciun copil nu-şi cunoaşte părinţii, nu aşa cum sunt ei de fapt.

— Nici tu nu ai ştiut cum era ea.

Am refuzat să mă gândesc cât de copilăresc sunase asta.

Pentru un moment, a apărut o asemenea mâhnire pe chipul lui Viraine, o durere atât de stăruitoare, încât mi-am dat seama că spunea adevărul. O iubise. Fusese iubitul ei. Ea plecase pentru a se căsători cu tatăl meu, lăsându-l pe Viraine doar cu amintiri şi dor. Iar acum, o durere mai proaspătă îmi mocnea în suflet, pentru că avea dreptate – nu o cunoscusem. Nu ştiusem că era capabilă de aşa ceva.

Viraine mi-a evitat privirea.

— Bun. Ai vrut să afli motivul pentru care m-am oferit să te însoţesc. Nu eşti singura care o jeleşte pe Kinneth.

A respirat adânc.

— Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă.

A făcut o plecăciune, apoi s-a îndreptat către uşă.

— Aşteaptă, i-am spus.

S-a oprit.

— Ţi-am mai spus: mama mea nu a făcut nimic fără motiv. Deci, de ce s-a încurcat cu tine?

— De unde să ştiu eu?

— Păi, tu ce crezi?

S-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap. Zâmbea din nou, lipsit de speranţă.

— Eu cred că nu vreau să aflu. Şi nici tu nu vrei.

A plecat. Am privit uşa închisă multă vreme după asta.

Apoi am plecat în căutarea răspunsurilor.

***

Am fost mai întâi în camera mamei, unde am luat sipetul cu scrisori din nişa secretă a patului. Când m-am întors cu el în mâini, m-am trezit că bunica mea necunoscută din partea mamei mă privea din portretul de pe perete.

— Îmi pare rău, am îngăimat, şi am plecat.

Nu a fost dificil să găsesc coridorul potrivit. Pur şi simplu am hoinărit până când o senzaţie familiară, apropiată mi-a stârnit simţurile. Am urmat acea senzaţie până când, în faţa unui perete obişnuit din toate celelalte puncte de vedere, am ştiut că găsisem un loc bun.

Limba zeilor nu a fost făcută pentru a putea fi vorbită de muritori, dar eu deţineam sufletul unei zeiţe. Trebuia să conteze şi asta vreun pic.

— *Atadie,* am şoptit.

Peretele s-a deschis.

Am trecut prin două spaţii goale înainte să găsesc planetariul lui Sieh. În timp ce peretele se închidea în urma mea, m-am uitat în jur şi am observat că locul părea complet pustiu faţă de ultima oară când îl văzusem. Câteva zeci de sfere colorate zăceau împrăştiate pe podea, nemişcate, unele dintre ele crăpate sau cu bucăţi lipsă. Numai câteva pluteau în locurile lor obişnuite. Mingea galbenă nu era nicăieri.

În spatele sferelor, Sieh stătea pe o mică movilă de materie strălucitoare, cu Zhakkarn îngenuncheată lângă el. Sieh era mai tânăr decât îl văzusem în arenă, dar încă părea mai în vârstă decât de obicei. Avea picioarele lungi şi schiloade. Trebuie să se fi aflat undeva în adolescenţa târzie. Spre surprinderea mea, Zhakkarn îşi scosese basmaua. Părul îi stătea în bucle creţe, turtite. Cam ca al meu, numai că al ei era alb-albăstrui.

Amândoi se uitau la mine. M-am aşezat lângă ei, lăsând jos sipetul.

— Eşti în regulă? l-am întrebat pe Sieh.

Sieh s-a chinuit să se ridice. Mi-am dat seama după mişcările

lui cât de slăbit era. Am vrut să-l ajut, dar Zhakkarn îl prinsese deja, susţinându-i spatele cu o singură mână puternică.

— Uluitor, Yeine, a spus Sieh. Ai deschis pereţii de una singură? Sunt impresionat.

— Te pot ajuta? am întrebat. În vreun fel?

— Joacă-te cu mine.

— Să mă joc...

Dar am lăsat propoziţia neterminată, pentru că am văzut că Zhakkarn mă privea cu o expresie gravă. Am stat un moment pe gânduri, apoi mi-am întins mâinile spre Sieh, cu palmele în sus.

— Pune-ţi mâinile deasupra alor mele.

A făcut ce i-am spus. Mâinile lui erau mai mari decât ale mele şi tremurau ca ale unui bătrân. Atât de multă nedreptate...

— Crezi că eşti destul de rapidă? m-a întrebat Sieh rânjind.

L-am plesnit peste mâini şi am câştigat. S-a mişcat atât de încet, încât aş fi putut recita şi o poezie între timp.

— Se pare că sunt, i-am zis eu.

— Norocul începătorului. Hai să vedem dacă mai poţi încă o dată!

Am încercat să-l plesnesc din nou peste mâini. S-a mişcat mai repede de data asta. Aproape că l-am ratat.

— Ha! Ei bine, a treia oară e cu noroc.

Am plesnit din nou şi am ratat.

Surprinsă, mi-am ridicat privirea către el. A zâmbit, vizibil întinerit, cu toate că nu prea mult – cu un an, poate.

— Vezi? Ţi-am spus. Eşti înceată.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul, înţelegând unde bate.

— Crezi că eşti în formă pentru un joc de-a prinselea?

Era miezul nopţii. Trupul meu cerea somn, nu jocuri, iar asta îmi încetinea mişcările. Moleşeala mea a funcţionat în favoarea lui Sieh, mai ales când şi-a revenit destul pentru a putea fugi. Apoi s-a amuzat fugărindu-mă peste tot prin cameră. Nu eram o provocare prea dificilă. Jocul îi făcea bine într-un mod atât de vizibil, încât am continuat, până când în cele din urmă a vrut să ne oprim şi ne-am prăbuşit amândoi pe podea, gâfâind. Arăta, în sfârşit, normal – un băiat uscăţiv de vreo nouă sau zece ani, frumos şi lipsit de griji. N-aveai cum să nu-l iubeşti.

— Ei, a fost distractiv, a spus Sieh într-un final.

S-a ridicat, s-a întins şi a început să cheme sferele inerte către el. S-au rostogolit de-a lungul podelei, de unde le-a luat în mâini,

le-a mângâiat cu drag, apoi le-a ridicat în aer, oferindu-i fiecăreia o răsucire măiestrită înainte de a o lăsa să plutească mai departe.

— Ce ai în sipet?

M-am uitat către Zhakkarn, care nu ni se alăturase în joacă. Am presupus că jocurile de copiii nu se prea potriveau cu esenţa războiului. A dat din cap spre mine, în semn de aprobare. M-am îmbujorat şi m-am uitat în altă direcţie.

— Scrisori, am spus, punând mâna pe sipetul mamei. Sunt… am ezitat, dintr-o reticenţă inexplicabilă. Sunt scrisorile tatălui meu către mama mea şi unele ciorne netrimise din partea ei, către el. Cred…

Am înghiţit în sec. Gâtul mi se încleştase deodată şi ochii mă usturau. Durerea după moartea cuiva nu cunoaşte logică.

Sieh m-a ignorat, dându-mi mâna la o parte pentru a deschide sipetul. Mi-am redobândit calmul, în timp ce el a scos scrisorile, le-a frunzărit şi le-a aşezat pe jos, ridicându-se în picioare în cele din urmă pentru a extinde covorul de pagini. Nu aveam idee ce făcea. A pus în sfârşit şi ultima scrisoare în colţul unui pătrat foarte mare, de cinci paşi pe cinci, cu un pătrat mai mic într-o parte, făcut din scrisorile mamei. Apoi s-a ridicat, şi-a încrucişat braţele şi a privit în jos la întreaga harababură.

— Unele lipsesc, a spus Zhakkarn.

Am tresărit când mi-am dat seama că venise în spatele meu, privind şi ea în jos către scrisori.

Nedumerită, m-am apropiat pentru a vedea cu ochii mei, dar de la acea distanţă nu am putut citi nici scrisul delicat al mamei, nici pe cel mai lăbărţat al tatălui meu.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Ambii menţionează scrisori anterioare, a spus Zhakkarn, arătând câteva fragmente de pe pagini.

— Şi regularitatea scrisorilor e întreruptă în prea multe locuri, a adăugat Sieh, păşind cu grijă printre pagini pentru a se apleca şi a cerceta şi mai atent foile. Ambii tăi părinţi erau dependenţi de rutină. Şi-au scris o dată pe săptămână, cu precizia unui orologiu, timp de un an. Dar sunt şase – nu, şapte săptămâni care lipsesc. Văd că niciunul nu menţionează vreo scuză pentru săptămânile care lipsesc şi fac referire la scrisori anterioare.

A privit spre mine, peste umăr.

— Mai ştia şi altcineva în afară de tine că sipetul se afla

acolo? Aşteaptă, nu, au trecut douăzeci de ani. Jumătate din palat ar fi putut şti.

Am clătinat din cap, încruntându-mă.

— Erau ascunse. Nu părea să fi umblat cineva acolo.

— Asta ar putea însemna şi că cineva le-a furat de acolo în urmă cu atât de mult timp, încât praful a avut timp să se adune la loc.

Sieh s-a îndreptat şi s-a întors către mine.

— Ce te aşteptai să găseşti aici?

— Viraine…

Mi-am încleştat maxilarul înainte să continui.

— … Viraine susţine că a fost iubitul mamei mele.

Sieh a ridicat din sprâncene şi a schimbat o privire cu Zhakkarn.

— Nu sunt sigur că aş folosi cuvântul „iubire” pentru a descrie ce i-a făcut ea lui.

În faţa unei confirmări atât de nonşalante, nu am putut să obiectez. M-am aşezat, cu greutate.

Sieh s-a trântit pe burtă lângă mine, sprijinindu-se în coate.

— Ce e? m-a întrebat el. Jumătate din Văzduh se culcă cu cealaltă jumătate în fiecare zi, la orice oră.

Am clătinat din cap.

— Ştiu. E doar… un pic cam greu de digerat.

— Viraine nu e tatăl tău, nici vorbă de aşa ceva, dacă asta te îngrijorează.

Am dat ochii peste cap şi i-am arătat pielea mea tuciurie, darreză, de pe mâini.

— Nu sunt îngrijorată.

— Plăcerea este deseori folosită ca armă, a spus Zhakkarn. Nu e vorba de iubire.

M-am încruntat spre ea, surprinsă de idee. Tot nu îmi plăcea că mama se culcase cu Viraine, dar mi se părea mai uşor de acceptat dacă mă gândeam că fusese o strategie. Dar ce sperase să dobândească? Ce ştia Viraine şi nu mai ştia nimeni altcineva din Văzduh? Sau, mai degrabă, ce ar fi fost înclinat să dezvăluie tânărul, îndrăgostitul Viraine – nou-venit în Văzduh, nerăbdător să facă pe plac? Ce ar fi fost mai înclinat să dezvăluie el, comparativ cu oricare alt membru al clanului Arameri?

— Ceva legat de magie, am şoptit ca pentru mine. Asta

trebuie să fi fost ceea ce încerca să obţină de la el. Ceva legat de… voi? am spus şi m-am uitat la Zhakkarn.

Zhakkarn a dat din umeri.

— Dacă a învăţat vreun astfel de secret, nu l-a folosit niciodată.

— Hmm. Ce alte însărcinări mai are Viraine pe aici?

— Folosirea magiei, a spus Sieh, numărând pe degete. Totul de la magia de rutină până la, ei bine, până la noi. Diseminarea informaţiei – el stabileşte legătura dintre Dekarta şi Ordinul Itempan. Supraveghează toate ceremoniile şi ritualurile importante…

Lui Sieh i-a pierit glasul. M-am uitat la el şi i-am văzut surpriza de pe chip. M-am uitat şi la Zhakkarn, care părea gânditoare.

Ceremonii şi ritualuri. Am simţit un nod în stomac când mi-am dat seama ce a vrut să spună Sieh. Mi-am îndreptat umerii.

— Când a avut loc ultima succesiune?

— A lui Dekarta a avut loc în urmă cu aproape patruzeci de ani, mi-a răspuns Zhakkarn.

Mama mea avusese patruzeci şi cinci de ani când murise.

— Era prea mică pe atunci, ca să înţeleagă ce se întâmpla la ceremonie.

— Nu a fost prezentă la ceremonie, a spus Sieh. Dekarta mi-a ordonat să mă joc cu ea în ziua aia, să o ţin ocupată.

Asta a fost complet surprinzător. De ce ar fi ţinut-o Dekarta pe mama mea, moştenitoarea lui, departe de ceremonia prin care trebuia să treacă şi ea într-o zi? Un copil strălucit putea fi făcut să-şi înţeleagă menirea. Era din cauză că voiau să omoare un servitor în cursul ceremoniei? Dar acesta era Văzduhul. Servitorii mureau tot timpul. Nu-mi puteam imagina pe niciun membru al familiei Arameri, cu atât mai puţin pe bunicul, ascunzând realitatea crudă, chiar şi faţă de un copil.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit la acea ceremonie? am întrebat. Aţi încercat să faceţi ceva cu Piatra atunci?

— Nu, nu eram pregătiţi. A fost o succesiune de rutină, ca celelalte o sută care au mai avut loc de la încarcerarea noastră.

Sieh a oftat.

— Sau cel puţin aşa mi s-a spus, pentru că eu nu am fost acolo. Niciunul dintre noi nu a fost, în afară de Nahadoth. El e obligat întotdeauna să participe.

M-am încruntat.

— De ce doar el?

— Itempas participă la ceremonie, a spus Zhakkarn.

Am rămas cu gura căscată, încercând să procesez ideea că Tatăl Văzduhului venea *aici, chiar aici.*

— Itempas îl felicită personal pe noul cârmuitor, a continuat Zhakkarn. Apoi îi oferă lui Nahadoth libertatea, dar numai dacă acceptă să-l slujească pe Itempas. Până acum, Nahadoth a refuzat, dar Itempas ştie că este în firea lui să se răzgândească. Va continua să întrebe.

Am clătinat din cap, încercând să scap de sentimentul stăruitor de veneraţie, pe care mi-l insuflase o viaţă întreagă de practică. Tatăl Văzduhului, la ceremonia de succesiune. La *fiecare* ceremonie de succesiune. El va fi acolo pentru a mă privi murind. El va binecuvânta uciderea mea.

Monstruos. Întreaga mea viaţă îl venerasem.

Ca să-mi distrag atenţia de la propriile gânduri ameţitoare, mi-am scărpinat nasul.

— Şi cine a fost sacrificat ultima dată? am întrebat. Vreo altă rudă nenorocită, târâtă în coşmarul familiei?

— Nu, nu, a răspuns Sieh.

S-a ridicat şi s-a întins din nou, apoi s-a lăsat pe podea şi s-a ridicat în mâini, cu capul în jos, clătinându-se alarmant. A vorbit printre respiraţii gâfâite.

— Moştenitorul clanului Arameri… trebuie să fie dispus să ucidă… orice persoană din acest palat… dacă Itempas o cere. Pentru a-şi dovedi devotamentul, de obicei… căpetenia în devenire trebuie să… sacrifice pe cineva apropiat.

Am cântărit asta.

— Deci eu am fost aleasă pentru că nici Relad, nici Scimina nu sunt apropiaţi de nimeni?

Sieh s-a balansat prea mult, s-a rostogolit jos şi apoi a sărit imediat în picioare, examinându-şi unghiile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Păi, presupun că da. Nimeni nu ştie exact de ce te-a ales Dekarta. Dar la încoronarea lui Dekarta, sacrificiul a fost Ygreth.

Numele îmi suna foarte cunoscut, dar nu reuşeam să-mi aduc aminte.

— Ygreth? am întrebat eu.

Sieh m-a privit surprins.

— Soţia lui. Bunica ta din partea mamei. Kinneth nu ţi-a spus?

22.Asemenea furie

Mai eşti furioasă pe mine?

Nu.

Ţi-a trecut repede.

Furia nu foloseşte la nimic.

Te contrazic. Cred că furia poate fi foarte puternică în circumstanţele potrivite. Lasă-mă să-ţi spun o poveste despre asta. A fost odată ca niciodată o fetiţă al cărei tată a ucis-o pe mama ei.

Ce cumplit!

Da, înţelegi acest gen de trădare. Poate că i s-a spus că mama ei a abandonat familia. Poate că mama ei a dispărut. În lumea lor, se întâmplau astfel de lucruri. Dar fetiţa era foarte isteaţă şi îşi iubise mult mama. S-a prefăcut a crede minciunile, dar, în realitate, aştepta răbdătoare momentul potrivit.

Când a mai crescut şi a devenit mai înţeleaptă, a început să pună întrebări – dar nu tatălui ei sau oricărei alte persoane care a pretins să-i pese de ea. Nu putea avea încredere în ei. Şi-a întrebat sclavii, care deja o urau. A întrebat un tânăr scrib inocent, sclipitor şi uşor de manipulat, care era îndrăgostit de ea. Şi-a întrebat duşmanii, ereticii pe care familia ei îi persecutase de generaţii. Nici unii nu aveau vreun motiv să mintă. Aşa a reuşit să pună cap la cap adevărul. Apoi şi-a concentrat întreaga atenţie şi voinţă formidabilă asupra răzbunării… pentru că asta face o fiică în momentul în care mama ei este ucisă.

Aha, înţeleg. Dar mă întreb, fetiţa şi-a iubit tatăl?

Şi eu mă întreb asta. La un moment dat, desigur, trebuie să-l fi iubit. Copiii sunt iubitori din fire. Dar mai târziu? Se poate transforma dragostea în ură atât de uşor, atât de deplin? Sau plângea în sinea ei chiar şi în momentele în care i s-a împotrivit? Nu ştiu asta. Dar ştiu că a pus în mişcare o serie de evenimente care vor zgudui lumea chiar şi după moartea ei şi vor abate răzbunarea sa asupra întregii omeniri, nu doar asupra tatălui ei. Pentru că, în cele din urmă, cu toţii suntem complici.

Voi *toţi?* Pare un pic exagerat.

Da. Da, este. Dar sper să reuşească ce şi-a dorit.

***

Deci aşa funcţiona succesiunea dinastiei Arameri: capul familiei alegea un urmaş. Dacă era singurul succesor, era nevoit să convingă persoana cea mai îndrăgită să moară de bunăvoie pentru el, mânuind Piatra şi transferând sigiliul principal pe fruntea lui. Dacă existau mai mulţi succesori, trebuiau să concureze, convingând persoana care urma să fie sacrificată să aleagă pe unul dintre ei. Mama mea fusese singurul moştenitor. Pe cine ar fi fost silită să ucidă, dacă nu ar fi abdicat? Poate că îl luase pe Viraine ca amant din mai mult de un singur motiv. Poate că l-ar fi putut convinge chiar pe Dekarta să moară pentru ea. Poate că acesta era motivul pentru care nu se mai întorsese niciodată după căsătorie, după ce am fost concepută.

Atât de multe piese se aşezau acum la locul lor. Totuşi, multe rămăseseră încă nedesluşite. Simţeam cât de aproape mă aflam de a înţelege totul, dar oare mai aveam timp? Mai rămăseseră restul serii, ziua următoare şi încă o noapte, plus o zi întreagă după asta. Apoi balul, ceremonia şi, în cele din urmă, sfârşitul.

„Mai mult decât de ajuns”, am hotărât.

— Nu poţi, a spus Sieh din nou, insistent, alergând după mine. Yeine, Naha trebuie să se vindece, la fel cum am făcut-o şi eu. Nu poate face asta sub ochii muritorilor care-i dau formă.

— N-o să mă uit la el, atunci.

— Nu e chiar atât de uşor! Când e slăbit, e mai periculos decât oricând. Îi este greu să se controleze. N-ar trebui să…

Vocea lui a scăzut cu o octavă deodată, întrerupându-se ca cea a unui tânăr la pubertate. A blestemat în barbă şi s-a oprit.

Am mers mai departe şi n-am fost deloc surprinsă când l-am auzit în spatele meu, bătând cu piciorul în podea şi strigând:

— Eşti cea mai încăpăţânată şi cea mai enervantă muritoare pe care a trebuit s-o suport vreodată!

— Mulţumesc, i-am strigat înapoi.

În faţa mea, coridorul cotea. M-am oprit înainte să trec mai departe.

— Du-te şi odihneşte-te în camera mea, i-am spus. Îţi citesc o poveste când mă întorc.

Ceea ce a mârâit în limba lui drept răspuns nu avea nevoie de nicio traducere. Dar zidurile nu s-au năruit şi nu m-am transformat într-o broască, aşa că nu se poate să fi fost prea nervos.

Zhakkarn îmi spusese unde îl puteam găsi pe Nahadoth. Mă

privise mult timp în tăcere înainte să-mi spună, îmi cercetase chipul cu privirea ei ageră, cu care îşi putea da seama cât de hotărâţi sunt războinicii înainte de luptă. Faptul că îmi spusese unde să-l găsesc pe Nahadoth era un compliment pentru mine… sau un avertisment. Hotărârea putea fi confundată lesne cu obsesia. Nu-mi păsa.

Nahadoth avea un apartament în centrul celui mai de jos nivel rezidenţial, spusese Zhakkarn. Palatul era acoperit tot timpul aici de propria lui umbră, şi în mijloc nu existau ferestre. Toţi enefadehii aveau locuinţe la acel nivel, pentru ocaziile neplăcute când aveau nevoie de somn sau de mâncare sau de altfel de lucruri pentru trupurile lor semimuritoare. Zhakkarn nu menţionase de ce şi-au ales un astfel de loc neplăcut, dar eu credeam că ştiam. Aici jos, chiar deasupra temniţei, puteau fi mai aproape de piatra Enefei, şi departe de cerul uzurpat al lui Itempas. Poate că sentimentul persistent al prezenţei Enefei le oferea alinare, ţinând cont de faptul că suferiseră atât de mult în numele ei.

Etajul era tăcut când am ieşit din lift. Niciunul dintre muritorii din palat nu trăia aici. Nu îi învinovăţeam… Cine şi l-ar dori pe Stăpânul Nopţii ca vecin? Aşa cum mă aşteptam, nivelul mi-a părut neobişnuit de sumbru. Pereţii palatului nu străluceau la fel de luminos aici. Prezenţa stăruitoare a lui Nahadoth pusese stăpânire asupra întregului etaj.

Dar când am cotit pe coridor, am fost orbită pentru o clipă de o scânteiere de strălucire neaşteptată. În momentul care a urmat acelei scânteieri, am văzut o femeie cu pielea de culoarea bronzului şi cu părul argintiu. Era aproape la fel de înaltă ca Zhakkarn şi teribil de frumoasă. Stătea îngenuncheată pe coridor, de parcă s-ar fi rugat. Strălucirea venise de la aripile ei acoperite de pene strălucitoare, ca nişte oglinzi făcute din metale preţioase. O mai văzusem o dată pe această femeie, într-un vis.

Am clipit cu ochii înlăcrimaţi şi m-am uitat din nou, dar lumina dispăruse. În locul ei, Kurue, cu înfăţişarea ei voinică şi comună, s-a ridicat cu greu în picioare, aruncându-mi o privire fioroasă.

— Îmi pare rău, am spus, regretând că întrerupeam acea meditaţie sau ce-o fi fost. Trebuie să vorbesc cu Nahadoth.

Exista o singură uşă pe coridor şi Kurue stătea în faţa ei. Şi-a încrucişat braţele.

— Nu.

— Lady Kurue, nu ştiu când voi mai avea altă şansă de a pune aceste întrebări.

— Ce, mai exact, înseamnă „nu” în limba ta? Pentru că este evident că nu înţelegi limba senmită.

Dar înainte ca cearta noastră să degenereze, uşa apartamentului s-a întredeschis. Nu se vedea nimic prin crăpătură, doar întuneric.

— Las-o să vorbească, s-a auzit vocea profundă a lui Nahadoth dinăuntru.

Kurue s-a încruntat şi mai tare.

— Naha, nu!

Am tresărit puţin. Nu mai auzisem pe nimeni contrazicându-l.

— E vina ei că te afli în această stare.

Am roşit, dar avea dreptate. Totuşi, nu a venit niciun răspuns din cameră. Pumnii lui Kurue s-au încleştat. A privit în întuneric, cu un chip încrâncenat.

— Ar fi mai bine să intru legată la ochi? am întrebat.

Era ceva în aer care sugera o furie de demult, care se ducea mai departe decât acest scurt schimb de replici. Ah, desigur. Kurue ura muritorii, fiindcă ne învinuia, justificat, pentru condiţia ei de sclav. Considera că Nahadoth era necugetat în privinţa mea. Cel mai probabil avea dreptate, fiind o zeiţă a înţelepciunii. Nu m-am simţit ofensată când m-a privit cu un dispreţ înnoit.

— Nu e vorba numai de ochii tăi, a spus Kurue. Sunt şi aşteptările tale, fricile, dorinţele. Voi, muritorii, vreţi ca el să fie un monstru, aşa că, el devine unul.

— Atunci n-o să vreau nimic, am spus.

Am zâmbit spunând asta, dar acum mă enervasem. Poate că era o urmă de înţelepciune în ura ei oarbă pentru muritori. Dacă se aştepta la ce era mai rău din partea noastră, atunci nu o puteam dezamăgi niciodată. Dar asta nu avea nicio legătură cu prezentul. Îmi stătea în cale, iar eu aveam o treabă de terminat înainte să mor. Dacă trebuia, puteam să-i ordon să se dea la o parte.

S-a uitat lung la mine, poate ghicindu-mi intenţiile. După o clipă, a clătinat din cap şi a făcut un gest de lehamite.

— Bine, atunci. Eşti o netoată. Şi tu la fel, Naha! Vă meritaţi unul pe altul.

Apoi s-a îndepărtat, mormăind în timp ce cotea pe coridor.

Am aşteptat până când sunetul paşilor ei s-a oprit – nu s-a estompat, ci pur şi simplu a dispărut –, apoi m-am întors cu faţa la uşa deschisă.

— Vino, mi-a spus Nahadoth din încăpere.

Mi-am dres vocea, dându-mi seama deodată că aveam emoţii. De ce mă înspăimânta în cele mai nepotrivite momente?

— Iartă-mă, Stăpâne Nahadoth, i-am spus, dar poate că ar fi mai bine dacă aş rămâne afară. Dacă este adevărat că până şi gândurile mele îţi pot face rău…

— Gândurile tale mi-au făcut dintotdeauna rău. Toate temerile tale, toate nevoile tale. Mă împing şi trag de mine, sunt ca nişte ordine nerostite.

Am încremenit, terifiată.

— Nu am vrut niciodată să-ţi sporesc suferinţa.

A urmat o pauză, în timpul căreia mi-am ţinut respiraţia.

— Sora mea este moartă, a spus Nahadoth foarte blând. Fratele meu a înnebunit. Copiii mei, câţi au mai rămas, mă urăsc şi se tem de mine la fel de mult pe cât mă venerează.

Atunci am înţeles: ceea ce îi făcuse Scimina nu era nimic. Ce însemnau câteva momente de suferinţă, după secolele de mâhnire şi singurătate pe care i le provocase Itempas? Şi iată-mă şi pe mine, agitându-mă în legătură cu infima mea contribuţie.

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

În încăpere, bezna era desăvârşită. Am zăbovit în cadrul uşii pentru o clipă, sperând că ochii mi se vor obişnui, dar nu s-a întâmplat asta. În liniştea care a urmat după ce am închis uşa, am reuşit să disting sunetul unei respiraţii încete şi regulate, la ceva distanţă.

Mi-am întins mâinile şi am început să bâjbâi orbeşte către acel sunet, sperând ca zeii să nu aibă nevoie de prea multă mobilă. Sau de trepte.

— Stai unde eşti! a spus Nahadoth. Nu este… sigur să te apropii. Dar mă bucur că ai venit, a continuat el, mai blând.

Acesta era celălalt Nahadoth – nu muritorul, dar nici bestia nebună din poveştile de la gura sobei. Acesta era cel care mă sărutase în prima noapte în Văzduh, cel care chiar părea să mă placă. Cel împotriva căruia eram mai lipsită de apărare.

Am tras aer în piept şi am încercat să mă concentrez pe întunericul catifelat şi pustiu.

— Kurue are dreptate. Îmi pare rău. E vina mea că Scimina te-a pedepsit.

— A făcut asta pentru a te pedepsi pe tine.

M-am cutremurat.

— Cu atât mai rău, i-am zis.

A râs încetişor. Am simţit o briză stârnindu-se pe lângă mine, delicată ca o noapte călduroasă de vară.

— Nu şi pentru mine.

Avea dreptate.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am simţit briza din nou, dar de data asta m-am înfiorat. Am avut o imagine bruscă cu el stând chiar în spatele meu, strângându-mă la piept şi respirând pe curbura gâtului meu.

Am auzit un sunet încet, flămând, din partea cealaltă a camerei şi am simţit deodată o dorinţă puternică, violentă şi nici pe departe tandră, umplând încăperea. Ah, zeilor!

Mi-am concentrat repede gândurile spre altceva, spre întuneric, spre nimic, spre întuneric, spre mama mea. Da.

A părut să dureze destul de mult, dar, în cele din urmă, acea foame teribilă s-a risipit.

— Ar fi mai bine, a spus cu o blândeţe stânjenitoare, dacă nu ai mai încerca să mă ajuţi.

— Îmi pare rău…

— Eşti muritoare.

Spunând asta, părea să explice totul. Mi-am plecat ochii, ruşinată.

— Ai o întrebare legată de mama ta, a zis el.

Da. Am inspirat adânc.

— Dekarta a omorât-o pe mama ei, am spus. Acesta a fost motivul pe care vi l-a dat ea, când a fost de acord să vă ajute?

— Eu sunt un sclav. Niciun membru al clanului Arameri nu mi-ar mărturisi nimic. După cum ţi-am spus, tot ce a făcut a fost să pună întrebări, iniţial.

— Şi în schimbul răspunsurilor, i-aţi cerut ajutorul?

— Nu. Încă purta sigiliul sangvin. Nu puteam avea încredere în ea.

Fără să vreau, mi-am atins fruntea. Uitam constant de însemnul aflat acolo. Uitasem şi că era un factor în intrigile politice din Văzduh.

— Atunci cum…?

— S-a culcat cu Viraine. Viitorilor moştenitori li se spune de obicei despre ceremonia de succesiune, dar Dekarta a ordonat ca mamei tale să-i fie tăinuite detaliile. Viraine era naiv, aşa că i-a spus lui Kinneth cum decurge de obicei ceremonia. Presupun că a fost de-ajuns pentru ca ea să-şi dea seama care era adevărul.

Da, cred că a fost de ajuns. Îl suspecta de dinainte pe Dekarta. Şi după câte se părea, el se temuse de suspiciunile ei.

— Ce a făcut după ce a aflat?

— A venit la noi şi a întrebat cum ar putea fi eliberată de sigiliu. Dacă o ajutam să acţioneze împotriva lui Dekarta, era dispusă să folosească piatra pentru a ne elibera.

Mi s-a tăiat răsuflarea, uluită de îndrăzneala şi de furia ei. Venisem în Văzduh dispusă să-mi dau viaţa pentru a-mi răzbuna mama, dar numai norocul şi enefadehii făcuseră acest lucru posibil. Mama mea îşi urzise propria răzbunare, îşi trădase neamul, moştenirea, chiar şi zeul, totul pentru a lovi într-un singur om.

Scimina avea dreptate. Eu nu mă puteam compara cu mama.

— Mi-aţi spus că numai eu pot folosi piatra pentru a vă elibera. Pentru că am în mine sufletul Enefei.

— Da. I-am explicat asta lui Kinneth. Dar, cu ocazia asta… i-am sugerat că dacă ar fi dezmoştenită, asta ar elibera-o de sigiliu. Şi am îndreptat-o în direcţia tatălui tău.

Ceva în mine s-a frânt. Am închis ochii. S-a zis cu iluziile mele despre povestea romantică de dragoste a părinţilor mei!

— A fost… de acord de la început să aibă un copil pentru voi? am întrebat.

Îmi auzeam vocea foarte slab, deşi în cameră era linişte.

— Ea şi tatăl meu m-au… prăsit pentru voi?

— Nu.

Oricât aş fi încercat, tot nu reuşeam să mă conving că spune adevărul.

— Îl ura pe Dekarta, a continuat Nahadoth, dar încă era copilul lui preferat. Nu i-am spus nimic despre sufletul Enefei şi planurile noastre, pentru că nu aveam încredere în ea.

Asta era de înţeles.

— În regulă, am spus, încercând să-mi adun gândurile. Deci l-a întâlnit pe tatăl meu, care era unul dintre discipolii Enefei. S-a căsătorit cu el, ştiind că asta o va ajuta să-şi atingă scopul şi

ştiind că mariajul va duce la izgonirea ei din familie. Asta a eliberat-o de sigiliu.

— Da. Şi a fost şi un mod de a ne demonstra sinceritatea intenţiilor ei. Ne-a dovedit că era de încredere. Şi-a atins parţial scopul: când a plecat, Dekarta a fost distrus. A jelit-o de parcă ar fi murit. Suferinţa lui a părut să-i fie pe plac lui Kinneth.

Acum înţelegeam. Ah, înţelegeam foarte bine.

— Dar atunci... Dekarta a folosit moartea umblătoare pentru a încerca să-l ucidă pe tatăl meu, am zis încet.

Ce urzeli întortocheate!

— Probabil că Dekarta îl învinuia pe tatăl meu pentru plecarea ei. Poate că a crezut că ea s-ar întoarce, dacă tatăl meu murea.

— Nu Dekarta a fost cel care a dezlănţuit moartea asupra Darrului.

Am încremenit.

— Poftim?

— Când Dekarta vrea magie, ne foloseşte pe noi. Dar niciunul dintre noi nu a trimis molima în ţinutul tău.

— Atunci cine...?

Nu. O, nu!

Mai era o sursă a magiei în Văzduh, în afară de enefadehi. Mai era cineva care putea mânui puterea zeilor, chiar dacă într-o formă mai slabă. Moartea a ucis doar zece oameni în Darr în acel an – o epidemie neînsemnată, după standardele obişnuite. Doar atât a putut un criminal muritor să facă.

— Viraine, am şoptit.

Mi-am încleştat mâinile.

— Viraine!

Jucase rolul martirului atât de bine – bărbatul inocent, folosit şi abuzat de mama mea cea vicleană. Între timp, încercase să-mi ucidă tatăl, ştiind că mama îl va învinui pe Dekarta, nu pe el. Pândise pe coridoare ca un vultur când mama a venit să pledeze în faţa lui Dekarta pentru viaţa soţului ei. Poate că se dusese la ea după aceea să-i spună ce rău îi pare că Dekarta a refuzat să o ajute. Pentru că încerca să o recucerească? Da, părea stilul lui.

Şi totuşi, tatăl meu nu murise. Mama nu se întorsese în Văzduh. Oare Viraine tânjise după ea în tot acest timp, urându-l pe tatăl meu – urându-mă pe mine – pentru zădărnicirea planurilor lui? Oare Viraine fusese cel care prădase sipetul cu scrisori al mamei mele? Poate că le arsese pe cele care făceau

referire la el, sperând ca nesăbuinţa lui tinerească să fie uitată. Poate că le păstrase, amăgindu-se cu iluzia că scrisorile conţineau vreun vestigiu al iubirii pe care nu o dobândise niciodată.

O să-l distrug! Îi voi privi părul alb căzându-i pe faţă într-o perdea de sânge.

Am auzit un zgomot slab, o mişcare în preajmă, ca nişte pietricele căzând pe suprafaţa dură a podelei palatului. Sau ca nişte vârfuri de gheare…

— Asemenea furie, a şoptit Stăpânul Nopţii, cu vocea plină de rezonanţe adânci şi reci.

Deodată a venit aproape, prea aproape. Chiar în spatele meu.

— Oh, da. Ordonă-mi, scumpă Yeine. Eu sunt arma ta. Dă-mi ordinul şi voi face ca durerea pe care mi-a provocat-o în această seară să pară blândeţe.

Furia mea se risipise. Încet, am respirat adânc, apoi încă o dată, şi m-am liniştit. Fără ură. Fără urmă de frică în legătură cu orice ar fi putut deveni Stăpânul Nopţii din cauza neglijenţei mele. Mi-am concentrat mintea asupra întunericului şi a liniştii. Nu am răspuns. Nu am îndrăznit.

După câteva clipe îndelungate, am auzit un oftat slab, dezamăgit. Mai îndepărtat, de data asta. Se întorsese în cealaltă parte a camerei. Încet, mi-am lăsat muşchii încordaţi să se relaxeze.

Ar fi fost periculos să continui acum să pun întrebări despre acest subiect. Atât de multe secrete de descoperit, atât de multe capcane pentru emoţiile mele puternice. Am lăsat deoparte gândurile referitoare la Viraine, cu un efort considerabil.

— Mama a vrut să-l salveze pe tata, am spus.

Da. Era un lucru bun de clarificat. Trebuie să fi ajuns să-l iubească, oricât de straniu ar fi început relaţia lor. Ştiam că el a iubit-o. Îmi aminteam că văzusem asta în ochii lui.

— Da, a răspuns Nahadoth.

Vocea lui era la fel de calmă ca înainte de momentul în care lăsasem furia să mă copleşească.

— Disperarea a făcut-o vulnerabilă. Desigur, noi am profitat de asta.

Aproape că m-am enervat, dar m-am controlat la timp.

— Desigur. Şi aţi convins-o atunci să permită sufletului Enefei

să intre în copilul ei. Şi…

Am inspirat adânc. Am făcut o pauză, adunându-mi puterile.

— Tatăl meu ştia?

— Nu sunt sigur.

Dacă nici enefadehii nu ştiau ce părere avusese tatăl meu despre asta, atunci nimeni de aici nu putea şti. Nu îndrăzneam să mă întorc iar în Darr, ca să o întreb pe Beba.

Aşa că am ales să cred că şi tata a ştiut şi că m-a iubit oricum. Că mama, după îndoielile iniţiale, alesese şi ea să mă iubească. Că nu-mi spusese secretele urâte ale familiei ei din speranţa deşartă că puteam să am un destin obişnuit şi liniştit în Darr… cel puţin până în momentul în care zeii vor veni să ceară ce era al lor.

Trebuia să-mi păstrez cumpătul, dar nu puteam ţine totul în mine. Am închis ochii şi am început să râd. Atât de multe speranţe s-au pus în mine…

— Nu-mi e permisă nicio speranţă proprie? am şoptit.

— Ce ţi-ai dori? m-a întrebat Nahadoth.

— Poftim?

— Dacă ai fi liberă.

Era ceva în vocea lui ce nu înţelegeam. Melancolie? Da, şi încă ceva. Bunătate? Duioşie? Nu, asta era imposibil.

— Ce ţi-ai dori pentru tine?

Întrebarea mi-a trimis un junghi prin inimă. Îl uram pentru că mă întrebase asta. Era vina lui că dorinţele mele nu se vor îndeplini niciodată – vina lui şi a părinţilor mei şi a lui Dekarta, chiar şi a Enefei.

— M-am săturat să fiu ce vrea lumea să fiu, am spus. Vreau să fiu eu însămi.

— Nu fi copil.

Mi-am ridicat privirea, înfiorată şi iritată, cu toate că evident nu era nimic de văzut.

— Poftim?

— Eşti ceea ce creatorii tăi şi experienţa te-au făcut, ca orice altă fiinţă din acest univers. Asta e! Acceptă realitatea şi gata. M-am săturat de smiorcăielile tale.

Dacă ar fi spus-o pe tonul lui obişnuit, glacial, aş fi plecat imediat, jignită. Dar chiar părea obosit. Mi-am amintit preţul pe care-l plătise pentru egoismul meu.

Am simţit din nou o mişcare şi un suflu blând lângă mine. Mi

s-a părut că ceva mă atinge. Când a vorbit, mi-am dat seama că se afla mai aproape.

— Viitorul, în orice caz, este în mâinile tale – chiar şi acum. Spune-mi ce vrei.

Nu mă gândisem niciodată la viitor, dincolo de răzbunare. Voiam… toate lucrurile obişnuite pe care le vrea orice tânără. Prieteni. Familie. Fericirea celor dragi.

Şi voiam şi…

M-am înfiorat, chiar dacă în cameră nu era frig. Însăşi stranietatea acestui nou gând mi se părea suspectă. Oare era un semn al influenţei Enefei?

„Acceptă realitatea şi gata.”

— Vreau…

Am tăcut. Am înghiţit în sec. Am continuat:

— Vreau… să se schimbe ceva în lume.

A, dar lumea avea oricum să se schimbe după ce Nahadoth şi Itempas terminau cu ea. Avea să devină un morman de moloz, iar omenirea, o ruină roşiatică sub ea.

— Să se schimbe în bine.

— Cum?

— Nu ştiu.

Mi-am încleştat pumnii, luptându-mă să articulez ceea ce simţeam, surprinsă de propria-mi frustrare.

— Acum, toată lumea… se teme.

Mă apropiam, da. Am încercat din nou.

— Trăim la mila zeilor şi ne modelăm vieţile după toanele voastre. Chiar şi atunci când certurile voastre nu ne implică pe noi, tot murim. Cum ar fi dacă… dacă pur şi simplu… aţi pleca?

— Ar muri şi mai mulţi, a spus Stăpânul Nopţii. Cei care ne venerează ar fi înspăimântaţi de absenţa noastră. S-ar învrăjbi unii împotriva altora. Aceia care ar îmbrăţişa noua orânduială ar purta duşmănie celor care rămân fideli vechii religii. Războaiele ar dura secole întregi.

Am simţit adevărul celor spuse de el în stomac şi m-am îngreţoşat de oroare. Dar apoi ceva m-a atins – mâini, reci şi uşoare. Mi-a masat umerii, ca pentru a mă linişti.

— Dar, în cele din urmă, luptele ar lua sfârşit, a spus. Când un foc termină de ars, lucruri noi cresc din cenuşa lui.

Nu percepeam niciun fel de dorinţă fizică sau furie din partea lui – probabil pentru că nici el nu simţea aşa ceva din partea

mea. Nu era ca Itempas, incapabil să accepte schimbarea, supunând sau frângând după voinţa lui tot ce se afla în jur. Nahadoth se modela după voinţa altora. Pentru o clipă gândul m-a întristat.

— Eşti vreodată tu însuţi? l-am întrebat. Cu adevărat tu însuţi, nu doar în felul în care te văd ceilalţi?

Mâinile s-au oprit, apoi s-au retras.

— Enefa m-a întrebat asta odată.

— Îmi pare rău…

— Nu.

Se simţea durerea din vocea lui. Pentru el, suferinţa nu înceta niciodată. Cât de teribil este să fii un zeu al schimbării şi să înduri durere neîncetată.

— Când voi fi liber, eu voi alege cine îmi dă formă, mi-a spus.

— Dar… am început eu, încruntându-mă. Asta nu este libertate.

— În zorii existenţei am fost eu însumi. Nu era nimic şi nimeni altcineva care să mă influenţeze – numai Maelstromul care mi-a dat naştere, şi lui nu-i păsa. Mi-am sfâşiat trupul şi am vărsat substanţa ce a devenit tărâmul tău: materie şi energie, propriul meu sânge negru şi rece. Mi-am devorat mintea şi m-am desfătat în prospeţimea durerii.

M-au podidit lacrimile. Am înghiţit cu greu şi am încercat să le alung, dar deodată mâinile lui mi-au ridicat bărbia. Degetele lui mi-au mângâiat pleoapele şi le-au închis, ştergând lacrimile.

— Când voi fi liber, voi alege, a spus din nou, şoptindu-mi de foarte aproape. Şi tu trebuie să faci acelaşi lucru.

— Dar eu nu voi fi niciodată…

M-a sărutat ca să mă reducă la tăcere. Se simţea dorul în acel sărut, picant şi dulce-amărui. Era oare al meu sau al lui? Apoi am înţeles, în sfârşit: nu conta.

Dar o, zeilor! O, zeiţă! Era atât de bine. Avea gust de rouă rece. Îmi făcea sete. Chiar înainte să vreau mai mult, s-a retras. M-am străduit să nu simt dezamăgire, de frica a ce ne-ar fi făcut acest sentiment amândurora.

— Du-te şi odihneşte-te, Yeine, mi-a spus. Uită de uneltirile mamei tale. Ai propriile încercări de înfruntat.

Apoi m-am trezit în apartamentul meu, stând pe podea într-un pătrat de lumină selenară. Pereţii erau întunecaţi, dar vedeam în jur cu uşurinţă. Luna strălucea aproape de pământ, deşi era în

descreştere. Trecuse cu mult de miezul nopţii. Probabil mai aveam o oră sau două până la răsărit. Nopţile albe începeau să devină un obicei.

Sieh stătea în fotoliul mare de lângă patul meu. Văzându-mă, s-a ridicat şi a venit pe podea, lângă mine. În lumina lunii, pupilele lui erau uriaşe şi rotunde, ca ale unei pisici speriate.

Nu am spus nimic. După un moment s-a întins şi m-a tras în jos, odihnindu-mi capul în poala lui. Am închis ochii, bucurându-mă de atingerea mâinii lui în păr. După o vreme, a început să cânte un cântec de leagăn pe care-l auzisem într-un vis. Relaxată şi încălzită, am adormit.

23.Egoism

„Spune-mi ce vrei”, îmi ceruse Stăpânul Nopţii.

„Să se schimbe ceva în lume”, îi răspunsesem.

Dar mai vreau şi…

***

De dimineaţă, am mers la Salon devreme, înainte ca întrunirea consorţiului să înceapă, sperând să o găsesc pe Ras Onchi. Înainte să reuşesc să dau de ea, am văzut-o pe Wohi Ubm, cealaltă nobilă din Nordul Îndepărtat, urcând treptele largi, încadrate de coloane.

— Ah, a exclamat după o prezentare stânjenită şi întrebarea mea.

Am ştiut imediat, încă din clipa în care i-am văzut privirea compătimitoare.

— Nu ai aflat? Ras a murit în somn, acum două nopţi.

A oftat.

— Încă nu-mi vine să cred. Dar, ei, era bătrână.

M-am întors în Văzduh.

***

Am colindat coridoarele o vreme, meditând asupra morţii.

Servitorii mă salutau când treceau pe lângă mine, şi le răspundeam la rândul meu. Curtenii – semenii mei pursangvini – fie mă ignorau, fie se holbau la mine cu vădită curiozitate. Trebuie să se fi împrăştiat vestea că ieşisem din jocul de candidată la moştenire, învinsă în public de Scimina. Nu toate privirile erau binevoitoare. Am înclinat capul către ei oricum. Meschinăria lor nu mă caracteriza.

La unul dintre nivelurile inferioare, l-am surprins pe T’vril, pe un balcon umbrit, legănând o mapă cu un deget şi privind un nor trecător. Când l-am atins, a tresărit cu vinovăţie (din fericire prinzând mapa), lucru pe care l-am interpretat ca fiind un semn că se gândea la mine.

— Balul va începe mâine la amurg, a spus.

M-am apropiat de el, lângă balustradă, absorbind în linişte priveliştea şi tihna prezenţei lui.

— Va ţine până în zorii zilei următoare. Aşa este tradiţia, înaintea unei ceremonii de succesiune. Mâine este lună nouă, o

noapte care era odată sacră pentru adepţii lui Nahadoth. Aşa că distracţia durează toată noaptea.

Urât din partea lor, m-am gândit. Sau urât din partea lui Itempas.

— Imediat după bal, Piatra Pământului va fi trimisă prin puţul central al palatului în camera ritualului din turnul solariului.

— Aha. Te-am auzit săptămâna trecută avertizând servitorii în legătură cu asta.

T'vril a întors cu grijă mapa între degete, fără să se uite la mine.

— Da. O expunere superficială se presupune că nu face niciun rău, dar…

A dat din umeri, apoi a continuat:

— E ceva ce ţine de zei. Cel mai bine este să te ţii departe.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Da, sunt de acord!

T'vril m-a privit ciudat, cu un zâmbet nesigur pe buze.

— Pari… liniştită.

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Nu îmi stă în fire să-mi petrec timpul frământându-mă. Asta e!

Cuvintele lui Nahadoth.

T'vril s-a foit incomod, dându-şi din ochi câteva fire răzleţe de păr, suflate de vânt.

— Mi s-a spus că… se adună o armată în jurul trecătorii care duce din Menchey în Darr, a zis el.

Mi-am răsfirat degetele şi m-am uitat la ele, potolind vocea care striga în interiorul meu. Scimina îşi jucase jocul bine. Dacă nu aveam să o aleg pe ea, nu aveam niciun dubiu că îi lăsase instrucţiuni lui Gemd să înceapă masacrul. Gemd ar fi putut să o facă oricum, după ce îi eliberam pe enefadehi, dar mă bazam pe faptul că lumea avea să fie preocupată de supravieţuirea în timpul izbucnirii unui nou război al zeilor. Sieh îmi promisese că Darrul va fi ocrotit în timpul cataclismului. Nu eram sigură că aveam întru totul încredere în acea promisiune, dar era mai bine decât nimic.

Pentru a suta oară, am cântărit şi am abandonat ideea abordării lui Relad. Oamenii Sciminei erau acolo. Cuţitul ei era aţintit asupra Darrului. Dacă îl alegeam pe Relad la ceremonie, ar fi putut el acţiona înainte ca acel cuţit să provoace o rană

fatală? Nu puteam paria viitorul poporului meu pe un bărbat pe care nici măcar nu îl respectam.

Numai zeii mă mai puteau ajuta acum.

— Relad s-a încuiat în odăile lui, mi-a spus T'vril, evident mergând pe acelaşi fir al gândurilor ca şi mine. Nu primeşte niciun mesaj, nu permite nimănui să intre, nici măcar servitorilor. Numai Tatăl Văzduhului ştie ce mănâncă… sau ce bea. Se fac pariuri printre pursangvini că îşi va lua viaţa înainte de bal.

— Presupun că nu prea mai sunt alte chestii interesante pe care se poate paria pe aici.

T'vril mi-a aruncat o privire, probabil hotărând dacă să-mi spună mai multe.

— Sunt de asemenea şi pariuri că tu te vei sinucide.

Am râs, întorcându-mi capul în bătaia vântului.

— Care sunt cotele de câştig? Crezi că m-ar lăsa şi pe mine să pariez?

T'vril s-a întors cu faţa la mine, cu privirea brusc hotărâtă.

— Yeine… dacă, dacă tu…

A şovăit, a tăcut şi s-a uitat în altă parte. Vocea i se înecase cu ultimul cuvânt.

I-am luat mâna într-a mea şi i-am ţinut-o cât a stat cu capul plecat şi a tremurat, chinuindu-se să-şi recapete controlul. El conducea şi proteja servitorii de aici. Lacrimile l-ar fi făcut să se simtă slab. Bărbaţii au avut dintotdeauna problema asta.

După câteva clipe a respirat adânc. Vocea îi era mai înaltă decât de obicei, atunci când mi-a vorbit.

— Vrei să te însoţesc la balul de mâine seară?

Când Viraine se oferise să facă acelaşi lucru, îl urâsem. În cazul lui T'vril, oferta m-a făcut să-l iubesc un pic mai mult.

— Nu, T'vril. Nu vreau niciun însoţitor.

— S-ar putea să te ajute să ai un prieten alături.

— S-ar putea. Dar nu voi cere aşa ceva din partea puţinilor mei prieteni.

— Nu ceri. Eu mă ofer…

M-am apropiat, lăsându-mă pe braţul lui.

— O să mă descurc, T'vril.

M-a privit pentru o clipă îndelungată, apoi a clătinat din cap lent.

— O să te descurci, nu-i aşa? Ah, Yeine! Îmi va fi dor de tine!

— Ar trebui să pleci de aici, T'vril. Găseşte-ţi o femeie bună care să aibă grijă de tine şi să-ţi ofere mătăsuri şi bijuterii.

T'vril a făcut ochii mari, apoi a izbucnit în râs, complet detensionat.

— O femeie darreză?

— Nu, eşti nebun? Ai văzut cum suntem. Găseşte o fată ken. Poate că petele alea drăguţe ale tale se vor înmulţi.

— Pistrui, barbaro! Se numesc pistrui.

— Cum s-ar numi.

I-am ridicat mâna, i-am sărutat-o şi i-am dat drumul.

— La revedere, prietene!

L-am lăsat acolo, încă râzând şi am plecat.

***

Dar…?

Dar asta nu era tot ceea ce voiam.

***

Discuţia cu T'vril m-a ajutat să hotărăsc care avea să fie următoarea mea mişcare. Am plecat să-l caut pe Viraine.

Mă gândisem dacă să-l confrunt sau nu, încă din timpul conversaţiei cu Nahadoth de noaptea trecută. Eram convinsă acum că Viraine, nu Dekarta, o omorâse pe mama. Dar nu înţelegeam. Dacă o iubise, de ce să o omoare? Şi de ce acum, la douăzeci de ani după ce ea îi frânsese inima? Pe de-o parte, simţeam nevoia unei explicaţii.

Pe de altă parte, nu-mi păsa de ce o făcuse. Voiam răzbunare şi ştiam că dacă îmi ascult instinctul, o să fac ceva prostesc. Dar urma să curgă sânge berechet când aveam să-mi pun în scenă răzbunarea împotriva familiei Arameri – toată oroarea şi crimele unui al Doilea Război al Zeilor dezlănţuit. Atât de mult sânge ar fi trebuit să fie de ajuns pentru mine… doar că eu nu aveam să fiu în viaţă pentru a-l vedea. Aşa suntem noi, muritorii, egoişti.

Aşadar, m-am dus să-l văd pe Viraine.

Nu a răspuns când am bătut la uşa atelierului, şi pentru o clipă am ezitat, întrebându-mă dacă să mai insist. Apoi am auzit un sunet slab, înfundat, care venea dinăuntru.

Uşile din Văzduh nu se încuie. Pentru pursangvini, rangul şi politica oferă destulă siguranţă, pentru că numai cei care sunt imuni la represalii îndrăznesc să invadeze intimitatea altuia. Eu,

condamnată să mor în mai puţin de o zi, eram astfel imună, aşa că am întredeschis uşa, doar un pic.

La început nu l-am văzut pe Viraine. Am văzut bancul de lucru unde îmi pictase sigiliul pe frunte. Era gol acum. Toate mesele erau goale, de fapt, lucru care mi-a părut ciudat. La fel şi cuştile animalelor din fundul încăperii, lucru care era şi mai dubios. Abia apoi l-am văzut şi pe Viraine. Nu-l observasem de la început, pentru că stătea atât de nemişcat şi pentru că, din cauza părului lui alb şi a veşmintelor, se confunda atât de bine cu locul lui de muncă steril, imaculat.

Stătea lângă marele glob de cristal din fundul camerei. Am crezut iniţial că se sprijinise de el pentru a privi în adâncimile lui translucide. Poate că aşa mă spionase, în încercarea mea zadarnică, solitară, de a comunica mesaje naţiunilor desemnate mie. Dar apoi am observat că stătea încovoiat, cu o mână proptită pe suprafaţa şlefuită a globului şi cu capul aplecat. Nu-i vedeam mâna liberă prin perdeaua albă a părului, dar ceva din mişcările lui ascunse a rezonat imediat într-un fel cunoscut în capul meu. Şi-a tras nasul, şi asta mi-a confirmat bănuiala: singur în atelierul lui, în ajunul reafirmării triumfului zeului său, un eveniment care se întâmplă o dată în viaţă, Viraine plângea.

Faptul că asta mi-a domolit furia era o slăbiciune ruşinoasă pentru o femeie darreză. Nu aveam idee de ce plângea. Poate că toate faptele rele pe care le făcuse îi înviaseră rămăşiţele conştiinţei pentru o clipă. Sau poate că se lovise la un deget de la picior. Dar în clipa în care am stat acolo, văzându-l plângând aşa cum T'vril reuşise să nu o facă, nu puteam decât să mă întreb dacă măcar una dintre acele lacrimi era pentru mama mea? Atât de puţini oameni o jeliseră în afară de mine.

Am închis uşa şi am plecat.

***

Prostesc din partea mea.

Da. Chiar şi atunci, ai refuzat să vezi adevărul.

Ştiu adevărul?

Acum, da. Dar atunci, nu-l ştiai.

De ce…

Eşti pe moarte. Sufletul tău este în război. Şi te preocupă o altă amintire.

„Spune-mi ce vrei”, spusese Stăpânul Nopţii.

***

Scimina era în apartamentele ei. I se făceau ajustările pentru rochia de bal. Era albă – o culoare care nu-i venea bine. Nu exista destul contrast între material şi pielea ei palidă, rezultând o imagine de ansamblu care o făcea să pară ştearsă. Totuşi, rochia era minunată, făcută dintr-un material lucitor care fusese împodobit şi mai mult, cu diamante minuscule prinse pe corsaj şi cusături. Străluceau în lumină atunci când Scimina se întorcea pe podium pentru croitori.

Am aşteptat cu răbdare cât timp le-a dat instrucţiuni. În partea îndepărtată a camerei, versiunea omenească a lui Nahadoth stătea pe un pervaz, privind afară la soarele începutului de după-amiază. Dacă m-a auzit intrând, nu şi-a ridicat privirea.

— Mărturisesc, sunt curioasă, a spus Scimina, întorcându-se spre mine în cele din urmă.

Am simţit un sentiment de plăcere trecător şi meschin la vederea vânătăii mari care i se întindea pe falcă. Nu exista oare nicio magie care să vindece rapid asemenea răni uşoare? Ce păcat…

— Ce te-ar putea aduce în vizită aici? Ai de gând să pledezi pentru naţiunea ta?

Am clătinat din cap.

— N-ar avea niciun sens.

A zâmbit, aproape amabil.

— Aşa e. Bun, deci. Ce vrei?

— Să accept oferta pe care mi-ai făcut-o, am spus. Sper că mai e valabilă.

Încă o mică satisfacţie: privirea ei confuză.

— Despre ce ofertă vorbeşti, verişoară?

Am indicat din cap în spatele ei, către silueta nemişcată de la fereastră. Era încă îmbrăcat, am văzut, în cămaşă şi pantaloni, haine simple, negre, şi o zgardă de fier simplu, de data asta. Asta era bine. Mi se părea mai dezagreabil dezbrăcat.

— Ai spus că sunt bine-venită să-ţi împrumut animalul de companie.

În spatele Sciminei, Naha s-a întors ca să se uite la mine, cu mirare în ochii lui căprui. Şi Scimina a făcut ochii mari pentru o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Aşa deci!

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, întorcându-se şi punându-şi o mână în şold, spre consternarea croitorilor.

— Nu pot spune că ai gusturi proaste. E mult mai distractiv decât T’vril. Dar, iartă-mă, pari o creatură atât de mică. Iar Naha al meu e atât de… puternic. Eşti sigură?

Insultele ei au trecut pe lângă mine. Abia dacă le-am băgat în seamă.

— Sunt.

Scimina a clătinat din cap, uimită.

— Prea bine. Nu-mi foloseşte la nimic, oricum. E slăbit astăzi. Probabil că e numai bun pentru tine.

A făcut o pauză apoi, privind către ferestre. Verifica poziţia soarelui.

— Ştii, desigur, să te fereşti de asfinţit.

— Desigur.

Am zâmbit, ceea ce a făcut-o să se încrunte.

— Nu intenţionez să mor mai devreme decât este necesar, i-am zis.

Ceva asemănător suspiciunii a scânteiat în ochii Sciminei pentru o clipă. Am simţit tensiunea acumulându-se în stomac. Dar, în cele din urmă, Scimina a ridicat din umeri.

— Du-te cu ea, a spus.

Naha s-a ridicat.

— Pentru cât timp? a întrebat el, pe un ton neutru.

— Până când moare.

Scimina a zâmbit şi şi-a întins mâinile în lături într-un gest ce exprima mărinimia.

— Cine sunt eu să refuz o ultimă dorinţă? Dar în timp ce te ocupi de ea, Naha, ai grijă să nu facă nimic prea obositor, nimic incapacitant, cel puţin. Avem nevoie de ea în formă, peste două zile.

Lanţul de fier era legat de un perete din apropiere. S-a desprins la comanda Sciminei. Naha a luat capătul liber, apoi s-a oprit şi m-a privit, cu o expresie indescifrabilă.

Mi-am plecat capul către Scimina. M-a ignorat, întorcându-şi atenţia către munca croitorilor, cu un mârâit de iritare; unul dintre ei îi prinsese tivul strâmb. Am plecat, fără să-mi pese dacă Nahadoth mă urma atunci sau mai târziu.

***

Ce mi-aş dori, dacă aş fi liberă?

Siguranţă pentru Darr.

Să găsesc un sens pentru moartea mamei.

Schimbare pentru această lume.

Şi pentru mine…

Înţeleg acum. Am ales cine să mă modeleze.

***

— Are dreptate, a spus Naha, când eram împreună în apartamentul meu. Nu sunt de prea mare folos pentru moment.

A spus-o pe un ton monoton, fără niciun fel de inflexiune emoţională, dar i-am intuit posomorârea.

— Bine, am spus. Nu sunt interesată, oricum.

M-am dus lângă fereastră.

A stat în linişte în spatele meu pentru o clipă îndelungată, apoi a venit lângă mine.

— Ceva s-a schimbat, mi-a zis el.

Lumina nu era bună pentru a-i vedea reflexia în geam, dar îmi puteam imagina expresia lui suspicioasă.

— Eşti diferită.

— Multe s-au întâmplat de când ne-am întâlnit ultima oară.

Şi-a pus mâna pe umărul meu. Văzând că nu mă feresc, mi-a prins şi celălalt umăr şi m-a întors cu blândeţe cu faţa la el. L-am lăsat. M-a privit fix, încercând să-mi citească privirea, poate încercând să mă intimideze.

Numai că, de aproape, era oricum, numai intimidant nu! Cearcăne adânci îi marcau chipul obosit. Ochii erau injectaţi, părând chiar mai comuni decât înainte. Postura lui era gârbovită şi strâmbă. Am înţeles, cu întârziere: abia putea sta în picioare. Tortura lui Nahadoth se făcuse simţită şi asupra lui.

Expresia feţei trebuie să-mi fi trădat mila pentru el, pentru că, deodată, Naha s-a încruntat şi şi-a îndreptat spatele.

— De ce m-ai adus aici?

— Stai jos, i-am spus, indicând către pat.

Am încercat să mă întorc înapoi către fereastră, dar degetele lui s-au încordat pe umerii mei. Dacă ar fi fost în formă deplină, m-ar fi rănit. Am înţeles asta acum. El era un sclav, o târfă. Nu îi era permis nici măcar controlul parţial asupra propriului său trup. Singura putere pe care o avea era cea pe care o putea

exercita asupra iubitelor lui, asupra celor care-l foloseau. Ceea ce nu era deloc mult.

— Îl aştepţi pe el? m-a întrebat.

Felul în care spusese „el” ilustra bogăţia de resentimente pe care le nutrea.

— De asta m-ai adus aici?

Mi-am ridicat mâinile şi i le-am împins pe ale lui de pe umerii mei, cu un gest hotărât.

— Stai jos. Acum.

„Acum”-ul l-a forţat să-mi dea drumul, să facă cei câţiva paşi către pat şi să stea jos. A făcut-o săgetându-mă cu privirea. M-am întors la fereastră şi i-am lăsat ura să se lovească zadarnic de spatele meu.

— Da, i-am răspuns. Îl aştept.

O pauză stupefiată.

— Eşti îndrăgostită de el. Nu erai înainte, dar acum eşti. Nu-i aşa?

***

Refuzi să vezi adevărul.

***

Am cumpănit întrebarea.

— Îndrăgostită de el? am întrebat rar.

Fraza suna ciudat când mă gândeam la ea, ca un poem citit de prea multe ori.

— Îndrăgostită de el.

***

Te preocupă o altă amintire.

***

Am fost surprinsă să aud frică veritabilă în vocea lui Naha.

— Nu fi proastă! Nu ştii de câte ori m-am trezit lângă un cadavru. Dacă eşti puternică, îi poţi rezista.

— Ştiu. L-am mai refuzat şi înainte.

— Atunci…

Confuzie.

Am realizat atunci, brusc, cum se desfăşurase viaţa lui, a acestui alt, nedorit Nahadoth. În fiecare zi, era jucăria familiei

Arameri. În fiecare noapte, nu avea parte de somn, ci de uitare, atât de aproape de moarte cât poate ajunge orice muritor, fără a-i trece pragul. Fără pace, fără odihnă. În fiecare dimineaţă, câte o surpriză terifiantă. Răni misterioase. Iubite moarte. Şi gândul care îţi erodează sufletul: asta nu se va sfârşi niciodată, dar niciodată.

— Visezi? l-am întrebat.

— Poftim?

— Vise. Noaptea, în timp ce eşti… în interiorul lui. Ai?

Naha s-a concentrat asupra mea pentru o clipă prelungă, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama de capcana din întrebarea mea.

— Nu, mi-a răspuns într-un final.

— Chiar deloc?

— Îmi vin uneori… fragmente de imagini.

A făcut un gest vag, ferindu-şi privirea.

— Amintiri, poate. Nu ştiu ce sunt.

Am zâmbit, simţindu-mă deodată apropiată de el. Era asemenea mie. Două suflete, sau cel puţin două eu-uri, într-un singur trup. Poate că de aici le venise ideea enefadehilor.

— Arăţi obosit, i-am spus. Ar trebui să dormi puţin.

S-a încruntat.

— Nu. Dorm destul în timpul nopţii…

— Dormi acum, i-am spus.

S-a prăvălit pe o parte atât de rapid, încât, dacă am fi fost în alte circumstanţe, m-ar fi bufnit râsul.

M-am apropiat de pat, i-am ridicat picioarele şi l-am aşezat mai confortabil, apoi am îngenuncheat lângă el, apropiindu-mi gura de urechea lui.

— Să ai vise plăcute! i-am poruncit.

Încruntarea s-a preschimbat uşor, expresia lui relaxându-se şi devenind mai blândă.

Mulţumită, m-am ridicat în picioare şi m-am întors la fereastră, aşteptând.

***

De ce nu-mi pot aduce aminte ce s-a întâmplat mai departe?

Îţi aminteşti…

Nu, de ce nu-mi pot aduce aminte chiar acum? În timp ce povestesc, îmi revin amintirile, dar numai atunci. Fără asta, e

doar un spaţiu gol. Un vid imens, întunecat.

Îţi aminteşti.

***

În clipa în care curbura roşiatică a soarelui s-a cufundat în spatele orizontului, camera s-a zguduit, şi cu ea, întregul palat. Aflându-mă atât de aproape de sursa vibraţiei, trepidarea a fost destul de puternică cât să îmi facă dinţii să clănţăne. O undă de şoc a părut să străbată camera, pornind din spatele meu şi deplasându-se către exterior. Când a trecut unda, camera a devenit mai întunecată. Am aşteptat. Când am simţit că mă înfior, am vorbit.

— Bună seara, Stăpâne Nahadoth! Te simţi mai bine?

Singurul răspuns pe care l-am primit a fost o răsuflare joasă, înfiorătoare. Cerul vesperal era încă puternic dezmierdat de razele soarelui, în nuanţe intense de auriu, roşu şi violet, ca nişte giuvaeruri. Încă nu era el.

M-am întors. Se ridica. Încă arăta uman, comun, dar îi puteam vedea părul unduindu-se în jurul lui, cu toate că nu adia nicio briză. În timp ce priveam, părul i s-a îngroşat, lungit, înnegrit, ţesându-se în mantia nopţii. Fascinant şi minunat. Îşi ferise chipul de lumina zăbovindă a soarelui, aşa că nu m-a văzut apropiindu-mă până când nu am ajuns lângă el. Şi-a ridicat apoi ochii, punându-şi o mână în faţă ca pentru a se apăra. De mine? m-am întrebat şi am zâmbit.

Mâna îi tremura. I-am luat-o într-a mea, liniştită de răceala uscată a pielii lui. (Pielea îi era cafenie acum, am observat. Din vina mea?) Ascunşi de mână, ochii lui mă priveau fără să clipească. Erau negri acum. Nu exprimau nimic, erau ca ochii unei bestii.

I-am cuprins obrazul în palmă şi i-am cerut să fie sănătos la minte. A clipit, s-a încruntat uşor, apoi a început să mă fixeze cu privirea, pe măsură ce confuzia se limpezea. Mâna i-a rămas nemişcată într-a mea.

Când am considerat că e momentul potrivit, i-am dat drumul. Mi-am descheiat bluza şi am scos-o peste umeri. Am desfăcut fusta şi am lăsat-o să cadă, împreună cu lenjeria de corp. Dezbrăcată, am aşteptat, ca o ofrandă.

24.Dacă te rog

Şi apoi… apoi…

Îţi aminteşti.

Nu. Nu-mi amintesc.

De ce ţi-e teamă?

Nu ştiu.

Te-a rănit?

Nu-mi amintesc!

Îţi aminteşti. Gândeşte, copilă. Te-am făcut mai puternică de atât. Ce sunete auzeai? Ce mirosuri simţeai? Cum se simt amintirile?

Ca… vara.

Da. Umede, apăsătoare, ca nopţile de vară. Ştiai că pământul absoarbe toată căldura din timpul zilei şi o oferă înapoi în timpul nopţii? Toată acea energie pluteşte pur şi simplu în aer, aşteptând să fie folosită. Îţi face pielea lunecoasă. Deschizi gura şi ţi se răsuceşte în jurul limbii.

Îmi amintesc. O, zeilor! Îmi amintesc.

Ştiam că o să-ţi aminteşti.

***

Umbrele din cameră au părut a se adânci când Stăpânul Nopţii s-a ridicat în picioare. S-a ridicat deasupra mea şi, pentru întâia oară, i-am putut vedea ochii în întuneric.

— De ce? m-a întrebat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Întrebare?

— Te-am întrebat dacă m-ai ucide, dacă ţi-aş cere asta.

Nu avea rost să mă prefac că nu mi-e frică. Şi asta era o parte importantă – inima zbătându-se în piept, respiraţia precipitată. *Esui,* fiorul pericolului. Dar apoi şi-a întins mâna, atât de încet încât m-am temut că visam şi a urcat cu vârfurile degetelor în susul braţului meu. Acea singură atingere a fost de ajuns pentru ca frica mea să devină cu totul altceva. Zeilor! Zeiţă!

Dinţi albi au strălucit, pe neaşteptate, în întuneric. A, da, nu era un simplu pericol, era mult mai mult decât atât.

— Da, mi-a răspuns. Dacă mi-ai cere, te-aş ucide.

— Pur şi simplu?

— Cauţi să-ţi controlezi moartea, pentru că nu-ţi poţi controla

viaţa. Eu… înţeleg asta.

Atât de multe înţelesuri concentrate în pauza aceea scurtă. M-am întrebat, deodată, dacă Stăpânul Nopţii şi-a dorit vreodată să moară.

— N-am crezut că vrei să deţin controlul asupra morţii mele.

— Nu, micuţ pion.

Am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor lui în timp ce mâna lui îşi continua mişcarea blândă în susul braţului meu, dar a fost dificil. Sunt doar un om.

— Itempas este cel care obişnuieşte să-şi impună voinţa asupra altora. Eu am preferat dintotdeauna sacrificiile benevole.

Şi-a trecut un deget de-a lungul claviculei mele. Aproape că m-am îndepărtat, fiindcă atingerea lui mă făcea să mă simt peste putinţă de bine. Dar nu am făcut-o, pentru că îi văzusem dinţii. Nu se fuge de un animal de pradă.

— Eu… ştiam că vei spune da.

Vocea îmi tremura. Mă bâlbâiam.

— Nu ştiu cum, dar am ştiut. Am ştiut…

„Că sunt mai mult decât un pion pentru tine.” Dar nu, n-am putut să spun asta.

— Trebuie să fiu ceea ce sunt.

A spus-o de parcă ar fi avut sens cuvintele astea.

— Deci. Îmi *ceri* asta?

Mi-am lins buzele, flămândă.

— Nu-ţi cer să mă omori. Dar… pe tine. Da. Te cer pe tine.

— A mă avea pe mine înseamnă a muri, m-a avertizat, chiar în timp ce mi-a atins în treacăt sânul cu dosul palmei.

Degetele lui mi-au prins sfârcul deja întărit şi nu mi-am putut abţine un geamăt. Camera s-a întunecat.

Dar un gând s-a ridicat deasupra dorinţei. Era gândul care mă îmboldise să fac acest lucru nebunesc. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu eram sinucigaşă. Voiam să trăiesc pentru oricât de puţin timp mai aveam la dispoziţie. La fel cum uram familia Arameri, dar totuşi doream să-i înţeleg pe membrii ei. Voiam să previn un al Doilea Război al Zeilor, dar în acelaşi timp voiam şi să-i eliberez pe enefadehi. Voiam atât de multe lucruri, fiecare dintre ele contrazicându-le pe celelalte, imposibil de avut în acelaşi timp! Le voiam oricum. Poate că naivitatea lui Sieh mă infectase şi pe mine.

— Cândva, aveai multe iubite muritoare, am spus.

Vocea îmi trăda răsuflarea tăiată. S-a apropiat de mine şi a inhalat, ca şi cum m-ar fi mirosit.

— Cândva, îţi luai zeci de iubite şi toate au supravieţuit pentru a povesti despre asta.

— Asta a fost înainte ca secole de ură omenească să mă transforme într-un monstru, a spus Stăpânul Nopţii.

Pentru o clipă, vocea i-a fost încărcată de tristeţe.

Folosisem eu însămi acel cuvânt referindu-mă la el, dar mi se părea ciudat şi greşit să-l aud din gura lui.

— Înainte ca fratele meu să fure orice urmă de tandreţe care a existat vreodată în sufletul meu.

Şi uite-aşa, nu mi-a mai fost frică.

— Nu, i-am spus.

Mâna i s-a oprit. Mi-am întins-o pe a mea şi i-am prins-o, degetele mele împletindu-se cu ale lui.

— Tandreţea ta nu e pierdută, Nahadoth. Am văzut-o. Am gustat-o.

I-am tras mâna în sus, până la buze. I-am simţit degetele tresărind, surprinse.

— Ai dreptate în legătură cu mine. Dacă trebuie să mor, vreau să mor aşa cum vreau eu. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le voi face niciodată – dar *asta* pot face. Te pot avea.

I-am sărutat degetele.

— Îmi poţi arăta acea tandreţe din nou, Stăpân al Nopţii? Te rog?

Cu colţul ochiului, am zărit ceva mişcându-se. Când am întors capul, am văzut linii negre ondulându-se aleatoriu, croindu-şi drum de-a lungul pereţilor, ferestrelor, podelei. Liniile se revărsau din picioarele lui Nahadoth, împrăştiindu-se, suprapunându-se. Am văzut o frântură din ceea ce mi-au părut nişte stranii abisuri eterice printre linii, o senzaţie de ceţuri în derivă şi genuni adânci, fără capăt. A oftat cu un sunet grav, fremătător, care s-a încolăcit în jurul limbii mele.

— Am nevoie de atât de mult, a şoptit. A trecut atâta timp de când am împărtăşit acea parte din mine, Yeine. Îmi este foame… întotdeauna îmi este. Mă autodevorez de foame. Dar Itempas m-a trădat, şi tu nu eşti Enefa, şi eu… eu… mă tem.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Întinzând mâna, i-am cuprins chipul şi l-am tras în jos spre mine. Buzele lui erau reci şi, de data asta, aveau un gust sărat. Mi s-a părut că-l simt tremurând.

— Îţi voi da tot ce pot, i-am spus când mi-am desprins buzele de ale lui.

Şi-a apăsat fruntea de a mea. Respira sacadat.

— Trebuie să spui cuvintele. Voi încerca să fiu ceea ce am fost, voi încerca, dar…

A gemut încet, disperat.

— Spune cuvintele!

Am închis ochii. Cât de mulţi dintre strămoşii mei Arameri spuseseră aceste cuvinte şi muriseră? Am zâmbit. Ar fi fost o moarte potrivită unei darreze, dacă m-aş fi alăturat lor.

— Fă ce vrei cu mine, Stăpâne al Nopţii! am şoptit.

Mâini m-au cuprins.

Nu spun „mâinile lui”, pentru că erau prea multe, înhăţându-mi braţele, strângându-mi şoldurile şi împletindu-se în părul meu. Una mi s-a prins chiar şi în jurul gleznei. Încăperea era aproape în întregime în întuneric. Nu mai vedeam nimic, în afara ferestrei şi a cerului din spatele ei, unde lumina soarelui dispăruse în totalitate, într-un final. Stelele s-au învârtit când am fost ridicată şi apoi coborâtă, până ce am simţit patul sub mine.

Apoi ne-am hrănit foamea unul altuia. Oriunde aş fi dorit să fiu atinsă, m-a atins. Nu îmi dau seama cum ştia. De fiecare dată când îl atingeam, avea loc o mică întârziere. Prindeam nimicul înainte să devină un braţ musculos şi neted. Îmi înfăşuram picioarele în jurul a nimic şi abia apoi găseam şolduri acolo, încordate de vigoare. Astfel i-am dat formă, făcându-l să se potrivească fanteziilor mele; în acest fel a ales el să prindă formă. Când o căldură apăsătoare şi groasă s-a împins în mine, nu ştiam dacă era un penis sau un fel de falus complet diferit, pe care doar zeii îl aveau. Cred că era vorba de a doua variantă, pentru că niciun penis obişnuit nu poate umple trupul unei femei în felul în care m-a umplut el pe mine. Iar dimensiunea nu avea nicio legătură cu asta. De data asta, m-a lăsat să urlu.

— Yeine…

Prin aburul căldurii propriului meu trup, am devenit conştientă de câteva lucruri: norii aflaţi într-o cursă deasupra stelelor, liniile negre, ţesând o plasă pe tavanul încăperii, lăţindu-se şi contopindu-se într-un abis nesfârşit. Mişcările lui Nahadoth se precipitau din ce în ce mai tare. Simţeam şi durere acum, pentru că o doream.

— Yeine. Deschide-te în faţa mea.

Nu aveam idee ce voia să spună. Nu puteam gândi. Dar m-a prins de păr şi şi-a strecurat o mână sub şoldurile mele, strângându-mă mai aproape de el, într-un fel care m-a trimis învârtindu-mă din nou în extaz.

— Yeine!

Avea o asemenea nevoie în el… Asemenea răni – două, deschise şi de nevindecat, pentru doi iubiţi pierduţi. Atât de mult peste ce putea să ofere vreodată o fată muritoare.

Şi totuşi, în nebunia mea, am încercat. Nu am reuşit. Eram doar un om. Dar în acel moment am tânjit să fiu mai mult, să ofer mai mult, pentru că îl iubeam.

Îl iubeam.

Nahadoth s-a arcuit şi s-a ridicat, îndepărtându-se de mine. În lumina stelelor am desluşit conturul unui trup neted, perfect, cu muşchi încordaţi şi lucind de sudoare de sus până jos, până acolo unde se unea cu mine. Îşi azvârlise în spate părul, într-o arcuire. Faţa îi era încordată, ochii închişi şi gura întredeschisă. Avea expresia delicioasă, apropiată de agonie, pe care o au bărbaţii când ajung la apogeu. Liniile negre s-au contopit şi nimicul ne-a împrejmuit.

Apoi am căzut.

…nu, nu, de fapt am zburat, nu în jos, ci înainte, spre întuneric. Erau fâşii în întuneric, linii subţiri, aleatorii, albe şi argintii şi roşii şi albastre. Am întins mâna, fascinată, şi am tras-o grăbită înapoi în momentul în care ceva mi-a înţepat degetele. M-am uitat la ele şi am văzut că erau ude, pline de o substanţă strălucitoare care se învolbura, cu fire de praf strălucitoare orbitând în ea. Apoi Nahadoth a urlat, trupul lui cutremurându-se, şi apoi ne-am dus în sus…

…trecând pe lângă stele nesfârşite, pe lângă lumi nesfârşite, prin straturi de lumină şi nori strălucitori. Ne-am tot dus în sus, în sus, cu viteza noastră imposibilă, cu mărimea noastră de neînţeles. Am lăsat lumina în urmă şi am continuat, trecând prin lucruri mai stranii decât simple lumi. Forme geometrice care se răsuceau şi clocoteau. Un peisaj alb înţesat de explozii îngheţate. Linii tremurânde de voinţă care s-au întors pentru a ne urmări. Fiinţe enorme, ca nişte balene, cu ochi terifianţi şi chipuri ale unor prieteni demult pierduţi.

Am închis ochii. A trebuit. Şi totuşi imaginile au continuat, pentru că în acest loc nu aveam pleoape pe care să le închid.

Eram imensă, şi totuşi încă mai creşteam. Aveam un milion de picioare, două milioane de braţe. Nu ştiu ce am devenit în locul în care m-a purtat Nahadoth. Există lucruri care nu ar trebui făcute, trăite sau înţelese de muritori, şi eu le conţineam pe toate.

Ceva familiar: acel întuneric care este chintesenţa lui Nahadoth. M-a înconjurat, m-a apăsat, până când nu am mai avut de ales decât să capitulez. Am simţit lucruri în mine – sănătate mentală? sine? – întinzându-se, crescând atât de mult, încât o simplă atingere le-ar fi putut sparge. Acesta era sfârşitul, atunci. Nu mi-a fost frică, nici măcar când am devenit conştientă de un sunet, un muget groaznic, titanic. Nu îl pot descrie în afară de a spune că ceva din acel vuiet era în vocea lui Nahadoth, când a urlat din nou. Am ştiut atunci că extazul lui ne purtase dincolo de limitele universului şi că acum ne apropiam de Maelstrom, locul în care se născuseră zeii. Avea să mă sfâşie în bucăţi.

Apoi, chiar în momentul în care bubuitul a devenit atât de teribil, încât am ştiut că nu mai puteam îndura, ne-am oprit. Am plutit, stăpâniţi.

Apoi am căzut din nou prin ciudăţenii bolborosinde şi întuneric stratificat şi vârtejuri de lumină şi globuri dansânde, către un anumit glob, albastru-verzui şi nespus de frumos. Am auzit un nou uruit când am brăzdat aerul în jos, lăsând în urmă foc fierbinte şi alb. Ceva strălucitor şi palid a izbucnit, mai întâi plăpând şi apoi enorm, doar ţepuşe şi piatră albă şi înşelăciune – *Văzduhul, era Văzduhul* – şi ne-a înghiţit în întregime.

Cred că am ţipat din nou când, goală, cu pielea emanând abur, m-am afundat înapoi în pat. Unda de şoc a impactului a zguduit camera. Sunetul ei era Maelstromul coborât pe pământ. Nu mai ştiam de mine.

25.O şansă

Ar fi trebuit să mă ucidă în noaptea aceea. Ar fi fost mai uşor.

E egoist din partea ta.

Ce?

El ţi-a oferit trupului lui. Ţi-a oferit plăcere pe care niciun iubit omenesc n-ar fi putut să ţi-o ofere. A luptat împotriva firii lui pentru a te ţine în viaţă, şi tu îţi doreşti să nu-şi fi bătut capul.

N-am vrut să spun…

Ba da, asta ai vrut. Ah, copilă. Crezi că îl iubeşti? Crezi că eşti demnă de iubirea lui?

Nu pot vorbi în numele lui. Dar ştiu ce simt eu.

Nu fi o…

Şi ştiu ce aud. Gelozia nu ţi se potriveşte.

Ce?

Din cauza asta eşti atât de mânioasă pe mine, nu-i aşa? Eşti la fel ca Itempas, nu poţi suporta să împărţi…

Tăcere!

…dar nu este cazul. Nu vezi? El nu a încetat niciodată să te iubească. Nu o va face niciodată. Tu şi Itempas veţi avea întotdeauna inima lui în mâini.

Da… Asta este adevărat. Dar eu sunt moartă şi Itempas este nebun.

Şi eu voi muri. Bietul Nahadoth.

Bietul Nahadoth şi bietele de noi…

***

M-am trezit lent, conştientă mai întâi de căldură şi confort. Lumina soarelui strălucea pe o parte a feţei mele, în nuanţe roşiatice, trecând prin una dintre pleoape. O mână îmi masa spatele, în cercuri mici.

Mi-am deschis ochii şi n-am înţeles de la început ce vedeam. O suprafaţă albă, rostogolindu-se. Aveam amintiri trecătoare care semănau cu imaginea asta – *explozii îngheţate.* Dar amintirile înotau departe, mai adânc în conştiinţa mea, devenind inaccesibile. Pentru o clipă, înţelegerea a zăbovit în mine: eram muritoare, nu eram pregătită să ştiu anumite lucruri. Apoi, până şi asta a dispărut. Eram eu însămi din nou. Purtam un halat de pluş. Stăteam la cineva în braţe. Încruntându-mă, mi-am ridicat capul.

Întruchiparea diurnă a lui Nahadoth mă privea cu ochi sinceri, omeneşti.

Fără să mă gândesc prea mult, pe jumătate căzând, pe jumătate sărind din poala lui, m-am ridicat în picioare. S-a ridicat odată cu mine. A urmat un moment încordat, eu holbându-mă, el stând nemişcat.

Clipa s-a întrerupt când Naha s-a întors către mica noptieră, pe care era un serviciu de ceai strălucitor, din argint. A turnat ceai într-o ceaşcă. Sunetul delicat al lichidului m-a făcut să tresar din motive pe care nu le înţelegeam. Apoi mi-a întins ceaşca.

Am stat dezbrăcată înaintea lui, o ofrandă.

Dispăruse, ca un peşte în iaz.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Am tresărit din nou, nesigură dacă înţelesesem sensul cuvintelor. Cum mă simţeam? Caldă. În siguranţă. Curată. Mi-am ridicat o mână şi mi-am mirosit încheietura. Miroseam a săpun.

— Te-am îmbăiat. Sper că-mi vei ierta îndrăzneala.

Vocea lui era joasă şi molatecă, de parcă ar fi vorbit cu o iapă sperioasă. Arăta diferit faţă de ziua precedentă – mai sănătos, în primul rând, dar şi mai închis la ten, ca un bărbat din Darr.

— Dormeai atât de profund, încât nu te-ai trezit. Am găsit halatul în dulap.

Nu ştiusem că aveam un halat. Mi-am dat seama cu întârziere că încă ţinea întinsă ceaşca de ceai. Am luat-o, mai mult din politeţe decât dintr-un interes real. Când am sorbit, am fost surprinsă că era călduţ şi avea o aromă bogată de mentă răcoroasă şi ierburi liniştitoare. M-a făcut să-mi dau seama că îmi era sete. L-am băut cu lăcomie. Naha a întins ceainicul, oferindu-mi mai mult, şi l-am lăsat să toarne.

— Ce minunăţie eşti, a murmurat în timp ce terminam de băut a două ceaşcă de ceai.

Zgomot. Se uita la mine şi mă deranja. Mi-am ferit privirea, pentru a-mi lua gândul de la el şi a-mi savura ceaiul.

— Când m-am trezit erai rece ca gheaţa şi murdară. Aveai ceva – funingine cred – pe tot corpul. Baia a părut să te încălzească, pe urmă a fost util şi ăsta.

A indicat cu capul spre fotoliul pe care stătusem.

— Nu era alt loc, aşa că…

— Patul, am spus, tresărind din nou.

Vocea îmi era răguşită, iar gâtul, inflamat şi dureros. Menta îmi făcea bine.

Pentru o clipă, Naha s-a oprit, buzele sale curbându-se cu o urmă a cruzimii care-l caracteriza de obicei.

— Patul nu era o opţiune.

Nedumerită, m-am uitat în spatele lui şi mi s-a oprit respiraţia. Patul era distrus, salteaua atârna într-o parte pe cadrul despicat, cu picioare rupte. Arăta de parcă ar fi fost ciopârţit cu o sabie şi apoi incendiat. Puf de gâscă şi bucăţi de material carbonizat zăceau împrăştiate prin cameră.

Dar nu numai patul avusese de suferit. Una dintre ferestrele uriaşe de sticlă se crăpase de sus până jos. Părea gata să se facă fărâmiţe. Oglinda mesei de machiaj se spărsese. Una dintre biblioteci se răsturnase pe podea, cu toate cărţile împrăştiate pe jos, dar intacte. (Am văzut şi cartea tatălui meu acolo, spre marea mea uşurare.) Cealaltă bibliotecă fusese distrusă, împreună cu majoritatea cărţilor din ea.

Naha mi-a luat ceaşca goală din mână, înainte să o scap.

— Va trebui să aduci unul dintre prietenii tăi enefadehi să repare pe aici. Am ţinut servitorii departe de camera ta în dimineaţa asta, dar n-o să ţină mult.

— Eu… eu nu-mi…

Am scuturat din cap. Atât de mult din ceea ce se întâmplase fusese asemenea unui vis în amintirea mea, mai mult metafizic decât concret. Îmi aduceam aminte căderea. Nu era nicio gaură în tavan. Şi totuşi, patul…

Naha nu a spus nimic cât timp m-am plimbat prin cameră. Papucii de casă scrâşneau călcând pe sticlă şi aşchii. Când am luat în mână un ciob al oglinzii, privindu-mi chipul, Naha a zis:

— Nu semeni atât de mult cu muralul din bibliotecă pe cât am crezut iniţial.

Asta m-a făcut să mă întorc spre el. Mi-a zâmbit. Îl crezusem om, dar nu era. Trăise prea mult şi prea ciudat, ştia prea multe. Poate că era mai mult ca demonii de pe vremuri: pe jumătate muritor şi pe jumătate altceva.

— De cât timp ştii? l-am întrebat.

— De când ne-am întâlnit.

Buzele i s-au curbat.

— Deşi, aia nu se poate numi o „întâlnire” propriu-zisă, recunosc.

Se oprise şi se uitase la mine, în acea primă seară în Văzduh. Uitasem momentul acela, în precipitarea de teroare ce a urmat. Şi îl văzusem apoi mai târziu, în odăile Sciminei.

— Eşti un actor bun.

— Trebuie să fiu.

Zâmbetul îi pierise acum.

— Chiar şi aşa, nu puteam fi sigur, a continuat. Nu până nu m-am trezit şi am văzut asta, mi-a spus arătând către camera devastată. Şi pe tine acolo, lângă mine, teafără.

Nu mă aşteptasem să fiu. Dar eram, şi acum trebuia să înfrunt consecinţele.

— Nu sunt ea, am spus.

— Nu. Dar pun rămăşag că eşti o parte a ei, la fel cum ea este o parte din tine. Ştiu câte ceva despre lucrurile astea.

Şi-a trecut o mână prin pletele negre, ciufulite. Doar păr, nu buclele ca de fum ale sinelui său zeiesc, dar ceea ce voia să înţeleg din gestul lui era evident.

— De ce nu ai spus nimănui?

— Crezi că aş fi în stare de aşa ceva?

— Da.

A râs, deşi se putea simţi ceva tăios în râsul lui.

— Iar tu mă cunoşti atât de bine… a zis el.

— Ai face orice pentru a-ţi face viaţa mai uşoară.

— Aha. Atunci se pare că într-adevăr mă cunoşti.

S-a aruncat în fotoliu – singura piesă de mobilier intactă din încăpere. Şi-a lăsat un picior să-i atârne peste unul dintre braţele fotoliului.

— Dar dacă ştii atât de multe, lady Yeine, atunci ar trebui să fii în stare să-ţi dai seama de ce nu le-aş spune niciodată celor din familia Arameri despre… unicitatea ta.

Am pus jos ciobul de oglindă şi m-am dus lângă el.

— Explică, i-am poruncit, pentru că, deşi îmi era milă de el, ştiam că nu-mi va fi niciodată simpatic.

A clătinat din cap, de parcă m-ar fi dojenit pentru nerăbdare.

— Şi eu vreau să fiu liber.

M-am încruntat.

— Dar dacă Stăpânul Nopţii este vreodată eliberat… am zis eu.

Ce se întâmpla cu un suflet muritor îngropat în trupul unui zeu? Urma să doarmă fără a se mai trezi vreodată? Avea să

dăinuie vreo parte a lui, captivă şi conştientă înăuntrul unei minţi străine? Sau avea pur şi simplu să înceteze a mai exista?

A aprobat din cap. Mi-am dat seama că acele gânduri, şi mai multe chiar, trebuie să-i fi trecut şi lui prin cap de-a lungul secolelor.

— Mi-a promis că mă va distruge, dacă va veni vreodată ziua când vom fi eliberaţi.

Acest Naha s-ar fi bucurat să fie distrus, mi-am dat seama cu un fior. Poate că mai încercase să se sinucidă în trecut, numai pentru a învia în ziua următoare, pentru că era prizonierul unei magii menite să tortureze un zeu.

Aşadar, dacă totul mergea conform planului, urma să fie liber în curând.

M-am ridicat şi m-am dus către fereastra rămasă intactă. Soarele se afla sus pe cer. Era trecut de amiază. Ultima zi din viaţa mea era pe jumătate încheiată. Încercam să mă gândesc cum să-mi petrec timpul rămas, când am simţit o nouă prezenţă în cameră. M-am întors. Sieh stătea acolo, privind de la pat către mine, apoi la Naha şi înapoi.

— Pari să te simţi bine, am spus mulţumită.

Era din nou tânăr cum trebuia şi avea o pată de iarbă pe genunchi. Privirea din ochii lui, totuşi, era departe de a fi copilărească atunci când se uita la Naha. Când pupilele i s-au transformat în nişte fante feroce – am văzut schimbarea de această dată – am ştiut că trebuia să intervin. M-am dus lângă Sieh, punându-mă dinadins în faţa lui, şi mi-am deschis braţele invitându-l să se apropie.

Şi-a pus braţele în jurul meu, lucru care iniţial a părut afectuos, până când m-a ridicat cu totul şi m-a aşezat în spatele lui, întorcându-se apoi cu faţa la Naha.

— Eşti în regulă, Yeine? m-a întrebat, aplecându-se într-o postură de atac.

Nu era poziţia unui luptător. Se asemăna mai degrabă cu mişcările unui animal pregătindu-se de o săritură asupra prăzii. Naha i-a susţinut privirea cu indiferenţă.

Am pus mâna pe umărul lui Sieh şi i-am simţit încordarea.

— Sunt bine.

— Ăsta e periculos, Yeine. Nu avem încredere în el.

— Simpaticul de Sieh, a spus Naha, şi am detectat din nou acel ton tăios în vocea lui.

Şi-a întins braţele în lături într-o batjocură a gestului meu.

— Mi-a fost dor de tine. Vino! Oferă-i tatălui tău o sărutare.

Sieh a şuierat şi pentru o clipă m-am întrebat dacă aveam vreo şansă în iadurile infinite de a-l opri. Apoi Naha a râs şi s-a lăsat înapoi în fotoliu. Bineînţeles că ştia exact cât de mult să întindă coarda.

Sieh arăta de parcă încă lua în considerare ideea de a-i face ceva groaznic lui Naha, când mi-a venit în sfârşit ideea să-i distrag atenţia.

— Sieh!

Nu s-a uitat la mine.

— Sieh! Am fost împreună cu tatăl tău noaptea trecută.

S-a întors spre mine atât de surprins, încât ochii i-au revenit la forma omenească instantaneu. În spatele lui, Naha a chicotit pe înfundate.

— Nu se poate să fi fost, a spus Sieh. Au trecut secole de când…

S-a oprit şi s-a apropiat.

I-am văzut nările zvâcnind cu delicateţe o dată, de două ori.

— Ceruri şi pământ. Chiar ai fost cu el.

Ruşinată, mi-am mirosit pe furiş gulerul halatului. Nădăjduiam că era ceva ce doar zeii puteau simţi.

— Da.

— Dar el… asta ar fi trebuit…

Sieh a scuturat din cap pe neaşteptate.

— Yeine, ah, Yeine, ştii ce înseamnă asta?

— Înseamnă că micul vostru experiment a mers mai bine decât aţi crezut, a spus Naha.

În umbra fotoliului, ochii i-au strălucit, amintindu-mi un pic de celălalt sine al lui.

— Poate că ai putea s-o încerci şi tu, Sieh. Trebuie să te fi plictisit de boşorogi perverşi.

Sieh s-a încordat din tot corpul, mâinile strângându-i-se în pumni. M-am minunat că permitea unor asemenea glume să-l afecteze, dar probabil că era una dintre slăbiciunile lui. Se obligase să trăiască după legile copilăriei. Probabil că una dintre acele reguli era: copiii nu-şi controlează temperamentul când sunt tachinaţi.

I-am atins bărbia şi i-am întors faţa către mine.

— Camera. Ai putea…?

— Ah. Da.
Întorcându-se cu spatele la Naha în mod intenţionat, s-a uitat de jur împrejurul camerei rostind ceva în limba lui, repede şi piţigăiat. Camera a revenit imediat la forma ei iniţială.
— Util, am spus.
— Nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să şteargă urmele boroboaţelor, a spus şi mi-a aruncat un rânjet scurt.
Naha s-a ridicat şi s-a dus să răsfoiască nişte cărţi dintr-una din bibliotecile proaspăt reparate, ignorându-ne în mod deliberat. Mi-am dat seama cu întârziere că fusese diferit înainte să apară Sieh – grijuliu, respectuos, aproape binevoitor. Am deschis gura pentru a-i mulţumi pentru asta, apoi m-am gândit mai bine. Sieh avusese grijă să ascundă de mine acea faţă a lui, dar văzusem semnele unor urme de cruzime în sinele lui. Era o dispută foarte veche şi foarte aprinsă între cei doi, şi astfel de lucruri sunt rareori unilaterale.
— Hai să mergem în altă parte să discutăm. Am un mesaj pentru tine.
Scoţându-mă din reverie, Sieh m-a tras către cel mai apropiat perete. Am păşit prin el, în spaţiul gol din spate.
După ce am străbătut câteva încăperi, Sieh a oftat, a deschis gura pentru a spune ceva, a închis-o, apoi s-a hotărât în cele din urmă.
— Mesajul pe care îl am este de la Relad. Vrea să te vadă.
— De ce?
— Nu ştiu. Dar nu cred că ar trebui să mergi.
M-am încruntat.
— De ce nu?
— Gândeşte-te, Yeine. Nu eşti singura care are de înfruntat moartea mâine. În momentul în care o numeşti pe Scimina ca moştenitoare, primul lucru pe care-l va face va fi să-şi omoare fratele mai mic, şi el ştie asta. Ce se întâmplă dacă decide că a te omorî *pe tine* – chiar acum, înainte de ceremonie – este cea mai bună modalitate de a-şi obţine câteva zile în plus de viaţă? Ar fi inutil, desigur. Dekarta a văzut ce s-a întâmplat cu Darrul. Va desemna pe altcineva în rolul de sacrificiu şi îi va spune acelei persoane să o aleagă pe Scimina. Dar oamenii disperaţi nu gândesc întotdeauna raţional.
Raţionamentul lui Sieh avea sens. Dar exista un amănunt pe care nu-l înţelegeam.

— Relad ţi-a poruncit să-mi transmiţi acest mesaj?
— Nu, m-a rugat. Şi te roagă şi pe tine. A spus: „Dacă o vezi, aminteşte-i că eu nu sunt sora mea. Eu nu i-am făcut niciodată vreun rău. Ştiu că ascultă de tine”.
Sieh s-a încruntat.
— „Aminteşte-i” – asta a fost singura parte pe care a poruncit-o. Ştie cum să ne vorbească. Mi-a oferit în mod intenţionat libertatea de alegere.
M-am oprit din mers. Sieh a mai înaintat câţiva paşi până să-şi dea seama, apoi s-a întors spre mine cu o privire nedumerită.
— Şi de ce ai ales să-mi spui? l-am întrebat.
O umbră de nelinişte i-a trecut peste chip. Şi-a plecat privirea.
— Într-adevăr, nu ar fi trebuit, a zis încet. Kurue n-ar fi permis asta, dacă ar fi ştiut. Dar ce nu ştie…
Un zâmbet uşor i-a apărut pe chip. Apoi a continuat:
— Bine, îi *poate* face rău, dar va trebui doar să sperăm că nu se va întâmpla.
Mi-am încrucişat mâinile, aşteptând. Încă nu-mi răspunsese la întrebare, şi el ştia asta.
Sieh părea enervat.
— Nu mai eşti amuzantă.
— Sieh!
— Bine, bine.
Şi-a strecurat mâinile în buzunare şi a ridicat din umeri cu nonşalanţă, dar vocea îi era serioasă.
— Ai fost de acord să ne ajuţi, asta e tot. Asta te face aliata noastră, nu unealta noastră. Kurue se înşală. N-ar trebui să-ţi tăinuim lucruri.
Am încuviinţat.
— Îţi mulţumesc.
— Mulţumeşte-mi prin a nu-i spune nimic despre asta lui Kurue. Nici lui Nahadoth, nici lui Zhakkarn, că tot veni vorba.
S-a oprit, apoi mi-a zâmbit brusc amuzat.
— Cu toate că Nahadoth are propriile secrete de ascuns în ceea ce te priveşte…
Obrajii mi s-au înfierbântat.
— A fost decizia mea.
M-a luat gura pe dinainte, simţind o nevoie iraţională de a mă justifica.
— L-am luat prin surprindere şi…

— Yeine, te rog. Nu încerci să mă convingi că tu ai profitat de el sau ceva de felul ăsta, nu?

Pentru că tocmai eram pe cale să fac asta, am tăcut.

Sieh a clătinat din cap şi a oftat. Am fost surprinsă să observ un soi de tristeţe în zâmbetul lui.

— Mă bucur, Yeine… mai mult decât îţi dai seama. A fost atât de singur de la război încoace.

— Nu e singur. Vă are pe voi.

— Noi îl sprijinim, da, şi îl împiedicăm să renunţe de tot la judecată. Putem chiar fi amanţii lui, deşi pentru noi experienţa este… ei bine, la fel de epuizantă cum a fost şi pentru tine.

Am roşit din nou, mai mult din cauza gândului alarmant că Nahadoth se culca cu propriii lui copii. Dar Cei Trei fuseseră fraţi, până la urmă. Zeii nu trăiau după regulile noastre.

Ca şi cum ar fi auzit acest gând, Sieh a aprobat.

— De egali are el nevoie, nu de ofrande compătimitoare din partea copiilor lui.

— Nu sunt egala niciunuia dintre Cei Trei, Sieh, indiferent al cui suflet se află în mine.

A devenit serios.

— Iubirea poate nivela terenul dintre muritori şi zei, Yeine. Este un lucru pe care am învăţat să-l respectăm.

Am clătinat din cap. Era ceva ce înţelesesem din primul moment în care simţisem impulsul nebunesc de a face dragoste cu un zeu.

— El nu mă iubeşte.

Sieh şi-a dat ochii peste cap.

— Eu te iubesc, Yeine, dar câteodată poţi fi aşa o muritoare.

Luată prin surprindere, n-am mai spus nimic. Sieh a clătinat din cap şi a chemat de nicăieri unul dintre globurile plutitoare, aruncându-l apoi dintr-o mână în alta.

Globul era verde-albăstrui, lucru care mi-a răscolit fără milă amintirile.

— Deci ce ai de gând să faci în legătură cu Relad?

— Ce… ah.

Atât de ameţitoare, această trecere constantă între problemele pământeşti şi cele divine!

— Mă voi întâlni cu el.

— Yeine…

— Nu mă va ucide.

În mintea mea, am văzut chipul lui Relad din urmă cu două nopţi, încadrat de tocul uşii camerei mele. Venise să mă anunţe de tortura lui Sieh, lucru pe care nu-l făcuse nici măcar T'vril. Cu siguranţă îşi dăduse seama că, dacă Scimina mă va forţa să-mi divulg secretele, ea avea să câştige concursul. Deci de ce o făcuse?

Aveam o teorie proprie, bazată pe acea scurtă întrevedere din solariu. Credeam că, undeva în adâncul sufletului, Relad era într-o mai mică măsură Arameri, chiar şi decât T'vril, poate chiar mai puţin decât mine. Undeva, îngropat în toată acea înverşunare şi dispreţ de sine, ascuns în spatele a mii de straturi protectoare, Relad Arameri era un sentimental.

Un atribut nefolositor unui moştenitor Arameri, dacă era adevărat. Mai mult decât nefolositor, era periculos. Dar din cauza asta, eram dispusă să risc să am încredere în el.

— Încă aş putea să-l aleg pe el, i-am spus lui Sieh, şi el ştie asta.

Nu ar avea niciun sens, pentru că ar însemna suferinţa poporului meu. Dar o puteam face.

— Eu sunt ultima lui speranţă.

— Pari foarte sigură de asta, a spus Sieh suspicios.

Am avut impulsul de a-i ciufuli părul. Ar fi putut chiar să se bucure de asta, ţinând cont de firea lui, dar nu i-ar fi plăcut gândul care stârnise acel impuls. Sieh chiar era copil, într-un mod fundamental. Nu înţelegea muritorii. Trăise printre noi atâtea secole, milenii, şi totuşi nu fusese niciodată unul dintre noi. Nu cunoştea puterea speranţei.

— Sunt foarte sigură, i-am spus. Şi aş fi foarte recunoscătoare dacă m-ai însoţi.

A părut surprins, dar m-a luat de mână imediat.

— Desigur. Dar de ce?

— Susţinere morală. Şi pentru eventualitatea în care mă înşel îngrozitor de tare.

A rânjit şi a deschis un alt perete care avea să ne ducă acolo.

***

Apartamentul lui Relad era la fel de mare ca cel al Sciminei, şi ambele erau de trei ori mai mari decât al meu. Dacă le-aş fi văzut în prima mea zi în Văzduh, aş fi înţeles imediat că nu eram un adevărat pretendent la moştenirea lui Dekarta.

Configuraţia locuinţei lui era complet diferită de cea a Sciminei totuşi. Era o încăpere uriaşă, deschisă, cu o scară scurtă în partea din spate, ducând către o zonă de mansardă. Etajul principal era dominat de o adâncitură pătrată în podea, în care fusese realizată o hartă a lumii din plăci de ceramică frumos colorate. În afară de asta, încăperea era surprinzător de austeră, cu doar câteva obiecte de mobilier, un bar lateral încărcat din belşug cu sticle de alcool şi o mică bibliotecă. Şi Relad stătea lângă hartă părând rigid, formal şi inconfortabil de treaz.

— Salutări, verişoară, a spus când am intrat.

A făcut apoi o pauză, uitându-se urât la Sieh.

— Am invitat-o doar pe Yeine.

Am pus o mână pe umărul lui Sieh.

— Îşi făcea griji că intenţionezi să-mi faci vreun rău, vărule. E adevărat?

— Poftim? Bineînţeles că nu!

Expresia de surpriză de pe chipul lui Relad m-a liniştit. De fapt, totul referitor la acest mic spectacol sugera că era decis să mă farmece. Şi nimeni nu fermeca persoane dispensabile.

— De ce în numele Maelstromului aş face asta? Nu-mi eşti de niciun folos moartă.

M-am forţat să zâmbesc şi am decis să-i ignor remarca lipsită de tact.

— E bine de ştiut, vărule.

— Nu mă lua în seamă, a spus Sieh. Nici n-o să simţi că sunt aici.

Relad a făcut un efort pentru a-l ignora, întorcându-se spre mine.

— Te pot servi cu ceva? Ceai? Ceva de băut?

— Păi, dacă tot ai adus vorba… a început Sieh, înainte să-i strâng zdravăn umărul.

Nu voiam să-i testez limitele lui Relad, cel puţin nu încă.

— Mulţumesc, nu, am spus. Deşi apreciez oferta. La fel cum îţi apreciez avertismentul, vărule, de acum două nopţi, am spus şi i-am mângâiat părul lui Sieh.

Relad s-a chinuit să găsească un răspuns potrivit timp de trei secunde aproape, înainte de a mormăi în cele din urmă:

— Pentru nimic.

— De ce m-ai invitat aici?

— Am o propunere pentru tine, a spus şi a făcut un semn vag către podea.

M-am uitat în jos către harta lumii de pe podea, ochii mei reperând automat Nordul Îndepărtat şi micuţul colţ din el care era Darrul. Patru pietre albe, plate şi şlefuite stăteau dispuse în jurul graniţelor Darrului – una în fiecare dintre cele trei regate care suspectasem că făceau parte din alianţă, plus o a doua piatră în Menchey. În inima Darrului se afla o singură piatră gri de marmură, probabil reprezentând puterea jalnică a trupelor noastre. Dar chiar la sud de Menchey, pe coasta unde continentul se întâlnea cu Marea Căinţei, se aflau trei pietre de un galben pal. Nu mi-am dat seama ce reprezentau.

Am ridicat privirea către Relad.

— Numai Darrul mă mai interesează acum. Scimina mi-a oferit vieţile poporului meu. Asta îmi oferi şi tu?

— Poate chiar mai mult de-atât.

Relad a coborât în adâncitura hărţii, mergând până sub Nordul Îndepărtat. Picioarele îi erau în mijlocul Mării Căinţei, lucru care mi-a părut iraţional de amuzant pentru o clipă.

— Albul reprezintă duşmanii tăi, după cum sunt sigur că ţi-ai dat seama – pionii Sciminei. Aceştia, a spus indicând către pietrele galbene, sunt ai mei.

M-am încruntat, dar înainte de a spune ceva, Sieh a pufnit şi a zis:

— Nu ai aliaţi în Nordul Îndepărtat, Relad. Ai ignorat tot continentul ani întregi. Victoria Sciminei este rodul neglijenţei tale.

— Ştiu asta, s-a răstit Relad, apoi s-a întors cu faţa la mine. Este adevărat că nu am prieteni în Nordul Îndepărtat. Chiar dacă aş fi avut, regatele de acolo îţi urăsc toate ţinutul, verişoară. Scimina doar înlesneşte ceea ce ei voiau cu nerăbdare să facă de generaţii întregi.

Am ridicat din umeri.

— Nordul Îndepărtat a fost un ţinut al barbarilor pe vremuri. Noi, darrezii, eram printre cei mai barbari. Preoţii se poate să ne mai fi civilizat de atunci, dar nimeni nu poate şterge trecutul.

Relad a aprobat grăbit. Nu-i păsa, iar asta se vedea. Chiar era foarte nepriceput la a fi şarmant. A indicat din nou către pietrele galbene.

— Mercenari, a spus. În principal piraţi keni şi mini, nişte

luptători ai beznei ghori şi un contingent de soldaţi din Cetatea Zhurem. Le pot ordona să lupte pentru tine.

M-am uitat la pietrele galbene şi mi-am amintit de gândul meu anterior referitor la muritori şi puterea speranţei.

Sieh a sărit şi el în adâncitura hărţii şi s-a uitat lung la pietrele galbene, ca şi cum ar fi putut vedea adevăratele forţe pe care le reprezentau. A fluierat.

— Trebuie să te fi falimentat pentru a angaja atât de mulţi şi a-i aduce la timp în Nordul Îndepărtat, Relad. Nu mi-am dat seama că ai acumulat aşa de mult capital peste ani.

S-a uitat către Relad, apoi la mine peste umărul lui.

— Dar sunt mult prea departe pentru a ajunge în Darr până mâine. Aliaţii Sciminei sunt deja pe drum, a zis Sieh.

Relad a aprobat, urmărindu-mă cu privirea.

— Forţele mele sunt destul de aproape pentru a ataca capitala Mencheyului mâine, şi chiar pentru a lansa un atac asupra Toklandului în ziua următoare. Sunt echipaţi complet, odihniţi şi bine aprovizionaţi. Planurile lor de luptă au fost alcătuite de Zhakkarn însuşi.

Şi-a încrucişat braţele, un pic defensiv.

— Cu Menchey atacat, jumătate dintre inamicii tăi se vor întoarce din drum şi nu vor ataca Darrul. Asta îi va lăsa pe oamenii tăi să se răfuiască doar cu zarennii şi cu rebelii atir. Vor fi depăşiţi numeric doi la unu. Dar măcar asta le oferă darrezilor o şansă de izbândă.

I-am aruncat lui Relad o privire tăioasă. Mă nimerise foarte bine cu oferta asta, surprinzător de bine. Îşi dăduse cumva seama că nu perspectiva războiului era ceea ce mă îngrijora. Eram războinică, până la urmă. Dar un război imposibil de câştigat împotriva unor inamici care nu numai că îşi vor lua prada de război, dar ne vor distruge şi spiritul, dacă nu şi vieţile… asta nu puteam suporta.

Sorţii de doi la unu ofereau o şansă de câştig. Victoria era grea, dar posibilă.

I-am aruncat o privire lui Sieh, care a aprobat. Instinctul îmi spunea că oferta lui Relad era reală, dar Sieh cunoştea aptitudinile lui Relad şi mă putea avertiza de vreun şiretlic. Cred că eram amândoi surprinşi că Relad se descurcase să pună la cale planul ăsta, de fapt.

— Ar trebui să te abţii din băut mai des, am spus încet.

Relad a zâmbit, deloc amuzat.

— Nu a fost intenţionat, te asigur. Adevărul e că moartea iminentă tinde să acrească până şi cele mai bune vinuri.

Am înţeles pe deplin.

A urmat încă un moment de linişte incomodă, apoi Relad a păşit înainte, oferindu-mi mâna. Surprinsă, am strâns-o. Căzusem de acord.

***

Mai târziu, Sieh şi cu mine ne întorceam încet către camera mea. M-a dus pe o rută nouă, trecând prin părţi ale Văzduhului pe care nu le văzusem în cele două săptămâni petrecute aici. Printre alte minunăţii, mi-a arătat o încăpere înaltă, îngustă – nu un spaţiu gol între pereţi, dar la fel de ascunsă şi dată uitării din motive necunoscute. Tavanul arăta ca un accident în planul de construcţie al zeilor. Materia strălucitoare atârna ca nişte ţurţuri mici şi mari, întocmai stalactitelor din peşteri, deşi cu mult mai delicate şi elegante. Câteva erau destul de aproape cât să poată fi atinse. Unele se terminau abia la câţiva centimetri de tavan. Nu mi-am putut închipui scopul acelei încăperi, până când Sieh nu m-a condus la un panou de pe un perete.

Când l-am atins, s-a deschis o trapă în tavan, lăsând să intre o rafală neaşteptată şi tăioasă de aer rece ca gheaţa. M-am înfiorat, dar am uitat de disconfort când protuberanţele tavanului au început să cânte, angrenate în vibraţie de vânt. Nu semăna cu niciun fel de muzică pe care o auzisem vreodată. Era oscilantă şi stranie, o cacofonie prea frumoasă pentru a fi numită zgomot. Nu l-am lăsat pe Sieh să atingă panoul pentru a opri accesul aerului, până când nu mi-au amorţit degetele de-a binelea.

În liniştea care s-a lăsat, în timpul căreia m-am lipit ghemuită lângă perete şi mi-am suflat în mâini pentru a mă încălzi, Sieh s-a aplecat spre mine, privindu-mă cu atenţie. Îmi era prea frig pentru a băga de seamă la început, dar apoi s-a întins deodată spre mine şi m-a sărutat. Uimită, am rămas înţepenită, dar sărutul nu fusese deloc neplăcut. Era sărutul unui copil, spontan şi necondiţionat. Numai faptul că el nu era de fapt copil m-a făcut să mă simt incomod.

Sieh s-a retras şi a oftat cu tristeţe văzând expresia de pe chipul meu.

— Scuze, a spus şi s-a aşezat lângă mine.

— Nu-ţi cere scuze, i-am zis. Spune-mi doar pentru ce a fost asta.

Mi-am dat seama că fusese o comandă, din neglijenţă, aşa că am adăugat:

— Nu vrei?

A clătinat din cap, prefăcându-se timid, şi şi-a lipit faţa de braţul meu. Mi-a plăcut să-i simt căldura acolo, dar nu mi-a plăcut tăcerea lui. M-am tras înapoi, forţându-l să se ridice, pentru că altfel risca să cadă.

— Yeine!

— Sieh!

A oftat, părând iritat, şi s-a foit pentru a se aşeza cu picioarele încrucişate. Pentru o clipă, am crezut că avea de gând să rămână acolo îmbufnat, dar într-un final a vorbit.

— Problema e că nu mi se pare corect, asta-i tot. Naha a putut să-ţi simtă gustul, şi eu nu.

Asta chiar m-a făcut să mă simt stânjenită.

— Chiar şi în ţinutul meu barbar, femeile nu iau copii ca iubiţi.

Era tot mai supărat.

— Ţi-am mai spus, nu te vreau în felul ăla. Eu mă refer la asta, a spus şi s-a ridicat brusc în genunchi, aplecându-se către mine.

M-am ferit şi el s-a oprit, aşteptând. Mi-am dat seama că îl iubeam şi că aveam încredere să-mi pun sufletul în mâinile lui. Ar fi trebuit să am încredere în el în legătură cu un simplu sărut, nu? Aşadar, după o respiraţie adâncă, m-am relaxat. Sieh a aşteptat până când i-am oferit o scurtă încuviinţare şi apoi a mai stat un moment, ca să fie sigur. Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat din nou.

De data asta a fost diferit, pentru că l-am putut *gusta* – nu pe Sieh, copilul transpirat, puţin murdar, ci pe Sieh cel din spatele măştii umane. E… greu de descris. O izbucnire bruscă de ceva proaspăt, ca pepenele copt sau poate ca o cascadă. Un torent, un curent a năvălit în mine şi prin mine, apoi înapoi către el, atât de rapid încât abia am avut timp să-mi trag sufletul. Sare. Fulger. A durut destul cât să mă facă să mă trag în spate, dar am simţit, ca din depărtare, mâinile lui Sieh strângându-se dureros în jurul braţelor mele. Înainte de a apuca să ţip, m-a lovit un vânt îngheţat, alinându-mi atât şocul, cât şi vânătăile.

Apoi Sieh s-a retras. L-am privit, dar avea ochii încă închişi.

Scoţând un oftat adânc de satisfacţie, s-a foit pentru a se cuibări lângă mine din nou, ridicându-mi un braţ şi trăgându-l în jurul lui de parcă i-ar fi aparţinut.

— Ce… a fost asta? l-am întrebat, după ce mi-am mai revenit într-o oarecare măsură.

— Am fost eu, mi-a răspuns. Evident.

— Şi eu ce gust am?

Sieh a oftat, lipindu-se de umărul meu şi cuprinzându-mă cu braţele.

— Locuri moi şi înceţoşate, pline de margini ascuţite şi culori ascunse.

Nu mi-am putut abţine un chicotit. M-am simţit ameţită, de parcă aş fi băut prea mult din lichiorul lui Relad.

— Asta nu e un gust!

— Ba e. L-ai gustat pe Naha, nu-i aşa? El are gustul căderii către capătul universului.

Asta mi-a potolit hazul, pentru că era adevărat. Am mai stat o vreme, fără a vorbi, fără a gândi. Sau cel puţin eu nu m-am mai gândit la nimic. După grijile constante şi uneltirile din ultimele două săptămâni, aveam parte de un moment de pură fericire. Poate că tocmai de aceea, când am început din nou să gândesc, am făcut-o cu un soi aparte de linişte sufletească.

— Ce se va întâmpla cu mine? am întrebat. După.

Era un copil isteţ. A ştiut imediat la ce mă refeream.

— Vei rătăci pentru o vreme, a spus el foarte încet. Sufletele fac asta când sunt eliberate de trup, la început. În cele din urmă, gravitează către locuri care rezonează cu anumite aspecte ale firii lor. Locuri care sunt sigure pentru suflete lipsite de trup, spre deosebire de acest tărâm.

— Cerurile şi abisurile.

A dat din umeri, foarte uşor, pentru a nu ne deranja din poziţia în care stăteam.

— Aşa le spun muritorii.

— Şi nu asta sunt?

— Habar n-am. Ce contează?

M-am încruntat. Sieh a oftat.

— Nu sunt muritor, Yeine, nu sunt obsedat de asta cum sunt oamenii. Există nişte… locuri în care viaţa poate să se odihnească, în momentul în care nu mai este vie. Sunt multe, pentru că Enefa ştia că muritorii au nevoie de varietate.

A oftat din nou.

— De aceea credem că sufletul Enefei a continuat să rătăcească. Toate locurile pe care le-a creat, cele care rezonau cel mai mult cu ea, au încetat să existe când a murit.

M-am cutremurat şi mi s-a părut că am mai simţit ceva cutremurându-se în adâncul meu.

— Şi... şi ambele noastre suflete, şi al meu, şi al ei, vor găsi un loc? Sau al ei va rătăci din nou?

— Nu ştiu.

Durerea din vocea lui era mocnită, lipsită de orice fel de inflexiune. Altcineva, care nu-l cunoştea la fel de bine ca mine, n-ar fi observat diferenţa din tonul lui.

L-am mângâiat pe spate cu blândeţe.

— Dacă voi putea, am spus, dacă voi avea vreun control asupra ei... o voi lua cu mine.

— S-ar putea să nu vrea să vină. Singurele locuri rămase acum sunt acelea create de fraţii ei. Şi nu i se prea potrivesc.

— Atunci poate sta în interiorul meu, dacă e mai bine aşa. Nu oi fi eu paradisul, dar ne-am suportat una pe alta până acum. Va trebui să stăm un pic de vorbă totuşi. Toate aceste vise şi viziuni trebuie să înceteze. Chiar sunt foarte tulburătoare.

Sieh şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine. Am stat serioasă cât de mult am putut, adică nu mult. Evident că lui i-a reuşit mai bine. Avea secole întregi de practică în plus.

Am izbucnit amândoi în râs, îmbrăţişaţi pe podea, şi astfel s-a încheiat ultima zi din viaţa mea.

***

M-am întors în apartament singură, cu aproape o oră înainte de asfinţit. Când am intrat, Naha încă stătea pe fotoliu de parcă nu s-ar fi mişcat de acolo toată ziua, dar pe noptieră se afla o tavă pentru mâncare, goală. A tresărit când am intrat. Poate că trăgea un pui de somn sau era căzut pe gânduri.

— Du-te unde vrei pentru restul zilei, i-am spus. Aş vrea să stau singură o vreme.

Nu s-a opus şi s-a ridicat în picioare. Pe patul meu se afla o rochie lungă, formală, măiestrit croită, de un cenuşiu monoton. Lângă ea erau pantofi asortaţi şi accesorii.

— Servitorii le-au adus, a spus Nahadoth. Pentru balul de diseară.

— Mulţumesc.

A trecut pe lângă mine în drumul lui, fără a-mi arunca nicio privire. L-am auzind oprindu-se o clipă în pragul uşii. Poate că s-a întors. Poate că a deschis gura pentru a spune ceva. Dar nu a spus nimic. Un moment mai târziu, am auzit uşa apartamentului deschizându-se şi apoi închizându-se în urma lui.

M-am îmbăiat şi m-am îmbrăcat, apoi m-am aşezat în faţa ferestrelor, aşteptând.

26. Balul

Îmi văd ţinutul de undeva de sus.

La trecătoarea dintre munţi, turnurile de veghe au fost deja cotropite. Trupele darreze de acolo au fost învinse şi ucise. Au luptat cu vitejie, folosind îngustimea trecătorii pentru a compensa numărul lor redus, dar în cele din urmă inamicii au fost pur şi simplu prea mulţi. Darrezii au rezistat destul cât să aprindă focurile de semnalizare şi să trimită un mesaj: „Duşmanul se apropie”.

Pădurile sunt a doua linie defensivă a Darrului. Mulţi inamici au şovăit aici, otrăviţi de şerpi, slăbiţi de boli sau înfrânţi de interminabilele viţe sugrumătoare. Poporul meu a profitat întotdeauna de asta, împânzind pădurea cu femei-înţelepte care ştiu să se ascundă, să lovească şi apoi să dispară înapoi în desiş, ca leoparzii.

Dar vremurile s-au schimbat. De data asta inamicul a adus o armă specială: un scrib. Odinioară, acest lucru ar fi fost de neînchipuit în Nordul Îndepărtat. Magia este specifică amnilor, e considerată mişelească după standardele barbare. Chiar şi pentru acele naţiuni dispuse să încerce magia, amnii cer tarife prea mari pentru serviciile scribilor, astfel încât nimeni nu-şi permite să-i angajeze. Dar, evident, asta nu e o problemă pentru un membru al familiei Arameri.

(Proasta, proasta de mine! Am bani. Aş fi putut trimite un scrib să lupte de partea Darrului. Dar în cele din urmă, eu sunt tot o barbară. Nu m-am gândit la asta, iar acum e prea târziu.)

Scribul, un contemporan de-al lui Viraine, desenează sigilii pe hârtie şi le lipeşte de câţiva copaci, apoi se întoarce. O coloană incandescentă de flăcări pârjoleşte o linie nenatural de dreaptă prin pădure. Parcurge kilometru după kilometru, tot drumul până la zidurile de piatră ale oraşului Arrebaia. Ingenios. Dacă ar fi dat foc întregii păduri, ar fi ars luni întregi. Dar asta e doar o potecă îngustă. După ce a ars destul din pădure, scribul aşterne mai multe cuvinte ale zeilor şi focul se stinge. În afară de resturile fărâmicioase ale copacilor carbonizaţi şi cadavrele de nerecunoscut ale animalelor, drumul este liber. Inamicul poate ajunge la Arrebaia într-o singură zi.

La marginea pădurii se stârneşte agitaţie. Cineva se împleticeşte afară, orbit şi pe jumătate înecat de fum. O femeie-

înţeleaptă? Nu, este un bărbat – un *băiat,* nici măcar destul de în vârstă pentru a zămisli fiice. Ce face aici? Nu am permis niciodată băieţilor să lupte. Dar deodată înţeleg: poporul meu e disperat. Până şi copiii trebuie să lupte, dacă vrem să supravieţuim.

Soldaţii inamici roiesc în jurul lui ca furnicile. Nu-l omoară. Îl înlănţuie într-un car cu provizii şi-l cară cu ei în timpul marşului. Când vor ajunge la Arrebaia, o să-l expună pentru a ne frânge inimile – ah, şi vor reuşi să ne impresioneze. Bărbaţii noştri au fost dintotdeauna comorile noastre. I-ar putea tăia gâtul pe treptele Sar-enna-nemului, doar pentru a pune sare pe rană.

Ar fi trebuit să trimit un scrib.

***

Sala de bal a Văzduhului: o încăpere vastă, cu tavan înalt. Pereţii erau chiar mai sidefaţi decât restul palatului şi aveau o uşoară nuanţă trandafirie. După albul neînduplecat al restului Văzduhului, acea urmă de culoare părea aproape şocant de vie. Candelabre ca cerul înstelat se răsuceau deasupra capetelor. Muzica plutea în aer, armonii amneşti complicate interpretate de sextetul de muzicieni de pe podiumul din apropiere. Podelele, spre surprinderea mea, nu erau făcute din materia Văzduhului. Erau limpezi şi aurii, ca de chihlimbar întunecat şlefuit. Nu era posibil să fi fost chihlimbar, din moment ce nu existau îmbinări, şi asta ar fi însemnat că folosiseră o bucată de dimensiunea unui deal. Dar aşa arăta.

Oamenii umpleau acest spaţiu glorios. Am fost năucită cât de mulţi erau prezenţi, tuturor oferindu-li-se o dezlegare specială pentru a sta o noapte în Văzduh. Trebuie să fi fost o mie de persoane în încăpere: pursangvini dichisiţi şi cei mai băgăcioşi dintre oficialii Salonului, regi şi regine ai ţinuturilor mult mai importante decât al meu, faimoşi artişti şi curtezane, toate personalităţile. Petrecusem ultimele câteva zile atât de absorbită de propriile-mi probleme, încât nu observasem trăsurile venind şi plecând cât era ziua de lungă, aşa cum trebuie s-o fi făcut pentru a aduce atât de multă lume în Văzduh. Şi toţi veneau doar pentru mine.

Aş fi mers bucuroasă în încăpere pentru a mă pierde în mulţime, cât de bine aş fi putut. Toţi purtau alb, ţinuta tradiţională a evenimentelor din Văzduh. Numai eu purtam o

altă culoare. Dar nu aş fi reuşit să mă fac nevăzută oricum, pentru că în momentul în care am intrat în cameră şi m-am oprit în capătul scărilor, un servitor din preajmă, înveşmântat într-o livrea formală ciudată, pe care nu o mai văzusem până atunci, şi-a dres glasul şi a mugit, destul de tare încât să mă facă să mă cutremur:

— Lady Yeine Arameri, moştenitor ales al Stăpânului Dekarta, gardian benevol al Celor O Sută de Mii de Regate! Oaspetele nostru de onoare!

M-am oprit în capătul scărilor pentru că toţi ochii din cameră se întorseseră către mine.

Nu mai stătusem niciodată în viaţa mea în faţa unei asemenea mulţimi. Pentru o clipă m-a cuprins panica, fiind convinsă că toată lumea ştia că urma să mor. Cum ar fi putut să nu ştie? Au urmat aplauze politicoase, reticente. Am văzut zâmbete pe multe dintre feţe, dar nicio urmă de atitudine cu adevărat prietenoasă. Interes, dar genul de interes pe care îl manifestă cineva pentru un viţel premiat ce urmează a fi sacrificat pentru deliciul celor privilegiaţi. „Ce gust va avea?” mi-am imaginat că spuneau privirile lor avide, insistente. „Dacă am putea gusta măcar o bucăţică...”

Gura mi s-a uscat. Genunchii mi s-au blocat, iar ăsta a fost singurul motiv pentru care nu m-am rotit pe tocurile înalte şi incomode, luând-o la fugă imediat de acolo. Asta, şi încă un lucru: conştientizarea faptului că părinţii mei se întâlniseră la un bal al clanului Arameri. Poate chiar în această încăpere. Mama mea stătuse şi ea pe aceleaşi scări, înfruntând la rândul ei mulţimea de oameni care o urau şi se temeau de ea, în spatele zâmbetelor false.

Ea le-ar fi zâmbit înapoi.

Aşa că mi-am fixat ochii asupra unui punct, chiar deasupra mulţimii. Am zâmbit şi le-am făcut cu mâna, cu o mişcare politicoasă şi distinsă. Sentimentul de ură era reciproc. Asta a făcut ca frica să dea înapoi, astfel încât am putut coborî scările fără să mă împiedic sau să-mi fac griji că nu arătam graţios.

La jumătatea drumului m-am uitat în capătul sălii de bal şi l-am văzut pe Dekarta, pe un podium, în partea opusă intrării. Urniseră cumva uriaşul lui jilţ de piatră din camera de audienţe. Mă privea sever, cu ochii lui lipsiţi de culoare.

Mi-am înclinat capul. El a clipit. „Mâine”, am gândit. „Mâine.”

Mulţimea s-a deschis şi s-a închis în jurul meu ca o pereche de buze.

Mi-am croit drum printre linguşitori care au încercat să-mi intre în graţii făcând conversaţie de complezenţă şi oameni mai oneşti care mi-au oferit doar plecăciuni distante sau ironice. Până la urmă am ajuns într-o zonă mai puţin aglomerată, care se întâmpla să fie în apropierea unei mese cu băuturi. Am luat un pahar de vin oferit de un servitor, l-am dat peste cap, apoi am luat încă unul. Am observat într-o parte nişte uşi curbate de sticlă. M-am rugat să se şi deschidă, pentru că ar fi putut fi pur decorative. M-am îndreptat către ele şi am văzut că dădeau spre o curte interioară largă, unde câţiva invitaţi se adunaseră deja pentru a se bucura de aerul nopţii încălzit prin magie. Unii au şuşotit între ei când am trecut, dar majoritatea erau prea absorbiţi de bârfe sau de seducţie sau de oricare dintre celelalte activităţi care au loc de obicei în colţurile umbrite la un astfel de eveniment. M-am oprit la balustradă şi am stat o vreme încercând să-mi conving mâna să se oprească din tremurat, pentru a-mi putea bea vinul.

O mână a apărut pe la spatele meu, acoperind-o pe a mea şi ajutându-mă să echilibrez paharul. Am ştiut a cui era mâna chiar înainte de a simţi acea aură rece, familiară, lipită de spatele meu.

— Vor ca această noapte să te facă să cedezi, mi-a spus Stăpânul Nopţii.

Răsuflarea lui mi-a adiat prin păr, mi-a gâdilat urechile şi mi-a furnicat pielea, amintindu-mi câteva momente delicioase. Am închis ochii, recunoscătoare pentru natura simplă a dorinţei trupeşti.

— Chiar cedez, i-am răspuns.

— Nu. Kinneth te-a făcut mai puternică de atât.

A luat paharul din mâna mea şi l-a ridicat, în afara razei mele vizuale, de parcă ar fi vrut să-l bea el. Apoi mi l-a dat înapoi. Ceea ce fusese vin alb – un vin incredibil de slab, lipsit de culoare şi cu gust de flori – era acum de un roşu atât de închis încât părea negru în lumina de pe balcon. Chiar şi atunci când mi-am ridicat paharul înspre cer, stelele nu erau decât o licărire slabă printr-o lentilă de cel mai închis vişiniu. Am sorbit şi m-am cutremurat când gustul mi-a alunecat pe limbă. Dulce, dar cu o tentă de amăreală aproape metalică şi un gust stăruitor, sărat

ca lacrimile.

— Şi noi te-am făcut mai puternică, a spus Nahadoth.

A vorbit în părul meu. Unul dintre braţele sale a alunecat în jurul meu pe la spate, trăgându-mă lângă el. Nu puteam decât să mă relaxez, lipită de el.

M-am răsucit în semicercul braţului său şi m-am oprit surprinsă. Bărbatul care privea în jos către mine nu arăta ca Nahadoth. Nu avea niciuna dintre înfăţişările pe care i le văzusem eu vreodată. Arăta ca un om, amn, şi părul lui era de un blond foarte şters şi aproape la fel de scurt ca al meu. Chipul lui era destul de frumos, dar nu era nici faţa pe care o purta pentru a-mi face pe plac, nici faţa pe care o modelase Scimina. Era doar o faţă. Şi era îmbrăcat în alb. Asta, mai mult decât orice altceva, m-a şocat atât de tare, încât mi-am pierdut glasul.

Nahadoth – pentru că *era* el, simţeam asta, oricum ar fi arătat – părea amuzat.

— Stăpânul Nopţii nu este binevenit la petrecerile servitorilor lui Itempas, a zis el.

— Nu credeam că… am spus şi i-am atins mâneca.

Era doar stofă – material croit cu fineţe, parte dintr-o jachetă care avea o vagă alură militară. Am mângâiat-o şi am fost dezamăgită când nu s-a răsucit în jurul degetelor mele în semn de bun venit.

— Eu am creat substanţa universului. Crezi că nu sunt în stare să croiesc o haină albă?

Asta m-a surprins şi m-a umflat râsul, dar gândul următor m-a redus la tăcere. Nu-l mai auzisem glumind niciodată. Ce însemna asta?

A ridicat o mână către obrazul meu, devenind serios. Mi-am dat seama că, deşi pretindea că e om, nu se asemăna deloc cu sinele lui din timpul zilei. Nimic nu era omenesc la el, în afara înfăţişării – nici mişcările lui, nici viteza cu care trecea de la o expresie la alta şi cu atât mai puţin ochii. O mască omenească nu era de ajuns pentru a-i ascunde adevărata natură. Divinitatea lui era atât de evidentă pentru mine, încât m-am minunat că ceilalţi oameni de pe balcon nu urlau şi nu fugeau, înspăimântaţi să-l întâlnească pe Stăpânul Nopţii atât de aproape.

— Copiii mei cred că am înnebunit, a spus, mângâindu-mi obrazul deosebit de tandru. Kurue îmi spune că risc pentru tine

toate speranţele noastre. Are dreptate.

M-am încruntat, confuză.

— Viaţa mea este în continuare a ta, i-am zis. Voi rămâne fidelă învoielii noastre, cu toate că am pierdut competiţia. Aţi acţionat cu bună-credinţă.

A oftat şi, spre surprinderea mea, s-a aplecat pentru a-şi odihni fruntea pe a mea.

— Chiar şi acum vorbeşti despre viaţa ta ca despre un bun, vândut pentru „bună-credinţa” noastră. Ceea ce ţi-am făcut este îngrozitor.

Nu ştiam ce să spun. Eram prea înmărmurită. Mi-am dat seama, printr-o străfulgerare de intuiţie, că exact de asta se temea Kurue – simţul dreptăţii pe care îl avea Nahadoth, un simţ nestatornic şi plin de zel. Pornise la război pentru a-şi uşura suferinţa după moartea Enefei. Se ţinuse pe sine şi pe copiii lui în sclavie, din pură încăpăţânare, mai degrabă decât să-l ierte pe Itempas. Ar fi putut trata altfel cu fratele lui, în feluri care să nu fi riscat întreg universul şi fără să distrugă atât de multe vieţi. Dar asta era problema: când Stăpânului Nopţii îi păsa de ceva, deciziile lui deveneau iraţionale, acţiunile lui, extremiste.

Şi începuse, împotriva oricărei raţiuni, să îi pese de mine.

Măgulitor. Înfricoşător. Nu puteam nici măcar să bănuiesc ce ar putea face într-o asemenea circumstanţă. Dar, mai important, mi-am dat seama ce însemna asta pe termen scurt. În doar câteva ore, urma să mor, iar el urma să rămână să jelească din nou.

Ce ciudat… Gândul ăsta mi-a îndurerat şi mie inima.

Am cuprins chipul Stăpânului Nopţii în mâini şi am oftat, închizând ochii pentru a putea simţi persoana din spatele măştii.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Şi chiar îmi părea. Nu dorisem niciodată să-i provoc durere.

Nu s-a mişcat, şi nici eu. Mă simţeam bine, sprijinindu-mă de pieptul lui puternic, odihnindu-mă în braţele lui. Era o iluzie, dar pentru prima dată în ultimele săptămâni, mă simţeam în siguranţă.

Nu ştiu cât am stat acolo, dar am auzit amândoi când s-a schimbat muzica. M-am desprins din îmbrăţişare şi m-am uitat în jur. Cei câţiva invitaţi care fuseseră pe terasă cu noi intraseră înăuntru. Asta însemna că era miezul nopţii. Venise timpul pentru dansul serii, momentul principal al balului.

— Vrei să intri? a întrebat Nahadoth.
— Nu, bineînţeles că nu. Mi-e bine aici.
— Invitaţii dansează în onoarea lui Itempas.
M-am uitat la el, nedumerită.
— De ce mi-ar păsa de asta?
Zâmbetul lui mi-a încălzit inima.
— Ai întors în întregime spatele credinţei strămoşilor tăi?
— Strămoşii mei te venerau pe tine.
— Şi pe Enefa, şi pe Itempas, şi pe copiii noştri. Darrezii erau printre puţinele popoare care ne onorau pe toţi.
Am oftat.
— A trecut multă vreme de atunci. Prea multe s-au schimbat.
— *Tu* te-ai schimbat.
Nu puteam să-l contrazic. Era adevărat.
Din impuls, m-am îndepărtat de el şi l-am prins de mâini, trăgându-l în poziţia de dans.
— Pentru zei, am spus. Pentru toţi.
Mă simţeam foarte împlinită să-l iau prin surprindere.
— Nu am dansat niciodată în propria-mi onoare.
— Ei bine, iată-te!
Am dat din umeri şi am aşteptat începerea unui nou refren, înainte de a-l trage spre mine ca să dansăm împreună.
— Există un început pentru toate.
Nahadoth părea amuzat, dar s-a mişcat cu uşurinţă în ritm cu mine, în ciuda paşilor complicaţi. Orice copil de nobil învăţa astfel de dansuri, dar mie nu-mi plăcuseră niciodată. Dansurile amneşti îmi aminteau prea mult de firea amnilor – reci, rigide, mai preocupate de imagine decât de bucurie. Şi totuşi aici, pe un balcon întunecat sub un cer cu lună nouă, însoţită de un zeu, m-am trezit zâmbind în timp ce ne roteam înainte şi înapoi. Era uşor să-mi amintesc paşii, cu el conducându-mă cu delicateţe, de mână şi spate. Era uşor de menţinut graţia sincronizării cu un partener care aluneca precum vântul. Am închis ochii, lăsându-mă în voia mişcărilor, oftând de plăcere în timp ce muzica se intensifica pentru a se potrivi cu dispoziţia mea.
Când muzica s-a oprit, m-am lipit de el şi mi-am dorit ca noaptea să nu se sfârşească niciodată. Şi nu doar din cauza a ceea ce mă aştepta la venirea zorilor.
— Vei fi cu mine şi mâine? l-am întrebat, referindu-mă la adevăratul Nahadoth, nu la sinele lui din timpul zilei.

— Îmi este permis să rămân eu însumi şi în zori, pe durata ceremoniei.

— Pentru ca Itempas să te poată ruga să te întorci la el.

Răsuflarea lui mi-a gâdilat părul. Avea un râs blând şi răcoros.

— Iar de data asta o voi face, dar nu aşa cum se aşteaptă el.

Am dat din cap, ascultând bătaia lentă şi stranie a inimii lui. Suna îndepărtat, cu ecou, ca şi cum ar fi venit de la o distanţă de kilometri.

— Ce vei face dacă vei învinge? Îl vei ucide?

Clipa de linişte a fost ca un avertisment pentru mine, înainte ca el să-mi răspundă:

— Nu ştiu.

— Încă îl iubeşti.

Nu a răspuns, doar m-a mângâiat pe spate. Nu m-am amăgit. Nu pe mine dorea să mă liniştească.

— E în regulă, i-am spus. Înţeleg.

— Nu, a spus. Niciun muritor nu poate înţelege.

Nu am mai spus nimic, şi nici el, şi astfel a trecut lunga noapte.

Îndurasem prea multe nopţi cu prea puţin somn. Trebuie să fi adormit acolo, pentru că m-am trezit brusc, clipind şi ridicându-mi capul. Cerul era de altă culoare – un degrade ceţos de negru fluid, până la cenuşiu. Luna nouă plutea chiar deasupra orizontului, o pată mai întunecată pe cerul în curs de luminare.

Degetele lui Nahadoth m-au strâns din nou cu blândeţe şi mi-am dat seama că el mă trezise. Privea către uşile balconului. Viraine stătea acolo, cu Scimina şi Relad. Veşmintele lor albe păreau a străluci, punându-le chipurile în umbră.

— A sosit timpul, a spus Viraine.

Mi-am analizat starea interioară şi m-am bucurat să găsesc linişte, în loc de frică.

— Da, i-am răspuns. Să mergem.

Înăuntru, balul era încă în toi, cu toate că erau mai puţini oameni care dansau acum decât văzusem ultima oară. Jilţul lui Dekarta era gol, de cealaltă parte a mulţimii. Poate că plecase mai devreme pentru a se pregăti.

După ce am intrat în sălile tăcute, neobişnuit de luminoase, Nahadoth a renunţat la deghizarea lui. Părul i-a crescut şi îmbrăcămintea şi-a schimbat culoarea, de la un pas la altul. Pielea îi era din nou palidă. Probabil din cauză că avea multe

dintre rudele mele prin preajmă. Am luat un lift în sus, ajungând la ceea ce am recunoscut acum ca fiind cel mai de sus etaj al Văzduhului. Când am ieşit, am văzut că porţile solariului erau deschise, iar pădurea artificială din spatele lor, umbrită şi tăcută. Singura lumină venea dinspre turnul central al palatului, care ţâşnea în sus din inima solariului, strălucind ca luna. O cărare ştearsă şerpuia de la picioarele noastre printre copaci, direct către baza turnului.

Dar am fost distrasă de siluetele care stăteau de fiecare parte a porţilor.

Pe Kurue am recunoscut-o imediat. Nu uitasem frumuseţea aripilor ei de aur, argint şi platină. Şi Zhakkarn era de asemenea magnifică, în armura de argint cu sigilii incandescente trasate pe deasupra, coiful strălucindu-i în lumină. Ultima dată văzusem acea armură într-un vis.

A treia siluetă, situată între ele, era în acelaşi timp mai puţin impresionantă şi mai stranie: o pisică neagră, lucioasă, ca leoparzii din ţinutul meu natal, dar semnificativ mai mare. Ştiam că nicio pădure nu dăduse naştere acestui leopard, a cărui blană se unduia ca valurile într-un vânt nevăzut, irizată apoi mată, până ajungea la o întunecare familiară, imposibil de adâncă. Chiar îi semăna tatălui său, până la urmă.

Nu am putut decât să zâmbesc.

— Îţi mulţumesc, i-am şoptit.

Pisica şi-a dezvelit colţii într-un fel care nu putea fi interpretat ca un mârâit şi mi-a făcut cu ochiul, un ochi verde brăzdat de o fantă verticală.

Nu îmi făceam nicio iluzie referitoare la prezenţa lor. Zhakkarn nu era în armură completă de luptă doar pentru a ne impresiona cu strălucirea ei. Al Doilea Război al Zeilor era pe cale să înceapă şi ei erau pregătiţi. Sieh – bine, poate că Sieh se afla acolo şi pentru mine. Iar Nahadoth…

M-am uitat înapoi spre el, peste umăr. El nu se uita nici la mine, nici la copiii lui. Privirea lui se îndrepta în sus, către vârful turnului.

Viraine a clătinat din cap, părând să ia decizia de a nu comenta prezenţa zeilor. S-a uitat spre Scimina, care a dat din umeri, apoi spre Relad, care s-a zgâit la el ca şi cum ar fi spus „De ce mi-ar păsa mie de asta?”

Ochii ni s-au întâlnit, ai mei şi ai lui Relad. Era palid, broboane

de transpiraţie adunându-se pe buza superioară, dar şi-a înclinat puţin capul înspre mine. I-am răspuns cu acelaşi gest.

— Aşa să fie, a spus Viraine.

Am intrat cu toţii în solariu, îndreptându-ne către turnul central.

27.Ritualul de succesiune

În vârful turnului se afla o cameră, dacă i se poate spune astfel.

Locul era acoperit de sticlă, ca un clopot supradimensionat. Dacă nu ar fi avut o uşoară strălucire reflectantă, ar fi părut că stăm în aer liber, în vârful unui turn tăiat la vârf. Podeaua camerei era făcută din aceeaşi substanţă albă din care era făcut şi restul Văzduhului şi era perfect circulară, spre deosebire de toate celelalte camere din palat pe care le văzusem în ultimele două săptămâni. Acest lucru marca încăperea ca un spaţiu sacru al lui Itempas.

Ne aflam la înălţime, deasupra construcţiei voluminoase şi albe a palatului. Din acest unghi ciudat abia puteam întrezări curtea exterioară, recunoscând-o după pata verde a grădinii şi capătul digului. Nu îmi dădusem niciodată seama că Văzduhul însuşi era circular. În depărtare, pământul era o masă întunecată, părând să se curbeze în jurul nostru asemenea unui castron imens. Cercuri în interiorul unor cercuri, în interiorul altor cercuri. Într-adevăr, un loc sacru.

Dekarta stătea în partea opusă intrării. Se sprijinea cu toată greutatea în frumosul lui baston din lemn darrez, de care avusese cu siguranţă nevoie pentru a urca scara spiralată care ducea către încăpere. În spatele lui şi deasupra, norii care prevesteau zorile acopereau cerul, îngrămădiţi şi văluriţi, ca nişte şiraguri de perle. Erau la fel de cenuşii şi de urâţi ca rochia mea – mai puţin înspre est, unde începuseră să capete o tentă alb-gălbuie.

— Grăbiţi-vă, a spus Dekarta, indicând către câteva puncte de pe circumferinţa camerei. Relad acolo. Scimina acolo, vizavi de el. Viraine lângă mine. Yeine aici.

Am făcut aşa cum mi s-a spus, mergând până în faţa unui soclu simplu, alb, care s-a ridicat din podea până la înălţimea pieptului meu. Pe suprafaţa lui se vedea un orificiu, cam de mărimea unei palme: puţul care venea din temniţă. La câţiva centimetri deasupra acestui puţ, plutea un obiect întunecat, minuscul, nesusţinut de nimic. Era uscat, diform, semănând cu un bulgăre de pământ. Asta era Piatra Pământului? Asta?

M-am consolat cu gândul că măcar bietul om chinuit din temniţă trebuie să fi fost mort acum.

Dekarta a făcut o pauză, aruncând o privire către enefadehii din spatele meu.

— Nahadoth, poţi lua poziţia obişnuită. Restul… nu v-am poruncit să fiţi prezenţi.

Spre surprinderea mea, Viraine i-a răspuns:

— Ar fi bine să fie toţi aici, stăpâne. Tatăl Văzduhului s-ar bucura să-şi vadă copiii, chiar şi pe aceşti trădători.

— Niciun tată nu se bucură să-şi vadă copiii care s-au întors împotriva lui.

Privirea lui Dekarta s-a îndreptat către mine. M-am întrebat dacă mă vedea pe mine cu adevărat sau doar ochii lui Kinneth de pe chipul meu.

— Eu îi vreau aici, am spus.

Nu s-a văzut nicio reacţie din partea lui, în afară de un tremur al buzelor subţiri.

— Ce prieteni buni îţi sunt, să vină să te vadă murind…

— Ar fi mai greu să înfrunt moartea fără susţinerea lor, bunicule. Spune-mi, lui Ygreth i-ai permis să aibă companie când ai ucis-o?

S-a îndreptat brusc şi s-a încordat, ceea ce era neobişnuit din partea lui. Pentru prima dată, am întrezărit o urmă a omului care fusese cândva: înalt şi semeţ ca orice amn, formidabil ca mama. M-a surprins să văd asemănarea între ei, într-un final. Era prea slab pentru înălţimea lui acum, totuşi. Stând drept nu făcea decât să-şi accentueze slăbiciunea bolnăvicioasă.

— Nu-mi voi explica acţiunile în faţa ta, nepoată.

Am dat din cap. Cu colţul ochiului, i-am văzut pe ceilalţi urmărindu-ne. Relad părea neliniştit. Scimina, iritată. Viraine – nu-mi puteam da seama, dar mă privea cu o intensitate care mă deruta. Nu-mi puteam bate capul cu asta, în orice caz. Asta era probabil ultima mea şansă de a afla de ce murise mama. Încă eram convinsă că Viraine săvârşise fapta, şi totuşi nu avea niciun sens. O iubise. Dar dacă acţionase la ordinele lui Dekarta…

— Nu e nevoie să explici, i-am răspuns. Îmi pot da seama singură. Când erai tânăr, erai ca ei doi…

Am arătat către Relad şi Scimina.

— Egocentric, hedonist, nemilos. Dar nu la fel de lipsit de inimă ca ei, nu-i aşa? Te-ai căsătorit cu Ygreth şi trebuie să fi ţinut la ea, altfel mama ta nu ar fi desemnat-o pe ea ca

sacrificiu la încoronare. Dar iubeai mai mult puterea, aşa că ai făcut schimbul. Ai devenit căpetenia clanului. Iar fiica ta a devenit duşmanul tău de moarte.

Buzele lui Dekarta au tresărit. Nu mi-am dat seama dacă era un semn al emoţiilor sau al paraliziei care părea să-l afecteze din când în când.

— Kinneth m-a iubit.

— Da, te-a iubit.

Pentru că o astfel de femeie fusese mama mea. Putea iubi şi urî în acelaşi timp. Putea folosi un sentiment pentru a-l ascunde şi a-l alimenta pe celălalt. Fusese, după cum spusese Nahadoth, o adevărată Arameri. Numai ţelurile ei fuseseră diferite.

— Te-a iubit, i-am spus. Şi cred că tu ai ucis-o.

De data asta am fost sigură că peste chipul bătrânului a trecut o umbră de durere. Mi-a oferit o clipă de mulţumire, dar nu mai mult de atât. Războiul era pierdut. Conflictul ăsta nu mai însemna nimic în contextul de ansamblu. Urma să mor. Deşi moartea mea avea să îndeplinească dorinţele atât de multor persoane – ale părinţilor mei, ale enefadehilor, ale mele – nu puteam da piept cu ea în termeni atât de cinici. Inima îmi era plină de teamă.

Totuşi m-am întors şi m-am uitat la enefadehi. Stăteau înşiraţi în spatele meu. Kurue nu s-a uitat în ochii mei, dar Zhakkarn a făcut-o şi mi-a oferit o plecăciune plină de respect. Sieh a scos un mieunat care nu era cu nimic mai puţin chinuit, în pofida naturii lui inumane. Am simţit lacrimi adunându-mi-se în ochi. Ce prostie… Chiar dacă nu aş fi fost hărăzită să mor astăzi, aş fi fost doar un sughiţ în viaţa lui nesfârşită. Eu eram cea care murea şi, cu toate astea, mie avea să-mi fie un dor teribil de el.

În sfârşit, m-am uitat spre Nahadoth, care se lăsase într-un genunchi în spatele meu, încadrat de lanţurile de nori gri. Desigur că aveau să-l forţeze să îngenuncheze, aici, în lăcaşul lui Itempas. Dar el se uita la mine, nu la cerul din est care începea să strălucească. Mă aşteptam ca expresia lui să fie indiferentă, dar nu era aşa. Ruşine, durere şi o furie care sfărâmase planete i se puteau citi în ochi, împreună cu alte sentimente prea tulburătoare pentru a putea fi numite.

Puteam avea încredere în ceea ce vedeam? Îndrăzneam să o fac? Până la urmă, în curând avea să fie puternic din nou. Ce îl costa să mimeze dragostea acum, ca să mă motiveze astfel să

merg până la capăt cu planul lor?

Mi-am coborât privirea, îndurerată. Stătusem atât de mult în Văzduh, încât nici măcar în mine nu mai aveam încredere.

— Nu am ucis-o pe mama ta, a spus Dekarta.

Am tresărit şi m-am întors către el. Vorbise atât de încet, încât pentru o clipă am crezut că nu-l auzisem bine.

— Poftim?

— N-am ucis-o. N-aş fi ucis-o niciodată. Dacă nu m-ar fi urât atât de tare, aş fi implorat-o să se întoarcă în Văzduh şi să te aducă şi pe tine.

Spre surprinderea mea, am văzut umezeală pe obrajii lui Dekarta. Plângea. Şi se uita fix la mine printre lacrimi.

— Aş fi încercat chiar să te iubesc, de dragul ei.

— Unchiule, a spus Scimina.

Tonul ei friza insolenţa, practic vibrând de nerăbdare.

— Cu toate că apreciez bunătatea pe care o manifeşti faţă de verişoara noastră…

— Linişte! a urlat Dekarta la ea.

Ochii lui palizi ca diamantul s-au aţintit asupra ei atât de fioros, încât au făcut-o să tresară.

— Nu ştii cât de aproape am fost să te ucid când am auzit de moartea lui Kinneth, a strigat el.

Scimina a împietrit, preluând postura lui Dekarta. După cum era de aşteptat, nu i-a luat ordinul în considerare, răspunzându-i:

— Ar fi fost dreptul tău, Stăpâne. Dar nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Kinneth. Nu i-am acordat niciun fel de atenţie, nici ei, nici acestei fiice corcite a ei. Nu ştiu nici măcar de ce ai ales-o pe ea ca sacrificiu pentru ceremonie.

— Pentru a vedea dacă este o adevărată Arameri, a spus Dekarta foarte încet.

Privirea lui a alunecat înapoi către mine. Mi-a luat trei bătăi întregi de inimă să îmi dau seama ce a vrut să spună cu asta şi sângele mi s-a scurs din obraji când am înţeles:

— Ai crezut că *eu* am ucis-o, am şoptit. Tată al Tuturor, chiar ai crezut asta!

— Uciderea celor pe care-i iubim cel mai mult este o tradiţie în familia noastră, a spus el.

***

În spatele nostru, orizontul dinspre răsărit devenise foarte strălucitor.

***

Am început să mă bâlbâi. Am avut nevoie de mai multe încercări pentru a încropi o frază coerentă prin toată mânia mea şi, când am reuşit, a ieşit în darreză. Mi-am dat seama că vorbeam în darreză doar în momentul în care Dekarta m-a privit mai mult confuz decât ofensat de injuriile mele.

— Eu nu sunt o Arameri! am încheiat, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp. Voi vă mâncaţi copiii, vă hrăniţi cu suferinţă, ca nişte monştri din legende! Eu nu voi fi niciodată una dintre voi, mai mult decât prin sânge. Dacă aş putea arde şi asta din mine, aş face-o!

— Poate că nu eşti una dintre noi, a spus Dekarta. Acum văd că eşti nevinovată. Prin uciderea ta nu am făcut decât să ucid ceea ce mai rămăsese din ea. O parte din mine încă regretă asta. Dar nu te voi minţi, nepoată. Există o parte din mine care se va bucura de moartea ta. Tu mi-ai răpit-o. A părăsit Văzduhul pentru a fi cu tatăl tău şi pentru a te creşte pe tine.

— Te întrebi de ce? am spus şi am făcut semn către încăperea de sticlă, către zeii şi oamenii veniţi să mă vadă murind. Tu ai ucis-o pe mama ei. Ce credeai că va face, că va trece peste asta?

Pentru prima dată de când îl întâlnisem, am văzut o licărire de umanitate în zâmbetul trist, dezgustat de sine, al lui Dekarta.

— Probabil că asta am crezut. Ce prostie din partea mea, nu-i aşa?

Nu m-am putut abţine. I-am zâmbit la rândul meu.

— Da, bunicule. Aşa e.

Viraine a atins umărul lui Dekarta în acel moment. Un petic de aur creştea în dreptul orizontului spre răsărit, o strălucire de avertisment. Se iveau zorile. Vremea confesiunilor trecuse.

Dekarta a încuviinţat, apoi m-a privit în tăcere o clipă îndelungată, înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău, a spus foarte încet.

O scuză care viza multe greşeli.

— Trebuie să începem.

***

Nici măcar atunci nu am spus ce gândeam. Nu l-am arătat cu degetul pe Viraine, nu l-am acuzat în faţa tuturor de uciderea mamei mele. Mai era încă timp. I-aş fi putut cere lui Dekarta o întrevedere înaintea încheierii ceremoniei, ca un ultim omagiu în amintirea lui Kinneth. Nu ştiu de ce nu am făcut-o… ba da. Ştiu. Cred că în acel moment, răzbunarea şi răspunsurile şi-au pierdut orice însemnătate pentru mine. La ce mi-ar fi folosit să ştiu de ce murise mama? Ea rămânea în continuare moartă. Ce rost avea să-i pedepsesc ucigaşul? Şi eu aveam să fiu moartă. Oare ceva, orice din toate astea, ar fi oferit vreun sens morţii mele sau a ei?

Există întotdeauna un sens în moarte, copilă. Vei înţelege în curând.

***

Viraine a început un circuit lent al camerei. Şi-a înălţat mâinile, şi-a ridicat chipul şi, străbătând încăperea, a început să vorbească.

— Tată al cerului şi al pământului de sub tine, Stăpân al întregii creaţii, pleacă-ţi urechea la slujitorii tăi privilegiaţi. Te implorăm, călăuzeşte-ne prin haosul schimbării!

S-a oprit în faţa lui Relad, al cărui chip părea făcut din ceară, în lumina cenuşie. Nu am văzut gestul pe care l-a făcut Viraine, dar sigiliul lui Relad a început deodată să strălucească, alb, de parcă un soare minuscul ar fi fost gravat pe fruntea lui. Relad nu a tresărit şi nu a arătat niciun semn de durere. Lumina îl făcea să pară chiar şi mai palid. Dând din cap, Viraine a continuat traseul în jurul camerei, trecând prin spatele meu. Mi-am întors capul pentru a-l privi. Dintr-un motiv sau altul, mă neliniştea să-l scap din ochi.

— Te implorăm, ajută-ne să-i înfrângem pe duşmanii tăi!

În spatele meu, Nahadoth îşi întorsese chipul de la zorile în creştere. Aura întunecată din jurul lui începuse să se destrame, la fel ca în noaptea în care fusese torturat de Scimina. Viraine a atins fruntea lui Nahadoth. Un sigiliu a apărut ca de nicăieri, strălucitor ca o flacără, şi Nahadoth a şuierat ca şi cum asta i-ar fi cauzat multă durere. Dar scurgerea aurei lui s-a oprit. Când şi-a ridicat capul, gâfâind, lumina zorilor nu a mai părut să-l afecteze. Viraine a continuat:

— Te implorăm să binecuvântezi pe cel nou ales, a spus

atingând fruntea Sciminei.

Aceasta a zâmbit când i s-a aprins sigiliul, lumina albă luminându-i chipul în unghiuri ascuţite şi suprafeţe netede, dure, înflăcărate.

Viraine a venit apoi în faţa mea, astfel încât podiumul să se afle între noi. În momentul în care a trecut prin dreptul Pietrei Pământului, ochii mei au fost atraşi din nou într-acolo. Nu-mi imaginasem niciodată că ar fi putut arăta atât de neimpresionantă.

Piatra a început să vibreze. Pentru o clipă, o sămânţă desăvârşită de argint, magnifică, a plutit la suprafaţă înainte de a se pierde înapoi în bulgărele întunecat.

Dacă Viraine s-ar fi uitat la mine în acel moment, totul ar fi fost pierdut. Am înţeles ce se întâmpla şi conştientizam pericolul, totul într-un singur fior îngheţat de intuiţie, care se vedea pe chipul meu. Piatra era asemenea lui Nahadoth şi a tuturor zeilor ţinuţi prizonieri aici pe pământ: adevărata ei înfăţişare era ascunsă în spatele unei măşti. Masca o făcea să pară comună, neimportantă. Dar pentru cei care se uitau la ea şi se aşteptau la mai mult, în special cei care îi cunoşteau adevărata esenţă, ea devenea mai mult. Îşi schimba înfăţişarea pentru a reflecta tot adevărata ei esenţă.

Eu eram condamnatul, şi piatra avea să fie sabia călăului meu. Ar fi trebuit să o privesc ca pe un lucru teribil, ameninţător. Faptul că vedeam în ea frumuseţe şi speranţă era un avertisment clar pentru orice membru al clanului Arameri că intenţionam să fac mai mult decât să mor astăzi.

Din fericire, Viraine nu se uita la mine. Se întorsese cu faţa spre răsărit, la fel ca toţi ceilalţi din încăpere. Pe chipurile lor citeam mândrie, nerăbdare, speranţă, amărăciune. Ultimul chip la care m-am uitat a fost cel al lui Nahadoth. El era singurul în afară de mine care nu se uita către cer. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi a susţinut-o. Poate că acesta a fost motivul pentru care numai noi nu am fost afectaţi în momentul în care soarele a depăşit culmea orizontului îndepărtat şi puterea a făcut lumea să se cutremure ca o oglindă zdruncinată.

***

Din clipa în care soarele se cufundă dincolo de privirea muritorilor, până când ultima rază de lumină piere: acela este

crepusculul. Din clipa în care soarele trece culmea orizontului, până când se dezlipeşte de pământ: acelea sunt zorile.

***

M-am uitat în jur surprinsă şi am încremenit în momentul în care, sub ochii mei, Piatra Pământului a înflorit.

Acesta era singurul cuvânt care putea descrie ceea ce vedeam. Bulgărele urât s-a cutremurat, apoi s-a cojit, straturile desfăcându-se în lături pentru a face loc luminii. Dar nu era lumina albă şi fermă a lui Itempas, nici nelumina şovăitoare a lui Nahadoth. Era lumina stranie pe care o văzusem în temniţă, gri şi neplăcută. Părea că absoarbe culoarea din tot ceea ce atingea. Piatra nu mai avea nicio formă acum, nici măcar de sâmbure de argint. Era o stea, strălucind într-un mod straniu, lipsit de putere.

Şi totuşi i-am simţit adevărata forţă, radiind către mine în valuri care mi-au înfiorat pielea şi mi-au strâns stomacul. Am făcut un pas înapoi fără să vreau, înţelegând acum de ce îi avertizase T'vril pe servitori. Nu era nimic benefic în această putere. Făcea parte din Zeiţa Vieţii, dar ea era moartă. Piatra era doar o relicvă sinistră.

— Numeşte-ţi alesul care să ne conducă familia, nepoată! a spus Dekarta.

Mi-am întors privirea de la Piatră, deşi radierea ei îmi furnica jumătate de faţă. Vederea mi s-a înceţoşat pentru o clipă. Mă simţeam slăbită. Chestia aia mă omora, şi nici măcar nu o atinsesem.

— R-Relad, am spus. Îl aleg pe Relad.

— Poftim?

Vocea Sciminei, şocată şi scandalizată.

— Ce ai spus, corcitură?

Am văzut mişcare în spatele meu. Era Viraine. Mă ocolise şi venise în partea soclului în care stăteam eu. I-am simţit mâna pe spatele meu, susţinându-mă în momentul în care puterea pietrei m-a făcut să mă clatin, ameţită. Am presupus că încearcă să mă încurajeze şi am depus şi mai mult efort pentru a sta în picioare. În momentul în care am făcut asta, Viraine s-a mişcat un pic şi am întrezărit expresia lui Kurue. Expresia ei era fermă, feroce.

Am crezut că înţelegeam de ce.

***

Soarele, ca de obicei, se mişca iute. Deja jumătate din el se afla deasupra liniei orizontului. În curând, zorile aveau să facă loc zilei.

***

Dekarta a dat din cap, netulburat de izbucnirea bruscă a Sciminei.

— Ia Piatra, atunci! mi-a ordonat el. Împlinește-ți alegerea!

Alegerea mea. Am ridicat o mână nesigură pentru a lua Piatra şi m-am întrebat dacă moartea avea să doară. Alegerea mea.

— Fă-o! a şoptit Relad.

Era aplecat înainte, cu întregul corp încordat.

— Fă-o, fă-o, fă-o…

— Nu!

Scimina din nou, de data asta ţipând. Am văzut-o năpustindu-se asupra mea, cu colţul ochiului.

— Îmi pare rău, a şoptit Viraine din spatele meu.

Deodată, totul s-a oprit.

Am clipit, nesigură de ceea ce se întâmplase. Ceva m-a făcut să mă uit în jos. Acolo, iţindu-se prin corsajul rochiei mele urâte, se afla ceva nou: vârful unei lame de cuţit. Ieşise din trupul meu în partea dreaptă a sternului, chiar sub sân. Materialul din jur se schimba, devenind un soi ciudat de negru umed.

Sânge, mi-am dat seama. Lumina Pietrei fura culoarea chiar şi din sânge.

Braţul mi-a devenit de plumb. Ce făceam? Nu-mi puteam aminti. Eram foarte obosită. Aveam nevoie să stau jos.

Aşa că m-am aşezat.

Şi am murit.

28.Crepuscul și Zori

Îmi amintesc acum cine sunt.

M-am păstrat pentru acest moment şi nu voi permite amintirilor să dispară.

Port adevărul în sinele meu, viitor şi trecut, inseparabile.

Trebuie să închei ce am început.

***

În încăperea cu pereţi de sticlă, se întâmplă multe lucruri în acelaşi timp. Mă mişc nevăzută printre foştii mei însoţitori, dar eu văd totul.

Trupul îmi cade pe podea şi rămâne nemişcat, cu sângele curgând în jurul lui. Dekarta mă fixează cu privirea, amintindu-şi probabil de alte femei moarte. Relad şi Scimina încep să urle la Viraine, cu feţele schimonosite. Nu le aud cuvintele. Viraine, privind în jos spre mine cu o expresie ciudat de goală, strigă şi el ceva, şi toţi enefadehii încremenesc în loc. Sieh tremură, cu trupul lui de felină încordat. Zhakkarn se cutremură de asemenea, cu pumnii ei masivi încleştaţi. Doi dintre ei nu fac niciun efort să se mişte, observ. Şi pentru că i-am observat, îi văd de aproape. Kurue stă dreaptă, cu o expresie calmă şi resemnată. Văd o umbră de mâhnire în jurul ei, lipită strâns ca pelerina aripilor ei, dar nu este ceva ce ceilalţi pot vedea.

Nahadoth... ah. Şocul din privirea lui face loc agoniei în timp ce se uită ţintă la mine – la eul meu de pe podea, care sângerează, nu la eul care îl priveşte. Cum pot eu să fiu ambele? *mă întreb, apoi las întrebarea să se îndepărteze. Nu contează.*

Contează doar că în ochii lui Nahadoth se citeşte durere adevărată, nu doar din cauza pierderii unei şanse la libertate. Nu este durere pură totuşi. Şi lui îi amintesc de alte femei moarte. M-ar jeli vreun pic dacă nu aş purta sufletul surorii lui?

Este o întrebare nedreaptă şi meschină din partea mea.

Viraine se apleacă şi smulge cuţitul din cadavrul meu. Ţâşneşte sânge din rană, dar nu prea mult. Inima mi s-a oprit deja. Am căzut pe o parte, pe jumătate ghemuită de parcă aş dormi. Dar nu sunt o zeiţă. Nu mă voi trezi.

— Viraine.

Cineva vorbeşte. Dekarta.

— Explică!

Viraine se ridică în picioare, privind către cer. Soarele este pe trei sferturi trecut de orizont. O expresie ciudată îi apare pe chip, o urmă de frică. Apoi frica dispare. Viraine se uită în jos la cuţitul însângerat din mâna lui şi-l lasă să cadă la podea. Zăngănitul sună îndepărtat, dar privirea mi se concentrează asupra mâinii lui. Sângele meu îi pătează degetele. Degetele îi tremură un pic.

— Era necesar, zice el încet, mai mult pentru el însuşi.

Apoi îşi recapătă cumpătul şi continuă:

— Ea a fost o armă, Stăpâne. Ultima lovitură a lui lady Kinneth împotriva dumneavoastră, în înţelegere secretă cu enefadehii. Nu avem timp de explicaţii acum. E de ajuns să spunem că, dacă ar fi atins Piatra şi ar fi înfăptuit alegerea, întreaga lume ar fi avut de suferit.

Sieh a reuşit să se ridice, poate pentru că a renunţat la încercarea de a-l ucide pe Viraine. Vocea îi este mai joasă în întruchiparea felină, pe jumătate mârâită:

— Cum ai ştiut?

— Eu i-am spus.

Kurue.

Ceilalţi se holbează la ea, nevenindu-le să creadă. Dar este o zeiţă. Chiar şi în calitate de trădătoare, nu va renunţa la demnitate.

— Aţi uitat ce sunteţi de fapt, spune, uitându-se pe rând ia fiecare dintre semenii ei enefadehi. Am stat prea mult timp la mila acestor creaturi. Cândva, nici nu ne-ar fi trecut prin cap să ne coborâm la un asemenea nivel încât să ne bazăm pe un muritor – cu atât mai puţin pe unul care este descendent al muritorului care ne-a trădat.

Se uită la cadavrul meu şi o vede pe Shahar Arameri. Port povara atâtor femei moarte...

— Mai degrabă mor decât să o implor pe ea pentru libertate. Mai degrabă o omor pe ea şi folosesc moartea ei pentru a cumpăra mila lui Itempas.

Se lasă liniştea pentru o clipă încordată, la auzul cuvintelor ei. Nu din cauza şocului, ci a furiei.

Sieh sparge primul tăcerea, scoţând un râs mârâit, înverşunat.

— Înţeleg. Tu ai ucis-o pe Kinneth, zice el.

Toţi oamenii din cameră tresar, în afară de Viraine. Dekarta îşi

scapă bastonul, pentru că mâinile lui noduroase s-au încleştat aproape în pumni. Spune ceva. Nu aud.

Nici Kurue nu pare să-l audă. Îşi înclină capul către Sieh şi spune:

— Era singurul mod raţional de a proceda. Fata trebuia să moară aici şi acum.

Arată către Piatră şi continuă:

— Sufletul va zăbovi în apropierea rămăşiţelor trupeşti. Dintr-o clipă în alta, Itempas va veni pentru a-l culege şi a-l distruge în sfârşit.

— Împreună cu speranţele noastre, spune Zhakkarn, cu maxilarul încleştat.

Kurue oftează.

— Mama noastră a murit. Itempas a câştigat. Nici mie nu-mi place, dar a venit momentul să acceptăm asta. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă am fi reuşit să ne eliberăm? Doar noi patru împotriva Stăpânului Strălucirii şi a zeci de fraţi şi surori? Şi Piatra, îţi dai seama... Nu avem pe nimeni care să o mânuiască pentru noi, dar Itempas îi are pe supuşii Săi din familia Arameri. Am sfârşi în sclavie din nou sau mai rău. Nu.

Apoi se întoarce pentru a-l săgeta cu privirea pe Nahadoth. Cum de nu recunoscusem privirea din ochii ei? Fusese dintotdeauna acolo. Se uită la Nahadoth în acelaşi fel în care mama mea se uitase probabil la Dekarta, cu durere şi dispreţ, întotdeauna inseparabile. Ar fi trebuit să fie destul cât să mă avertizeze.

— Urăşte-mă pentru asta dacă vrei, Naha. Dar aminteşte-ţi: dacă ţi-ai fi înghiţit mândria ta prostească şi i-ai fi oferit lui Itempas ce voia, niciunul dintre noi nu s-ar afla acum aici. Eu îi voi oferi ceea ce vrea şi mi-a promis să mă elibereze pentru asta.

Nahadoth vorbeşte foarte încet:

— Tu eşti proasta, Kurue, dacă îţi închipui că Itempas va accepta orice în afară de capitularea mea.

Îşi ridică apoi privirea. Nu am trup în această viziune, în acest vis, dar vreau să tremur. Ochii lui sunt de un negru dinăuntrul negrului. Pielea din jurul lor este brăzdată de riduri şi crăpături, ca o mască de porţelan pe cale de a se sfărâma. Ceea ce răzbate prin aceste crăpături nu este nici sânge şi nici carne. Este o strălucire incredibil de întunecată care pulsează ca o

bătaie de inimă. Când zâmbeşte, nu îi pot vedea dinţii.

— Nu-i aşa… frate?

Vocea lui emană ecouri de deşertăciune.

Nahadoth se uită la Viraine.

Viraine, încadrat de lumina soarelui care răsare, se întoarce spre Nahadoth. Dar pare să se uite în ochii mei. *Eu, cea care plutesc fără trup. Zâmbeşte. Durerea şi frica din acel zâmbet sunt ceva ce doar eu, dintre toţi cei aflaţi în această cameră, pot înţelege. Ştiu asta instinctiv, deşi nu înţeleg de ce.*

Apoi, chiar înainte ca marginea de jos a soarelui să se desprindă liberă de orizont, îmi dau seama ce văzusem în el: două suflete. Itempas, la fel ca ambii lui fraţi, are un al doilea sine.

Viraine îşi lasă capul pe spate şi urlă. Din gât îi iese o lumină albă, arzătoare, care inundă camera într-o clipă, orbindu-mă. Îmi imaginez că oamenii din oraşul de dedesubt şi din ţinuturile înconjurătoare vor vedea această lumină de la kilometri depărtare. Vor crede că este un soare coborât pe pământ. Aşa şi este.

Prin strălucire îi aud pe Scimina şi Relad strigând, dar nu şi pe Dekarta. El este singurul care a mai fost martor la asta înainte. Când lumina păleşte, privirea îmi cade asupra lui Itempas, Stăpânul Strălucitor al Văzduhului.

Gravura din bibliotecă era surprinzător de precisă, deşi diferenţele sunt profunde. Chipul îi este şi mai desăvârşit, cu linii şi simetrie care depăşesc ca frumuseţe o biată reprezentare. Ochii îi sunt de auriul soarelui aprins de amiază. Deşi este alb ca al lui Viraine, părul lui este mai scurt şi mai buclat chiar decât al meu. Pielea îi este mai întunecată, netedă, mată şi perfectă. (Acest lucru mă surprinde, deşi nu ar trebui. Cum trebuie să-i macine pe amni…) Îmi dau seama, dintr-o singură privire, de ce îl iubeşte Naha.

Şi în ochii lui Itempas se citeşte dragoste. Păşeşte pe lângă trupul meu şi balta de sânge care se coagulează.

— Nahadoth, zice el zâmbind şi întinzându-şi mâinile.

Chiar şi în starea mea lipsită de trup, tremur. Ce face limba lui cu acele silabe… A venit pentru a-l seduce pe zeul seducţiei şi ah, a venit pregătit!

Nahadoth este deodată eliberat de sub forţa care îl ţinea îngenuncheat. Se ridică în picioare, dar nu primeşte

îmbrăţişarea fratelui său. Trece pe lângă Itempas, îndreptându-se spre locul unde zace trupul meu. Cadavrul mi-e plin de sânge pe o parte, dar el îngenunchează şi mă ridică oricum. Mă strânge în braţe, ţinându-mi capul ca să nu-mi atârne de gâtul lipsit de vlagă. Nu are nici un fel de expresie pe chip. Se uită pur şi simplu la mine.

Dacă acest gest este menit să insulte, funcţionează. Itempas îşi coboară mâinile încet şi zâmbetul îi piere.

— Tată al Văzduhului.

Dekarta face o plecăciune cu o demnitate chinuită, nesigur în lipsa bastonului.

— Suntem onoraţi din nou de prezenţa ta!

Voci în încăpere: Relad şi Scimina îşi oferă şi ei salutările. Nu îmi pasă de ei. Îi exclud din percepţie.

Pentru un moment, mi se pare că Itempas nu va răspunde. Apoi vorbeşte, uitându-se în continuare la spatele lui Nahadoth.

— Încă porţi sigiliul, Dekarta. Cheamă un servitor şi termină ritualul!

— Imediat, Tată. Dar…

Itempas se uită la Dekarta, care se opreşte sub acea privire arzătoare ca soarele deşertului. Nu îl învinovăţesc pentru asta. Dar Dekarta este căpetenia clanului Arameri. Zeii nu îl înfricoşează pentru mult timp.

— Viraine, continuă el. Tu erai… parte din el.

Itempas îl lasă să se bâlbâie, aşteaptă să tacă, apoi grăieşte:

— Din momentul în care fiica ta a părăsit Văzduhul.

Dekarta îşi mută privirea asupra lui Kurue.

— Ai ştiut asta?

Ea îşi înclină capul, cu demnitate.

— Nu de la început. Viraine a venit la mine într-o zi şi mi-a spus că nu e nevoie să fiu osândită în acest iad pământesc pentru eternitate. Tatăl încă ne poate ierta, dacă ne dovedim loiali.

Kurue priveşte către Itempas, dar nici măcar demnitatea ei nu poate ascunde neliniştea. Ştie cât de nestatornic îi poate fi hatârul.

— Nici măcar atunci n-am fost sigură, deşi suspectam. Acela a fost momentul în care am decis asupra planului meu.

— Dar… asta înseamnă…

Dekarta se opreşte. Conştientizarea, mânia şi resemnarea

licăresc pe chipul lui într-o succesiune rapidă. Îi pot ghici gândurile: „Strălucitorul Itempas a aranjat moartea lui Kinneth.”

Bunicul meu închide ochii, jelind probabil moartea credinţei lui.

— De ce?

— Inima lui Viraine a fost frântă.

Îşi dă seama Tatăl a Toate că ochii i se îndreaptă spre Nahadoth în momentul în care spune asta? Este conştient de ceea ce trădează această privire?

— Viraine a vrut-o pe Kinneth înapoi şi mi-a oferit orice dacă îl ajutam să obţină asta. I-am acceptat trupul drept plată.

— Cât de previzibil.

Îmi mut privirea spre mine, cea care zac neînsufleţită în braţele lui Nahadoth. Nahadoth vorbeşte deasupra mea:

— L-ai folosit, spune Nahadoth.

— Dacă i-aş fi putut oferi ceea ce voia, aş fi făcut-o, răspunde Itempas cu o ridicare din umeri foarte omenească. Dar Enefa le-a dat acestor creaturi puterea de a lua singure decizii. Nici măcar noi nu le putem schimba gândurile când sunt pornite pe un anumit făgaş. A fost necugetat din partea lui Viraine să ceară aşa ceva.

Zâmbetul care încolţeşte pe buzele lui Nahadoth este încărcat de dispreţ.

— Nu, Tempa, nu la asta m-am referit, şi ştii şi tu asta.

Iar eu înţeleg ce vrea să spună, probabil pentru că nu mai sunt vie şi nu mai gândesc cu un creier întrupat. Enefa este moartă. Nu mai contează că o rămăşiţă a trupului şi sufletului ei încă stăruie. Ambele sunt doar umbre a cine şi a ce a fost ea cu adevărat. Viraine, pe de altă parte, a acceptat înăuntrul lui esenţa unui zeu viu. Mă înfior când îmi dau seama: momentul manifestării lui Itempas a fost şi momentul morţii lui Viraine. Ştiuse că va veni? Atât de mult din comportamentul lui straniu devenea limpede, în retrospectivă.

Dar înainte de asta, deghizat de mintea şi sufletul lui Viraine, Itempas a putut să-l privească pe Nahadoth ca un voyeur. Îi putea ordona lui Nahadoth şi se putea delecta cu obedienţa lui. Putea să se prefacă în timp ce manipula evenimentele că împlineşte voinţa lui Dekarta pentru a exercita o presiune subtilă asupra Stăpânului Nopţii. Şi toate astea, fără ştirea lui Nahadoth.

Expresia lui Itempas nu se schimbă, dar ceva din privirea lui sugerează mânie. O nuanţă mai strălucitoare în ochi, pesemne.

— Întotdeauna atât de melodramatic, Naha...

Păşeşte mai aproape – destul de aproape încât strălucirea albă care-l înconjoară se întrepătrunde cu întunericul mocnit al lui Nahadoth. Unde cele două puteri se ating una de alta, atât lumina, cât şi întunericul dispar, lăsând nimicul în urmă.

— Ţii bucata aia de carne de parcă ar însemna ceva, spune Itempas.

— Chiar înseamnă.

— Da, da, un receptacul, ştiu. Dar şi-a atins scopul. Ţi-a cumpărat libertatea cu preţul vieţii. Nu vii să-ţi culegi răsplata?

Mişcându-se lent, Nahadoth îmi aşază trupul pe jos. Cred că îi simt furia crescândă înaintea tuturor celorlalţi. Chiar şi Itempas pare surprins când Nahadoth îşi încleştează pumnii şi izbeşte cu ei în podea. Sângele meu e împroşcat în jur în două jerbe gemene. Podeaua se crapă prevestind pericolul, şi unele dintre crăpături se duc în sus pe pereţii de sticlă – care, din fericire, se fisurează doar, nu se sfărâmă. De parcă ar fi răspuns, soclul din centrul camerei se face ţăndări, lăsând Piatra infamă să cadă pe podea, împroşcând pe toată lumea cu fărâme albe, sclipitoare.

— Mai mult, şuieră Nahadoth.

Pielea i s-a crăpat şi mai tare. Abia mai poate fi stăvilit de carnea care îi este închisoare. Când se ridică şi se întoarce, mâinile lui picură ceva prea întunecat pentru a fi sânge. Mantia care-l înconjoară şfichiuie aerul ca o mică tornadă.

— Ea... a însemnat... mai mult!

Abia mai este coerent. A trăit ere nenumărate înainte de a fi inventate limbile. Pesemne că instinctul lui este să renunţe la vorbire în momentele extreme şi să-şi ragă furia.

— Mai mult decât un receptacul! Era ultima mea speranţă. Şi a ta.

Kurue – privirea mi se îndreaptă către ea împotriva voinţei mele – păşeşte înainte, deschizând gura pentru a protesta. Zhakkarn o prinde de braţ în semn de avertisment. E înţeleaptă, mă gândesc eu, sau cel puţin mai înţeleaptă decât Kurue. Nahadoth pare cuprins de nebunie.

Dar în acelaşi timp, aşa pare şi Itempas, urmărind furia lui Nahadoth. Există o dorinţă vădită în privirea lui, neîndoielnică, în spatele încordării de războinic. Dar este de înţeles. Câte milenii

au petrecut luptându-se, violenţa pură făcând loc apoi unor alte dorinţe? Sau poate că Itempas fusese atât de mult timp lipsit de iubirea lui Nahadoth, încât accepta orice în loc, chiar şi ură?

— Naha, spune cu blândeţe. Uită-te la tine. Toate astea, pentru un muritor?

Oftează, clătinând din cap, şi continuă:

— Am sperat că punându-te aici, în mijlocul paraziţilor care sunt moştenirea surorii noastre, vei vedea că ai apucat-o pe un drum greşit. Acum văd că de fapt începi să te obişnuieşti cu captivitatea.

Păşeşte înainte şi face ceea ce oricare altă persoană din încăpere ar fi considerat sinucidere: îl atinge pe Nahadoth. Este un gest scurt, doar o atingere uşoară a degetelor pe porţelanul crăpat al chipului lui Nahadoth. Este atât de multă dorinţă în acea atingere, încât mă doare inima.

Dar mai contează acum? Itempas a ucis-o pe Enefa. Şi-a ucis copiii. M-a ucis pe mine. A ucis şi ceva înăuntrul lui Nahadoth. El chiar nu vede asta?

Poate că vede, pentru că privirea lui blândă piere. După o clipă, îşi ia mâna de pe Nahadoth.

— Aşa să fie, atunci, spune cu răceală. Mă oboseşte povestea asta. Enefa a fost o molimă, Nahadoth. A luat universul pur, perfect, pe care eu şi cu tine l-am creat şi l-a pângărit. Am păstrat Piatra pentru că am ţinut la sora noastră, chiar dacă ştiu că tu nu mă crezi... şi pentru că am sperat că ar putea ajuta să te influenţeze.

Se opreşte, uitându-se în jos către cadavrul meu. Piatra a căzut în balta de sânge, la mai puţin de o palmă de umărul meu. În ciuda grijii cu care Nahadoth m-a aşezat pe jos, capul mi s-a lăsat într-o parte. Un braţ este curbat în sus, ca şi cum ar încerca să aducă piatra mai aproape. Ce imagine ironică – o muritoare, ucisă în timp ce încerca să revendice puterea unei zeiţe. Pe deasupra, iubita unui zeu.

Îmi închipui că Itempas mă va trimite într-un iad deosebit de groaznic.

— Dar cred că a venit timpul ca sora noastră să piară cu desăvârşire, spune Itempas.

Nu îmi pot da seama dacă se uită la Piatră sau la mine.

— Fie ca infestarea ei să moară împreună cu ea. Numai aşa, vieţile noastre vor putea fi din nou cum au fost. Nu ţi-e dor de

acele zile?

Îl observ pe Dekarta, care încremeneşte auzind asta. Numai el, dintre cei trei muritori, pare să înţeleagă la ce se referă Itempas.

— Nu te voi urî mai puţin, Tempa, şuieră Nahadoth, când noi doi vom fi ultimele fiinţe vii din acest univers.

S-a transformat într-o furtună neagră clocotitoare, fulgerând înainte în atac. Itempas trosneşte într-un foc alb, pregătindu-se pentru a-l întâlni. Se ciocnesc într-o izbitură care sparge în bucăţi sticla din sala ceremoniei. Muritorii strigă, dar vocile aproape le amuţesc când aerul rece şi rarefiat şuieră înăuntru pentru a umple vidul. Cad cu toţii la pământ când Nahadoth şi Itempas se năpustesc în afară, în sus. Dar privirea îmi este atrasă către Scimina pentru o clipă. Ochii ei fixează cuţitul care m-a ucis, cuţitul lui Viraine rămas pe podea, nu departe de ea. Relad zace înmărmurit în mijlocul cioburilor de sticlă şi bucăţilor din soclul sfărâmat. Scimina mijeşte ochii.

Sieh urlă, vocea lui fiind un ecou al strigătului de luptă al lui Nahadoth. Zhakkarn se întoarce cu faţa către Kurue şi suliţa îi apare în mână.

În mijlocul a toate acestea, nevăzute, neatinse, trupul meu şi Piatra stau nemişcate.

***

Şi iată-ne.

Da.

Înţelegi ce s-a întâmplat?

Sunt moartă.

Da. În prezenţa Pietrei, care păstrează ultima mea brumă de putere.

De asta mă aflu încă aici, în stare să văd aceste lucruri?

Da. Piatra îi ucide pe cei vii. Eşti moartă.

Vrei să spui… pot învia? Grozav. Cât de convenabil că Viraine s-a întors împotriva mea.

Prefer să o consider mâna destinului.

Şi ce se întâmplă acum?

Trupul tău trebuie să se preschimbe. Nu va mai putea să poarte două suflete în el, aceasta este o abilitate pe care doar muritorii o deţin. Am creat soiul tău în acest fel, înzestrat în moduri în care noi nu suntem, dar nu am visat niciodată că vă

va face atât de puternici. Destul de puternici pentru a ne înfrânge, în ciuda tuturor eforturilor mele. Destul de puternici pentru a-mi lua locul.

Ce? Nu. Nu-ţi vreau locul. Tu eşti tu. Eu sunt eu. Am luptat pentru asta.

Şi ai luptat bine. Dar esenţa mea, tot ceea ce sunt, este necesară pentru ca această lume să continue. Dacă nu a fost să fiu eu cea care să restaureze acea esenţă, atunci trebuie să o faci tu.

Dar…

Nu regret, fiica mea, soră mai mică, moştenitor demn. Şi nici tu nu ar trebui să regreţi. Îmi doresc doar…

Îţi cunosc dorinţa.

Chiar?

Da. Ei sunt orbiţi de mândrie, dar dincolo de mândrie se află încă iubire. Cei Trei sunt meniţi să fie împreună. Voi avea grijă să fie aşa.

Îţi mulţumesc.

Eu îţi mulţumesc. Şi rămas-bun.

***

Pot cugeta pentru eternitate. Sunt moartă. Am tot timpul.

Dar nu am fost niciodată prea răbdătoare.

***

Înăuntrul şi în jurul încăperii de sticlă, care nu mai are sticlă şi probabil nu mai poate fi numită nici încăpere, lupta se dezlănţuie.

Itempas şi Nahadoth şi-au mutat lupta în cerurile pe care odată le împărţeau. Păreau două fire de praf în depărtare. Deasupra lor, linii întunecate străpung culorile zorilor, în fâşii de noapte stratificate deasupra dimineţii. O undă albă, aprinsă ca soarele, dar de o mie de ori mai intensă, se avântă asupra lor pentru a le sfărâma. Nu are niciun sens. Nahadoth ar fi fost încă adormit în închisoarea lui umană dacă nu l-ar fi eliberat Itempas. Iar Itempas poate revoca acel favor oricând doreşte. Înseamnă că se simte bine luptându-se cu fratele lui.

Scimina a luat cuţitul lui Viraine. S-a aruncat asupra lui Relad, încercând să-l spintece. El e mai puternic, dar ea are greutatea şi puterea ambiţiei de partea ei. Ochii lui Relad sunt căscaţi de

oroare. Poate că s-a temut întotdeauna că sora lui l-ar putea ucide.

Sieh, Zhakkarn şi Kurue se mişcă în cerc, într-un dans letal de metal şi gheare. Kurue a materializat o pereche de săbii strălucitoare de bronz pentru a se apăra. Această luptă a fost decisă dinainte. Zhakkarn este încarnarea războiului, iar Sieh are toată puterea cruzimii copilăriei. Totuşi, Kurue este şireată şi a dat de gustul libertăţii. Nu se va lăsa ucisă.

Între timp, Dekarta vine spre trupul meu. Se opreşte şi se străduieşte să îngenuncheze. Până la urmă alunecă pe sângele meu şi aproape cade peste mine, cu o grimasă de durere. Apoi expresia i se oţeleşte. Se uită în sus înspre ceruri, unde zeul lui se luptă, apoi în jos, la Piatră. Este sursa puterii clanului Arameri, este reprezentarea fizică a datoriei lor. Poate speră că înfăptuind acea datorie, îi va aminti lui Itempas de valoarea vieţii. Poate că încă mai are vreun dram de credinţă. Sau poate e vorba doar de faptul că în urmă cu patruzeci de ani, Dekarta şi-a ucis soţia pentru a-şi dovedi devotamentul. A face orice altceva acum ar însemna să batjocorească moartea ei.

Se întinde după Piatră.

Piatra a dispărut.

Dar era acolo, zăcea în sângele meu, chiar cu o clipă înainte. Dekarta se încruntă, se uită în jur. Ochii îi sunt atraşi de o mişcare. Gaura din pieptul meu, pe care o poate vedea prin pânza sfâşiată a corsajului meu, se schimbă. Marginile deschise ale rănii se strâng, apropiindu-se până se închid. Când urma rănii dispare, Dekarta vede o pâlpâire de lumină palidă, cenuşie, înăuntrul meu.

Apoi sunt trasă înainte, în jos…

Da. Destul cu privitul dintr-un suflet fără trup. E timpul să trăiesc din nou.

***

Am deschis ochii şi m-am ridicat.

Dekarta, în spatele meu, a scos un zgomot din gât, care a sunat a ceva între înecat şi suspin. Nimeni altcineva nu a observat când m-am ridicat în picioare, aşa că m-am întors cu faţa la el.

— Ce… în numele tuturor zeilor ce…? a murmurat.

Se holba la mine, şocat.

— Nu al tuturor zeilor, am spus.

Pentru că, până la urmă, eu eram tot eu însămi, m-am aplecat pentru a-i zâmbi în faţă.

— Doar eu.

Apoi am închis ochii şi mi-am atins pieptul. Nimic nu bătea sub degetele mele. Inima mea fusese distrusă. Şi totuşi se afla ceva acolo, dând viaţă trupului meu. O puteam simţi. Piatra. O unealtă a vieţii, născută din moarte, plină de potenţial incalculabil. O sămânţă.

— Creşti, am şoptit.

29. Cei Trei

Ca la orice naştere, a existat şi durere.

Cred că am ţipat. Cred că în clipa aceea s-au întâmplat multe lucruri. Am o vagă senzaţie, imaginea cerului învârtindu-se deasupra capului, trecând prin ciclul zi şi noapte şi înapoi la dimineaţă în răstimpul unei răsuflări. (Dacă asta este ceea ce s-a întâmplat, atunci ceea ce s-a mişcat nu a fost cerul.) Am sentimentul că undeva în univers, un număr imposibil de specii noi s-au trezit la viaţă, pe milioane de planete. Sunt destul de convinsă că mi-au curs lacrimi. Unde au căzut, licheni şi muşchi au început să acopere podeaua.

Nu pot fi sigură de nimic din toate astea. Undeva, în dimensiuni pentru care nu există cuvinte omeneşti, şi eu mă schimbam. Acest lucru ocupa o mare parte a conştiinţei mele.

Când schimbările au luat sfârşit, am deschis ochii şi am văzut culori noi.

Încăperea era practic învăpăiată cu ele. Iridescenţa materiei Văzduhului din podele. Reflexiile de auriu din cioburile de sticlă împrăştiate prin cameră. Albastrul cerului, care fusese un alb-albăstrui apos, acum era un turcoaz atât de aprins, încât m-am uitat la el cu uimire. Nu mai fusese niciodată, cel puţin în timpul vieţii mele, atât de albastru.

Apoi am simţit mirosurile. Trupul meu devenise altceva, mai puţin un *trup* şi mai mult o *întrupare,* dar forma lui pentru moment era încă umană, la fel cum îmi erau şi simţurile. Şi mai era ceva diferit aici. Când am inhalat, am simţit subţierea muşcătoare şi aspră a aerului, cu un iz metalic, de la sângele ce-mi acoperea îmbrăcămintea. L-am atins cu degetele şi l-am gustat. Sare, mai mult metal, urme de acru şi amar. Desigur. Fusesem nefericită zile întregi înainte de a muri.

Culori noi. Noi miresme în aer. Nu îmi dădusem niciodată seama înainte de asta ce însemna să trăieşti într-un univers care îşi pierduse o treime. Războiul Zeilor ne costase mult mai mult decât vieţi pierdute.

Niciodată de acum înainte, mi-am jurat.

În jurul meu haosul se oprise. Nu voiam să vorbesc sau să gândesc, dar un simţ al responsabilităţii mă zorea, făcându-mă să ies din visare. În cele din urmă, am oftat şi m-am concentrat asupra a ceea ce era în jur.

În stânga mea stăteau trei creaturi strălucitoare, mai puternice decât restul, mai maleabile ca formă. Am recunoscut în ele esenţa mea. S-au holbat la mine, cu armele încremenite în mâini sau gheare, cu gurile căscate. Apoi una dintre ele s-a întrupat într-o altă formă, de copil, şi a păşit înainte. Ochii îi erau căscaţi.

— Mamă?

Acesta nu era numele meu. I-aş fi întors spatele neinteresată, dacă nu mi-aş fi dat seama că l-aş fi rănit. De ce conta asta? Nu ştiam, dar mă deranja.

Aşadar, i-am răspuns:

— Nu.

Din impuls, am întins mâna şi l-am mângâiat pe cap. Ochii i s-au mărit şi mai tare, apoi au fost inundaţi de lacrimi. A plecat de lângă mine, acoperindu-şi faţa. Nu am ştiut cum să interpretez comportamentul lui, aşa că m-am întors către ceilalţi.

Încă trei fiinţe în dreapta mea – sau mai degrabă două, şi una pe moarte. Tot creaturi strălucitoare, deşi lumina era ascunsă în interiorul lor. Trupurile le erau mai slabe şi mai rudimentare. Şi finite. Cel pe moarte s-a stins sub privirile mele, prea multe dintre organele lui fiind vătămate pentru a mai putea susţine viaţa. Am simţit îndreptăţirea mortalităţii lor chiar în timp ce o jeleam.

— Ce înseamnă asta? a întrebat cea mai tânără dintre ei.

Rochia şi mâinile îi erau pătate cu sângele fratelui ei.

Celălalt muritor, bătrân şi aproape de moarte şi el, a clătinat doar din cap, uitându-se la mine.

Apoi, brusc, încă două creaturi au venit lângă mine. Mi-a stat inima în loc la vederea lor. Nu m-am putut controla. Erau atât de frumoşi, chiar şi în carcasele pe care le purtau pentru a interacţiona cu acest plan. Erau parte din mine, fraţi, şi în acelaşi timp extrem de diferiţi. Fusesem născută pentru a fi cu ei, pentru a fi puntea peste prăpastia dintre ei şi a le desăvârşi scopul. Faptul că eram cu ei acum mă făcea să vreau să cânt de bucurie.

Dar ceva nu era în ordine. Cel care se simţea ca lumina şi nemişcarea şi stabilitatea, era întreg şi glorios. Şi totuşi era ceva nesănătos înăuntrul lui. M-am uitat mai îndeaproape şi am perceput o singurătate imensă şi teribilă în sinea lui, măcinându-i inima ca un vierme dintr-un măr. Asta m-a domolit

şi m-a îmblânzit, pentru că ştiam cât de rău e să simţi o asemenea singurătate.

Aceeaşi nenorocire se afla şi în cealaltă fiinţă, cea a cărei natură ţinea de tot ceea ce era întunecat şi sălbatic. Dar lui i se făcuse ceva mai mult, ceva oribil. Sufletul lui fusese sfărâmat şi zdrobit, legat cu lanţuri cu ghimpi, apoi forţat să intre într-o fiinţă prea strâmtă. Agonie constantă. Coborâse într-un genunchi, holbându-se la mine cu ochii goi şi părul lipit de cap, năpădit de sudoare. Chiar şi propria lui suflare îi provoca durere.

Era o neruşinare. Dar o şi mai mare neruşinare era faptul că lanţurile, pe care le-am urmat cu privirea către sursă, proveneau *din mine.* La fel şi celelalte trei lese, dintre care una ducea la gâtul creaturii care mă numise „mamă”.

Revoltată, am smuls lanţurile din pieptul meu şi le-am ordonat să se sfărâme.

Cele trei creaturi din stânga mea au icnit la unison, palpitând în sinea lor când puterea li s-a întors. Reacţia lor a fost neînsemnată, oricum, pe lângă cea a fiinţei întunecate. Pentru o clipă nu s-a mişcat, doar ochii mărindu-i-se, pe măsură ce lanţurile slăbeau şi cădeau în lături.

Apoi şi-a azvârlit capul pe spate şi a urlat, şi întreaga existenţă s-a schimbat. În acest plan, schimbarea s-a manifestat printr-o singură zguduire titanică de sunet şi vibraţie. Întreaga vedere a dispărut din lume, înlocuită de un întuneric destul de profund pentru a duce minţile mai slabe în pragul nebuniei dacă ar fi durat mai mult de o bătaie de inimă. Dar a trecut chiar mai repede de atât, fiind înlocuită de ceva nou.

Echilibru. I-am simţit întoarcerea ca aşezarea la loc a unei încheieturi dislocate. Din Trei fusese universul alcătuit. Pentru prima dată într-o eră, Trei se întâlniseră din nou.

Când totul s-a liniştit, am văzut că întunecatul meu era întreg. Dacă înainte umbre neliniştite pâlpâiau în urma lui, acum strălucea cu o iradiere imposibil de întunecată, neagră ca Maelstromul. Îl considerasem frumos înainte? Ah, dar acum nu mai era acoperit de carne omenească pentru a-i filtra maiestuozitatea rece. Ochii îi străluceau negru-albăstrui, cu un milion de mistere, terifianţi şi splendizi. Când a zâmbit, întreaga lume s-a cutremurat, iar eu nu am rămas neatinsă.

Şi totuşi, m-a înfiorat la un cu totul alt nivel, pentru că deodată amintirile au clocotit în mine. Erau şterse, aceste

amintiri, pe jumătate uitate, dar mă chinuiau, cerând să fie recunoscute, până când am scos un sunet şi mi-am scuturat capul şi am lovit aerul încercând să mă opun. Făceau parte din mine, şi cu toate că înţelegeam acum că numele erau la fel de efemere ca forma, amintirile mele insistau să dea nume acelei creaturi întunecate: Nahadoth.

Şi celui strălucitor: Itempas.

Şi mie…

M-am încruntat dezorientată. Mâinile mi s-au ridicat în faţa ochilor. Le-am privit de parcă nu le-aş fi văzut niciodată. Într-un fel, nici nu o făcusem. În interiorul meu se afla lumina cenuşie pe care o urâsem atât de mult înainte, transformată acum în toate culorile care fuseseră furate din existenţă. Vedeam acele culori dansându-mi prin piele, de-a lungul venelor şi nervilor, cu nimic mai puţin puternice doar pentru că erau ascunse. Nu era puterea mea. Dar era carnea mea, nu-i aşa? Cine eram eu?

— Yeine, a spus Nahadoth pe un ton surprins.

Un fior a trecut prin mine, acelaşi sentiment de echilibru pe care-l simţisem cu o clipă mai devreme. Deodată am înţeles. *Era* carnea mea şi puterea mea. Eu eram ceea ce mă făcuse viaţa mea de muritoare, ceea ce Enefa mă făcuse, dar toate astea se aflau în trecut. De acum înainte, puteam fi oricine aş fi vrut.

— Da, i-am răspuns, apoi i-am zâmbit. Acesta este numele meu.

***

Erau necesare şi alte schimbări.

Nahadoth şi cu mine ne-am întors către Itempas, care ne privea cu ochi duri ca topazul.

— Ei bine, Naha, a spus, cu toate că ura din ochii lui îmi era adresată în totalitate mie. Trebuie să te felicit. A fost o lovitură pe cinste. Am crezut că uciderea fetei va fi suficientă. Acum ştiu că ar fi trebuit s-o distrug în totalitate.

— Pentru asta ar fi fost nevoie de mai multă putere decât ai, i-am spus.

O încruntare a trecut peste chipul lui Itempas. Era atât de uşor de citit. Oare îşi dădea seama de asta? Încă mă considera o muritoare, iar muritorii erau insignifianţi pentru el.

— Tu nu eşti Enefa, s-a răstit.

— Nu, nu sunt.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Știi de ce a rezistat sufletul Enefei în toţi aceşti ani? Nu a fost datorită Pietrei.

Încruntarea i s-a accentuat, transformându-se în iritare. Ce creatură plină de ghimpi. Ce a văzut Naha în el? Nu, vorbeşte gelozia din mine. Periculos. Nu trebuie să repet greşelile trecutului.

— Ciclul vieţii şi al morţii circulă de la mine şi prin mine, am spus atingându-mi pieptul.

Înăuntrul lui, ceva – nu tocmai o inimă – bătea puternic şi cadenţat.

— Nici măcar Enefa nu a înţeles asta cu adevărat. Probabil că a fost dintotdeauna menită să moară la un moment dat. Iar acum, poate că sunt singura dintre noi care nu va fi niciodată cu adevărat nemuritoare. Dar în acelaşi timp, niciodată nu pot muri cu adevărat. Distruge-mă, dar o parte din mine va dăinui întotdeauna. Sufletul meu, carnea mea, poate că doar amintirea mea – dar va fi destul pentru a mă aduce înapoi.

— Atunci, pur şi simplu, nu am fost destul de meticulos, a spus Itempas.

Tonul lui sugera promisiuni crâncene.

— Cu siguranţă o să îndrept asta data viitoare.

Nahadoth a păşit înainte. Norul întunecat care-l înconjura producea un sunet uşor de trosnituri în timp ce înainta. Fulgi albi – umezeală îngheţată din aer – alunecau către podea în urma lui.

— Nu va mai fi o dată viitoare, Tempa, a spus cu o blândeţe înfricoşătoare. Piatra nu mai e, iar eu sunt liber. Te voi face bucăţi, aşa cum am plănuit în toate nopţile lungi ale întemniţării mele.

Aura lui Itempas a izbucnit în flăcări albe. Ochii îi luceau ca doi sori gemeni.

— Te-am mai aruncat pe pământ o dată, frate, şi o pot face din nou…

— Destul, am spus.

Răspunsul lui Nahadoth a fost un şuierat. S-a aplecat, mâinile devenindu-i deodată gheare monstruoase. A urmat o mişcare înceţoşată, şi, deodată, Sieh a apărut lângă el, ca o umbră cu trăsături feline. Kurue a pornit ca pentru a i se alătura lui Itempas, dar suliţa lui Zhakkarn a apărut instantaneu la gâtul ei.

Niciunul dintre ei nu mi-a acordat niciun fel de atenţie. Am oftat.

Cunoaşterea puterii mele se afla înăuntrul meu, la fel de instinctivă ca şi gândirea şi respiraţia. Mi-am închis ochii şi m-am întins către ea. Am simţit-o desfăşurându-se şi întinzându-se înăuntrul meu, pregătită. Nerăbdătoare.

Urma să fie distractiv.

Prima explozie de putere pe care am trimis-o prin palat a fost destul de violentă pentru a zdruncina pe toată lumea, chiar şi pe fraţii mei învrăjbiţi, care au amuţit de surpriză. I-am ignorat şi am închis ochii, atingând şi modelând energia după voinţa mea. Era atât de multă! Dacă nu eram atentă, puteam atât de uşor să distrug în loc să creez. La un anumit nivel, conştientizam că eram înconjurată de lumină colorată: un cenuşiu tulbure, dar vedeam de asemenea şi rozul răsăritului, şi albul verzui al zorilor. Părul meu adia în lumină, lucind. Rochia s-a răsucit în jurul gleznelor, un deranj minor. Am făcut un efort minim de voinţă şi, imediat, rochia mi-a devenit un strai de luptă darrez, o tunică prinsă strâns, fără mâneci, şi pantaloni comozi până la gambă. Erau de un argintiu sclipitor, deloc practic, dar, ei bine, eram o zeiţă.

Pereţi aspri, maro, din scoarţă de copac, au apărut în jurul nostru. Nu au îngrădit în totalitate încăperea. Din loc în loc erau spaţii, deşi se umpleau văzând cu ochii. Crengile din apropiere creşteau, se ramificau şi adunau frunze răsucite. Deasupra noastră, cerul încă se mai vedea, deşi mai întunecat din cauza bolții bogate de vegetaţie care se întinsese deasupra noastră. Prin acel acoperământ se ridica un trunchi de copac enorm, răsucindu-se şi curbându-se în înaltul cerului.

De fapt, ramurile lui cele mai înalte străpungeau cerul. Dacă m-aş fi uitat în jos către această lume, aş fi văzut nori albi, mări albastre, pământ maroniu şi un singur copac magnific, întrerupând curbura lină a planetei. Dacă aş fi zburat mai aproape, aş fi văzut rădăcini precum munţii, adăpostind întregul oraş Văzduh între bifurcaţii. Aş fi văzut crengi de lungimea unor râuri. Aş fi văzut oameni pe pământul de dedesubt, zdruncinaţi şi terifiaţi, târându-se din casele lor şi ridicându-se de pe marginea drumului, pentru a privi înmărmuriţi la uriaşul copac care se încolăcea în jurul palatului ce-i aparţinuse Tatălui Văzduhului.

De fapt, am văzut toate astea chiar fără să fi deschis ochii. Apoi i-am deschis, pentru a-i vedea pe fraţii şi copiii mei uitându-se toţi la mine.

— Destul! am zis din nou.

De data asta m-au ascultat.

— Acest tărâm nu mai poate suporta încă un război al zeilor. Nu voi permite asta.

— Nu vei „permite”?

Itempas şi-a încleştat pumnii şi i-am simţit puterea mocnind apăsătoare, usturătoare. Pentru o clipă m-a înfricoşat, şi pe bună dreptate. La începutul timpului modelase universul după voinţa lui. Mă depăşea cu mult în experienţă şi înţelepciune. Nu ştiam nici măcar cum să lupt aşa cum luptau zeii. Nu m-a atacat, pentru că eram doi împotriva lui. Dar a fost singurul lucru care l-a împiedicat.

Atunci mai există speranţă, am hotărât.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Nahadoth a clătinat din cap.

— Nu, Yeine.

Ochii îi erau găuri negre în craniu, gata să înghită lumi întregi. Foamea pentru răzbunare îl făcea să tremure şi să se răsucească asemenea fumului.

— A omorât-o pe Enefa, deşi o iubea. Nu va avea niciun fel de remuşcări în privinţa ta. Trebuie să-l distrugem sau vom fi distruşi.

O dilemă. Nu îi purtam ranchiună lui Itempas. O ucisese pe Enefa, nu pe mine. Dar Nahadoth avea milenii de durere de răscumpărat. Merita dreptate. Şi, mai grav, avea dreptate. Itempas era nebun, otrăvit de propria lui gelozie şi frică. Nu îi laşi pe nebuni să umble liberi, ca nu cumva să facă rău altora sau chiar lor.

Totuşi, uciderea lui era aproape imposibilă. Universul fusese făurit de Cei Trei. Fără toţi Trei, avea să se sfârşească totul.

— Nu văd decât o singură soluţie, am spus domol.

Şi nici măcar asta nu era perfectă. Până la urmă, ştiam din experienţă cât de multe daune poate provoca lumii chiar şi un singur muritor, dacă i se oferea destul timp şi destulă putere. Vom fi nevoiţi să ne păstrăm speranţa.

Nahadoth s-a încruntat când şi-a dat seama de intenţia mea, dar o parte din ură s-a scurs din el. Da, mă gândisem că asta avea să-i ofere satisfacţie. A aprobat cu o mişcare a capului.

Itempas a încremenit în momentul în care a realizat ce voiam să facem. Limbajul fusese invenţia lui. Noi nu avusesem niciodată nevoie de el.

— Nu voi tolera asta.

— O vei face, am spus.

Mi-am unit puterea cu cea a lui Nahadoth.

A fost o fuziune facilă, o dovadă în plus că noi Trei eram făcuţi pentru a lucra împreună, nu pentru a ne lupta. Într-o zi, când Itempas îşi va fi ispăşit pedeapsa, poate că vom putea fi cu desăvârşire Trei din nou. Ce minuni vom crea atunci! Aveam să aştept cu nerăbdare acea zi şi să sper.

— Vei servi, i-a spus Nahadoth lui Itempas.

Vocea îi era rece şi încărcată de greutatea dreptăţii.

Am simţit cum realitatea îşi schimba forma. Nu avusesem niciodată nevoie cu adevărat de un limbaj separat. Orice limbă era de ajuns, cât timp unul dintre noi pronunţa cuvintele. Nu o singură familie, ci întreaga lume.

— Vei colinda printre muritori ca unul dintre ei, necunoscut, având doar bogăţia şi puterea dobândite cu faptele şi cuvintele. Îţi vei putea folosi puterea doar în cazurile în care este strict necesar, şi numai pentru a-i ajuta pe aceşti muritori pe care îi dispreţuieşti atât de mult. Vei îndrepta toate relele înfăptuite în numele tău!

Nahadoth a zâmbit. Zâmbetul lui nu era încărcat de cruzime – era liber şi nu mai avea nevoie de cruzime –, dar nici nu lăsa loc pentru vreun pic de milă.

— Îmi imaginez că această sarcină îţi va lua ceva timp.

Itempas nu a spus nimic, pentru că nu putea. Cuvintele lui Nahadoth puseseră stăpânire asupra lui. Cu ajutorul puterii mele, cuvintele au croit lanţuri pe care niciun muritor nu le putea vedea sau dezbina. A luptat cu înlănţuirea, concentrându-şi puterea împotriva noastră într-o izbucnire furioasă, dar degeaba. Unul singur dintre Cei Trei nu putea spera niciodată să-i învingă pe ceilalţi doi. Itempas folosise asta în avantajul lui îndeajuns de mult timp încât să ştie că nu avea rost să se împotrivească.

Dar nu puteam lăsa lucrurile aşa. O pedeapsă adevărată trebuia să răscumpere faptele vinovatului, nu doar să dea satisfacţie victimelor.

— Sentinţa ţi se poate încheia mai devreme, am spus, şi

cuvintele mele s-au curbat şi s-au înlănţuit şi au devenit dure în jurul lui, dacă înveţi să iubeşti cu adevărat.

Itempas s-a încruntat înspre mine. Nu fusese încă îngenuncheat de greutatea puterii noastre, dar nici nu mai avea mult. Stătea acum cu spatele încovoiat, tremurând din toate încheieturile, cu flăcările albe ale aurei sale dispărute şi cu chipul lucind într-o transpiraţie asemănătoare celei ale unui muritor.

— Nu… te… voi iubi… niciodată, a scrâşnit el printre dinţi.

Am clipit surprinsă.

— De ce aş vrea *eu* dragostea ta? Eşti un monstru, Itempas, distrugi tot ceea ce pretinzi că îndrăgeşti. Văd o asemenea singurătate în tine, o asemenea suferinţă… dar toată este numai din vina ta.

S-a cutremurat, ochii mărindu-i-se. Am oftat, am clătinat din cap şi m-am apropiat, ridicând o mână către obrazul lui. A tresărit din nou la atingerea mea. L-am mângâiat până când s-a liniştit.

— Dar eu sunt doar unul dintre cei pe care i-ai iubit, am şoptit. Nu ţi-a fost dor de celălalt?

După cum mă aşteptasem, Itempas s-a uitat către Nahadoth. Ah, nevoia din ochii lui! Dacă ar fi fost vreo speranţă de a face asta, i-aş fi cerut lui Nahadoth să împărtăşească acest moment cu noi. Un singur cuvânt blând ar fi putut să grăbească vindecarea lui Itempas. Dar vor trece secole înainte ca rănile lui Nahadoth să se fi vindecat destul pentru asta.

Am oftat. Aşa să fie. Aveam să fac tot ceea ce puteam pentru a le uşura viaţa amândurora şi urma să încerc din nou să-i împac, când trecerea timpului îşi va fi făcut treaba. Făcusem o promisiune, până la urmă.

— Când eşti pregătit pentru a fi din nou printre noi, i-am şoptit lui Itempas, pentru mine cel puţin, vei fi bine venit.

Apoi l-am sărutat. Am insuflat acelui sărut toată promisiunea pe care o puteam aduna. Dar o parte din surprinderea care a urmat a fost a mea, căci gura lui era moale, în ciuda trăsăturilor lui aspre. Am putut gusta mirodenii picante şi brize oceanice călduţe. Mi-a lăsat gura apă şi am simţit o durere în tot trupul. Pentru întâia oară, am înţeles de ce îl iubea Nahadoth. Şi după felul în care a rămas cu gura căscată când m-am retras, cred că şi el simţea acelaşi lucru.

Mi-am mutat privirea către Nahadoth, care ofta cu o oboseală omenească.
— Nu se va schimba, Yeine. Nu poate.
— Ba poate, dacă vrea cu adevărat, am răspuns cu hotărâre.
— Eşti naivă.
Poate că eram. Dar asta nu însemna că nu aveam dreptate.
Am rămas cu privirea la Itempas, deşi m-am apropiat de Nahadoth şi l-am luat de mână. Itempas ne privea ca un om care murea de sete, şi vedea o oază la care nu putea ajunge. Urma o perioadă dificilă pentru el, dar era puternic. Era unul dintre noi. Într-o zi, va fi din nou al nostru.
Puterea l-a înconjurat pe Itempas ca petalele unei flori uriaşe, radiind. Când lumina a pălit, devenise om. Părul nu îi mai strălucea, ochii îi erau doar căprui. Frumos, dar nu perfect. A căzut la podea, inconştient în urma şocului.
Când transformarea s-a isprăvit, m-am întors către Nahadoth.
— Nu, a spus strâmbându-se.
— Merită aceeaşi şansă, i-am spus.
— I-am promis deja eliberarea.
— Moartea, da. Eu îi pot oferi mai mult.
Am mângâiat obrazul lui Nahadoth, care a tremurat în mâna mea. Chipul lui se schimba în fiecare clipă acum. Era frumos, indiferent de cum arăta. Probabil că muritorii nu ar fi crezut asta, din moment ce unele dintre chipurile lui nu erau omeneşti. Nici eu nu mai eram. Puteam accepta toate chipurile lui Nahadoth, aşadar, nu avea nevoie de unul anume.
A oftat şi a închis ochii la atingerea mea, lucru care m-a mulţumit în aceeaşi măsură în care m-a tulburat. Fusese singur pentru prea mult timp. Trebuia să am grijă să nu exploatez această slăbiciune a lui acum, ca să nu mă urască pentru asta mai târziu.
Totuşi, era ceva care trebuia făcut.
— Merită libertatea la fel de mult ca tine, am spus.
A suspinat adânc. Dar oftatul lui a luat înfăţişarea unor minuscule stele negre, surprinzător de strălucitoare. Au sclipit şi s-au înmulţit şi s-au unit într-o formă umană. Pentru o clipă, o fantasmă negativă a zeului s-a materializat în faţa mea. I-am ordonat să ia fiinţă. M-a ascultat şi a devenit om: sinele diurn al lui Nahadoth. S-a uitat în jur, apoi s-a holbat la fiinţa care fusese cealaltă jumătate a lui pentru atât de mult. Nu se întâlniseră

niciodată în tot acest timp. A făcut ochii mari când şi-a dat seama ce se întâmplase.

— Zeilor! a murmurat, prea uluit pentru a conştientiza ironia exclamaţiei sale.

— Yeine…

M-am întors şi l-am văzut pe Sieh, în întruchiparea lui de copil. Stătea încordat, scrutându-mi chipul cu ochii lui verzi.

— Yeine?

M-am întins după el, apoi am ezitat. Nu era al meu, în ciuda sentimentelor mele posesive.

S-a întins şi el, la fel de ezitant, atingându-mi faţa şi braţele şi minunându-se.

— Tu chiar… nu eşti ea?

— Nu. Doar Yeine.

Mi-am coborât mâna, lăsându-l să aleagă. Îi voi respecta decizia, dacă mă va respinge. Dar…

— Ai fi vrut să fiu ea? l-am întrebat.

— Ce?

Privirea de pe chipul lui ar fi înmuiat inimi mai împietrite decât a mea. Şi-a pus mâinile în jurul meu. L-am luat în braţe şi l-am strâns cu putere.

— Ah, Yeine, încă eşti aşa o muritoare, mi-a şoptit la piept.

Dar l-am simţit tremurând.

Pe deasupra capului lui Sieh, m-am uitat la ceilalţi copii ai mei. Copii vitregi, poate. Da, era un mod mai prudent de a-i privi. Zhakkarn şi-a înclinat capul către mine, un soldat recunoscând un nou comandant. Avea să mă asculte, ceea ce nu era chiar ceea ce voiam, dar avea să fie îndeajuns pentru moment.

Kurue, pe de altă parte, era o cu totul altă problemă.

Retrăgându-mă cu tandreţe din îmbrăţişarea lui Sieh, am păşit către ea. Kurue a căzut instantaneu într-un genunchi, plecându-şi capul.

— Nu îţi voi cere iertare, a spus.

Vocea îi trăda frica. Nu avea tonul ei obişnuit, puternic şi clar.

— Am făcut ceea ce am crezut că era bine.

— Desigur că asta ai făcut, am spus. Era cel mai înţelept lucru pe care îl puteai face.

La fel cum făcusem cu Sieh, am întins o mână şi i-am mângâiat părul. Era lung şi argintiu în această înfăţişare a ei, ca

un metal tors în bucle. Minunat.

L-am lăsat să mi se scurgă printre degete, în timp ce Kurue cădea la podea, moartă.

— Yeine! a zis Sieh, înmărmurit.

Pentru moment l-am ignorat, pentru că ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Zhakkarn. Şi-a înclinat din nou capul şi am ştiut atunci că tocmai câştigasem o parte din respectul ei.

— Darrul, am spus.

— Mă voi ocupa, a răspuns Zhakkarn şi a dispărut.

M-a surprins sentimentul de uşurare pe care l-am simţit. Pesemne că nu îmi lăsasem umanitatea atât de mult în urmă totuşi.

Apoi m-am întors către toţi cei din încăpere. O creangă creştea de-a curmezişul camerei, dar am atins-o şi am făcut-o să crească în altă direcţie, dându-se din drum.

— Şi tu, i-am spus Sciminei, care a albit ca varul şi s-a dat înapoi.

— Nu, a spus Nahadoth aspru.

S-a întors către Scimina şi a zâmbit. Camera s-a întunecat.

— Ea e a mea.

— Nu, a şoptit ea, făcând încă un pas în spate.

Dacă ar fi putut – o altă creangă acoperise intrarea dinspre scări – sunt sigură că ar fi luat-o la goană, cu toate că n-avea nicio şansă să scape.

— Omoară-mă.

— Gata cu poruncile, a spus Nahadoth.

A ridicat o mână, degetele strângându-se ca şi cum ar fi prins o lesă invizibilă. Scimina a ţipat în momentul în care a fost smulsă înainte, căzând în genunchi la picioarele lui. S-a ţinut de gât, cu degetele strângând frenetic în căutarea unei căi de a se elibera, dar nu era nimic acolo. Naha s-a aplecat, apucându-i bărbia şi aşternându-i un sărut pe buze, sărut care nu era cu nimic mai puţin înfiorător în ciuda tandreţei sale.

— Te voi ucide, Scimina, nu te teme. Doar că nu încă.

Nu am simţit niciun fel de milă. Şi asta era o rămăşiţă a umanităţii mele.

Mai rămăsese doar Dekarta.

Stătea pe podea, unde fusese aruncat în timpul apariţiei copacului meu. Când m-am apropiat de el, am simţit durerea care pulsa în buza lui spartă şi în bătăile neregulate ale inimii.

Prea multe şocuri. Nu fusese o noapte bună pentru el. Dar, spre surprinderea mea, a zâmbit când m-am aşezat pe vine în faţa lui.

— O zeiţă, a spus, apoi a lătrat un singur hohot de râs care era incredibil de lipsit de amărăciune. Ah, Kinneth nu a făcut nimic cu jumătate de măsură, nu-i aşa?

În ciuda a ceea ce simţeam, i-am împărtăşit zâmbetul.

— Nu. Nimic.

— Aşa, deci.

Şi-a ridicat bărbia şi m-a privit îngrijorat, lucru care ar fi avut un efect mai puternic dacă nu ar fi icnit din cauza inimii.

— Ce se va întâmpla cu noi, zeiţă Yeine? Ce se va întâmpla cu rudele tale omeneşti?

Mi-am petrecut mâinile în jurul genunchilor, stând în vârful degetelor. Uitasem să-mi fac încălţări.

— Vei alege un alt moştenitor, care va lupta pentru a păstra frâiele puterii cât de bine va putea. Chiar dacă reuşeşte, chiar dacă nu, noi nu vom sta aici, Naha şi cu mine, iar Itempas nu vă va mai fi de niciun folos. Ar trebui să fie interesant de văzut ce fac muritorii cu lumea, în lipsa intervenţiilor noastre continue.

Dekarta m-a privit cu neîncredere şi oroare.

— Fără zei, toate naţiunile de pe această planetă se vor ridica pentru a ne distruge. Apoi se vor întoarce una împotriva alteia.

— Posibil.

— „Posibil”?

— Cu siguranţă că se va întâmpla, am spus, dacă descendenţii tăi vor fi nesăbuiţi. Dar enefadehii nu au fost niciodată singura armă a clanului Arameri, bunicule. Tu ştii asta mai bine decât oricine. Aveţi mai multă bogăţie decât orice altă naţiune, vă ajunge ca să angajaţi şi să echipaţi armate întregi. Aveţi preoţimea itempană, iar ei vor fi foarte motivaţi să răspândească versiunea voastră a adevărului, din moment ce şi ei sunt ameninţaţi. Aveţi şi perversitatea voastră bine antrenată, care a servit destul de bine drept armă în tot acest timp.

Am ridicat din umeri şi am continuat:

— Familia Arameri poate supravieţui. Poate chiar o să păstreze puterea pentru câteva generaţii. Destul, să sperăm, ca să potolească ce va fi mai rău din urgia lumii.

— Vor fi schimbări, a intervenit Nahadoth, care a venit deodată lângă mine.

Dekarta s-a tras îndărăt, dar în ochii lui Nahadoth nu se citea niciun fel de maliţiozitate.

— Trebuie să fie schimbare. Familia Arameri a ţinut lumea neschimbată prea mult timp, împotriva firii. Greşeala asta trebuie acum corectată cu sânge.

— Dar dacă eşti iscusit, am adăugat, vei reuşi să-l păstrezi pe al tău, în mare parte.

Dekarta a clătinat încet din cap.

— Nu eu. Eu sunt pe moarte. Iar moştenitorii mei… ei ar fi avut puterea de a conduce după cum spui tu, dar…

Şi-a mutat privirea către Relad, care zăcea cu ochii deschişi pe podea, cu un cuţit înfipt în gât. Sângerase chiar mai mult decât mine.

— Unchiule, a început Scimina, dar Nahadoth a tras de lesa ei pentru a o reduce la tăcere.

Dekarta s-a uitat o clipă în direcţia ei, apoi şi-a ferit privirea.

— Mai ai un urmaş, Dekarta, i-am spus. Este deştept şi competent, şi cred că este destul de puternic, deşi nu îmi va mulţumi pentru recomandare.

Am zâmbit în sinea mea, văzând cu ochii minţii printre pereţii Văzduhului. În interior, palatul nu era prea diferit. Scoarţă şi crengi înlocuiseră materia perlată a Văzduhului pe alocuri, şi unele dintre spaţiile goale dintre pereţi fuseseră umplute cu lemn viu. Dar chiar şi această simplă schimbare era de ajuns pentru a-i înfricoşa locuitorii Văzduhului, pursangvini şi slabsangvini în aceeaşi măsură. În inima haosului se afla T'vril, instruind servitorii palatului şi organizând evacuarea.

Da, urma să se descurce de minune.

Dekarta a făcut ochii mari, dar recunoştea un ordin când auzea unul. A încuviinţat din cap. Drept mulţumire, l-am atins, făcându-i şoldul întreg şi inima stabilă. Asta urma să-l ţină în viaţă pentru încă câteva zile – destul de mult pentru a avea grijă ca tranziţia să fie efectuată.

— Eu… eu nu înţeleg, a spus Naha cel uman, când versiunea lui zeiască şi cu mine ne-am ridicat în picioare.

Părea profund tulburat.

— De ce aţi făcut asta? Ce voi face acum?

M-am uitat la el surprinsă.

— Vei trăi, i-am răspuns. De ce altceva crezi că te-am adus aici?

***

Mai erau încă multe de făcut, dar lucrurile care contau fuseseră deja înfăptuite. Ţi-ar fi plăcut să faci toate astea, presupun – să îndrepţi dezechilibrele declanşate de moartea ta, să explorezi noua ta existenţă. Dar poate că sunt descoperiri interesante de făcut şi acolo unde te-ai dus tu.

Mă surprinde să recunosc, dar îmi va fi dor de tine, Enefa. Sufletul meu nu este obişnuit cu singurătatea.

Dar în acelaşi timp, nu voi fi niciodată *cu adevărat* singură. Mulţumită ţie.

***

La ceva timp după ce am lăsat Văzduhul, pe Itempas şi lumea muritorilor în urmă, Sieh m-a luat de mână.

— Vino cu noi, mi-a spus.

— Unde?

Nahadoth mi-a atins foarte delicat chipul. Am fost uimită şi smerită de tandreţea din privirea lui. Câştigasem o asemenea afecţiune din partea lui? Nu o meritam, dar urma să o fac. Mi-am jurat asta, apoi m-am întins spre el pentru a-i primi sărutul.

— Ai multe de învăţat, a murmurat după ce m-a sărutat. Am atât de multe minunăţii să-ţi arăt…

Nu mi-am putut reţine un zâmbet de fată muritoare.

— Du-mă departe, atunci, i-am spus. Hai să începem!

Am trecut astfel în afara universului şi acum nu mai e nimic de spus.

***

Din povestea asta, cel puţin.

Anexa 1
Glosar de termeni

Amn: cea mai numeroasă şi puternică dintre rasele senmite.

Arameri: familia conducătoare a amnilor, consilieri ai Consorţiului Nobililor şi ai Ordinului lui Itempas.

Arrebaia: cetatea de scaun a Darrului.

Cele O Sută de Mii de Regate: termenul colectiv pentru întreaga lume, din momentul unificării sub conducerea familiei Arameri.

Ceruri, Iaduri: sălaşuri pentru suflete, în afara tărâmului muritorilor.

Consorţiul Nobililor: corpul politic conducător al Celor O Sută de Mii de Regate.

Copiii zeilor: copiii nemuritori ai Celor Trei. Uneori menţionaţi ca „zei”.

Darr: naţiune din Nordul Îndepărtat.

Dekarta Arameri: căpetenia familiei Arameri.

Demoni: copii ai uniunii interzise dintre zei/copii ai zeilor şi muritori. Dispăruţi.

Enefa: una dintre Cei Trei. Trădătoarea. Decedată.

Enefadehi: cei ce îşi amintesc de Enefa.

Eretic: persoană care venerează orice alt zeu în afară de Itempas. Proscris.

Insulele: vastul arhipelag din estul Nordului Îndepărtat şi Senmului.

Irt: naţiune insulară.

Itempan: termen general pentru cei care i se închină lui Itempas. Folosit de asemenea pentru membrii Ordinului lui Itempas.

Itempas: unul dintre Cei Trei, Stăpânul Strălucitor, stăpân al Cerurilor şi Pământului. Tatăl Văzduhului.

Întunecat: rasele care au adoptat venerarea exclusivă a lui Itempas numai după Războiul Zeilor, sub constrângere. Include majoritatea popoarelor din Nordul Îndepărtat şi popoarele insulare.

Ken: cea mai mare dintre naţiunile insulare, loc de baştină pentru popoarele ken şi min.

Kinneth Arameri: singura fiică a lui Dekarta Arameri.

Kurue: copilă a zeilor, numită şi Înţeleapta.
Lift: mijloc magic de transport dinăuntrul Văzduhului, o versiune inferioară a porţilor verticale.
Maelstrom: Creatorul Celor Trei. Necunoscutul.
Magie: abilitatea înnăscută a zeilor şi a copiilor lor de a altera esenţa lumii materiale şi imateriale. Muritorii pot imita această abilitate prin folosirea limbajului zeilor.
Menchey: naţiune din Nordul Îndepărtat.
Moartea umblătoare: molimă contagioasă care apare în epidemii frecvente. Îi afectează doar pe cei cu un statut social scăzut.
Nahadoth: unul dintre Cei Trei. Stăpânul Nopţii.
Narshes: rasă din Nordul Îndepărtat a cărei patrie a fost cucerită de tokezi în urmă cu câteva secole.
Nordul Îndepărtat: cel mai nordic continent. Sălbăticie.
Ordinul lui Itempas: preoţimea dedicată Strălucitorului Itempas. În afară de ghidare spirituală, sunt responsabili şi de lege şi ordine, educaţie şi eradicarea ereziei. Cunoscut şi sub numele de Ordinul itempan.
Piatra Pământului: moştenire a familiei Arameri.
Poarta Verticală: mijloc magic de transport între Văzduh (oraşul) şi Văzduh (palatul).
Războiul Zeilor: conflict apocaliptic în timpul căruia Strălucitorul Itempas a revendicat conducerea Cerurilor după învingerea celor doi fraţi ai săi.
Relad Arameri: nepotul lui Dekarta Arameri, frate geamăn al Sciminei.
Salonul: sediul Consorţiului Nobililor.
Sar-enna-nem: sala tronului *ennuei* darreze şi al Consiliului Războinicelor.
Scimina Arameri: nepoata lui Dekarta Arameri, soră geamănă a lui Relad.
Scrib: un învăţat care cunoaşte limbajul scris al zeilor.
Senm: continentul cel mai sudic şi cel mai mare al lumii.
Senmită: limba amnilor, folosită ca limbă comună pentru toate Cele O Sută de Mii de Regate.
Shahar Arameri: Înalta Preoteasă a lui Itempas în vremea Războiului Zeilor. Descendenţii ei formează familia Arameri.
Sieh: copil al zeilor, cunoscut şi sub numele de Păcălici. Cel mai vârstnic dintre toţi copiii zeilor.
Sigiliu: simbol al limbajului zeilor, folosit de scribi pentru a imita

magia zeilor.
Sigiliu sangvin: însemnul unui membru recunoscut al familiei Arameri.
Strălucire: perioada în care Itempas a fost singurul conducător, după Războiul Zeilor. Termen general folosit pentru bine, ordine, legiuire, dreptate.
T'vril Arameri: strănepot al lui Dekarta.
Tărâmul Muritorilor: Universul, creat de Cei Trei.
Tema: regat senmit.
Tărâmul Zeilor: în afara universului.
Tok: naţiune din Nordul Îndepărtat.
Trandafir-de-altar: specie rară, altoită, de trandafir alb, foarte preţuit.
Uthr: naţiune insulară.
Văzduh: cel mai mare oraş de pe continentul Senm. De asemenea, palatul familiei Arameri.
Vremea Celor Trei: Perioada dinaintea Războiului Zeilor.
Viraine Arameri: Scrib al familiei Arameri.
Yeine Arameri: nepoată a lui Dekarta, fiica lui Kinneth.
Ygreth: soţia lui Dekarta, mama lui Kinneth. Decedată.
Zei: copiii nemuritori ai Maelstromului. Cei Trei.
Zhakkarn a Sângelui: copil al zeilor.

Anexa 2
Clarificarea termenilor

În numele Tatălui Văzduhului Itempas, cel mai strălucitor şi mai paşnic.

Conspiratorii[1], după cum li se spune pe bună dreptate, sunt ca toţi zeii, în sensul că deţin putere[2] completă atât asupra lumii materiale, cât şi asupra majorităţii celei spirituale. Cu toate că nu sunt omnipotenţi – numai Cei Trei, când se uneau, erau astfel înzestraţi – puterea lor individuală este atât de mare faţă de cea a muritorilor, încât diferenţele sunt strict academice. Totuşi, Stăpânul Strălucitor, în înţelepciunea lui nemărginită, a găsit de cuviinţă să limiteze considerabil puterea conspiratorilor, ca pedeapsă, permiţând astfel folosirea lor ca unelte pentru îmbunătăţirea condiţiei omenirii.

Firile lor disparate impun şi mai multe limitări, diferite pentru fiecare în parte. Ne referim la acestea ca fiind „afinităţi", din moment ce limbajul zeilor nu pare a avea niciun termen pentru ele. Afinităţile pot fi materiale, conceptuale sau orice combinaţie a celor două categorii[3]. De exemplu, conspiratoarea numită Zhakkarn deţine putere asupra tuturor elementelor legate de luptă, incluzând armament (material), strategie (conceptual) şi artele marţiale (ambele). În timpul luptei propriu-zise, ea are abilitatea de a se multiplica de mii de ori, devenind o veritabilă armată[4]. În acelaşi timp, a fost observat faptul că evită orice adunare în scopuri paşnice a muritorilor, cum ar fi comemorările şi sărbătorile. Într-adevăr, a fi în apropierea obiectelor religioase simbolizând pacea, cum ar fi inelul de jad alb purtat de cei mai înalţi preoţi ai ordinului nostru, îi provoacă un acut disconfort.

---

[1] Redactarea iniţială a fost înfăptuită de scribul principal şi oficial al Ordinului Flăcării Albe, Sefim Arameri, în anul 55 al Strălucitorului. Reviziile ulterioare le aparţin scribilor principali Comman Knorn/ Arameri (170), Latise/Arameri (1144), Bir Get/Arameri (1721) şi Viraine Derreye/Arameri (2224).

[2] Indivizii nu se referă la ei în acest fel, dar s-a căzut de acord în legătură cu această terminologie prin *Munae Scrivan,* a şaptea Reiterare, anul 230 al Strălucitorului.

[3] Definită ca „magie" conform terminologiei standard a Litariei, prima progresie.

[4] Vezi *Asupra Magiei,* volumul 12.

Din moment ce conspiratorii sunt de fapt prizonieri de război, iar noi, cei din familie, suntem de fapt temnicerii lor, înţelegerea conceptului de afinitate este esenţială, din moment ce reprezintă singura noastră modalitate de a impune disciplina.

În afară de asta, trebuie să înţelegem restricţiile impuse asupra lor de către Stăpânul nostru. Principala şi cea mai comună modalitate prin care conspiratorii au fost limitaţi este corporalitatea. S-a observat faptul că starea naturală a unui zeu este imaterială[5], astfel permiţând zeului să se bazeze pe resurse imateriale (de exemplu, mişcarea corpurilor cereşti, creşterea vietăţilor) pentru subzistenţă şi funcţionare normală. Conspiratorilor, însă, nu li se permite să intre în starea eterică şi le este solicitat să menţină permanent o localizare fizică. Acest lucru le restricţionează raza de operabilitate la limitele simţurilor lor omeneşti şi le limitează puterea la ceea ce poate fi cuprins de această formă materială[6]. Această restricţionare îi condiţionează de asemenea să ingereze mâncare şi băutură, într-un mod omenesc, pentru a-şi păstra puterea. Experimentele[7] au arătat că în momentul în care sunt privaţi de hrană sau traumatizaţi fizic în orice alt mod, abilităţile magice ale conspiratorilor sunt drastic diminuate, sau chiar anulate, până în momentul în care starea lor de sănătate se îmbunătăţeşte. Datorită rolului jucat de Piatra Pământului în încarcerarea lor, totuşi, ei păstrează permanent abilitatea de a-şi regenera trupul rănit sau îmbătrânit şi de a învia din moarte, chiar şi când corpurile lor sunt distruse în întregime. În consecinţă, este impropriu să spunem că ei au „întrupări muritoare”. Trupurile lor fizice sunt doar superficial muritoare.

În următorul capitol, vom discuta particularităţile specifice fiecăruia dintre conspiratori şi mijloacele prin care pot fi

---

[5] După cum a fost observat în Războiul Pellsic, Răscoala ullană şi cu alte ocazii.

[6] Denumit în continuare „eteric" conform terminologiei standard a Litariei, a patra progresie.

[7] Scribul Pjors, în *Limitările Mortalităţii (Munae Scrivan,* presupus 40-98), afirmă că niciun alt muritor nu a mai reuşit să atingă o putere comparabilă. Astfel, abilităţile conspiratorilor depăşesc vizibil sfera materială. Consensul în rândul Colegiului Scribilor şi Litariei susţine că acesta este un act voit al Stăpânului Itempas, care le-a permis conspiratorilor să păstreze destulă putere divină pentru a putea fi de ajutor muritorilor în vremurile grele de după Războiul Zeilor.

controlaţi mai bine.

Anexa 3
Registre Istorice. Însemnările familiei Arameri, volumul I.
Din colecția lui Dekarta Arameri.

(Tradus de către scribul Aram Vernm, anul 724 al Strălucitorului, fie ca El să strălucească peste noi de-a pururi. AVERTISMENT: conţine referinţe eretice, marcate cu „ER”, folosite cu permisiunea Litariei.)

Mă veţi cunoaşte ca Aetr, fiică a lui Shahar – ea fiind acum moartă. Aceasta este o însemnare despre moartea ei pentru arhive şi pentru uşurarea inimii mele.

Nu ştiam că avem probleme. Mama mea a fost o femeie rezervată în momentele ei cele mai bune. Orice preoteasă trebuie să fie aşa, cu atât mai mult cea mai strălucitoare lumină a noastră. Dar înalta Preoteasă Shahar – îi voi spune aşa, şi nu mamă, pentru că a fost întotdeauna mai mult prima variantă, şi mai puţin ultima pentru mine – a fost dintotdeauna stranie.

Fraţii şi surorile mai mari mi-au spus că Shahar l-a întâlnit pe Tatăl Diurn (ER) o dată, când era mică. Fusese născută printre cei fără de trib, acei paria care nu dau ascultare niciunui zeu sau legi. Mama ei a trăit cu un bărbat care le considera atât pe mamă, cât şi pe fiică, drept proprietăţile lui şi le trata în consecinţă. După ce a îndurat multe chinuri, Shahar a fugit la un vechi templu al Celor Trei (ER), unde s-a rugat pentru iluminare. Tatăl Diurn (ER) i s-a înfăţişat şi i-a oferit iluminarea în chipul unui cuţit. L-a folosit ca să-l înjunghie pe tatăl ei adoptiv în timp ce acesta dormea, îndepărtând întunericul din viaţa ei pentru totdeauna.

Spun asta nu pentru a-i întina amintirea, ci pentru a lămuri lucrurile. Aceasta era iluminarea pe care Shahar o preţuia: neîndurătoare, orbitoare, care nu tăinuia nimic. Nu am nicio îndoială că Stăpânul Nostru o preţuia, pentru că era în multe privinţe asemenea lui: pripită în a decide cine îi merita iubirea şi cine nu (ER).

Cred că acesta este motivul pentru care El i s-a înfăţişat din nou, în acea zi teribilă în care totul a început să slăbească şi să moară. A apărut pur şi simplu în toiul Întâmpinării Zorilor şi i-a

oferit ceva închis într-o sferă albă de cristal. Nu am ştiut la acea vreme că era ultima rămăşiţă a Stăpânei Enefa (ER), acum dispărută şi Ea în crepuscul. Ştiam numai că puterea acelui cristal a ţinut slăbiciunea în frâu, cu toate că numai între pereţii templului nostru. În afara lui, străzile erau înţesate de oameni care icneau disperaţi după aer. Câmpurile de culturi se ofileau, păşunile erau pline de vite moarte.

Am salvat cât de mulţi am putut. Flacăra Soarelui, îmi doresc să fi putut mai mult!

Şi ne-am rugat. Aşa ne-a poruncit Shahar. Eram îndeajuns de înfricoşaţi încât să ne supunem chiar dacă asta a însemnat să petrecem trei zile în genunchi, plângând, implorând, sperând împotriva sorţilor că Stăpânul nostru va triumfa în conflictul care destrăma lumea. Ne-am rugat încontinuu, noi toţi, hirotoniţi şi acoliţi şi Păstrători ai Ordinului şi oameni de rând. Am împins în lături trupurile sleite ale camarazilor noştri când s-au prăbuşit de epuizare, pentru a ne putea ruga în locul lor. Din când în când, îndrăzneam să ne uităm afară. Am văzut lucruri de coşmar. Arătări negre care chicoteau, ca nişte pisici, dar şi copii monstruoşi inundau străzile, ieşiţi la vânătoare. Coloane roşii de foc, de dimensiunea unor munţi, au căzut în depărtare. Am văzut întregul oraş Dix incendiat. Am văzut trupurile strălucitoare ale copiilor zeilor căzând din ceruri, urlând şi dispărând în eter înainte de a lovi pământul.

În tot acest timp, mama a rămas în camera ei din turn, privind neclintită la cerul de coşmar. Când m-am dus să văd ce face – mulţi dintre noi se sinucideau din disperare – am găsit-o aşezată pe podea cu picioarele încrucişate, cu sfera albă în poală. Îmbătrânise. Poziţia aceea trebuie să-i fi provocat durere. Dar aştepta, mi-a spus, şi când am întrebat-o ce anume aştepta, mi-a oferit zâmbetul ei rece şi alb.

— Momentul potrivit pentru a lovi, mi-a spus.

Am ştiut atunci că intenţiona să moară. Dar ce puteam face? Eu eram doar o preoteasă, şi ea era superioara mea. Familia nu însemna nimic pentru ea. Este felul ordinului nostru, să te căsătoreşti şi să creşti copiii pe calea luminii. Mama mea susţinea că Stăpânul nostru a fost singurul soţ pe care l-a acceptat. A fost lăsată însărcinată, de către un preot sau altul, doar pentru a-i mulţumi pe bătrâni. Eu şi cu fratele meu geamăn am fost rezultatul, dar nu ne-a iubit niciodată. Spun asta fără

nicio urmă de ranchiună. Am avut la dispoziţie treizeci de ani pentru a mă împăca cu gândul ăsta. Din cauza asta, ştiam că vorbele mele urmau să treacă pe lângă urechile ei dacă încercam să o conving să se abată de la drumul pe care-l alesese.

Aşa că în loc să fac asta, am închis uşa şi m-am întors la rugăciune. În dimineaţa următoare, s-a auzit o bubuitură groaznică de sunet şi forţă, care părea că va arunca în aer chiar şi pietrele Templului Cerului Luminat. Când ne-am ridicat de pe jos, uimiţi să vedem că ne aflam încă în viaţă, mama murise.

Eu am fost cea care a găsit-o. Eu, şi Tatăl Diurn (ER), care se afla acolo, lângă trupul ei, când am deschis uşa.

Am căzut în genunchi, desigur, şi am bolborosit ceva despre cât de onorată eram să mă aflu în prezenţa Lui. Dar, de fapt, ochii mei nu o vedeau decât pe mama, care zăcea întinsă pe podea, acolo unde o văzusem ultima oară. Sfera albă era sfărâmată lângă ea, şi în mâinile ei era ceva cenuşiu şi lucitor. Am văzut durere în ochii Stăpânului Itempas când a atins chipul mamei mele pentru a-i închide ochii. M-am bucurat să văd acea durere, pentru că însemna că mamei mele i se împlinise cea mai arzătoare dorinţă a ei: să-i facă pe plac Stăpânului.

— Credincioasa mea supusă, a spus El. Toţi ceilalţi m-au trădat, mai puţin tu.

Abia mai târziu aveam să aflu ce a vrut să spună – că Stăpâna Enefa (ER) şi Stăpânul Nahadoth (ER) s-au întors împotriva Lui, alături de sute dintre copiii lor nemuritori. Abia mai târziu mi-a adus Stăpânul Itempas prizonierii Lui de război, zei decăzuţi în lanţuri invizibile, şi mi-a spus să îi folosesc pentru a reface lumea. A fost prea mult pentru Bentr, fratele meu. L-am găsit în acea noapte în încăperea rezervorului, cu venele încheieturilor tăiate, într-un butoi cu apă proaspătă. Numai eu mai rămăsesem să fiu martoră, să port povara şi să jelesc, pentru că ce dacă un zeu îmi onorase mama? La ce îmi folosea asta? Tot moartă era.

Şi în acest fel, Înalta Preoteasă a Strălucitorului, Shahar Arameri, s-a dus.

Pentru tine, mamă, voi continua să trăiesc, voi face aşa cum porunceşte Stăpânul nostru, voi reface lumea. Voi găsi un soţ destul de puternic pentru a mă ajuta să duc povara şi îmi voi creşte copiii să fie reci şi duri şi neînduplecaţi, ca tine. Aceasta

este moştenirea pe care voiai să o laşi în urmă, nu-i aşa? În numele Stăpânului nostru, moştenirea asta va fi a ta.

Zeii să ne ajute pe toţi!

Mulțumiri

Atât de mulţi oameni cărora să le mulţumesc, atât de puţin spaţiu aici.

Cele dintâi mulţumiri se adresează tatălui meu, care a fost primul meu editor şi antrenor de scris. Îmi pare foarte rău că te-am silit să citeşti toate porcăriile pe care le-am scris când aveam cincisprezece ani, tată. Sper că această carte va compensa pentru ele.

De asemenea, mulţumesc în egală măsură incubatoarelor de scris care m-au hrănit de-a lungul anilor: atelierul Viable Paradise, Speculative Literature Foundation, Carl Brandon Society, Critters.org, BRAWLers din Boston, Black Beans, The Secret Cabal şi Altered Fluid. N-am crezut niciodată că voi ajunge atât de departe şi nu aş fi reuşit să fac asta fără toţi cei care m-aţi înghiontit să trec la treabă. (Vânătăile încep să se vindece, mulţumesc.)

Mulţumesc Luciennei Diver, cea mai neobosită agentă din lume. Ai crezut în mine, mulţumesc. De asemenea şi lui Devi Pillai, editorul meu, care m-a dat pe spate pentru că am descoperit că editorii pot fi persoane amuzante şi distractive, eviscerând un manuscris în timp ce-ţi fac cu ochiul şi zâmbesc. Mulţumesc pentru asta şi pentru alegerea unui titlu atât de grozav.

În final, dar în niciun caz la urmă, mulţumesc mamei mele (salut, mama!), celor mai bune prietene, Deirdre şi Katchan, şi tuturor membrilor vechiului echipaj TU. Profesorilor şi studenţilor universităţilor la care am lucrat de-a lungul anilor; slujbele chiar nu ar trebui să fie într-atât de plăcute. Mulţumiri postume Octaviei Butler, pentru că a fost prima şi ne-a arătat şi nouă cum se face. Şi îi mulţumesc întotdeauna şi lui Dumnezeu, pentru că mi-a oferit pasiunea pentru creaţie.

Presupun că ar trebui să-i mulţumesc şi colegei mele de cameră, NukuNuku, care m-a încurajat cu capete în gură, lovituri în faţă, blană în tastatură, miorlăituri neîncetate care să-mi distragă atenţia şi… hmm… ia stai, de ce-i mulţumesc până la urmă? Nu contează.